Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel | Title:	Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark
Bindbetegnelse | Volume Statement:	1827; Vol. 36
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Aarhuus, 1818-1833
Fysiske størrelse | Physical extent:	60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00106 0

+ Rex

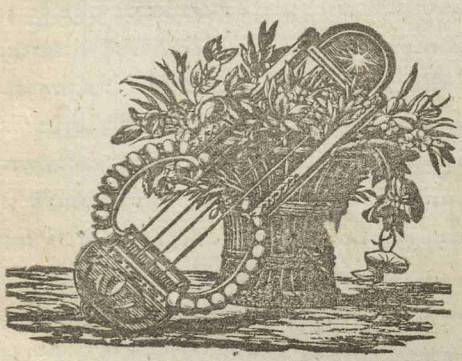
BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Læsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

Sex og tredivte Bind.

Trykt i Aarhuus Stiftsbogtrykkerie.

1827.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side.

Lommetørklædet. En Novelle.....1
Tornister-Lieschen. (Slutning.).....65
Mads Jensen Middelfart.....101
Spanierne i Fyen.....106
Landsbypræsten. Brudstykke af en spansk Officeers Memoirer.....135
Vinterqvarteret i Estremadura.....156
Malte Conrad Brun om Jylland.....163
Konsten at flyve.....167
Vor Stamfader Adam's første Hustru.....172
Ninon de Lenclos's Tanker om Kjærlighed.....173
Damernes Straahatte.....174
Sikkert Middel til at falde i Søvn.....175
Ekkoet.....175

Portraitet. En original Fortælling af F. Julin...177
Masseto Giovalini.....196
Spanierne i Fyen. (fortsat.).....230
Studenter-Liv. En original Meddelelse.....247

Side

Store Virkninger af smaae Aarsager 293
Manden med Jernmasken 294
Den berømte Aandeseer Svedenborg 297
Hvad Kjærlighed til Planter formaaer 301
Den første Maskerade i Verden 301
Blomstermoderen 302
Navnet i Træet 303
Høvlspaaner 304

Keadan eller Klosterruinen. Fortælling af M. C. Hansen 305
Brylluppet i Venedig 411
Natstykker af Drømmebilledgalleriet:
1) Flyvereisen til Hjemmet 420
2) Dødningedandsen 425
Spanierne i Fyen. (Slutning) 428
Philippa Catana 460
Bertrand's Afskedsqvad til Frankrige 463

Lommetörklædet. *)

En Novelle.

Den 22de August 1825 befandt jeg mig om Aftenen i B. i K... gaden hos en Ungdomsven, som, ved et muntert Selskab, ønskede at feire sin Ægteforenings Aarsfest. Vor Vert var i Besiddelse af den Konst, at holde den selskabelige Munterheds Ild vedlige; hans unge Hustru, paa hvis blomstrende Ansigt man kunde læse hendes ægteskabelige Lykke, ledte, som en Glædens Gudinde, de fælles Lege, og Enhver fornam, hvad Magt et gjæstmildt Ægtepar har over sine Gjæsters Stemning. Hensigten var opnaaet; man havde tilbragt en glad Aften, og Midnat nærmede sig, da nogle Mænd, ifølge deres Koners Vink, ved urolig Bevægelse tilkjendegave deres

*) Denne Novelle blev først meddeelt i et nordtydsk Tidsskrift, og har, i visse Egne, vakt ualmindelig Opsigt for dens mangfoldige Hentydninger paa virkelige Tildragelser.

Ønske, at bryde op. Efter et Qvarteers Forløb havde Alle samlet sig i Nærheden af Døren, og Enhver lavede sig til at besvare det unge Ægtepars venlige Afsked med et hjerteligt „Godnat." Samme Øieblik hørte man en Vogn rasle; den kom hidrullende fra J...kirken. Jeg traadte til Vinduet og saae en pragtfuld Kareth, som med sine Lygter oplyste den mørke Gade, holde stille udenfor et Huus ligeoverfor.

„Hvo kommer da her saa silde hjem?" spurgte En af Gjæsterne. — „Det er vor smukke Gjenboerske! svarte min Ven: Hofraadinden; en fiin Dame i sin bedste Alder, som sjelden før Midnat kommer hjem fra sine fornemme Circler." — „En Enke?" spurgte En af Konerne. — „Ingenlunde! svarte vor Vertinde: Imidlertid behager det hende dog ikke, at vise sig i Selskab ved sin Mands Side. Det skal stride mod den høie Tone, siger man. Han er rigtignok en Snees Aar ældre end hun, og har nok at gjøre, naar han vil holde Skridt med hende. Tilmed er han nu allerede vant til, under hendes natlige Fraværelse, at fordrive Tiden med politiske Skrifter.

Imidlertid havde Tjeneren aabnet Vognen, og ved Lygternes Skin saae man en ung Dame stige ud, hvis rige Dragt fik sin fuldkomne Glands ved en i Sandhed fornem Anstand.

Neppe vare vi traadte udenfor Døren, før der, hiistovre i Huset, med Heftighed blev slagen et Vindue op, og vi grueligen overraskedes ved Rædselsraabet: „Til Hjelp! Mord! For Himlens Skyld!"

Det var en qvindelig Stemme. Min Ven, som havde lyst os ned, satte strax Lyset fra sig. „Hvad var det? raabte han: En Tyv maa have indsneget sig i Hofraadens Huus; det er Hofraadindens Stemme!"

En frygtelig Skræk havde udtalt sig i Angstraabet, og aldrig er nogen Stemme saaledes gaaet mig gjennem Marv og Been. Jeg iilte derover; med mig adskillige Mænd, som havde losrevet sig af deres ængstelige Koners Arme. Vi bankede paa Gadedøren. Længe varede det, inden den blev aabnet. Det lod, som man i sin Forvirring og Angst ikke kunde finde Nøglen. Omsider aabnedes den; en Kammerjomfru lukkede os ind. Vi spurgte hende, hvad der var foregaaet. Men hun stod der, liig et Forfærdelsens Marmorbilled, ude af Stand til at fremstamme et Ord.

Vi fløi op ad Trappen. I Forsalen fandt vi Hofraadinden, og fælsomt greb os Synet af hende. Blomsterne i hendes Haarsmykke lage omspredte paa Gulvet; hendes Pynt var i den vildeste Forvirring. Bleg og skjælvende vred hun sine Hænder, løb os imøde med Vanviddets Heftighed, og vilde løse os Gaaden i forvirrede, usammenhængende Ord, men var ikke istand til at give nogen tydelig Forklaring. Dog pegede hun paa et Sideværelse, og vinkede os derind. Det syntes at være Hofraadens Sovekammer, og Ahnelsen om en Rædselsgjerning gjennemfløi øieblikkeligt vore Hjerter.

Med ængstelige Forventninger traadte vi ind, og opdagede i Begyndelsen intet Videre, end et Chatol,

der syntes at være brudt op med Magt. Nogle Træsplinter laae paa Gulvet, og Laasen hang, halvt løsreven, ned fra Klappen. Af Skufferne vare de fleste udtrukne, og en fremmed Haand syntes at have randsaget i Papirerne.

Vi nærmede os nu Sengen, som stod tilvenstre og var tildækket af Omhænget. Vi trak det tilside, og fore tilbage med et Forfærdelsens Skrig. Hofraaden laae stranguleret i Sengen. En Strikke var slynget om hans Hals; alle Halsaarerne svulmede. Ansigtet var blaat, underløbet med Blod. De stive Øine vare krampagtigt fordreiede. Den ene Haand hang udaf Sengen, i den anden opdagede vi et Stykke Tøi, som den Qvalte sandsynligviis, i Kamp med sin Morder, havde revet ud af Dennes Vest.

Øieblikkeligt blev Strikken skjaaren løs, men intet Livstegn var at mærke. Medens Nogle af os rakte Hofraadinden, som, under den heftigste Sindsbevægelse, var falden i Afmagt, hjelpsom Haand, og fik hende bragt tilsengs, fjernede Andre sig, for at hidkalde en Læge. Min Ven, som vidste bedst Besked i denne Egn af Staden, havde allerede sørget derfor, og traadte ind i Værelset med en ung Mand, som strax foretog en Aareladning. Kun faa Draaber flode langsomt ud af Aabningen; hvert Haab om Gjenoplivelse var forloren. Lægen tilstod, at al menneskelig Hjelp var spildt her. Han erklærede tillige, at den Qvalte over en Time havde maattet befinde sig i denne Tilstand.

Jeg vilde gaae ud, for at see til Hofraadinden, da jeg i en Krog, ikke langt fra Sengen, traadte

paa noget Blodt, og ligegyldig tog det op. Det var et — Lommetørklæde.

„Har Nogen tabt et Lommetørklæde?" spurgte jeg. — Enhver af de Tilstedeværende greb i sin Lomme, men bemærkede intet Tab. Jeg vilde kaste det paa en Stol, da jeg tilfældigviis fik Øie paa Bogstaverne, hvormed det var mærket. „Nu vil Eiermanden være let at opdage! sagde jeg: Det er mærket: *D. L.*" — Saa behøver Du ikke at forske længe! raabte min Ven: Det er jo Begyndelsesbogstaverne af Dit eget Navn." — „Mit er det ikke, det maa tilhøre en Anden!" svarte jeg, og lagde det i en Skuffe af det opbrudte Chatol. Derpaa gik jeg ind, at spørge til Hofraadinden. Hun var, til vor Glæde, kommen saa temmelig til sig selv; hun syntes roligere, takkede os med megen Artighed for den Deeltagelse, vi havde viist hende i hendes grændseløse Ulykke, og aftalte med Kammerjomfruen de nødvendigste Foranstaltninger, som Omstændighederne udkrævede.

Nogle Minuter efter traadte Rettens Betjente ind, for at anstille den fornødne Undersøgelse. Hofraadinden havde altsaa nu al den Bistand, hun kunde behøve, og vi havde ikke nødig, at opholde os længer. Vi gik, og fandt udenfor kun nogle faa Mennesker, som, paa Veien til deres Hjem, vare blevne hidlokkede af et dunkelt Rygte. Trindtomkring i Husene sov Alle trygt, og ingen Nabo ahnede den græsselige Misgjerning, som var begaaet i hans Nærhed. Jeg lovede min Ven, at komme til ham næste Formiddag, samt lade mig meddele de Erfaringer, han til den Tid maatte have gjort.

Dybtbevæget gik jeg hjem. Intet Menneske var at see paa Gaderne; kun i et enkelt Vindue hist og her skimtede jeg et svagt Lys. Lygterne brændte dunkelt; saa ofte jeg gik forbi en af dem, og min Skygge sloi efter mig, troede jeg mig forfulgt af et natligt Spøgelse, og slog uvilkaarligt med Stokken derefter. Paa den . . . . ske Plads vilde jeg gaae forbi Milepælen. Jeg havde endnu ikke naaet den, da et Menneske, som sad paa dens Steenfod, reiste sig i Kæmpehøide. Studsende traadte jeg tilbage. Men han kom lige hen imod mig, lagde sin Haand paa min Arm, saae mig alvorligt i Ansigtet, og sagde i betydningsfuld Tone: „Ei den Skygge, som adlyder Deres Fjed, er Deres Fjende; men Hævnens Gudinder, som jage den Slumrende op af hans Seng, dem frygte De, hvis en ond Handling nager paa Deres Samvittighed."

Jeg blev forunderligt tilmode, da jeg nærmere betragtede den Fremmedes Ansigt. Endnu staaer det levende for mine Øine. Grædmmelse syntes at have forvreiet det. „Hvor silde er det vel paa Natten?" spurgte han. — „Klokken er halv Eet!" svarte jeg. — „Et gyseligt Øieblik, halv Eet! raabte han: Det deler Aandernes skrækkelige Time i to tause Halvdele; men det frygteligste Klokkeslag er Eet — jeg vilde ønske, jeg var døv, saa behøvede jeg aldrig at høre Klokken slaae Eet!"

Han syntes at tale i Vanvid; dog greb hans Tale min Sjæl, som om den var Sandhed. „Gaae hjem, vedblev han: og beed Gud om en rolig Søvn. Alt i Verden kan vorde skrækkeligt, naar Stjernerne først

have tabt deres rene, gyldne Glands. Er der vel noget Uskyldigere i Verden, end en Potte?"

Spørgende saae jeg paa ham. „Det er det grueligste Redskab! raabte han: Jeg er ikke istand til at smage Mad, naar det falder mig ind, at den er lavet i en Potte."

Jeg havde ham vel allerede ti Skridt bag mig, da han, andengang ilende til mig, tilhviskede mig: „Han har draget det sidste Suk, den arme Mand, og jeg var bedst faren, om jeg havde gjort det samme. Men De skal ikke sige det til Nogen videre."

Samme Øieblik slog det nærmeste Taarnuhr Eet, og Vægterne begyndte Raabet. „O dio, che questa vita è funesta — O Gud, hvor sørgeligt er dette Liv!" raabte han, idet han iilte bort.

Den Ulykkeliges Billed fulgte mig hjem. Hans sidste Ord, hvori en længe undertrykt Smerte pludseligt syntes at skaffe sig Luft, gjenlød i mit Øre. Og besynderligt, en Italiener! „Stakkels Sønderknuste! tænkte jeg: Dobbelt umildt maae vor nordiske Himmels Stjerner see ned paa Dig, naar Du sammenligner dem med den italienskes gyldne Flammepunkter, til hvilke Dit barnlige Blik har seet op i Din Uskyldigheds Dage!"

Jeg kom hjem, og gik tilsengs; men de sælsomste Phantasiebilleder bevægede sig for mine Øine — den strangulerede Hofraad, hans hændervridende Hustru, Retsbetjentene med deres hemmelighedsfulde Ansigter, Lommetørklædet med mit Navns Begyndelsesbogstaver, den Vanvittige med sine vilde Fortvivlelsesblikke — den hele Blanding af overordentlige Syner og Følelser

flød sammen, og ledsagede Aanden ind i Drømmenes mørke Rige.

„Hvorledes seer det ud histovre?" spurgte jeg næste Formiddag min Ven. — „Jh, hvorledes skulde det vel see ud? var Svaret: Morderen har forstaaet sit Haandværk alt for vel til at der hos Hofraaden skulde blive mindste Haab til Livet. En Physikus besigtiger nu just Liget, og udstæder, formedelst sit medicinske Skarpblik, en Erklæring, at den salig Mand virkeligen er død af en Strikke-Apoplexi."

„Du kan spøge? spurgte jeg sindsende: Og Hofraadinden?" — „Just hende! svarte min Ven: Just hende er det, som lærer mig, saa hurtigt at gjenfinde mit gode Lune. Det er utroligt, hvad dette Aarhundredes Philosophie formaaer. En Kone, som igaar af Fortvivlelse vred de sneehvide Hænder tilblods, og med det sidste Haab syntes at ville opgive sin Aand, taler idag om den forfærdelige Begivenhed, som om den havde tildraget sig i Madrid, og betragter sin Mands Liig, som om det kunde være et anatomisk Voxpræparat. Min Louise tilstaaer, aldrig at have kjendt nogen dygtigere Husmoder, end denne Fru Hofraadinde. Hun træffer allerede Anstalter til Gravsollet, og lader tage Maal af sig til Sørgedragten, beroliget ved den Tanke, at Smertens Farve klæder blonde Skjønheder ulignelig vel."

Forundret hørte jeg paa ham, og følsomme Ahnelser opstege i mit Inderste. „Men veed Du, vedblev han: hvad der er meest paafaldende? Af adskillige Guldstykker og Pengepapirer, som have ligget i det opbrudte Chatol, savnes ikke det Ringeste; men vel

en kostbar Brystnaal og et Guldrepeteeruhr, som løb paa en Diamant. Tilmed er der, i en forborgen Skuffe, funden et Brev, hvori Hofraaden, da han ingen Børn har, lover at testamentere sin Neveu Mere end Halvdelen af sin Formue; Dokumentet desangaaende — hedder det i Brevet, er allerede opsat, og forvaret paa sikkert Sted. Men Dokumentet selv har ingensteds været at finde. Morderen synes ogsaa at have havt passende Nøgler ihænde til alle Dørre, thi ingen af dem bærer Spor af voldsomt Indbrud — kun Nøglen til Chatollet, som Hofraaden endogsaa skjulte for sin Kone, har han ikke havt."

„Hvo er hans Neveu?" spurgte jeg. — „Du vil undre Dig, naar jeg siger Dig det! sværte min Ven: Det er Mastorf, vor Vaabenbroder, som gjorde det første Felttog med os, og blev fangen af de Franske ved Merseburg." — „Ham? udbrød jeg: En vakker Ungersvend — med det første tager han sin juridiske Examen — han var altid En af mine kjæreste Venner. Har han allerede været derovre?" — „Den Stakkel ligger syg, og kan ikke forlade Sengen, endsige Værelset." — „Hvor boer han? Jeg kunde have Lyst til at søge ham op." — „Jeg kan ikke sige Dig det, sværte min Ven: imidlertid er det vel muligt, at opspørge ham. Hvorhen gaaer Du herfra?" — „Til Conditor St." — „Godt! sagde han: Vent mig der. Inden en Time skal jeg komme til Dig og bringe Dig Besked. Jeg ønskede selv, at Nogen vilde tage sig af den Forladte."

Det var endnu temmelig tidligt paa Dagen og hos St. fandtes kun faa læsende Gjæster. Dog be-

mærkede jeg, i det andet Værelse, paa den ene Side en gammelagtig Herre med den Voßiske Avis i Haanden, paa den anden to unge Mænd, som syntes fordybede i levende Samtale, og stundom hviskede ivrigt til hinanden. Jeg veed ikke selv, hvad der bevægede mig til, strax at tage Plads ved et Bord ikke langt fra dem.

Den Ene var en rank velvoxen Mand, omtrent henved de Tredive. Hans Ansigt var mere udtryksfuldt, end skjønt, men hans Øie forraadte en fyrig Aand, der vel stundom rystedes af heftige Lidenskaber. En Knebelsbart gav ham et krigersk Udseende; jeg antog ham for en udenlandsk Officeer, thi hvorvel han talte det Tydske meget reent og ziirligt, havde det dog i hans Mund en fremmed Klang, som gav hans Ord en indtagende Ynde. — Synet af den Anden overraskede mig; det bares mig fore, som om jeg alt havde seet ham i Drømme. Under stærke, buskede Bryn fremlynte et Øie, hvis Ild Ansigtstrækkenes alvorlige Tungsindighed ikke formaaede at dæmpe. Han var yngre end den Anden, og havde noget fælles med qvindelig Skjønhed — over hans hele Væsen svævede derhos en Uro, en Banghed, som stod i den meest paafaldende Modsigelse med hans Naboes Rolighed. Men hvorledes blev jeg tilmode, da den natlige Ulykkeliges Træk stedse udviklede sig meer og meer i hans Ansigt! Det maatte være ham; alle Kjendetegn traf sammen.

„Nu, Gud see i Naade til os! raabte Avislæseren, idet han stod op, og lagde Bladet bort: Der er atter en Præst, som beder om Almisse for sin af-

brændte Menighed! Neppe er Ilden slukket eet Sted, før den bryder frem et andet!"

„Aldrig kan jeg tænke mig en Brand uden Mordbrændere! sagde Officeren: og altid falder en saadan Jobspost mig tungt paa Sjelen. Hvor dog en Skræk fra den tidlige Barndom kan snige sig efter os gjennem hele Livet og vække længstforsvundne Billeder ved en lignende Tildragelse! Jeg seer mig altid igjen som en Dreng, de plyndrende Skurker udrive af Flammerne og slæbe bort med sig uden Barmhjertighed." — Imidlertid syntes den bedagede Herre ei at kunne opholde sig længere; han tilnikkede Officeren et flygtigt „Ja, ja!" og gik.

Intet Under, at jeg nu, med spændt Opmærksomhed, lyttede til hvert Ord, Parret talte. Men vanskeligt var det at gribe Traaden i deres Samtale. Thi det Ligegyldige og Betydningsløse meddeelte de hinanden lydt — alt Vigtigt derimod hviskende. Dog hørte jeg Noget, idet jeg lod som jeg var gandske fordybet i Bladenes Læsning; hvad jeg erfarede, kan synes ubetydeligt, men, jeg veed ikke hvorfor — det forekom mig dog, at indeholde hemmelige Vink.

„Altsaa endnu idag?" spurgte den Ene. — „Klokken fire er Vognen bestilt! svarte Officeren: Jeg kan ikke tøve en Dag længer; Jorden brænder mig under Fødderne, og jo før paa det Rene desbedre." — „Saa kan Du være der paa Onsdag! vedblev den Anden: Og flytter, som sagt, strax paa Værelset i Kralowna Unice. Hun venter Dig endnu ikke. Dit Komme vil ret overraske hende." — Atter hviskede de. Dog kom det mig fore, som om Talen gjaldt en smuk Datter og

en gammel Fader, for hvis Skarpblik man maatte vogte sig. „Du vil kjende hende ved første Blik! lod det videre: Man kan ikke være truffen bedre; betragt hende endnu engang!" Det var Italieneren som sagde disse Ord, og derhos rakte den Anden en Daase, hvorpaa et qvindeligt Brystbilled var malet med levende Farver. „Alt vil gaae godt! raabte den Anden: Jeg frygter ikke, naar blot hun her opfører sig klogt. Hvo kan være Borgen for en skrøbelig Qvinde?" — „Lad kun mig sørge derfor! svarte Italieneren: Men hold Du Dit Løfte; min Lykke er i Din Haand. Giv mig den, og aldrig, aldrig skal jeg forlade Dig mere. Glem blot ikke, inden Du reiser, at lægge Brevet ud. Hun kjender mig jo ikke, hun vilde ikke kunne troe mig; slaae hellere en Knude paa Dit Torklæde, at Du kan huske derpaa!" — „Glemme det skal jeg ikke, sagde Officeren: dog, for en Visheds Skyld — —." Han greb i Lommen, og savnede sit Torklæde. Han grublede, ledte, og robede ængstelig Bekymring. „Jeg maa have ... sagde han: ah, jeg maa have glemt mit Torklæde hjemme. I alt Fald maa jeg hjem paa mit Værelse. Kom altsaa hellere strax med, saa giver jeg Dig Brevet." — Uden at see sig om, gik Begge bort.

Min Nysgjerrighed var bleven vakt; jeg havde listet mig efter dem, hvis jeg ikke havde lovet min Ven, at oppebie ham her. Efter en halv Times Forløb kom han. Strax meddeelte jeg ham, hvad jeg havde seet og hørt; men han meente, derpaa burde man ikke lægge nogen Vægt. Min oprørte Stemning havde sandsynligviis lagt en større Betydning i

de Fremmedes Ord og Adfærd, end der virkeligen fandtes deri. Mastorfs Bopæl havde han opspurgt, og angav mig den. „Har Du, spurgte jeg: ingen Leilighed, at gaae over til Hofraadinden?" — „En meget bequem! sagde han: Hun har selv ladet mig bede til sig i Eftermiddag, at jeg kan være hende behjelpelig ved nogle huuslige Foranstaltninger, som hun har fore." — „Saa beder jeg Dig, raabte jeg: søg at forskaffe mig Lommetørklædet!" Han lovede det, og vi skiltes ad.

Mastorf var just vaagnet af en kort Slummer, da jeg traadte ind til ham. Synet af ham bragte mig ud af al Fatning. For blomstrede Sundhed paa hans Kinder. Nu laae han der bleg og udtæret, neppe istand til at tale. En Lungebetændelse havde bragt ham paa Gravens Bred; nu var Faren forbi, men længe vilde det vare, meente Lægerne, inden han blev fuldkommen helbredt. Jeg spurgte ham, om det var længe siden hans Onkel havde besøgt ham. Han tilhyllede Ansigtet, og kunde ikke frembringe et Ord. Af hans Vaagekone hørte jeg, at hun, uden at ahne hans Slægtskab med Hofraaden, havde fortalt ham Dennes Drab som en underholdende Bynyhed.

„Stakkel! sagde jeg: Saa har Du, i Din beklagelsesværdige Tilstand, allerede maattet erfare den gruelige Historie." — „Du kan tænke Dig, stammede han: hvor den rystede mig; jeg troede, det var bleven min Død. Men sig mig, er der stjaalet noget Betydeligt?" — „Naar man undtager en Brystnaal og et Repeteeruhr, Intet! svarte jeg: Penge slet

ikke!" — „Saa er mit Lod kastet! jamrede den Syge: Jeg ahner, hvad der er skeet. En gruelig Nidingsstreg!" — Jeg vilde ikke udforske ham; men jeg trøstede ham med, at jeg og min Ven vare rede at gjøre Alt for ham. Rørt saae han paa mig, og besvarte min Haands Afskedstryk i stum Bevægelse.

Hjemme fandt jeg om Aftenen, i en Æske, det ønskede Lommetørklæde. En hosliggende Seddel fra min Ven meldte mig, at en lille Pige mod Middag havde skullet afhente det hos Hofraadinden, som om En af vort Selskab havde tabt det iaftes; men da jeg havde lagt det i en Skuffe, kunde Kammerjomfruen lykkeligviis ikke finde det. Ogsaa han havde maattet lede længe derefter.

Om Natten overlagde jeg endnu engang min Plan, der modnedes meer og meer, og næste Morgen var jeg fastbesluttet, at sætte mig i Vognen og opsøge Hofraadens Morder. Men uventede Forretninger nødte mig til at opsætte min Afreise. Først tredie Dag efter kunde jeg ordne mit Reiseanliggende, og efterat have aftalt Alt med min Ven, kjørte jeg, fjerde Dags Morgen aarle, ud af Porten.

Uden Ophold fortsatte jeg min Reise Dag og Nat. I Dresden holdt jeg min første Rastdag. De Oplysninger jeg her søgte, faldt meget tarveligt ud; jeg steeg derfor tilvogns igjen, og naaede Prag ved næste Morgengry.

Den Første, til hvem jeg her gik, var Hr. Henneberg, en riig Kjøbmand, der tilforn, paa min Tilbagereise fra Italien, havde givet mig Adgang til sit Huus med forekommende Gjæstmildhed. Han havde

været Enkemand i nogle Aar, men var forlovet med sin afdøde Kones yngre Søster, og vilde feire sit Bryllup med det første.

„De kan ikke komme beleiligere! sagde han, trykkende min Haand: I Aften maa De, uden Modsigelse, være min Gjæst. Den bekjendte Componist Leidesdorf, som De jo ynder, kommer her; min Brud naturligviis og en eller anden passende Gjæst vil De ogsaa finde her. Altsaa kunne vi vente den lystigste Aften af Verden, og hjelper De ikke til, med Deres Nærværelse at berige den, saa fortæl intet Menneske her i Prag, at Kjøbmand Henneberg er Deres Ven. Derved bliver det."

Jeg lovede at komme, og gjorde Efterspørgsel i alle Gjæstgivergaarde i Kralowna Unice. Men Ingen kunde sige mig Noget om den Fremmede, som jeg beskrev. Jeg maatte altsaa tænke paa, at angribe Sagen fra en anden Side, og slentrede til Middag omkring i Gaderne. I Nærheden af den berømte Bro var Trængselen meget stor; jeg var nødt til, nogle Minuter at standse udenfor en Galanterieboutik. Som jeg staaer der, træder en gammel Mand ud, med en Pige under Armen, som klappede ham paa Kinden, og syntes at takke ham for Noget, han havde givet hende. Hun bar en nydelig lille Bologneserhund paa Armen, og raabte tilbage i Boutikken, hun skulde siden lade det Kjøbte hente. Først nu, da hun saae tilbage, bemærkede jeg hendes Ansigt, og gjenkjendte Originalen til Daasemaleriet hos St. Kunde hun end ikke kaldes nogen Skjønhed, saa kunde hun dog gjøre mangen Skjønhed Forrangen stridig. Aldrig

i mit Liv havde jeg seet fyrigere Øine, og mod den fortryllende Ynde, som omsvævede hendes Mund, syntes intet mandligt Hjerte at kunne væbne sig. Hun var just ikke pragtfuldt klædt, men med megen Smag, og i alle hendes Bevægelser udtalte sig et Liv, som lod slutte til en riig Aand.

Nogle Sekunder stod jeg ubevægelig af Overraskelse. Derpaa besluttede jeg, at følge Parret. De toge Veien over Broen, og bøiede derpaa ind i en Gade, hvorigjennem man kommer til den yderste Deel af Staden, i Nærheden af Ringmuren, hvor der findes en indskrænket, vel ogsaa kun lidet besøgt Spadsereplads. Man gaaer, under Træer, forbi hinanden, og har, da man befinder sig paa en Høi, en ikke uinteressant Udsigt. Pigen lod sin lille Bolognieser springe ned paa Jorden, og saae sig stundom omhyggeligt om efter den. Saaledes gik det nogle gange op og ned, og jo oftere jeg betragtede Pigens Ansigt, desmere maatte jeg hylde Malerens Pensel, som havde givet dets Træk igjen med saa træffende Mesterhaand. Da nærmede sig en ung Mand med en Vindspiller, som, skjøndt blot i Spøg, kastede sig over Bolognieseren. Denne blev bange, og peb af Angst. Pigen saae sig om, og troede, at hendes Favorit var dødelig saaret. Men den unge Mand bekymrede sig om Intet; uden at see sig tilbage, fortsatte han sin Gang. Leiligheden var gunstig. Jeg løb hen til Hundene, skilte dem ad, tog den skjælvende Bolognieser paa Armen, og overgav den til dens Eierinde, som af Glæde neppe var istand til at takke mig. Men den gamle Herre forsikkrede mig

om sin Erkjendtlighed, og jeg gjorde alt Muligt, for, ved fortsat Samtale, at forlænge det tilfældige Møde. Det lykkedes. Jeg saae, hvor opmærksom Pigen blev, da hun hørte, at jeg var fra B. og at jeg kom lige derfra. Men nu nærmede sig en fremmed, fornem Herre, som hilste den Gamle med fortroligt Du, og derpaa gik nogle Skridt afsides med ham, fordi han havde noget at sige ham, som en Tredie ikke maatte høre.

„Der opholde sig vel altid mange Fremmede i B.?" spurgte Pigen. — „Tilvisse, min Froken! svarte jeg: I den sidste Tid især mangfoldige Italienere." — „Har maaskee, vedblev hun med levende Nysgjerrighed: har maaskee Tilfældet ført Dem sammen med En, der er større, end hans Landsmænd i Almindelighed, og giver Underviisning i Italiensk?" — „O ja! svarte jeg: Vi traf ofte sammen paa et Kaffehuus, og fandt Behag i hinanden; dog har jeg aldrig spurgt ham om hans Navn." — „Cæsar Buonaventura hedder han!" tog hun hastigt Ordet, men taug pludseligt, som om hun angrede, at have sagt det. „Gandske rigtigt! sagde jeg: Jeg mindes, at have seet et Brev med denne Udskrift i hans Hænder." Hun rødmede. „Jeg troer, vedblev jeg: at den stakkels Mand bærer paa en trykkende Lidelse." — „Kan man see det paa ham?" Hun vilde vedblive at spørge, men nu kom den gamle Herre tilbage. „Undskyld mig! sagde han: Det var min Svoger. Han har opsøgt mig her, for at faae Oplysning om et Embedsan-

liggende." Derpaa nævnede han mig sin Bopæl, og anbefalede sig med den Forsikkring, at hans Dør altid skulde staae mig aaben som en velkommen Gjæst. Jeg antog hans Tilbud for en af de følgende Aftener, og saae efter Parret, indtil det var forsvunden mellem Husene.

Kjøbmand Henneberg aabnede selv Døren for mig om Aftenen, og glædede sig over min Punktlighed. Han førte mig ind i Selskabsværelset, og forestillede mig for sin Brud, en elskværdig ung Pige. Ogsaa Leidesdorf var der allerede; vi fornyede det gamle Bekjendtskab. „De vil endnu lære at kjende en meget interessant ung Mand i Aften! sagde Kjøbmanden: der ligeledes har opholdt sig i B. Jeg tænker, det vil glæde Dem, at gjøre hans Bekjendtskab. Han hedder Linkowsky, er en ung Mand af Formue, en ypperlig Selskabsbroder og en fortræffelig Maler."

Saa have vi jo et heelt Kløverblad af Musernes Disciple! bemærkede Bruden: Hr. Leidesdorf herskер i Tonernes Rige, og har allerede betroet mig, at Digtekonstens Muse er Dem forbunden for mangt et artigt Vers." — „De er vel ikke den første Dame, Hr. Leidesdorf har ført bag Lyset!" svarte jeg. — „Det hjelper ikke! raabte Kjøbmanden: De opfinder Texten til vor Aftenunderholdning, og Leidesdorf skaffer os Melodien dertil. Men hvor bliver da den tredie Mand i dette Collegium af?"

Den savnede Gjæst lod i Sandhed længe vente paa sig. Endeligen ringede det, og han traadte ind.

Min Forventning var overtruffen; med bankende Hjerte gjenkjendte jeg i ham — Gjenstanden for min Reise. Han var særdeles fiint klædt, vidste at give sin Samtale med Herrerne en aandrig Vending, behandlede Damen med det fineste Galanterie, og viste sig i hver Henseende som den fortræffelige Selskabsmand, Henneberg havde bebudet. Jeg maa tilstaae, at han, under andre Omstændigheder, vilde have indtaget mig overordentligt for sig. Med Opmærksomhed hørte han af Hr. Henneberg, at jeg var en B — r; dog syntes han just ikke at glæde sig derover. Gjenkjende mig kunde han vel ikke; jeg havde ikke talt et Ord hos St.; jeg havde neppe seet op fra det Blad, jeg holdt i Haanden. Ved Theebordet ledte han Underholdningen, meddeelte mangen træffende Bemærkning om Lande og Folkefærd, og syntes at have gjennemreist en betydelig Deel af Europa. Med aandrig Veltalenhed skildrede han Forskjellen mellem et dannet Folks levende Færsel og en raa Hordes sløve Tilværelse, sammenlignede i denne Henseende Italien og Ungarn, Frankrig og Polen, og malede en polsk Landsbyes Brand, som han kunde mindes fra sin tidlige Ungdom, Brandstifternes grædselige Ansigter, de Plyndrendes ubarmhjertige Rovgjerrighed, de blussende Straatage, de Vaagnedes Skrig, Børnenes Jammeren — med saadan Kraft i Udtrykket, at det gjøs i os. Men som han overhovedet gjerne talte om Egne, hvor Ingen af os havde været, saaledes søgte han især at lede Opmærksomheden fra B. Man

maatte beundre hans dannede Smag, og om det end fattedes ham paa grundige Kundskaber, saa aabenbarede der sig dog i Alt en glimrende Aand.

Theebordet afdækkedes, Claveret aabnedes. Bruden havde et fortræffeligt Indfald. „Da vi nu have den Lykke, sagde hun: at see et saa sjeldent Klaverblad af Virtuoser hos os, tænkte jeg, det var skjønnest, naar alle Tre frydede os med et fælles Konstværk. Man vælger et Thema, som Digteren behandler med Pennen, Tonesætteren paa Instrumentet, Maleren med Blyant. Medens de tre Herrer arbeide, besørger jeg de vigtige Kjøkkenanliggender, og Du, min søde Brudgom, pudser Lysene!"

„Det er rigtignok ingen adelig Bestilling, svarte Henneberg: men Forslaget er for klogt til at jeg skulde give Slip derpaa. Angiv altsaa et Thema!" — „Den Ære tilkommer den B — r Herre, svarte hun: han er først kommen i Aftes, og altsaa den friskeste Gjæst i Prag." — „Jeg tager derimod! svarte jeg: Altsaa Deres Ord mine Herrer, De føier Dem efter min Villie, og bearbeider i Fællesskab med mig det Thema, jeg angiver!" Man havde Intet derimod.

Mit Thema var en Aftenscene: en ung Kone, som nys er kommen hjem, finder sin Mand strangulered i hans Seng. — Selskabet undredes over det Tragiske i mit Indfald, og saae spørgende paa mig, om jeg ogsaa meente det alvorligt; dog var det, for enhver af de tre Konster, et passende, riigholdigt Stof, og selv Hr. Linkowsky, der fandt det aldeles upassende for en selskabelig Underholdning,

maatte dog erkjende, at det egnede sig særdeles vel for Blyanten. — Bruden gik ud, og vi satte os til at arbeide.

Ingen Lyd afbrød Stilheden; kun Tonesætterens Akkorder robede nu og da, at der var Mennesker i Stuen. Et Qvarteer kunde vi have siddet, da Linkowsky betragtede sin Skizze, sprang op med Heftighed, og, efter at have gaaet noglegange op og ned ad Gulvet, iilte tilbage til Bordet, for at sønderrive Bladet.

„Holdt! raabte Henneberg, sprang til ham, og rev ham Tegningen af Haanden: Hvad De har tegnet i min Stue, tilhører Dem ikke mere. Er da Deres Arbeid virkeligen falden saa heldigt ud, at De selv kan vorde bange derfor? Men ved Gud, Haarene kunne ogsaa reise sig paa Ens Hoved, naar man seer derpaa!" Med disse Ord rakte han mig Bladet. Jeg blev selv halvbange — det var Hofraaden, Træk for Træk, som han hiin Aften havde ligget qvalt i Sengen.

„Afbryd Deres Arbeid, kjære Leidesdorf! tilraabte jeg Denne: Ogsaa jeg vil kaste Pennen bort. See her, med det Udtryk, som findes i dette Arbeid, vil vores aldrig kunne maale sig. Vi ere Stympere, min Ven, og kunne pakke sammen i Guds Navn. Blyanten har vundet Prisen, og hvo der nogensinde har seet et stranguleret Menneske, vil i hvert Strøg, gjenfinde den gyseligste Virkelighed. Jeg beundrer Deres Phantasie, Hr. Linkowsky; men jeg fristes ogsaa til at troe, at dens beundringsværdige Fyrighed maa pine Dem med mangen underlig Drøm."

„Ingenlunde! svarte han: Jeg sover meget roligt; kun naar jeg tager Blyanten i Haanden, beherskker mig denne Gudinde med uimodstaaelig Magt. Men her er det ei engang min egen Phantasie, som har virket. Jeg har paa mine Reiser etsteds — mindes jeg ret, i Genf — seet et lignende Malerie, og det Indtryk, det dengang gjorde paa mig, har ledt min Haand."

Linkowsky havde ved disse Ord grebet det Lommetørklæde, jeg havde liggende hos mig paa Bordet, for at tørre Sveden af sin Pande, hvorpaa den stod i klare Draaber. „De tillade, sagde jeg: det er mit Tørklæde." — Undskyld, svarte han: om jeg har taget feil; men nei, her ere mit Navns Begyndelsesbogstaver." — „Mit Navn har de samme!" svarte jeg. — „De har Ret! svarte han, idet han tog sit Tørklæde op af Lommen: Denne Feiltagelse fører os imidlertid til den lystige Opdagelse, at vi ere Navnefættere, vel endogsaa opkaldte efter de samme Personer." — „Vel muligt! var mit Svar: Jeg hedder Daniel Leßmann." — „Saa bliver det dog kun ved Begyndelsesbogstaverne! yttrede han: Mit Dobenavn er David."

Den indtrædende Brud gjorde Ende paa Samtalen. Hun undredes ikke lidet, da hun fandt os i saadan besynderlig Stemning. Da hun hørte, at Digtet og Compositionen ikke vare blevne fuldendte, bad hun nysgjerrig Linkowsky om hans Arbeid. „De maa tilgive, huldе Brud, svarte han: at jeg afslaaer Deres første Bon. Herrerne smigre mig, at min Tegning kappes med Virkeligheden; men just

dette er dens Feil — kun i det Skjønne skal Konsten naae Naturen, ikke i det Afskyelige. Bort derfor med Bladet! Det skal ikke forstyrre vor Munterhed mere!" Dermed stak han sit Arbeid til sig, og begyndte en anden Samtale.

Fængslet af ny Opmærksomhed, glemte Bruden sin Nysgjerrighed; ogsaa Hr. Henneberg var det behageligt, at Underholdningen tog en anden Vending. Hr. Linkowsky gav de vittigste Anecdoter til Bedste; men var dog ikke istand til, gandske at skjule sin forandrede Stemning. Selskabets Tone var forstemt; ogsaa min Bestræbelse, ved Bordet at sætte den i nyt Sving, lykkedes kun meget ufuldkomment. Tegningen vilde Linkowsky paa ingen Maade give fra sig; adskillige Gange saae han over til mig med forskende Øine.

„Tor jeg sporge Dem om Deres Logis? spurgte han mig, for vi skiltes ad: Deres Bekjendtskab er mig interessantere, end jeg er istand til at udtrykke; jeg ønskede at aflægge et Besøg hos Dem." — Jeg forsikkrede, at jeg ligeledes fandt overordentligt Behag i hans Omgang, og at jeg med Længsel vilde vente ham. Derpaa nævnede jeg ham mit Logis. Han gik tidligere, end vi Andre.

„Et besynderligt Menneske! sagde Bruden: Men vare ikke Vielsesringene alt bestilte, kjære Henneberg, saa tillod jeg Dig sandelig, at ængste Dig lidet. Jeg vilde lukke Øinene til, naar han dandsede med mig."

Paa mit Spørgsmaal, hvor han boede, sagde Henneberg, det var etsteds i Kralowna Unice,

men Nummeret havde han glemt; dog skulde han nok faae det at vide. En Vogn afhentede Bruden; men mig fulgte Leidesdorf lige til Herbergeersteedet, hvor jeg logerede.

Næste Morgen overlagde jeg, paa hvad Maade jeg helst skulde gaae frem. Før jeg gik ud, vilde jeg endnu skrive nogle Breve til B. Jeg var netop midt i det Andet, da det bankede paa Døren. En Fremmed traadte ind. „Er De fra B.?" spurgte han. — Jeg yttrede min Forundring over hans kjække Tone, og meente, ham var jeg intet Regnskab skyldig. „Jeg er En af Criminalrettens Officianter! svarte han: og De maa give punktligt Svar. Er De Hr. Daniel Leßmann fra B.?" — „Ja!" — „Saa har jeg Ordre til at forsikre mig Deres Person, og i Præsidentens Navn befaler jeg Dem, at følge mig." — „Gjerne!" svarte jeg, gav ham Nøglen til mit Værelse, og fulgte ham ned paa Gaden, hvor en Vogn ventede os.

Det gik gjennem adskillige Gader; omsider kjørte man ind i en rummelig Gaard, og blev holdende der. Vi stege ud, og betraadte en lang, hvælvet Gang, ved hvis Ende en Slutter ventede os. Retstjeneren overleverede mig til ham, og fjernede sig, idet han ønskede mig et lykkeligt Udfald af min Sag. Slutteren saae paa mig med anstrengt Blik, som om han eengang for alle nødsletteligt vilde indprøge mine Ansigtstræk i sin Erindring, og aabnede derpaa Døren til mit Kammer. I sig selv var min nye Vaaning just ikke ubenlig; kun var Udsigten meget sørgelig. Intet levende Væsen var at see, ingen

Plet af den blaa Himmel var at skimte. Ligeover for stod en graae, uoverskuelig Muur. I dette Værelse skulde jeg nu for det første tilbringe mine Dage, vel i fuld Bevidsthed af min Uskyldighed, men dog ogsaa i dræbende Kjedsommelighed.

Slutteren undtagen, lod der sig, hele den første Dag, ikke see et Menneske hos mig. Han satte min Middagsmad paa Bordet, og den var tilberedt saa menneskekjærligt, at jeg nær havde vovet, at bede om Papiir og Pen. Men da vi befinde os bedre ved, at kunne haabe en Velgjerning, end ved et Nei at vide os den sidste Trost berøvede, taug jeg. Tidligt gik jeg tilsengs, og sov bedre, end jeg havde ventet. Om Morgenen lod Slutteren, hvis Ansigt var bleven nogle Grader mildere, sig i Fortrolighed mærke med, at jeg vilde faae Besøg. Jeg holdt mig beredt, og raabte forventningsfuld: „Kom ind!" da det, henimod Kl. 9, bankede paa Døren. Det var den gamle Herre, hvis Datters Bologneser jeg havde taget i Forsvar.

„Det gjør mig ondt, kjære Herre, sagde han: at jeg, istedetfor i mit Huus, skal finde Dem her. Jeg vil ikke fordølge, at De, ved Deres forekommende Artighed, har indtaget mig og min Datter for Dem. Det er billigt, at jeg i Deres Forlegenhed tager mig af Dem; min Datter selv har opfordret mig dertil."

Jeg takkede ham for hans milde Deeltagelse, og yttrede min Glæde over, at jeg, i min uventede Ulykke, havde fundet en ligesaa uventet Medfølelse. Men tillige tilstod jeg, at jeg ikke kunde begribe, hvor

han saa hastigt havde kunnet erfare, hvad mig var hændet." — „Præsidenten, svarte han: har igaar, da De i Gaarden steeg ud af Vognen, seet Dem fra et Værelse i Stue Etagen. Han er min Svoger — den Samme, som kom til mig paa Spadseretouren. Han gjenkjendte Dem strax, og har i Aftes fortalt mig Deres Fængsling. Jeg kan ikke sige Dem, hvor det overraskede mig. Dog, vi ville ikke tabe Modet, men haabe det Bedste."

„Naar De staaer i saa nær Forbindelse med Præsidenten, svarte jeg: saa vil han udentvivl ogsaa have sagt Dem, hvorfor jeg er her." — „Det har han rigtignok, tog den gamle Herre Ordet med ængstelig Rolen: og sjelden har nogen Efterretning grebet mig saa smerteligt." — „Tør jeg bede? vedblev jeg: Det vil berolige mig, naar jeg veed, hvorfor jeg sigtes." — „Det falder mig tungt, at sige Dem det saa lige i Øinene. Hvor var det muligt? Først for 24 Timer siden var De hidkommen, og har allerede — jo længer jeg seer paa Dem, desmindre kan jeg troe det — og har allerede i Publikum udbredt Bankonoter, som De selv har gjort!"

Den gode Herre saae mig, ved disse Ord, halvt forskende, halvt medlidende, i Øiet. Beskyldningen bandt, i første Øieblik, min Tunge, men snart følte jeg mit Mod gjenfødes — Forbrydelsen laae for fjernt for min Sjel til at den skulde hvile længe paa mig.

„Jeg er ubeføiet, vedblev den gamle Herre: til alvorligere at efterforske Beskyldningens Sandhed; men hvad jeg kan gjøre for Dem, skal skee.

Endnu før Middag skal et venligere Værelse vorde Dem anviist. Men i Eftermiddag vorder Deres Logis undersøgt, og jeg har udvirket, at De selv maa være tilstede derved." Dybtbevæget takkede jeg den ædle Mand, og maatte selv undre mig over, hvorledes et ungt Menneskes Uartighed, hvis Vindspiller jager Skræk i en lille Bologneser, maatte bidrage til, saa uventet at formilde min Skjebne. Den gamle Herre trykte min Haand, og gik.

Hans Løfte gik i Opfyldelse. Henimod 11 traadte Slutteren ind, og førte mig til den modsatte Side af Bygningen, ind i et Værelse, hvis Vinduer gik ud til Gaden. Denne var mig ubekjendt. Men den frie Udsigt glædede mig mere, end jeg kan beskrive.

Nu havde jeg Mod til at spørge Slutteren, om han ikke kunde skaffe mig Skrivematerialier. „For Øieblikket, svarte han høfligt: torde han ikke opfylde mit Ønske, saa gjerne han end ville; men saasnart mit Logis var bleven undersøgt, vilde det ingen Vanskeligheder have, meente han.

Efter at have spiist til Middag, gik jeg nogle gange op og ned ad Gulvet, og traadte derpaa til Vinduet, forskende efter et bekjendt Ansigt. Jeg saae mange Fodgjængere, ogsaa en Mængde Equipager bevæge sig forbi. Var jeg end udelukket derfra — den brogede Vrimmel morede mig dog, og saa blev jeg da staaende. Men neppe troede jeg mine egne Øine, da jeg saae en Vogn rulle frem, hvori den gamle Herre sad med sin Datter, medens min Ulykkesstjerne, David Linkowsky, siddende

ligeoverfor, snakkom underholdt den unge Dame. Jeg betragtede ham skarpt. Han var pragtfuldt klædt, som hiin Aften hos Henneberg; dog savnede jeg noget, som han ikke uden Grund kunde have aflagt — Knebelsbarten!

Neppe var jeg igjen kommen til mig selv, før Retstjeneren, som havde fulgt mig hid, traadte ind, for at afhente mig til den berammede Undersøgelse. „Strax, sagde han: strax efter at vi havde forladt Gjæstgivergaarden, er Deres Værelse bleven forseglet af Retten. Har De en ubesmittet Samvittighed, kan De altsaa gandske rolig see Deres Skjebne imøde."

Vi stege atter ind i en Vogn, og snart holdt vi udenfor Gjæstgivergaarden, hvor to andre Retsbetjente, de samme som havde forseglet Værelset, ventede os. Seglene toges af og Døren aabnedes, og mine Gjemmer undersøgtes. Da man ikke fandt noget, ønskede man mig til Lykke og meente, at jeg i Morgen vilde faae min Frihed igjen. Jeg takkede for deres Deeltagelse, og forsikrede, jeg havde Humør nok til at afvinde mit fatale Eventyr en latterlig Side, og pegede spøgende paa en Kjole, som Oppvarteren, samme Morgen, jeg blev fængslet, havde børstet og lagt over Ryggen af en Stol. Da man nu engang var i Gang dermed, bad jeg, man vilde opfylde sin Undersøgelsespligt indtil det Yderste. Man overfamlede Kjolen uden synderlig Opmærksomhed, og fremtog af Sidelommen to sammenfoldede Papiirsblade. Man betragtede dem nøiere, og opdagede i dem to Bankonoter, særdeles

konstigt eftergjorte. Hvad jeg i dette Øieblik følte, er mig umuligt at sige. At bekræfte min Uskyldighed — dermed var jeg ikke kommen langt; jeg taug, og kunde neppe udholde Retstjenernes Diekast med en god Samvittigheds Fasthed. Punkt for Punkt blev nu hele Værelset gjennemsøgt; dog lod der sig intet Videre opdage. Mine faa Eiendele bleve pakkede ned i Kufferten, som man bandt bag paa Vognen; begge Bankosedlerne bleve i Retsbetjentenes Hænder. Nu gik Reisen tilbage til mit Fængsel.

Slutteren, en virkelig godhjertig Karl, trak paa Skuldrene, da han fik Befaling til at føre mig tilbage i mit første Qvarteer. Der sad jeg igjen, uden Himmel og nu ogsaa uden Haab. Hvad jeg havde oplevet, var mig ubegribeligt. Havde Skurken selv practiseret de falske Sedler i min Lomme hos Hennebergs? Men nei, pludseligt opgik der et Lys for mig. Da jeg Morgenen efter havde siddet ved Bordet og skrevet Breve, havde Opvarteren, som just bankede Kjolen, bragt en trykt Seddel ind, hvorpaa en Modehandler anbefalte sig til de Fremmede med sine Vare. En fremmed Mand havde givet Opvarteren den til mig. Kunde denne Fremmede ikke have været den blodstænkte Forbryder selv? Kunde han ikke, medens Opvarteren bragte Sedlen ind, i al Hast have stukket de falske Bankonoter i Kjolelommen?

Tre Dage havde jeg allerede tilbragt i mit skumle Fængsel. Fjerde Dags Morgen gik min Dør pludseligt op, og den gamle Herre traadte stormende ind. Paa hans Ansigt saae jeg hver Muskel i Be-

vægelse; Skræk og Glæde, Harme og Deeltagelse udtalte sig vexelviis i hans Mine.

„Op, min Ven! raabte han: Deres Rednings-time har slaget! Ja, see kun paa mig med store Øine! De er fri, fri som jeg! Men jeg, jeg har staaet ved Randen af en frygtelig Afgrund, i lystig Tone har jeg sjunget min egen Gravsang — og hvis ikke den gode Aand hiftoppe bar Omhu for de kortsynede Tosser, saa var nu mine eensomme Timers Glæde, min Alderdoms Trøst forloren! Nu, Gud være lovet, han har meent det bedre med mig arme Mand — men jeg vil ogsaa paa staaende Fod gaae hen og deponere en Livrente for 10 eller 12 fattige Mennesker, at de kunne have Brændsel om Vinteren og en taalelig Ret Mad paa deres Bord!"

Jeg vilde falde ham i Ordet. — „Forlang ingen Hiftorie af mig! raabte han; Jeg kan ikke endnu fortælle hvad er hændet. Farvel! Det ligger mig centnertungt paa Sjelen — jeg maa hjem, jeg maa see min Lykke endnu engang med egne Øine, og saa tilheft — ud i fri Luft. Men i Aften kommer De til mig — i Aften skal De høre Alt, og naar De ikke falder paa Knæe, for med mig at takke den kjære Gud, saa vil jeg aldrig mere vide noget af Dem at sige!"

Ude var han. Forvirret, tankelos, saae jeg efter ham. Klokken Tolv gik Døren atter op. Mit Hjerte bankede — jeg saae min Frihed imøde. Nei, jeg havde feilet. Det var Slutteren, som bragte mig Middagsmaden. Han saae gnaven og umild ud — mit Mod sank igjen. Men nei, han vilde

kun see gnaven og umild, den gode Karl — gjennem hans mørke Alvor blinkede uvilkaarligt en mildhjertet Glædes Straaler.

Men uden at lade et Ord falde, uden at agte paa mine spørgende Blikke, satte han, som sædvanligt, Madspanden paa Bordet. Ei engang et velsmagende Maaltid ønskede han mig, men trak sig tilbage til Væggen, som om han havde Lyst til at belure mig. Jeg undertrykte ethvert Spørgsmaal, tog Laaget af, og fandt — ingen Mad, men en Billet, skreven af Præsidenten egenhændig. Jeg havde tabt fem Dage af mit Liv, skrev han: det gjorde ham ondt, at han havde berøvet mig dem. Imidlertid havde hans Pligt bragt det saa med sig, og hvad han kunde bidrage til at udslette disse Dages mørke Timer af min Erindring, skulde han ikke forsømme. Nærmere Oplysning haabede han at give mig i Aften hos sin Svoger.

„Nu kjære Herre, hvorledes smager denne Suppe? raabte Slutteren pludseligt, idet han foer hen til mig, og med Heftighed trykte min Haand: Mener De virkeligen, jeg vilde sætte ordentlig Mad paa Bordet for Dem tiere? Himlen bevare mig! Hungre maa De, Herre! De maa ogsaa engang erfare, hvorledes en stakkels Mand med tom Mave er tilmode — De maa faste, til De i Aften sidder mellem den gamle Herre, som var her imorges, og vor Præsident — de ville sætte heel andre Ting for Dem, end jeg stakkels Slutter, som kun kan bringe, hvad man giver ham — men neppe ville de gjøre det af et bedre Hjerte. Vel er Præsidenten

en meget naadig Herre, og hans Svoger seer ud som om han var Godhjertigheden selv — men jeg og mine Lige har dog ogsaa ligget ved en Moders Bryst, og Roglen her i min Haand, som nu i tyve Aar har lukket Elendighedens Boliger, ved Himlen, Herre, den har dog ikke lukket mit Hjerte!" — Taarerne traadte den gode Sjel i Øinene; der fattedes kun lidet i, at ogsaa jeg havde tabt min Fatning.

Klokken to kom En af Criminalrettens Embedsmænd, og sagde mig, han havde Befaling, at følge mig tilvogns til mit Logis. Jeg bad Slutteren besøge mig, saasnart han kunde, og tog bevæget Afsked fra den gode Karl. Man gav mig Roglen til mit Værelse, og lod mig vide, min Regning var betalt. Thi kun denne Dag endnu skulde jeg blive her; i Morgen kunde jeg flytte til Præsidentens Svoger, og boe hos ham, saalænge jeg vilde.

Da Vognen holdt udenfor Herbergeerstedet, hidilte to Mænd, som med Heftighed aabnede Vognen, og modtoge mig med udbredte Arme. Det var Henneberg og Leidesdorf. „Stakkels Ven! raabte den Sidste: Hvad Angst have vi ikke udstaaet for Dem! Først silde hørte vi, hvad der var skeet — men hvad kunde vi gjøre? Vi vare ogsaa for fast overbeviste om Deres Sags Retfærdighed til at vi skulde have frygtet et ulykkeligt Udfald." — „Og dog, faldt Henneberg ham i Talen: dog havde jeg ikke ladet mig holde tilbage, men var løben hen til Præsidenten, og havde besvoret ham ved alle Helgene, eller traadt i Caution for Deres Redelighed, hvis ikke Hr. Linkowsky havde sagt mig, det var en latterlig, ube-

tydelig Mistanke, som havde bragt Dem i Fængsel — inden tre Dages Forløb vilde De igjen være paa fri Fod."

„Har De seet ham idag?" spurgte jeg. — „Kun eengang har jeg seet ham siden hiin Aften, svarte Henneberg: og dengang var det, han meddeelte mig den trøstelige Efterretning."

Efterat vi alle Tre havde underholdt os med hinanden en Timestid, skiltes vi, og aftalte, at samles hos Henneberg næste Aften. Jeg gjennemsøgte min Kuffert, og savnede Intet, uden — Lommetørklædet.

Solen stod endnu paa Himlen, da den gamle Herres Vogn afhentede mig. Jeg blev modtagen som en Søn af Huset, og den gamle Herre saae med Utaalmodighed sin Svoger imøde. Forgjæves saae jeg mig om efter Datteren. Først Kl. 9 kom Præsidenten. Min Hunger frydede sig ved et kosteligt Maaltid, min Nysgjerrighed ved en endnu kosteligere Tilfredsstillelse.

I Kralowna Unice ligger et Toetages-Huus, til hvis Dør adskillige Trin føre op. Eieren, som levede af sine Midler, havde, til sin Underholdning, taget sin Tilflugt til en længstforglemt Ungdomstilbøielighed — han holdt en stor Mængde Duer. Midt i sin Gaard havde han ladet et Slag bygge, og sjelden gik nogen Dag hen, at han jo gik derop adskillige Gange, for at see til sine smaae Favoriter. Forrige Aften var han, ved indbrydende Nat, kommen hjem fra et Gilde, og lod det være sin første Forretning,

at stige op paa Dueslaget, for omhyggeligt at undersøge en syg Turteldue og anvende de fornødne Midler. Han traen ned i Gaarden, og bemærkede, at Stigen, som pleiede at staae lænet mod Slaget, stod mod Husets Bagmuur lige under et Vindue. Da dette imidlertid ikke var aabnet, og der ei heller var noget Lys at see i Værelset, hvorpaa han havde en Logerende, agtede han ikke videre derpaa, men tog Stigen, satte den til Dueslaget, og hentede den syge Due. Derpaa gik han tilbage til sin Stue, fandt Dyret langt sygere end han havde troet, og foretog den Lægemethode dermed, som Erfaringen havde lært ham.

Da han nu bringer Duen tilbage, og træder ud i Gaarden, hører han, at Vinduet hiftoppe slaaes i. Han seer derop, og bemærker paa Blomsterbrettet udenfor Vinduet, et Menneske, som holder en Bylt fast mellem Tænderne, og er i Begreb at styrte sig ned. Verten, en godhjertig Mand, forfærdes, tilraaber ham, han skal dog ikke vove det halsbrækkende Spring ned paa Steenbroen, kaster Duen bort, og henter Stigen til ham. Hiin benytter Øieblikket, troer uden synderlig Fare at kunne vove Springet, og saa slippe ud gjennem Forstuen. Huuseieren seer ham, allerede nedsprungen, smutte gjennem Gaarddøren ind i Forstuen. Men her seer Gaardskarlen ham, han hører sin Herre raabe: „Grib ham!" og holder paa den Flygtende. Denne, som fandt sin Overmand for sig, bad om Forbarmelse, og da Huusherren spurgte ham, hvad han havde der i Bylten, tilstod han, det var Kostbarheder, som han havde taget oppe paa Værelset. Dreven af Nøden, omgi-

ven af en Flok jamrende Børn, hvis Hunger han ikke mere var istand til at stille, havde han listet sig gjennem Baghusene i Gaden, over et Plankeværk, ind i Gaarden, og, ved Hjelp af Stigen, brudt ind i den Fremmedes Værelse. Der havde han med en Dirik aabnet Skuffen i Skrivebordet, og samlet, hvad han havde fundet, i en Bylt. Herren maatte nu gjøre ved ham hvad han vilde — vilde kun Politiet tage sig af hans stakkels Børn, saa vilde han selv gjerne lide den haardeste Straf. Huuseieren blev blød ved disse den Ulykkeliges Ord. Havde det været ham selv, han havde bestjaalet, sagde han: saa vilde han nok have lukket et Øie til og ladet ham løbe, men de stjaalne Sager tilhørte hans Logerende, en fremmed, fornem Herre, som vilde see meget surt, hvis han, uden videre Anmeldelse, lod en Tyv slippe, der havde gjort Indbrud i hans Værelse. Han maatte altsaa finde sig i, at gaae indenfor og vente til man havde hidkaldt en Politibetjent. Hans Skjebne maatte imidlertid faae hvad Udfald den vilde, for hans Børn skulde der vorde sørget saa vel, at de ikke skulde savne deres Fader.

Tyven syntes trøstet, og fandt sig i sin Skjebne. Imidlertid blev der sendt en Pige efter den nærmeste Politibetjent. Huuseieren satte Mad og Drikke for den hungrige Skjelm, Men det arme Menneske var ikke istand til at synke en Bid.

Politibetjenten kom. Han betragtede Tyven nøie, og rystede paa Hovedet med den Bemærkning: Ham havde han endnu ikke paa sin Liste. Da den he-

le Tildragelse var bleven ham fortalt, tog han Bylten, og løste Knuderne. Over dens Indhold bleve alle Tre ikke lidet forundrede. „Død og Plage! raabte Politibetjenten, idet han oprullede et langagtigt Papiir: Herren hiftoppe synes ikke at være opvoxen i nogen Fiskerhytte."

Det var en kostbar Brystnaal, som han viste Herren i Huset. „Det undrer mig ikke! sagde Denne: At han er riig, kunde jeg see paa ham ved første Blik." Den anden Artikel, som fandtes i Bylten, var en liden Æske. Man aabnede den, og saae et Guldlommeuhr, som ei gav Brystnaalen noget efter i Kostbarhed. „Karl! raabte Huuseieren, idet han lod Uhret repetere: Du har havt en excellent Træffer, men en slet Lykke dertil! — Men hvad mon det være? spurgte han, idet Politibetjenten fremtog et langagtigt, fladt Etui: sandsynligviis bestemt for en Dame — han har Connexioner!" — „Ei! bemærkede Politibetjenten: dertil seer det meget for ringe ud. Hvo der har slig en Brystnaal og sligt et Guldhr liggende i sit Skrivebord, han skjænker et gandske andet Etui. Tilmed er det gammelt, temmelig slidt af hyppig Brug. Men hvad Fanden — jeg kan ikke faae det op. Jeg maa dreie det, som jeg vil, saa finder jeg hverken Hage eller Trykker derpaa." — „O, lad mig see engang!" sagde Værten; men ogsaa han gjorde sig forgjæves Flid for at finde en Fjer eller noget Lignende derpaa. Tilfældigviis kom han til at sætte Nøglen i et Kors, som, paa Etui'ets tilsyneladende Underside, var indgravet i en Sølvplade, og at trykke hen til Siden.

Korset syntes at bevæge sig — et andet stærkere Tryk — Korset dreiede sig om i en Retvinkels Bue, og Etui'et sprang op. „Her er Gaaden!" raabte Huusherren.

Politiebetjenten betragtede Indholdet, trak Panden iveiret, som overrasket af en vigtig Bemærkning, tog et Lys, og gik dermed til et Sidebord, for i Eenrum at betragte det Fundne — dreiede sig derpaa rask om, og sagde til Værten: „Min Herre, De ville tillade, at jeg øieblikkeligen sender Deres Gaardskarl udenfor Dresdnerporten, hvor han, i Værtshuset „Zum Pfauen," maa opsøge den anden Betjent, som hører til vort District. Han er derude ved jeg med nogle gode Venner. Jeg behøver derfor kun at tilskrive ham tre Ord, saa er han her, inden en Time er forløben. Jeg beder om Papiir og Pen — det er gandske magtpaaliggende." Værten rakte ham forundret, hvad han forlangte; Billetten var snart skreven, og Gaardskarlen løb afsted med den.

„Men min Gud! raabte Huuseieren: Hvad Overordentligt kan der da stikke i det Futteral?" — „Karl! raabte Politibetjenten, idet han vendte sig til Tyven: Du har brudt Guds hellige Fred, idet Du, med tyvagtige Hensigter, har sneget Dig ind i fremmede Folks Bolig; men Retfærdigheden selv skulde kysse Dig, og, hvis det lod sig gjøre, belønne Dig som den redeligste Mand. En Flaske Viin hid, gode Herre! Den Pjalt skal lædske sin Tunge, og mit Ord sætter jeg i Pant paa, at Helvede ikke skal vorde gjort ham synderlig heedt!" — Med nø-

lende Skridt, som en Dreng til Skole, listede Værten sig, næsten ængstelig af Nysgjerrighed, ned i Kjælderen, men var øieblikkeligen oppe igjen med en Flaske i hver Haand. „Vinn, saameget De vil, Herre! raabte han: Men ikke sandt — det lille Bestik der faaer jeg at see?"

Men Politibetjenten lod sig længe bede, inden han opfyldte den utaalmodige Huuseiers Ønske. Langt om længe rakte han ham Bestikket under Tausheds høitidelige Løfte. Den Anden saae sin Nysgjerrighed tilfredsstillet, men skrækkedes ikke lidet ved det gruelige Værktøi, han havde huset. Hos en liden Tuskflaske laae to fine Pensler og adskillige tynde, fiintspidsede Penne. Derunder laae tre firkantede Papirstykker, af hvilke det ene allerede halvveis var forvandlet til Bankonote. Ogsaa Tyven erfarede til sin Overraskelse, at han havde bestjaalet en langt større Forbryder end han selv var, og fik Lyst, at betragte sig selv som et agtbart Redskab i Guds Haand.

Imidlertid var Gaardskarlen gaaet rask til, og traadte nu ind i Værtshuset „Zum Pfauen". Politibetjenten sad i en fortrolig Kreds, og underholdt sig med ivrige Samtaler om Europa's Anliggender. Gaardskarlen tilstillede ham Billetten. I Begyndelsen saae han meget ligegyldig paa den, men aldrig saasnart havde han læst den, før han foer op, og greb efter Hat og Stok. „Det gjør mig rigtignok ondt, sagde han, idet han betalte sin Fortæring: at skulle forlade saa godt Selskab; men om En af mine fem Piger blev forvandlet til en Dreng,

vilde det ikke være mig saa kjært, som stigt et gyldent Spor. Nu afsted — jeg er rigtignok træt, og har strabadseret mig svært idag — men Tjenesten gaaer for Alt!"

Snart havde de den Gade i Forstaden, hvori Paafugler-Vertshuset laae, bag sig, og betraadte nu en Plads, som strækker sig langt ned paa venstre Side af Dresdner-Porten. „Men jeg er virkeligen trættere end jeg troede! sagde Politibetjenten, og tørrede sin hede Pande: Holder der ikke en Vogn henne under Træerne?" Gaardskarlen saae did, og bekræftede Spørgsmaalet. „Hilledød! raabte Politibetjenten: Havde den Karl ikke Andet at gjøre, saa kunde han kjøre os til Kralowna Unice — det er for Gud ingen Springvei!" De gik hen mod Vognen. „See der, Herre! hviskede Gaardskarlen: Mærker De ikke Noget, som sniger sig bort fra Vognen, og i Hast tager Veien ad Porten til?" — „Han har Ret! tog Politibetjenten Ordet: Nu nærmer det sig Husene — bie, det kommer forbi en Lygte — lad os staae stille — rigtigt, det er et Frueentimmer, derpaa vover jeg min Hals! Veed Han hvad, Gaardskarl, den Vogn holder ikke her med god Samvittighed! Nu, det vil give sig."

Hastigt, men sagte, nærmer man sig Vognen. Det syntes at være en Reisevogn; bag paa var spændt en Kuffert. „Sover Du, Kudsk?" raabte Politibetjenten. — Intet Svar. Gaardskarlen traadte nærmere, og nappede Kudsken i Kappen. „Hvad skal det til? raabte Denne: Gaae Jer Vei og lad skikkelige Folk i Fred!"

„Paa hvem venter Han da her?" spurgte Betjenten. — „Hvem lader spørge?" svarte Kudsken. „Ikke saa næsviis, Karl! raabte Hiin: En Politibetjent er det, som spørger Dig, og er Du ikke artig, saa skal jeg lære Dig det. Vend om med Vognen og kjør mig til Kralowna Unice, det er en vigtig Forretning som kalder mig did, og er Du føielig, skal Du faae en Drikkeskilling. Nu munter!" „Umuligt, Herre! raabte Kudsken: Jeg venter efter Nogen." — „Paa hvem? spurgte Gaardskarlen arrig: Saa silde paa Natten, og saa langt fra Porten?" — „Paa en ung Herre fra Universitetet, svarte Kudsken: som vil kjøre til sin Fader, der ligger for Døden i Eger." — „Hvorfor holder Du da ikke udenfor hans Logis?" spurgte Betjenten. — „De andre unge Herrer, lod Svaret: give en Fest idag, og vilde ikke lade ham slippe bort — han maa derfor liste sig ud af Porten." — „Det hænger ikke rigtigt sammen, med den Historie! raabte Betjenten: Du vender øieblikkeligen om, og kjører mig, hvorhen jeg befaler Dig!"

Kudsken blev bange, og vendte. Politibetjenten aabnede Døren rask, og steeg ind i Vognen, hvori han tog en saadan Stilling, at han bequemt kunde see ud af Vinduerne, saavel frem som tilbage. Men Gaardskarlen sprang bagpaa, og nu rullede Vognen ad Porten til. Endnu havde man ikke naaet den, da man saae et Menneske løbe hæsblæsende bagefter — i Begyndelsen syntes han ei at give Agt paa Vognen, men at ville ile forbi. Men

pludseligt blev han staaende, og syntes at gjenkjende Vognen; Kudsken holdt.

„Er det Dig, Joseph?" raabte den Fremmede pustende. — „Ja, Herre!" svarte Kudsken. — „I alle Djevles Navn! skreg den Anden, som endnu ikke bemærkede den bagpaastaaende Gaardskarl: Har Du drukket Dine fem Sandser bort! Hvor kommer Du paa det forrykte Indfald, at kjøre tilbage igjen?"

„Han kjører mig til Kralowna Unice, Herre!" raabte Politibetjenten udaf Vognen. — „Hvad skal det betyde?" — „Jeg har befalet ham det! vedblev Betjenten: Og har De Lyst, saa stiger De ind og kjører med. De kan jo da efter Behag tiltræde Deres Reise til Eger." — „Hvad er det for en Uforskammenhed, Herre? Hvo berettigede Dem til, egenmægtigt at betjene Dem af en Andens Vogn?" — „Embeds-Hastværk! svarte Hiin: Der gives Tilfælde, hvori det staaer en Politibetjent frit for, at betjene sig af en fremmed Vogn." Den Fremmede syntes at studse, og taug et Øieblik. Derpaa traadte han hen til Kudsken, og spurgte ham med hviskende Stemme, om det unge Menneske var kommen. — „Kommen og indstegen i Vognen!" svarte Denne.

„Kjære Herre! vendte nu den Fremmede sig til Politibetjenten, idet hans Stemme pludseligt blev mild og blød: Jeg besværger Dem ved Deres Sjels Salighed, stig ud, og lad mig tiltræde min Reise — min Fader ligger paa det Yderste — lad ham ei vansmægte forgjæves efter sin eneste Søns Omfavnelse! Vær dog barmhjertig!" Ved disse Ord aab-

nede han Vognsdøren, og ventede, at Betjenten skulde stige ud.

„Kjør med til Byen! sagde Denne i bydende Tone: Jeg kan ikke lade Dem reise — det Hele kommer mig mistænkeligt fore!" I det samme vilde han ud, for at lade den Fremmede stige ind.

„Hjelper ingen Bøn, raabte den Anden med Fortvivlelsens vilde Blik: saa maa jeg bruge Magt!" Med disse Ord greb han fat i Betjenten, og rev ham ud af Vognen. Men samme Øieblik var Gaardskarlen sprungen ned af Kufferten og styrtet paa den Fremmede. „Vend, Joseph! tilraabte Denne Kudsken: Og saa afsted, alt hvad Hestene kunne trække!"

Medens Kudsken lavede sig til at adlyde hans Befaling, maalte den Fremmede hurtigt de to Mænd, han havde at kjæmpe med, fandt Gaardskarlen stærkest, tog en Pistol frem under Kappen, og brændte den løs paa ham.

„Jesus Maria!" skreg en ungdommelig Stemme i Vognen, som nu galopperede tilbage til Forstaden. Men Skuddet havde forfeilet sit Maal — Kuglen var gaaet imellem Arm og Side. Rasende greb nu Gaardskarlen den Fremmede, og inden Denne kunde naae Betjentens Bryst med en Dolk, som han havde revet op af Lommen, havde Gaardskarlen grebet hans Overarm og knugede ham sammen af al Magt. Let var det nu Betjenten, at vriste Dolken af hans Fingre. Nu først betragtede man den Fremmede nærmere. „Hjelp, Himmel! raabte Gaardskarlen: Det er jo min Herres Logerende!" — „Ham? spurgte Betjenten studsende:

Nu, Gud være lovet! Det er et heldigt Træf, det, Gaardskarl!" Den Grebne talte ikke et Ord mere.

„Nu maa vi undersøge hans Lommer i en Fart, vedblev Hiin: om han ellers ingen Mordvaaben har hos sig. Saa bliver I her, Gaardskarl, og holder ham fast. Jeg løber imidlertid efter Vognen, og tænker vel, at bringe den tilbage." Lommerne bleve gjennemsøgte, men intet Farligt fandtes deri. Derpaa blev den Fremmedes Hænder bundne med hans eget Lommetørklæde, Gaardskarlen omslyngede ham med begge sine Arme, og Politibetjenten begav sig paa Veien til Forstaden. Han frygtede, Vognen skulde være bøiet ad Siden til, men snart saae han den holde ved Muren af det første Huus. Han listede sig nærmere, saae Vognsdøren staae aaben, og, nogle Skridt paa denne Side, en lav Skikkelse, hyllet i en Kappe, som syntes at gaae ham imøde. „Er det Dem, min Ven?" spurgte Skikkelsen med om, ængstelig Stemme. „Alt er gaaet godt!" sagde Betjenten hviskende. Hoppende, som en Fugl, ilte Skikkelsen tæt hen til ham, og udrakte Haanden, for hastigt at føre ham med sig til Vognen, men som om et Liig traadte den imøde, foer den pludseligt tilbage, og kunde ikke frembringe et Ord. „Frygt Intet, unge Mand! sagde Betjenten: Stig med mig ind i Vognen, vi kjøre tilbage til Byen. Deres Ungdom lader mig haabe, at De er uskyldig; det vil snart vise sig, hvad Skurken har havt fore med Dem." — „O Gud, jeg er forloren! jamrede den unge Mand, og vred Hænderne: Havde dog Kuglen truffet mig!"

Det tilbageblevne Par var snart naaet. Betjenten satte sig, tilligemed den Fremmede og den unge Mand, ind i Vognen, Gaardskarlen steeg atter bagpaa, og inden et Qvarteers Forløb naaede man Huset i Kralowna Unice. En ny Skræk for den Bundne, da han saae sit farlige Værktøi i Retsbetjentens Hænder. Han havde villet hente det for sin Afreise, men de Mennesker, som, da Tyveriet rygtedes, havde samlet sig udenfor Huset, den urolige Bevægelse i Huset selv, som syntes at hentyde paa en fælsom Tildragelse, havde skrækket ham med ængstelig Ahnelse, og i denne Banghed besluttede han, hellere at lade det i Stikken. Man lagde Beslag paa Alt, og underrettede Præsidenten om det Foregangne. Denne, som, foruden andre Gjæster, havde sin Svoger hos sig, var nysgjerrig efter at see de to Paagrebne, og gav Befaling, at de skulde kjøres til ham samme Aften. Det skete. Den Bundne blev først ført op; med en forstummende Fortvivlelses Ligegyldighed treen han ind i Salen.

„Hr. Linkowsky!" raabte Præsidenten, og alle Tilstedeværende stode der i forventningsfuld Spænding. Faa Øieblikke efter kom det unge Menneske, neppe istand til at holde sig paa Benene. Han slog Øinene til Jorden, og holdt Ansigtet bedækket med begge Hænder. Kun med Anstrengelse kunde Politibetjenten fjerne dem. To sjelfulde Øine og ungdommeligt blomstrende Kinder overraskede Forsamlingen.

„Julie! skreg Præsidentens Svoger med Forfærdelsens Røst, og slog Hænderne sammen over

Hovedet: Ulykfalige Barn!" — Afmægtig segnede han om paa en Stol.

„Nu, min Ven! begyndte den gamle Herre, da han næste Morgen lod mig kalde til Frokost, og rakte mig en kostbar Meerskumspibe: Gjør mig Selskab — som Røgen blander sig, skulle vore Tanker og Gemytter forene sig med hinanden."

„Har De allerede talt med Deres Datter? spurgte jeg: Har De tilgivet hende med faderlig Kjærlighed?" — „Tilgive? svarte han: Man seer, De forstaaer Dem ikke paa, hvorledes man bør omgaaes sine Børn. Nei, saa rask maa Tilgivelsen ikke følge paa Brøden, ellers løb hun sin Vei igjen om et Par Dage. Gud i Himlen, jeg kan ikke glemme det — jeg har mistet Hustru og Søn og har ikke andet tilbage i Verden end hende — og hun vil i sin Letsindighed forlade sin gamle Fader, for at kaste sig i Armene paa en liderlig Vagabond! O, kjære Herre, det er gruelig haardt, at maatte dele sit eneste Barns Kjærlighed med en Dogenicht!"

Jeg havde Møie med at berolige ham. Langt om længe blev hans Smerte mildere. Han fortalte mig, hvorlunde han i ni Aar havde levet ubeskrivelig lykkelig i en brav Hustrues Arme. Men allerede i hendes levende Live havde hans Lykkes Sol begyndt at fordunkles. Strubehosten havde raset i Prag med frygtelig Heftighed, og hver Dag bortrevet en Mængde Børn. Han havde frygtet for sin eneste Søns Liv, og i denne Angst havde han fattet

den Beslutning, at sende ham til sin Broder, som levede paa sine Godser ved den polske Grændse. Han havde taget mod Drengen med faderlig Kjærlighed, bevogtet og pleiet ham med tro Omhyggeligheds Øie. Men Fordærvelsens Engel lader sig ikke fraskrive sit Offer. Faa Uger efter var Drengen død. Broderen selv bragte den Ulykkestidende, og laae grædende ved den trøstiløse Faders Bryst. Med christelig Ydmyghed overvandt han sin Smerte, og da Saaret begyndte at læges, syntes Himlen at ville erstatte Tabet ved at skjænke ham et tredie Barn — men hans Hustru døde i Barnsnød. Intet havde han nu, Intet uden sin Datter, og denne Datter havde villet losrive sig fra ham!

„I alt Godt og Skjønt har jeg ladet hende undervise! vedblev den gamle Herre: Ingen Omkostning har jeg sparet, hun har havt de bedste Lærere. Himlen har forlenet hende en smuk Stemme; mine Bekjendte overhang mig for at give hende en Syngelærerinde. I kort Tid gjorde hun beundringsværdige Fremskridt, men neppe mærkede hun det selv, før hun vilde have en Lærer i det Italienske — kun i dette Sprog, sagde hun, kunde Menneskenes Hjerte bevæges ved Sang."

„Men hvorledes kom De til, just at aabne Deres Dør for denne Vagabond? spurgte jeg: Og ad hvilken Vei blev han Dem anbefalet?" — „Han havde, svarte han: allerede opholdt sig her i adskillige Maaneder. En af vore Bankører havde fundet ham i Leipzig, og taget ham med sig i sin egen Vogn. Han udgav sig for en Søn af en gammel-

adelig Florentiner, der, formedelst oprørske Skridt, havde maattet forlade Europa. Han var skjaaren godt for Tungebaand; man hørte paa ham med Velbehag, man reves om ham, og uden Buonaventura kunde intet musikalsk Selskab komme istand. Hvad forstod jeg mig derpaa? Han var smidig som en Ørentvist, og sagde, at inden et Aar var omme, skulde min Datter tale Italiensk som om hun var bleven døbt med Vand af Arnofloden. Men han behagede mig ikke; hans skye Væsen, hans ustadige Blik lode mig ikke slutte til noget Godt. Min Datter gjorde imidlertid de meest glimrende Fremskridt, og Den, som blot havde vovet, at tale et ondt Ord om Italieneren, havde hun ikke kunnet taale at see for sine Øine. Nu begav det sig, at der en Aften var et Pigeselskab samlet hos en Apotheker her. Man opkastede det Spørgsmaal, hvo der var den Skjønneste af Libussa's Døttre, og Enhver satte sig hen, for at skildre hende i Rim. Italieneren kaldte sit Monsterbilled Julie, og i hver Strophe kunde man gjenkjende min Datter. Hun erfarede det, og fra det Øieblik var hun som forhexet; med alle sin Sjels Kræfter hængte hun sig ved Lykkeridderen. Men snart kom jeg efter det, og overraskede hende ved en Pung, hun broderede til ham. Da gjorde jeg kort Proces; jeg forbød ham mit Huus, men hun lovede mig helligt, ikke at tænke videre paa ham, og for at gjøre mig ret sikker, udleverede hun mig de Breve, hun havde faaet fra ham. Det varede ikke et Fjerdingaar, for han, rimeligviis for Gjælds Skyld, maatte forlade Prag; jeg var glad,

og troede, nu var Ilden slukket — jeg gamle Nar! den ulmede immerfort. De havde skrevet til hinanden, det er udenfor al Tvivl, og nu kom dette Uhyre, denne Linkowsky hid, og bragte hende saavidt, at hun besluttede, i Mandfolkeklæder at flye med ham. „Der seer De selv!" raabte han, idet han stod op og tog et Brev af sin Pult. Det var skrevet paa Italiensk, kun kort, men begeistret af et længselfuldt Hjertes hele Ild. „Linkowsky — læste jeg — er, næst Dig, det eneste Menneske i Verden, for hvem mit Hjerte endnu slaaer. Stol paa ham, som paa vor Kjærligheds Engel. Han skal føre Dig did, hvor vor Lykkes Sol stiger op, for at beskinne vor evige Forbindelse. Vær modig, min Pige! Kun Din Flugt kan aabne os Fredens Porte."

David Linkowsky havde i B., hos En af den gamle Herres Ungdomsvenner, vidst at forskaffe sig en Anbefaling til ham, og var bleven modtaget af ham med forekommende Gjæstevenskab. Hans fine Anstand indtog den Gamle; hans selskabelige Talent gjorde ham velkommen til enhver Tid. Alt ved det tredie Besøg var han enig med Datteren, hun viste ham de Midler, hvorved han gandske kunde vinde Faderens Hjerte, hun gjorde ham bekjendt med hans Yndlingstanker, og advarede ham især mod alt Militair-Væsen, som den Gamle slet ikke kunde fordrage. Linkowsky benyttede dette Vink, viste sig allerede ved næste Besøg uden Knebelsbart, og gjorde Krigerstanden til en Gjenstand for sin vittige Spot.

„Vidste jeg kun, vedblev den gamle Herre: hvad det er for en Enke i B., som ved denne Linkowsky har lovet min Datter et sikkert Tilflugtsted for det første og en Moders Kjærlighed for hele Livet."

„Veed De maaskee, at betegne hende nøiere?" spurgte jeg. — „Jeg har igaar fundet Brevet paa min Datters Kammer, svarte han: men Navnet angives ikke deri. Kun Saameget seer jeg, at hun boer i K... gaden?" — „I K... gaden? raabte jeg forundret: og kalder sig Enke." — „Enke, ja! svarte den gamle Herre: og paa mine videre Spørgsmaal tilstod min Datter, det var en Hofraadinde, nærbeslægtet med Linkowsky, hos hvem Denne, under sit Ophold i B. havde boet." — „En Hofraadinde? sagde jeg: Og har nævnt sig som Enke? — „Saa forholder det sig. Men Navnet veed Julie selv ikke, det har hun tilsvoret mig ved alle Helgene. Men jeg vil adspørge hende endnu engang." Han lod sin Datter kalde. Hun kom, forgrædt og bleg. Overrasket stod jeg op — paa et andet Sted vilde jeg neppe have kjendt hende igjen. Ængstelig neiede hun for mig, og kysede derpaa skjælvende sin Faders Haand.

„Julie! sagde Denne: Endnu engang, veed Du virkeligen ikke Navnet paa den Hofraad, hvis Enke har tilbudet Dig sit Huus i B.?" — Hun lagde Haanden paa Hjertet, og forsikrede, ikke at vide det. „Skulde jeg maaskee vide det?" spurgte jeg, og nævnte den strangulerede Hofraad. Julie studsede som om hun havde hørt Navnet før. „Det er jo,

min Ungdomsven! raabte den gamle Herre: Den Selvsamme som har anbefalet mig ham, der vilde bortføre min Datter!" — „Retfærdige Gud! raabte jeg og foldede Hænderne: Sin egen Morder har han anbefalet Dem. Deres Ven er ikke mere; Graven skjuler ham, og under denne Linkowsky's Hænder har han opgivet sin Aand."

Uden Bevægelse stirrede den gamle Herre paa mig, greben af maallos Rædsel; men Julie traadte til Vinduet, og saae grublende op mod Morgensolen, som om hun overlagde, om hun ogsaa skulde fæste Lid til denne græsselige Tidende i en Fremmeds Mund. „Hellige Natur! raabte omsider den gamle Herre: Hvor kunne Dine Stemmer bedrage vort Hjerte saa grusomt? Seer De, Herre, det Umenneske traadte i mit Huus med Brevet i Haanden, hvori Hofraaden anbefalte ham saa varmt — men ogsaa uden denne Anbefaling havde jeg aabnet ham mit Hjerte. Jeg veed ikke, hvilken mægtig Talsmand han havde i mit Inderste, men han vidste at indtage mig saa gandske — naar han fortalte, tog man sig neppe Tid at pudse Lyset — naar man spurgte ham om Raad, lød hans Svar som Klogskabens Orakel — alle mine Hemmeligheder havde jeg kunnet betroe ham, og naar han sad ligeoverfor mig ved Bordet, frydede mit Øie sig ved hans mandigskjønne Ansigt. Gaae paa Dit Kammer, Julie, og tak paa Dine Knæe den gode Gud, at han saa forunderligen har frelst Dig af det Uhyres Hænder!" Med et mistroisk, næsten hadefuldt Blik, som gik mig meget

nær, fjernede Julie sig. Neppe havde hun forladt os, førend Præsidenten traadte ind.

Den gamle Herre meddeelte ham den Opdagelse, hvorved jeg nys havde overrasket ham saa rystende. „Jeg tvivler ikke derpaa! sagde Præsidenten: I Aftes fik jeg en Skrivelse fra B., som gjør os opmærksom paa Forbryderen. Denne viser en Kraft, en Ubøielighed i Villien, som jeg i min lange Embedsførelse, endnu aldrig har truffet. Fra det Øieblik, han først bragtes for mig, har han ubevægeligen fæstet sine Øine paa Jorden, og ikke villet besvare eet eneste Spørgsmaal. Maden kommer urørt tilbage; ikke det Ringeste har han nydt indtil dette Øieblik, og jeg troer, han besidder Kæmpekraft nok til, ved frivillig Hungersdød, at unddrage sig Retfærdighedens Arm.

Har De allerede gjennemseet hans Papirer? spurgte jeg: Sikkert give de mærkværdige Oplysninger." — „De ligge endnu urørte! svarte han: I Eftermiddag vil jeg tage dem for mig." — Saa har jeg en Bøn paa Hjertet, Hr. Præsident! sagde jeg: Tør jeg forinden kaste et Blik i Morderens Papirer?" Nogle Øieblikke betænkte han sig. „Lad saa være! sagde han derpaa: Dog paa mit eget Værelse og under mine Øine — det er Betingelsen. Farvel Svoger!"

Vi stege i Vognen, og traadte ind i Præsidentens Huus. Det Første, som faldt mig i Øinene, var Lommetørklædet med mit Navns Begyndelsesbogstaver. Jeg gjenkjendte det strax, og spurgte, hvorledes det var kommen her. „Det tilhører Fangen! svarte

Præsidenten: Hans egne Hænder vare bundne dermed; men jeg lod strax Lænkerne lægge paa ham, og saa blev det her." — „Saa har han, svarte jeg: da han stak de falske Bankosedler i min Lomme, tillige taget Lommetørklædet deraf. Men De faaer det ikke igjen, Hr. Præsident; det skal være mig en Amindelse om disse forunderlige Dage." Derpaa fortalte jeg ham, hvilken Vigtighed Lommetørklædet havde for mig. Det glædede ham, at kunne gjøre mig en Foræring dermed.

Forbryderens Kuffert blev aabnet. Blandt Klæderne laae en Mængde Papirer og Breve — paa Italiensk, Fransk og Tydsk — alle ordnede med den omhyggeligste Nøiagtighed. Den Begjerlighed, hvormed jeg gjennemsøi Bladene, behøver jeg ikke at skildre; men Høsten var rigere end jeg havde ventet.

Inden jeg kan meddele nærmere Oplysning derom, fordrer Begivenhedernes Gang, at jeg udvikler Bortførelses-Planen. Leipzig var det Sted, hvor man havde aftalt at mødes. Som det helligste Klenodie havde Buonaventura endnu engang skriftligt anbefalet sin Elskede til sin Ven; ængstelig Tvivl og om Bekymring havde ledt hans Pen. Jo videre jeg læste, desto lettere blev den Vægt af Forbrydelser, som syntes at hvile paa denne Ulykkelige, desto inderligere vakte han min Medynk. Han var ingen Forbryder, og dog havde Uskyldighedens Genius forladt ham. Hans Fred var tabt; Skjebnen havde ført ham til rædselfulde Afgrunde, og omsider overant-

vordet ham i en Nidings Hænder, som havde knyttet ham til sig med Jernlænker, og, ved Forbrydelser, mod hvilke hans Hjerte oprørte sig, vidst at binde hans Tunge.

Min Anskuelse af begge Mændenes Forhold tog en gandske anden Vending, og jeg var paa Veie til at fatte en Beslutning, som jeg to Timer tilforn ikke havde havt den mindste Ahnelse om. Jeg overgav Papirerne til Præsidenten, bad, at han dog for Himlens Skyld ikke maatte lade dem komme i hans Svogers Hænder, og ilte hjem.

Den gamle Herre var gaaet ud. Jeg benyttede hans Fraværelse til at melde mig hos hans Datter. Paa det nølende Svar mærkede jeg, hvor ubehageligt mit Komme var hende. Imidlertid bad hun mig dog træde ind, og søgte at bekjæmpe sin Uvillie. Jeg tilstod, at jeg fandt det meget begribeligt, om Synet af mig smertede hende; dog maatte hun betænke, at hun, hvis jeg ikke var kommen til Prag, var falden i en samvittighedsløs Forbryders Hænder, at jeg ei allene havde søgt at formilde hendes Faders Harme, men at jeg ogsaa, efter at have gjennemlæst Linkowsky's Papirer, var tilsinds at arbeide for Opnaaelsen af hendes meest brændende Ønske. Buonaventura var langtfra at være den Forbryder, jeg hidtil havde anseet ham for; det Eneste, som havde besmittet ham, var hans Forbindelse med Linkowsky. Mit Forsæt var det, at vorde hende en Trøstens Engel; kun maatte hun fjerne al Mistroe, og komme mig imøde med Tillid.

Opmærksom lyttede hun til; derpaa opløftede hun sine Øine, og saae længe vist paa mig, som om hun vilde udforske, om jeg ogsaa meente det oprigtigt. Derpaa greb hun med Heftighed min Haand og besvor mig, at mene hende det ærligt. Det lykkedes mig, at overbevise hende om min Redelighed. Hun bad mig om Forladelse, fordi hun ved sin Mistro havde krænket mig, og fortalte med ubeskriveligt Liv, hvorledes hun og Buonaventura vare blevne een Sjel.

Ved Bordet blev kun lidet talt. Det gjøs i mig, naar jeg saae paa den Gamle, og tænkte paa den Jammer, som snart skulde fordreie disse redelige Træk. Om Eftermiddagen gik jeg til Leidesdorf, og sagde ham Farvel. Hos Hennebergs lod jeg mig undskylde. Derpaa gjorde jeg mig i al Hast reisefærdig, og steeg i Vognen, som skulde kjøre mig til Leipzig.

Endnu havde jeg ikke fuldendt min Reise, og kun med Møie skjelnede jeg Leipzigs Taarne i den fjerne Taage, da jeg tilvenstre, paa en Høi, saae to Mennesker staae hos hinanden, af hvilke den Ene syntes at pege hen imod mig med en Stok. En Hjord græssede omkring Høien, og hos Manden med Stokken sad en Hund. Efterhaanden kom jeg nærmere, og saae i den Ene en Hyrde, i den Anden en Fremmed, som, med en Lorgnet for Øiet, syntes at stirre forventningsfuld mod min Vogn. Øieblikkeligt sagde mit Hjerte mig, at det var Buonaventura. Jeg tog ikke feil. Han kom Vognen imøde, og saae ind i den med anstrængt Blik. Han fandt ikke, hvad han søgte, smældede med Fingrene, som et Menne-

ske, der seer sig smerteligt skuffet i sine Forventninger, men blev staaende ved Vognen.

„Venter De maaskee et reisende Par fra Prag?" spurgte jeg. — „Ja, min Herre! svarte han med Heftighed: Har De maaskee mødt dem?" — „De ere nogle Miil herfra, sagde jeg: i en Flække, hvor deres Vognaxel gik itu. De naaer derfor neppe Leipzig, før i Morgenmiddag, men have bedet mig tage deres Ven, der sandsynligviis vilde være gaaet dem et godt Stykke imøde, tilbage med mig til Staden." — Italieneren vendte sig om, og saae efter Solen: „Det varer endnu to, tre Timer inden det bliver mørkt, sagde han: jeg begiver mig paa Veien, og gaaer rask til, saa haaber jeg at tale med dem før Midnat! Hvad hedder Flækken?" — „Det siger jeg Dem ikke! svarte jeg: Den Yngste har udtrykkeligen bedet mig afholde Dem derfra." — „Har han det? spurgte Italieneren: O, hun er fuld af Kjærlighed og den ømmeste Omhue! Tillader De, og har De Plads, saa tager jeg mod Deres Tilbud." Med disse Ord steeg han ind.

„Den unge Ven, begyndte jeg nu: som er Dem hengiven med meer end almindelig Ømhed, synes at være en meget elskværdig Pige." — „En Pige?" spurgte han studsende. — „Jh ja! svarte jeg: Jeg har engang seet hendes Portrait paa en Daase." Forskrækket saae han paa mig.

„Kun Skade, vedblev jeg: at hun har kunnet beslutte sig til at reise i saadan Selskab. Hun staaer ved Siden af sin Ledsager, som Uskyldighedens Engel ved Siden af Forbrydelsens giftige Dæmon. Hvor

kunde De betroe Deres Klenodie til en David Linkowsky?"

„Han er en Mand af Ære, Herre! svarte han hurtigt: En meget dannet ung Mand, paa hvis Venskab jeg kan stole ubekymret. Men hvoraf veed De — jeg begriber ikke ...

„Venskab? faldt jeg ham i Ordet: Ja, det forstaaer sig, naar man har stiftet Broderskab i et Huus, hvor et natligt Mord fandt Sted, og siden lært at kjende hinanden nærmere paa en Flugt af mange Mile!"

„Himlens Herre! raabte Italieneren: Hvo er De? Jeg gyser ved Deres Ord." — „Intet Under! sagde jeg: Hvo der har en saadan Ven, maa skjælve for en Tredies Alvidenhed. Men berolige Dem; der er endnu langt til Aandernes Time; før Klokken slaaer Eet, behøver Deres Samvittighed ei at bæve, og De seer jo, at jeg ingen Potte har hos mig." Blegnende foer Italieneren sammen, sprang op, og vilde ud.

„Giv Dem tilfreds, Buonaventura! raabte jeg, og holdt ham tilbage: Tak De Himlen, hvis Viisdom har reddet Dem af en Djævels Kloer, og opløst de ærelose Baand, hvori han holdt Dem fangen. David Linkowsky har Hævnen truffet; han er falden i Retfærdighedens Hænder, og hvo veed, om han lever mere. Julie er ikke underveis, for at ile i Deres Arme; hun befinder sig i sin Faders Huus. Men just jeg, som bringer Dem den nedslaaende Tidende, kommer som et Kjærlighedens Budskab, og bestaaer De i Prøven, saa vender jeg, i Morgen den Dag, med Dem tilbage til Prag, og søger, med Himlens Bistand, at lykke,

liggjøre et elskende Par, som smerteligt har bødet for sin Letsindighed."

Med maalløs Forundring hørte han paa mig. Færdig at forgaae af Bluſel, bedækkede han sit Ansigt med begge Hænder og græd. Nu afvexlede, paa begge Sider, Spørgsmaal og Forklaringer. Med hvert Minut voxte hans Tillid. Men endnu stod Hovedspørgsmaalet tilbage, om han havde været Medvider ved Hofraadens Drab.

Han svor ved sin Sjels Salighed, at han, i Gjerningens Øieblik, ikke vidste det Ringeste deraf; men efter at den var skeet, havde han ahnet den — dog havde han ikke havt Mod til at spørge Morderen derom. „Saa haabe De det Bedste! sagde jeg: I Morgen kjører De med mig tilbage til Prag."

Vi bleve sammen til langt ud paa Natten. Steeg jeg i Buonaventura's Tillid, saa steeg han i min Agtelse. Stedse dybere bedrøvedes jeg over denne ædle, med saa herlige Kræfter udstyrede Sjel, hvis kosteligste Blomster Forførelsens Gistorm havde fortæret.

Jeg nærede den Formodning, ogsaa at træffe Hofraadinden i Leipzig, men hun var bleven i B. Jeg spurgte Buonaventura, om han kjendte hende. Talt med hende havde han aldrig, forsikkrede han; men i et Selskab, hvor Linkowsky underholdt hende med stor Opmærksomhed, havde han seet hende.

Vi kom tilbage til Prag. Jeg steeg af i den Gjæstgivergaard, jeg først havde valgt, lod min Reisefælle blive der, og forbød ham at gaae ud. Min første Gang var til den gamle Herre. Han sad

just ved Kaffebordet; Julie skjænkede for ham. Fader og Datter syntes gandske forsonede. Synligt slog Pigens Hjerte mig imøde; hun rystede, da hun skjænkede i min Kop. Linkowsky var, som jeg hørte, endnu ilive; dog laae Døden ham alt paa Læberne. Han havde ikke nydt det Ringeste i al den Tid, laae ubevægelig paa Sengen, og man var ikke istand til at aftvinge ham eet eneste Ord.

Efter nogle Omsvøb ledte jeg min Samtale med den Gamle paa hans Datters Sprogmester. Snart saae jeg, hvor han studsede ved min Tales forandrede Styl. Det var vanskeligt, at modarbeide hans Forbittrelse paa den Ulykkelige; dog lod hans Hjertes Mildhed mig haabe det Bedste for Fremtiden.

Ottende Dag efter sin Fængsling døde Linkowsky. Tredive Timer forinden var hans Øines Lys udslukt, og under langsomme Krampetrækninger havde hans Opløsning nærmet sig. Buonaventura havde ikke villet see eller tale med ham.

Tre Dage i Rad havde jeg bearbeidet den gamle Herre, og været heldig nok til, at bryde Spidsen af de fleste Torne, som fandtes i hans Hjerte mod Italieneren, da Præsidenten i sit Huus gav en glimrende Aftenfest, hvorved Julie, efter hans Ønske, skulde vise sig i al sin blomstrende Ungdoms Glands. Buonaventura kunde ikke undertrykke det Ønske, hemmeligt at see hende stige ud af Vognen udenfor Præsidentens Huus; men jeg havde lovet mig bort til Hennebergs for denne Aften.

Hos Præsidentens gik det høit til. Smaaherrerne duftede, de Skjønne blomstrede, men Julie syn-

tes at være Festens Dronning. Selskabet blev længe sammen; Klokken slog Et da man bragte Deserten. Endeligen fjernede sig de Gamle, og rømmede Pladsen for den yngre Verden. Kun Julies Fader havde lovet, at holde ud indtil den sidste Mand. Præsidenten hidkaldte en Tjener, der skulde lyse En af Gjæsterne. Denne stillede i Hastværk en Lampe paa Bordet, som stod midt i Præsidentens Kabinet. Derover hang en Lysekrone, som, da den var beskadiget, for denne Aften var bleven omhyllet med et Florsovertræk. Dette fænger Ild, en pludselig Røg gjennemtrænger alle Værelser, og hele Huset synes at staae i Lue, den meest stormende Bevægelse kommer over hele Selskabet; forfærdet løbe Alle mellem hverandre og trænge sig mod Trappen. Medens Præsidenten befinder sig i den anden Ende af Huset, og ikke kan slippe gjennem Trængslen, iler hans Svoger, som det randt ihu, at Præsidenten havde sine vigtigste Papirer forvarede i en Jernkasse, ind i et Sidekammer ved Kabinettet, griber i Hast Kassen, finder tilfældigviis Nøglen siddende deri, tager den af, og giver Kassen udenfor til en Tjener, med Befaling, strax at bære den hjem og sætte den under hans egen Seng.

Ilden var imidlertid bleven slukket. Den gamle Herre iilte hjem med Julie. Den Skræk, han havde faaet i Blodet, tillod ham ikke at sove. Han kastede sig hid og did i Sengen, og stod utaalmodig op. Han ihukom Kassen. Det randt ham i Tanke, at Linkowsky's Papirer, som hans Svoger hidtil havde skjult saa omhyggeligt for ham, maaskee kunde findes veri; han kan ikke modstaae Fristelsen, han

tager Kassen frem og aabner den. Hans Ahnelse skuffer ham ikke. Han gjennemløb adskillige Blade, og fremtog derpaa et Brev, hvori Morderen meddeelte en Dame — hvis Navn ikke var ham, ei heller Læseren, ubekjendt — mærkværdige Bekjendelser. Den gamle Herre standser i Læsningen, hans Hænder ryste, hans Ansigt blegner, han segner tilbage i Stolen, og ligger længe bevidstløs der, som et Liig — David Linkowsky var hans egen Søn.

David Linkowsky var den gamle Herres Søn. En Røverbande havde, i Nattens Mulm, sat Ild paa hans Broders Gaard. I Plyndringslarmen havde En af Ridingerne grebet Drengen, og taget ham med sig paa Flugten, for, dybere i Polen, at sælge ham til en Adelsmand som Livegen. Hans Onkel, som selv troede Drengen død, og frygtede sin Broders Bebreidelse, vidste ei at hjelpe sig paa anden Maade, end ved at foregive, at Barnet pludseligt var bortreven af en Sygdom. Men en Illyrier, som stod i venetiansk Krigstjeneste, tog Drengen fra Røveren, og sørgede for ham. Han blev selv hans Lærer, og underviste ham især i Tegning, den eneste Gjenstand, hvortil han havde Lyst. Han voxte op, lønnede sin Plejefader med Utaknemmelighed, forlod ham i en Sygdom, kom til Venedig, og flakkede derfra om i hele Italien. Hans indtagende Udvortes forskaffede ham Adgang i mange Huse; dog var den fine selskabelige Tone det eneste, han tilegnede sig i Omgang med ædle Mennesker. Fruentimmer skjæn-

kede ham deres Kjærlighed; men i hans lastefulde Hjerte kunde ingen om Følelse længe boe, selv den ømmeste Troskab kunde ikke røre ham. Lykken havde adskillige Gange tilsmilet ham, og givet ham ikke ubetydelige Summer ihænde. Han vandrede over Alperne. I det sydlige Frankrig lærte han at kjende Cæsar Buonaventura. Uden Fører og uden Udsigter slakkede den ulykkelige Yngling om i Verden. Hans Fader, et uroligt Hoved, var forsvunden af Florents, og havde forladt sin Søn i den hjelpløseste Tilstand. Med Lidenskab hilste han den Ven, der syntes ham sendt til en Støtte af Forsynet. Snart ahnede han imidlertid den dæmoniske Aand, han havde overantvordet sig til; men allerede var han for svag til at rive sig los — ved sin Aands Overlegenhed holdt den Anden ham fængslet, og med fravendt Blik fulgte han den Ulykkelige ind i Lastens forpestede Slangehuler.

Men, en alvorlig Tilbøielighed skulde paa længere Tid fængsle hans Forfører. En Qvinde, hvis uimodstaaelige Ynde, skildret i offentlige Blade, fyldte os Alle med Beundring, havde vundet hans Hjerte. Mere end til noget andet Menneske betroede han sig til hende, og i nogle Maaneder tang hans vilde Begjerligheder. Linkowsky og hans Elskerinde havde aftalt en Sammenkomst i et fremmed Huus, og Buonaventura havde lovet, at beskytte deres Eventyr og staae Vagt i Forstuen. Det var et usaligt Huus, de havde valgt, og der nedsteeg en skjebnesvanger Nat, som forstyrrede den arme, misledte Ynglings Fred, tildeels ogsaa hans Forstand. Hiin Nat og hiint Huus ere bræn-

demærkede i de menneskelige Forbrydelsers Historie ved Fualdes's grædselige Mord. Linkowsky's Elskerinde var hiin Madame Manson, som, ved sin Elskværdighed, bragte de alvorlige Dommere ud af deres Fatning. Af hende havde han faaet Brystnaalen og Uhret til Foræring; til hende var det Brev stilet, som indeholdt hans Livs Historie. Alle de Billeder, som engang havde bevæget hans ungdommelige Hjerte, alle dunkle Erindringer fra den tidligste Barndomsalder havde han deri meddeelt sin Veninde; han havde skildret hende den Brand, som havde lagt hans Onkels Gaard i Aske, og den vilde Mordbrænder, som havde slæbt ham bort med sig. Men med synderlig Interesse havde han fortalt hende, hvorlunde hans Fader, som han ei kunde huske under nogen anden Omstændighed, en Aften havde viist ham en brændende Veirmølle, og, pegende paa de flammende Vinger, havde sagt til ham: „Saaledes, kjære Søn, oplofter Straffens Engel sine gloende Arme, og slutter de Mennesker deri, som have været ugudelige, og de Børn, som ikke have villet lyde deres Forældre." (Herpaa var det, den gamle Herre havde gjenkjendt sin Søn.) Medens Buonaventura holdt sig skjult i en Krog, lukkede Bankal, Verten i Huset, Døren, og Morderne skrede til Gjerningen. Man opdagede Ynglingen, greb ham, og søgte, af Frygt for Forræderie, at gjøre ham til Medskyldig. Han maatte være tilstede i Kjøkkenet, hvor det Gruelige skete, og holde den Potte, hvori man optog den Dødendes Blod — fra den Time af gjøs han ved at see paa sine egne Hænder, og saa ofte et Uhr om

Natten slog Eet, foer han skjælvende sammen, og foldede sine Hænder. Men gandske aarle, da Bastide og hans Medhjelpere bare Liget til Floden, listede Linkowsky og Buonaventura sig ud af Huset, begave sig strax paa Flugten, og da Morgensolen oprandt, vare Begge allerede langt borte fra Forbrydelsens Skueplads. Basel var den Stad, hvor de besluttede, at blive for det første. Medens Linkowsky underviste i Tegning, gav Buonaventura Timer i det Italienske. Men med al sin Veltalenhed kunde Hiin ikke bringe det saavidt, at Denne blev hos ham længe; Buonaventura gik til Leipzig, hvorfra han kom til Prag, men Linkowsky tog Veien til B., hvor han, strax efter sin Ankomst, af Mangel paa Penge, solgte Brystnaal og Uhr til en Galanteriehandler. — I en Aftencirkel lærte han at kjende Hofraadinden. I en Selskabsleeg fik han den Opgave, at knæle for den Dame i Selskabet, som, efter hans Mening, forstod at elske aandrigest, og at kysse hendes Haand. Han valgte Hofraadinden, og dette Valg bandt den unge Kones Hjerte til ham. Han fulgte hende hjem, og blev af Hofraaden modtaget som en agtet Huusven. Dog kom han kun sjelden did, og aldrig, uden naar Hofraaden selv var tilstede. Med uforklarlig Magt beherskede han ogsaa denne sin nye Elskerinde. De pleiede, at see hinanden i et fremmed Huus; thi i Hofraadindens befandt Forbryderen sig aldrig vel — maaskee fordi det gjorde ham ondt, at maatte see Uhret og Brystnaalen, som Hofraaden tilfældigviis havde kjøbt hos den samme Galanteriehandler og egentligen bestemt for sin Neveu, hvis juridiske

Promotion han ventede. Tolv Dage omtrent før Skurken havde stranguleret sin Elskerindes Mand, var Buonaventura kommen til B. Linkowsky saae hans Kjærligheds Heftighed, og hørte med Fornøielse, at hans Elskedes Fader var en Mand af stor Formue. Med veltalende Iver indgjød han ham Mod, viste ham adskillige Veie, ad hvilken han kunde naae sine Ønskers Maal, og forsikrede ham med de helligste Eder om sin uforanderlige Broderkjærlighed. „Jeg gaaer hen, sluttede han: og henter Din Julie. Ere I først viede, saa maa den Gamle give efter. Imidlertid lader min Elskerinde sig skille fra sin Hofraad, og en Schweizerdal skal skjule vor fredelige Lykke for alle Speidere."

Den arme Yngling græd, faldt ham om Halsen, og overgav sig atter til ham. Men medens han lokkede den Troskyldige med Fremtidens henrivende Maleri, bar han allerede Mordplanen udviklet i sit Bryst. Foranstaltningerne bleve trufne, og den 22de August skulde sikkre hans Elskede Besiddelsen af hele hendes Formue. Om Formiddagen skrev Hofraaden et Anbefalingsbrev for ham til sin Ungdomsven i Prag. Tolv Timer efter laae han myrdet paa sin Seng.

Præsidenten skrækkedes ikke lidet, da han næste Morgen savnede Kassen, og erfarede, hvo der havde medtaget den. Neppe gryede Dagen før han iilte hen til sin Svoger, fandt ham liggende i Sengen, og saae Kassen staae aabnet paa Bordet. Som et Tordenslag gjennemtrængte Ahnelsen ham; han styrtede hen

til Sengen, og greb sin Svogers Haand i den heftigste Bekymring. Hans Stemme var neppe hørlig — dog gave Lægerne Haab. Julie og Buonaventura vege ikke fra hans Seng. Efter fem Dages Forløb sad han igjen iblandt os, vel stille og nedslagen, men, til Alles Beroligelse, gjenhelbredt og med Ydmyghed bøiende sig under Skjebnens Haand.

Ugen efter reiste jeg fra Prag, og efterlod Julie og Buonaventura som et trolovet Par. Lommetørklædet bragte jeg med mig tilbage til B., og bevarer det endnu. Mastorf traf jeg gandske helbredt; Arven var ham sikkret. Om Hofraadinden havde været Medviderske i Mordet, har jeg ikke kunnet erfare. Nemesis fare naadigt med hende.

(Daniel Leßmann.)

Tornister-Lieschen.

(Slutning.)

Det første Anstgt, som smilte Steinau imøde fra det nærmeste Huus ved Porten, var Louise's. I den gladeste Overraskelse vilde han allerede befale Kudsken at holde, men han blev snart vaer, at han havde taget feil, og at det muntre Hamborger-Barn, som rimeligviis af hans Gesticulation mærkede, at

han tog feil af hendes Person, morede sig over denne Feiltagelse.

Paa det næste Hjørne saae han, det var dog bestemt Louise, hendes Gang, hendes Haar, hendes Skabning — dog, hvor skulde hun komme her? Hun kunde jo gjort Faderen Selskab? — Ja, det var hende! — Hun vendte sig om, uden at see op, med den hende eiendommelige Ynde; nei, det var ikke hende! — Hvad skulde hun ogsaa her? — Hun var vel snarere den smukke Hr. Desfault behjelpelig ved den indbringende Handel! — I dette Øieblik afbrød det fortryllende Syn af det skjønne „Jungferstieg" hans Harme. Bag et af de prægtige nedhængende Gardiner i det stolte Hjørnehuus saae han — han begyndte selv at smile over at ethvert venligt Pigeansigt — og derpaa er Hamborg saa riig — syntes ham at være hans Louises. Men, i det følgende Øieblik greb han Postillonen i Kraven — thi denne hørte ikke hans Raab, for de mange Vognes Raslen — befalede ham at holde — var med eet Spring ude af Vognen, over Barrieren, der adskiller Kjøreveien fra den skjønne Fodstie for Gaaende — og med det tredie — stod han for Louise, der spadserede frem og tilbage ved det herlige Springvand, med en ung Mand.

Da hun saae ham storme henimod sig, gik hun et Skridt tilbage, for ligesom at søge Beskyttelse bag sin Ledsager, som Steinau ikke gav sig Tid til at tage nøiere i Øiesyn. Han var allerede i Begreb med at tilraabe hende et „Velkommen til Hamborg!" men Ordene døde paa hans Læber; thi

— Louise stirrede paa ham, som om han var et hende gandske fremmed Menneske, og — gik videre med sin Ledsager, som han hørte hun tiltalte med et venligt: Du.

Havde han ikke hørt hendes uefterlignelig fortryllende Latter — han vilde have troet, at han atter bedrog sig. Men hvorfra havde hun i en saadan Hast faaet den kostbare Garderobe? Havde Fatter Auerstädt end anvendt et heelt Qvartals Gage, det havde ei været tilstrækkeligt — det ægte Shavl kostede idet mindste et Par hundrede Dukater! Nei, det var en Anden!

„Kom, Kosmovsky! sagde et ungt Menneske til en gammelagtig Herre, der med en Snees andre i Nærheden Staaende med Forbauselse og Medynk betragtede den Fremmede, der var styrtet ud af Vognen som en Rasende, og nu med det dødblege Ansigt stirrede efter den bortgaaende Skjønhed: Med ham er det ikke rigtigt!" Denne Bemærkning vakte Steinau som af en Drøm, og han skyndte sig forbi den gabende Mængde tilbage til sin Vogn.

Venlig modtoges han af Værten i Hotel de Russie, gik op ad den brede Trappe, og kom, halvfortvivlende om sin Forstand og sine Sandser, i den lange Gang, til hvilken en Mængde Gjæsteværelser gik ud; da fløi en Dør op bag ham, og i samme Øieblik et Par bløde Hænder for hans Øine, idet en ham bekjendt Stemme leende opfordrede ham til at gjætte, hvem der stod bagved ham. „Louise!" raabte

han — thi han gjenkjendte Auerstädts Stemme — og Pigens Hænder vare i et raskt Greb fra Øine-ne, og — den rødmende Brud laae i hans Arme. Hendes Glæde over, at det var lykkedes hende at overraske ham, var ubeskrivelig; han vidste ikke, om han turde troe sine egne Øine: for nogle Minuter siden saae han hende jo ved den unge Mands Side med den prægtige Stjerne paa Brystet — og nu hvilte den skjønne Pige ved hans Bryst! Men Louise lod ham ikke Tid til mange Grublerier; hun fulgte ham til hans Værelse, og fortalte ham, hvilken navnløs Salighed, de Linier, han, førend han gik til Ministeren, havde sendt Faderen, forsaarsagede dem Alle — at Faderen, der paa det fremmede Sted gjerne havde et Fruentimmer med sig, havde foreslaaet Louise at gjøre ham Selskab — at hun i Begyndelsen havde havt forfærdelig meget at indvende derimod; men en halv Time efter erfarede Auerstädt Steinau's til den følgende Morgen bestemte Reise — at man endelig havde forudseet, at han om Aftenen vilde besøge dem, og at Moderen derfor strax efter Faderens og Louises Afreise var gaaet hen til en Veninde med alle Børnene, Agnuscha til en gammel Bekjendt — for at Steinau, naar han kom, kunde finde Huset tomt.

Den lykkelige Steinau fortalte Louise, til hendes store Glæde, sin Udvandring til Residentsstadens yderste Ende i den mørke Nat — hans frugtesløse Forstyrrelse af Naboernes fredelige Ro, og den fatale Forstyrrelse af hans Ro, og den Plan,

endnu om Morgenen at aflægge hende et Besøg. Næsten ved hvert tiende Ord tog han den skjønne Pige i Armene, og straffede hende med et Kys, fordi hun allerede vovede at sætte den tilkommende Ægteherre et X for et U — og glemte vare Ministerens og Amtmandens og Apostelens Formaninger, og Fader Auerstädt lagde velsignende Hænderne paa det lykkelige Pars Hoveder.

Da Steinau og Louise vare allene — thi den gode Fader, der endnu ikke havde glemt sine Frierdage, undte dem den Glæde, i Eenrum at tale om deres Kjærlighed og lægge Planer for Fremtiden — gik de med hinanden til Vinduet for at nyde den skjønne Udsigt, og aftalte, idet mindste hvert femte Aar at besøge dette fortryllende Sted, og helligholde en Erindringsfest i Anledning af deres Forlovelse. I dette Øieblik hørte de Faderen, der stod i Huusdøren og sladdrede med den lille Richard, raabe paa Louise, og saae ham ilende at løbe ned ad Trapperne og omkring det nærmeste Hjørne.

„Kaldte ikke Fader?" spurgte Louise, og bøiede sig ud af Vinduet; men i det samme kom den Gamle tilbage og op til dem. „Naa! raabte han leende: Dersom jeg troede paa de gamle Eventyr om Dobbeltgjængere, havde jeg sandelig her Anledning til at bestyrkes i min Tro. Jeg staaer nede i Døren, og taler med Vertens lille Richard, paa eengang forekommer det mig, som Du, Lovi-

se, kommer gaaende med en fornem Herre, neppe tyve Skridt fra mig, og dreier om i Gaden hernæst ved. Jeg løber øieblikkelig omkring Hjørnet — borte er Du! Og da jeg kommer tilbage, ligger Du her i Vinduet. Det er mig uforklarligt, det var ingen blot Liighed; Din Gang, Din hele Skabning — og Du veed, jeg kan stole paa mine Øine."

Louise smilte over det komiske Tilfælde, og forsikkrede spøgende, at hun idet mindste troede, hun idag kunde spise for To; thi hun var umaadelig sulten.

Steinau tang. Gjerne vilde han leet med over Tilfælder, som Louise kaldte det, og hendes Spøg; men det vilde ikke lykkes ham — det var jo gaaet ham, ligesom den gode Svigerfader. Endnu aldrig havde han hørt om Syner ved den lyse Dag — og en Liighed, der skulde være saa paafaldende, at Faderen ikke kunde kjende sin egen Datter, var ham utrolig. — Disse hans Grublerier afbrød Louise med den hende eiendommelige Ynde ved disse Ord: „Du veed, kjære Frantz, at vi ikke ere formuende. Vort første Bekjendtskab var jo en Følge af vor Trang — Du maa ikke vende Dig bort, Fader, uforskyldt Armod beskjæmmer ikke — at jeg gandske fattig kommer i Dit Huus, veed Du maaskee endnu ikke, og det maa Du vide. — Andre Piger bringe deres Brudgom et større eller mindre Udstyr — jeg bringer Dig Intet uden mit tro Hjerte. Fader og Moder vilde vel sørge for de første Nødvendigheders Tilveiebringelse, men — græd ikke, kjære Fader, Du kan jo ikke for, at

Du er fattig, og for Penge — und mig denne stolte Følelse, der opveier Millioner: for Penges Skyld har min ædle Frantz ikke tilbudet mig sin Haand — altsaa Fader og Moder vilde vel anskaffe det Nødvendigste; men jeg har bedet dem lade det være. Vi ere mange Søskende — dem Alle kan de ikke give saameget som de havde bestemt mig, og at træde ind i Dit Huus med den trykkende Følelse, at mine stakkels Forældre, for at udstyre mig, havde maattet gjøre mine Søskende Uret, eller — at de maaskee for min Skyld i et Aar eller flere maatte savne Nødvendigheder — det vilde Du dog ikke have? — Nu, da jeg har sagt Dig det, er jeg saa let om Hjertet! Det Tornister, hvori vi har taget vort Nattøi hertil, indbefatter min hele Eiendom. Med det under Armen" — hun vilde gjøre Tingen til Spog, men Taarerne trillede hende strømmeviis ned ad Kinderne — „med dette, kjære Frantz, drager jeg ind til Dig, hvis Du ikke forskyder mig!"

„Nei, himmelske Lovise! raabte Steinau, og slyngede sine Arme om hende: Skulde jeg forskyde den bedste Skat, Du bringer mig: Dit fromme kjærlighedsfulde Hjerte! Jeg vil føre Dig i Triumph i mit Huus, og Du vil forvandle det til et Glædens Tempel!"

Fader Auerstädt anstillede ved sig selv Betragtninger over det mærkelige Tilfælde, at Louise just i dette alvorlige Øieblik nævnede det Tornister, der havde været hendes eneste Fædrenearv, som det, hun allene havde at medbringe i sin nye Stilling —

og Steinau smilte hemmelig over den bogstavelige Udtydning af den Ahnelse, han paa Henreisen havde havt, at Lorniſtret vilde komme til at ſpille en Rolle i hans Kjærlighedshiſtorie.

Louiſe, der endnu gik i Morgendragt, forlod Værelſet, for at omklæde ſig forend Middagsbordet; men inden fem Minuter kom hun tilbage, bleg ſom et Liig, og ſank, med Hænderne for Øinene, om paa den nærmeſte Stol.

„For Guds Skyld, Louiſe! hvad feiler Dig?" raabte Steinau og Faderen paa eengang og iilte hen til hende. Længe var hun ikke iſtand til at fremføre et Ord — endelig fremſtammede hun: „Steinau! — Fader! Jeg har havt et frygteligt Syn; leer ikke ad mig — det er den græſseligſte Følelſe jeg i mit Liv har havt: jeg har ſeet mig ſelv — hun vendte ſig fra dem, og bedækkede Anſigtet med Hænderne — jeg har en Dobbeltſkikkelſe! Jeg er to Gange i Verden!" —

Fader Auerſtädt, der endnu levende erindrede det Syn, han ſelv for faa Øieblikke ſiden havde havt, vendte ſig bort og ved Hænderne. Steinau tvang ſig — uagtet han endnu ſyntes at ſee Damen ved den fornemme Herres Arm for ſig — til et Smiil, og bad Louiſe omſtændelig at fortælle hvad hun havde ſeet.

„Mig ſelv har jeg ſeet! vedblev Louiſe, der nu havde fattet ſig noget: Da jeg træder ud af Kammeret hører jeg — tænk Dig min Skræk —

hører jeg min egen Stemme tydelig at raabe: „Nimmergut, Nimmergut!“ Jeg bævede, saae op, og saae — mig selv foran ved det høie Rækværk ved Trappen. Paa hele Gangen var intet Speil; desuden hviilte begge Skikkelsens Hænder paa Rækværket, som hun bøiede sig ud over — mine paa mit Bryst. Jeg lagde min Haand paa Tindingen, for at føle, om jeg endnu levede — jeg trykte mine Øine fast til, for derefter ret at opspile dem — og da jeg igjen aabnede dem — var mit Jeg forsvunden. Da overfaldt en frygtelig Angstelse mig — jeg begriber neppe, hvorledes jeg igjen vaklede ind til Eder. Siig mig, min Frantz, har jeg da min Forstand endnu? Seer I mig dobbelt?“

Begge havde gjerne efter deres Overbeviisning sagt Ja; men, for at berolige Louise, forestillede de hende, at der rimeligviis var en Fremmed i Huset, der havde megen Liighed med hende. Louise rystede tvivlende med Hovedet og meente, det var umuligt, at en saadan Liighed kunde finde Sted. Imidlertid lykkedes det dog nogenlunde Faderen og Steinau, der mod deres egen Følelse gjorde det Hele til Spog, at overvinde hendes Betænkeligheder. Gamle Auerstädt fulgte hende til hendes Værelse og bad hende skynde sig med Paaklædningen; thi Middagsklokken i Hamborg gik tre Timer sildigere end hjemme — det havde han allerede længe beklaget, og vilde, naar der blev anrettet, nødig være den sidste ved Bordet. Medens Louise omklædte sig, skrev Steinau et Par Li-

nier til Amtmand v. Blumenthal, og meldte ham sin Forlovelse med Louise, tilføiende, at han vilde forbinde sig ham ubeskrivelig, om han udvirkede Ministerens Samtykke, hos hvem han formaaede saameget. „Jeg veed — saaledes sluttede han: at baade De og Hs. Excellence har meget imod dette Partie — men naar de lære at kjende min Louise, er jeg overbeviist om, at de Begge vil ombytte deres ubegribelige Fordom mod den elskværdige Pige med Beundring og Høiagtelse."

Hamborgerne ere berømte for deres Kogekonst; og at det weidemanske Kjøkken er et af de bedste i den hele Bye, maaskee i hele Verden, vil Ingen nægte, der blot eengang har spiist ved Table d'hote i Hotel de Russie. Medens Auerstädts fortræffelige Appetit ved hver en ny Ret fandt en behagelig Bekræftelse herpaa, mønstrede Steinau Gjæsterne ved det lange Bord, men fandt blandt dem Alle ikke een Bekjendt, Hr. Kosmovsky undtagen, hvis Bekjendtskab han om Formiddagen havde gjort paa det skjønne Jungferstieg, og nu sad skraas over for ham. Den gamle Herre vendte ikke Øinene fra Louise; dog over den Graaskjæg kunde det ei falde ham ind at blive urolig; tvertimod glædede det ham at bemærke, at hele Selskabet lagde Mærke til hans skjønne Brud; og virkelig havde Louise aldrig forekommet ham saa skjøn som idag. Hendes muntre Lune var vendt tilbage; den ny Stilling ved et saadant Bord interesserede hende, og — den Be-

mærkning, at hun syntes at behage, var hende ikke heller ubehagelig, om hun end neppe vovede at tilstaae det for sig selv. Dog — Lorgnetterne, meente den Undseelige, kunde de gode Herrer gjerne ladet blive borte. Hun beklagede for Steinau, at hun var det eneste Fruentimmer ved Bordet; men Verten, som hørte det, trøstede hende med, at Baron Mertens, som ogsaa logerede hos ham, om et Øieblik kom med sin Gemalinde — og da det formodentlig kunde være begge Damer behageligt, at underholde sig med hinanden, havde han ladet de to Pladse lige for Steinau og Louise staae aabne for Baronen og hans Frue.

Imidlertid havde Kosmovsky spurgt en af de opvartende Tjenere, med et Blik paa Louise, om hendes Navn; han gjentog halvhøit: „Auerstädt! Auerstädt!" og syntes urolig ved dette Navn. Han rykkede fra det Øieblik uden Ophør frem og tilbage med Stolen, saae stivt paa Pigen flere Sekunder ad Gangen, og gned sig derpaa med den flade Haand paa det skallede Hoved.

Steinau havde hidtil indbildt sig, ved første Øiekast at kunne see paa Folk, hvad der boede i dem, men her strandede hans Konst; i hans Lader fandt han Mangel selv paa den simplere Velanstændighed, i hans Træk ligefrem Ærlighed, i hans Paaklædning fornemt Pralerie. Den blinkende Ring med kostbare Brillanter paa Fingeren; Solitairen, af Størrelse som en Hasselnød, i det sorte Silketørklæde; den rigtbesatte Guldbaase — alt dette passede kun slet til den Mangel paa Opdragelse,

enhver af hans Bevægelser viste, eller den jevne Simpelhed, hans Aasyn tilkjendegav. Steinau spurgte Louise hemmeligt, hvad hun ansaae den Mand for? — „For et godt Menneske med en ond Samvittighed!“ hviskede hun ham i Øret og Steinau blev ved dette Svar, der blev givet med en Bestemthed, der forbausede ham, endnu mere tvivlraadig. Værten kunde ikke give anden Oplysning, end at han var fra Paris, at han syntes at være meget riig, og blev af flere af de første Bangveurer behandlet med udmærket Opmærksomhed.

Endelig — næsten ved Maaltidets Ophævelse — traadte Baron Mertens og hans skjønne Kone ind i Salen. Ved første Øiekast erkjendte Steinau Parret for det, der om Formiddagen havde udsat ham for saamange Nysgjerriges Begabelse. Mathæus saae, hvem han havde anseet for sin Datter, og Louise, der nu vidste, at Baronesse Mertens stod for hende, begreb ikke, hvor hun, ved for at see hende paa Trappen, kunde blive saa forskrækket. Alle disse Følelser udviklede sig i det Øieblik, de Indtrædende gik igjennem Salen til deres Plads; men da Baronessen og Louise saae paa hinanden paa eengang, udstødte Begge et lille Skrig; thi Begge troede de at see sig i et magisk Speil. Selskabets lydelige Mumlen tilkjendegav dets Forundring over den magelose Liighed imellem begge Damer — og jo nøiere man betragtede dem, desto mere paafaldende blev den. Havde deres Klæde-

dragt ikke været forskjellig — havde Baronessen ikke udmærket sig ved et særdeles smagfuldt Diadem, vilde Fader Auerstädt, Hofraaden og Baronen, efter deres egen Tilstaaelse, neppe kunnet adskille den Ene af dem fra den Anden. Endogsaa den lille neppe synlige Leverplet under Lovise's venstre Øreflip havde Baronessen — og Begges Fløitestemme var saa gandske eens, at Auerstädt og Steinau, naar Baronessen talede, troede at det var Lovise. — Naturligviis bleve begge Familier snart bekjendte med hinanden, og medens det øvrige Bordselskab efterhaanden forlod sin Plads, nærmede de fem Ansigtsbeslægtede, som de i Spøg kaldte sig, meer og mere hinanden, og glædede sig ved, ogsaa med Hensyn til deres Hjerters Skjebne, at finde Liighed; thi det Maal, Steinau og Lovise gik imøde, havde Baronen og hans unge Kone først for kort siden naaet: for faa Dage siden havde de festligholdt deres Bryllup paa deres Gods i Nedersachsen, og vilde fra Hamborg over Berlin til Wien og Italien.

Baronen lod til Ære for de nye Bekjendtere, der stedse bleve ham og hans skjønne Kone kjærere, servere med Champagne; Hr. v. Kosmovsky, den eneste, der af det øvrige Selskab var bleven tilbage, og syntes paa hans underlige Maade at tage levende Deel i de to hinanden lignende Skjønheders Møde, forlangte en Flaske extra fiin Chateau Latour, og rykkede Selskabet saa nær som muligt.

Maaltidet var egentlig at anse som ophævet; Hr. Wiedemann og Tjenerne vare gaaet ud, og den lille Kreds af de fem nye Bekjendtere sluttede sig

ved den skummende Champagner fortroligere og tættere sammen. Vel havde de gjerne seet, at den dem gandske fremmede Kosmovsky ogsaa var gaaet; men vise ham bort, lod sig ikke gjøre, og da Samtalen desuden dreiede sig om Gjenstande, Enhver gjerne kunde høre, og han slet ikke blandede sig i samme, tog man ikke videre Notits af ham.

Blandt Andet kom Talen ogsaa paa Baronessens og Louise's Alder — og her meente den Første, at der dog vist var nogen Forskjel; thi hun ansaae Louise i det mindste et Aar yngre end sig; men Denne smilte, og sagde — at hun var snarere et Aar eller mere ældre end Baronessen.

„Naa! raabte Baronen: Lad os da see, hvem der har Ret; Liddy har en mærkelig Fødselsdag." — „Louise ogsaa!" afbrød Archivraaden ham. — „Min Kone, vedblev Baronen med en Slags Forlegenhed, som om han frygtede at berøre Strenge, hvis sørgelige Klang han hellere havde ønsket ei at fremkalde: min Kone blev født samme Dag som Slaget ved Auerstädt." — „Louise ogsaa!" raabte Steinau overrasket. — „Gandske tæt ved Valpladsen." tilføiede Baronen, forbauset over det besynderlige Sammentræf af Omstændigheder. — „Louise ogsaa!" afbrød Auerstädt ham, og Baronen og Liddy, saavelsom Louise, der første Gang i sit Liv hørte Noget derom, saae forundrede paa ham. „Liddy's Moder, fortalte Baronen: blev forløst under tusinde og atter tusinde Ildsvælgs frygtelige Torden. Hun fødte Tvillinger. Det andet Barn, om det var en Dreng eller en Pige — —

„Champagner! raabte Hr. v. Kosmovsky, og sprang op af Stolen: To Flasker, tre, tusinde Flasker! Den hele Verden vil jeg tractere!" Han løb, som en Afsindig, omkring Bordet hen til Auerstädt og greb ham med et Glædeshyl — thi Græden kunde man ikke kalde dette raa Udbrud af den overgivneste Glæde og Skræk imellem hinanden — omkring Hovedet, idet han raabte: „Menneske! Tilstaae, at Du ikke er Pigens Fader."

Den forskrækkede Auerstädt vidste i første Øieblik ikke, enten han skulde svare Ja eller Nei. Da greb Kosmovsky, hvis Haab om et forønsket Svar blev bekræftet ved Archivraadens Forlegenhed, ham med forøget Kraft, og knugede ham, saa at Auerstädt var nær ved at tabe Veiret, idet han under en Strøm af Glædestaarer brølte: „Gamle, hjertenskjære Gamle! Siig Ja eller Nei; men Sandhed! Før kommer Du ikke løs — det gjelder Liv eller Død! Er Du Pigens Fader?"

„Nei, nei, nei!" raabte Mathæus, og takkede Gud, da det rasende Graahoveds Cycloparme slap ham. Kosmovsky styrtede for Louise's Fødder og bad hende med en Ydmyghed, som om han laae for en Helgen, at hun vilde tilgive ham hans Synd. „Jeg har stjaalet Dig! raabte han hulkende: Jeg har maaskee forspildt Dig en lykkelig Ungdom; men jeg vil gjøre det godt igjen. Gaae Du blot ikke i Rette med mig! Jeg har ikke kundet lukke mine Øine til den sidste Søvn, førend jeg havde opsøgt Dig. Gud har været mig saa naadig, at jeg har fundet Dig. Jeg skal ogsaa holde,

hvad jeg har lovet ham. Vær Du kun ikke vred paa mig! O, mit Barn! Kunde Du see i mit Hjerte, hvor det bløder af Glæde og Smerte; jeg kan ikke saaledes udtrykke mig som J; men her — her — han slog sig for Brystet — Den, der er død salig, kan ikke føle sig saa lykkelig i Himmelen, som jeg, da jeg veed at Du lever og har fundet Dig." — „Du har, vedblev han, idet han sprang op, og, til Auerstädts store Skræk, hængte sig om hans Hals: Du har opdraget Pigen brav, Gamle! Du skal ikke have gjort det omsonst. Jeg har Penge nok. J skal have dem allesammen; i Fred og Ro vil jeg dø, og det jo før, jo hellere."

„Det Menneske er forrykt!" hviskede Louise ængstelig hendes Frantz i Øret; men Denne betydede hende og Baronen, der syntes at troe det samme, at de toge feil, og vendte sig, for at faae nærmere Oplysning, til den underlige Graaskjæg. „Hr. v. Kosmovsky!" — „Lad De det kun blive ved Kosmovsky slet og ret; jeg er en ærlig Polak, og dermed Punctum." — „Jeg troede, vedblev Steinau, der gjerne vilde have ham til at fortælle: at De var kommen fra Paris." — „Det er jeg ogsaa! svarte hun, idet han gned Panden: Jeg maa fortælle Eder Alt; jeg veed kun ikke, hvor jeg skal begynde, bagfra eller forfra; thi allerede, da jeg hørte det Ord: Auerstädt, rullede det hen over mig som et svært Tordenslag! Og da jeg saae Pigen — man siger, at Ahnelser er noget dumt Tøi — men see! Ved det første Blik, Du kastede paa mig, blev jeg saa gloende heed om Hjertet som en kogende Gryde; er det ikke

sandt, vil jeg ønske, jeg som en Krøbling maa forlade denne Stue. Herre Gud! Naar jeg tænker tilbage paa hvad der er skeet med mig! I anseе mig vel ikke for at have været simpel Soldat? — Man havde endnu dengang den deilige Skik, at indprygle de stakkels Soldater de dem ubevante Manøvre — og saa kommandeerte de paa Tydsk, som vi neppe talte med vore Hunde. Nu skulde vi paa eengang lade os skyde ihjel! Vor Korporal forsikkrede, at der paa Marschen slet ingen Prygl skulde uddeles, og Den, der holdt sig brav, skulde ved Freden leve i god Ro i sin Hjemstand; men Korporalen havde saa ofte bedraget os — vi troede ham ikke mere — vi havde gjerne Alle blevet hjemme. Saaledes gaaer det i Verden: Mennesket maa ofte tvinges til sin Lykke! Min Kone marscheerte med mig tilligemed vor lille syv Ugers gamle Marie. Jeg stod ved Bataillonen v. Kloch, grøn Mondur med lyseblaae Opslage og hvide Knapper. I den Taage, det var paa den Dag Slaget ved Auerstädt holdtes, havde min Kone tabt vor Bataillon af Sigte; hun vandrer omkring, for at opsøge os, kommer i Skudlinie, og — en Kugle træffer min lille Maries Hoved. Imod Aften bragte Moderen mig den døde Glut. Børn, vender Eder ikke bort fra mig! Undskylder Faderen, der i Smertens første Heftighed blev til en Tiger! Hun var Skyld i Barnets Død; hvorfor var hun ikke bleven ved Bataillonen? Ved Bagagen, der var hendes Plads! Det uskyldige Barns Blod raabte om Hævn: i mit vilde Raserie greb jeg Ladestokken — jeg skaan-

te hende ikke. Hjertelig kjed af det mig modbydelige Soldaterliv var det mit inderligste Ønske, naar jeg havde mættet min Hævn over hende, der var Skyld i, at jeg mistede min saa inderlig kjære Marie, selv at følge hende i Døden. Mine Kammerater holdt mig tilbage fra Udførelsen af min Gjerning i dens hele Afskyelighed, og min Kone krøb, thi gaae kunde hun ikke mere, fra mine Øine."

„Da den første Hidsighed var bortdunstet, kom Underofficeer Scholz, en brav Mand, til mig, og satte Hovedet tilrette paa mig. Han meente, at flere Tusinde i Morgentaagen havde tabt deres Fæner af Øiesyn — hvi kunde da ikke et lignende Uheld træffe min Kone? Hun var jo allerede dybt nok saaret ved sin Marie's Tab — hvem havde givet mig Ret til at straffe hende end mere? Han spurgte, hvad jeg vandt ved min grusomme Hævn, og om jeg ikke frygtede for Herren, der dømmer retfærdigen? Da, Børn, kom Angerens Marter; jeg hylte som et Umælende; jeg følte, at min Synd var større, end at den kunde tilgives mig. Jeg hørte min ulykkelige Kones Jammerskrig, og sneg mig — uagtet det under Dødsstraf var forbudt at forlade Batailonen — til den nærmeste Landsbye for at maorodere. Men først — o, at jeg gjorde det, Børn, derfor kunde jeg give en Verden, om jeg eiede den — først forsonede jeg mig med min Kone: jeg gik hen til hende, gav hende gode Ord, klappede hende venlig og lovede at hente hende Spise og Drikke, jeg bad hende ikke være vred paa mig. For Marie havde den kjære Gud sørget bedre, end vi kunde; thi hvad

vilde der vel blive af os, da Slaget var tabt. Med disse Ord udpakkede jeg mit Torniſter, for at have Plads til Levnetsmidlerne, lagde mine Klæder ved hende og bad hende blive der, indtil jeg kom igjen, idet jeg kjærligt spurgte hende, om hun endnu var vred. Hun begyndte heftig at græde, og rakte mig venlig Haanden; hun vilde tale, men var saa rørt, at hun ikke kunde. Beroliget og tilfreds — thi hun havde jo givet mig Haanden — sneg jeg mig over Mark og Gjerder til den nærmeste Bye. Togange kom jeg i Vand til Halsen; men jeg arbeidede mig rask op igjen, og havde i den bælmørke Nat intet at styre efter uden Hundenes Gjøen foran mig; thi hvor de vare, haabede jeg at træffe Mennesker og Levnetsmidler. Paa det nærliggende Kirketaarn slog Klokken elleve, og jeg stod foran et anseeligt Huus. Formodentlig var det en Mølle; idet mindste raslede Vandet i Nærheden temmelig stærkt, som om det gik igjennem Sluser og Grøfter, men Mølen stod stille. I Stuen paa høire Haand var Lys, Gadedøren stod aaben, ogsaa i Stuen paa venstre Haand var der Lys; jeg gik ind i den sidste, men der var ikke et Menneske at see. Paa Bordet stod en Messing Lysestage med et ikke nylig pudset Lys i. Ved Siden af den en stor Flaske, bag Bordet en en Bænk, og ved Kakkelovnen en Seng med et blaat og hvidt Omhæng. Jeg var saa mat, at jeg strax kastede mig paa Bænken, uden nogen Omstændighed der; min martrende Tørst bød mig at lugte til Flasken — det var Brændevin. I næsten togange

fireogtyve Timer havde jeg ikke nydt en Mundfuld; jeg styrtede, som en hungrig Ulv over sit Bytte, over mit. Saaledes har ingen Drik i mit Liv vederqvæget mig. Tregange satte jeg Flasken for Munden, og jeg troer jeg idet mindste drak en Fjerdedeel af den store Flaskes Beholdning. Paa eengang gik Døren paa høire Side; jeg sprang, jeg veed ikke selv hvorfor, med Hovedet under Bordet; en Pige kom meget hastig ind og tilraabte en tyk Kone, der idet samme kom fra et Sidekammer: „For Guds Skyld, kjære Vertinde, endnu En!" — Med disse Ord lagde hun det i en Serviet indsvøbte Barn paa Bordet."

„Ak, Du kjære Gud! raabte Vertinden, idet hun tog den Nyfødte paa Armen: Hvilken deilig Pige!" Jeg tænkte paa min stakkels Kone; Barselkonen havde to Børn, hun slet ingen! — Pigen, der havde hidbragt Glutten, bad Vertinden, et Øieblik at komme over til Frue Amtsraadinden, da hun ønskede at raadføre sig med hende om en Ammes Antagelse. — Denne yttrede, at det under nærværende Omstændigheder vilde være vanskeligt at faae en, men hun vilde selv meddele Barselkonen denne lidet trøstelige Efterretning. Imidlertid vilde Kammerjomfruen, eller hvad hun var, bringe Barnet tilbage med sig; men Vertinden meente, hun skulde ikke udsætte Glutten for Træk. Hun lagde Barnet paa Sengen, sagde det et venligt Godnat, og Begge gik til Barselkonen.

„Frue Overamtsraadinden har to Børn, din Kone ingen!" Denne Tanke vilde ikke ud af mit Hoved.

Til en Amme var der ingen Udsigt — du gjorde en christelig Gjerning, tænkte jeg, om du frelste den uskyldige Glut fra her at døe af Hunger, og du bragte derved din mishandlede Kone en ny Marie, og hun vilde vist være hende tusinde Gange kjærere end Spise og Drikke. Som et Lynglimt gjennemfoer disse Tanker min Sjel, og førend jeg endnu ret havde overveiet dem, var den lille Pige tilligemed Servietten, i mit Torniſter, og Hr. Kosmovsky med samme paa Ryggen og Flaſken under Armen, ude af Døren. Begge Dele, Barnet og Flaſken, vilde jeg bringe min ſtakkels Kone. To Kongeriger kunde de Folk, der boede i Mollen, eller hvad det ellers var for et Huus, have budet mig for mine Skatte — jeg havde ikke bortgivet dem. Det gik igjen over Grøfter og Gjerder, et Par Gange maatte jeg atter igjennem Vand, men det gik til Lykke ikke over Hofterne — Barnet ſkreg af Hunger og Kulde — vilde jeg ikke bringe det dødt til min Kone, maatte jeg intet Øieblik forſømme. Jeg gjorde Kjæmpeſkridt, men det var mig ikke muligt at finde den rette Vei i den bælmørke Nat; Gjerder og Hække løbe rundt for mine Øine, jeg kunde neppe flytte en Fod af Stedet mere. Endelig kom jeg over en lille Bro — paa venſtre Haand ſtod et Uhyre, ſtort ſom en Goliath, der ſyntes at ſkjule ſit Hoved i Skyerne. Jeg ſank af Skræk til Jorden, krob endnu et Par Skridt videre, men blev omſider beviidſtløs liggende ved et Havegjerde."

„Da jeg om Morgenen vaagnede, ſtod en Flok af mine Kammerater omkring mig, der i Forbi-

gaaende vare blevne mig vaer, og vækkede mig; mit første Blik faldt paa Kæmpen fra den forrige Nat — nu saae jeg, at denne Goliath var — Kirkegaarnet! Min Flaske, mit Torniſter, mit Barn, Alt var forſvunden. Det forekom mig, som jeg havde drømt, at Adam og Eva havde været hos mig, og frataget mig Barnet tilligemed Torniſteret; Flasken havde de Kjeltringer, der ſtode om mig, tomt førend de vækkede mig. Om min Kone vidſte ingen af dem det mindſte — min Smule Linned var altſaa ogſaa borte — jeg var fattigere end tilforn. — Hvorjeg vendte mig hen, ſyntes jeg at høre det ſtakkels Barns Skrig; jeg forekom mig at være en Kain, der havde myrdet ſin Broder. Thi, naar jeg rigtig beſindede mig, mærkede jeg, at Drømmen om Adam og Eva kun var en Drøm, og at en Forbigaaende havde frataget mig Torniſtret; Barnet — o Gud! da jeg reiſte mig op, for at drage videre med mine Kammerater, ſaae jeg tre ſtore Hunde i Nærheden af os, og — neppe 20 Skridt fra det Sted, hvor jeg var bleven overvældet af Søvnen, laae fire til fem hvide Knokler. — Troer mig, Børn! En Kugle gjennem Hovedet i dette gyſelige Øieblik, havde jeg anſeet ſom den ſtørſte Velgjerning, der kunde ydes mig. — Min Marie havde Gud taget til ſig; min Kone var ſandſynligviis i Nat død paa aaben Mark, og min ny Marie havde jeg kaſtet for Hundene!"

„Nei, nei! raabte Steinau, der ikke længere kunde holde ſin Glæde ſkjult: Den Eviges Barmhjertighed opbevarede min Brud. Fader Auerſtädt var her det Guds Sendebud, der med en ærlig Kas-

subinde fratog Dem Barn og Tornister. Deres Ahnelse, da De saae Pigen, har ikke bedraget Dem!"

Med disse Ord sloi den skjønne Liddy i Lovise's Arme og jublede høit af Glæde over den gjenfundne Søster, der indtil dette Øieblik havde anseet sig for Archivraadens ældste Datter. Hun erfarede nu, at hendes Moder, den omtalte Overamtsraadinde, havde været i Besøg hos sine Forældre ved Freiburg i nogle Uger, da Krigsurolighederne udbrød. Man raadte hende, da hun vanskelig kunde komme hjem, at tage til Gotha, hvor hun havde Venner, paa hvis Bistand hun kunde gjøre Regning; men paa Veien overraskedes hun af den sig nærmende Nedkomst, hvilken hun om Aftenen Kl. 11 den 14de Octbr. lykkelig overstod i en ved Veien liggende Mølle. Det ene af de to Børns Forsvinden havde stedse været Familien uforklarlig, og var af Mange anseet som et Underværk. Paa et Rov i de Tider, da Enhver havde Nok med at sørge for sig selv, kunde Ingen tænke. Man formodede derfor det samme som De, Hr. Kosmovsky, ved Synet af de hvide Knokler — dog sagde man ikke Moderen denne græsselige Formodning, kun, at Barnet var død. Faderen erfarede af Møllerkonen og Pigen, Sagens Sammenhæng, saavidt de vidste den. Dog maa han flere Aar efter have tænkt sig Muligheden af den Lykke, vi idag opleve; thi efter hans Testamente tilhører Halvdelen af hans Kones og hans Efterladenskab det Barn, man savnede, og saalænge forgjæves har søgt, med den Bestemmelse, at dersom Ingen førend den 14de October 1832, efter Opfordring i de offentlige Tidender,

beviser at være min Liddy's Søster, har jeg — tilføiede Baronen — at sørge for, at den Barnet tilhørende Sum, anvendes til en Stiftelse for fattige Hitteborn."

„Nei, holdt! afbrød Kosmovsky ham: Saaledes har vi ikke vædet. Jeg er Barnets Fader, jeg har stjaalet hende; mig tilhører hun; gjør mig ikke varm i Hovedet! Jeg er ikke færdig med min Historie endnu, men vi ere snart ved Enden. — I Rosla, eller hvad det Sted heed, kapituleerte vor Bataillon; jeg kom som Fange til Frankrig. Tilfældigviis kom jeg i Bekjendtskab med en Apotheker, Hr. Fourcroy, der havde en Søster i Bourdeaux, en Madame Gobelin. Hendes Mand var som Commissair des liquides fulgt med Armeen, og havde overladt Konen allene Bestyrelsen af hans betydelige Franskbrændeviins-Fabrik. Denne søgte en duelig Mand til at forestaae Brænderiet; Hr. Fourcroy kunde godt lide mig, og ved hans Anbefaling fik jeg, mod hans Caution, Opsynet over Fabrikken. Endskjøndt jeg aldrig i mit Liv havde havt med sligt at gjøre, saae jeg inden tre Dages Ophold i Bourdeaux, at Mad. Gobelins Folk skammelig bedrog hende. Jeg overbeviste hende gandske tydelig derom, og Enhver, som ikke vilde arbeide flittig og tro, fik Løbepas. Værket kom i ny Virksomhed, og to Aar efter indskibede vi allerede 2000 Oxhoveder Franskbrændeviin, endskjøndt det aldrig noget Aar, ikke engang medens Hr. Gobelin selv var hjemme, var kommet videre end til 300. Det behagede Mad. Gobelin; thi vi skrabede en kjøn Sum Penge sammen. Imidlertid maa Hr. Gobelin ogsaa have brugt sig ved Armeen;

thi han sendte saa betydelige Summer hjem, at Madamen slog Hænderne sammen af Forundring. Hun havde hidtil troet, at der i Tydskland og Pohlen — hvor Hr. Gobelin til Lazarethernes Bedste og de Fæstningers, han proviantteerte, forvandlede Vand til Brændeviin og Viin — kun gaves Ulve og Bjørne, men ingen blanke Dalere. Men tilsidst udeblev hans Remisser; han havde i Moskau hentet sig en stærk Snue, der ved Berezina vendte tilbage; der var han — saaledes skrev en Fætter af Madamen til hende — kommet i Kuur hos en russisk Doctor i Warschau, ved Navn Tschitschakow, som overlæssede ham med saamange Mixturer og Piller, at han opgav Aanden. Paa denne Tid henvendte en riig Brændeviinsfabrikant, der havde bemærket, hvorledes Mad. Gobelins Værk, under min Bestyrelse, var gaaet frem, sig til mig, og fortalte mig, at jeg var en dum Esel; jeg arbeidede som et Bæst fra Morgen til Aften for min Principalinde, og fik kun en ussel Løn for det; vilde jeg gaae i Compagnie med ham, skulde jeg see, hvad vi i Fælledskab skulde kunne sammenbringe. Jeg meddeelte gandske aabenhjertig Mad. Gobelin hans Forslag, og tilfoiede, at jeg ikke havde Ulyst til at entrere i Forslaget. Men da var hun nær ved at falde i Afmagt, og raabte, at hun var ruineret, om jeg gjorde det, Efter megen Frem- og Tilbagesnak, tilbød hun mig endelig sin Haand med Alt hvad hun eiede. — Min Kone, der ansaae mig for død, havde jeg erfaret, allerede for to Aar siden at have giftet sig igjen med en Bødker i Egnen ved Kuttno. — Mad. Gobelin var rigtignok ikke smuk, og fjorten Aar ældre

dre end jeg, men hendes Brænderie var over 300,000 Franks værd, og næsten lige saameget havde Hr. Gobelin efterhaanden hjemsendt fra Tydskland og Polen. Børn havde hun ikke; jeg gjorde det til den eneste Betingelse ved Giftermaalet, at hun, om Gud skulde kalde hende til sig førend mig, skulde forskrive mig hendes Mands hele Formue. For to Aar siden døde min kjære Kone, og den fattige Brændevinskarl Kosmovsky blev en riig Mand. Men troer I vel, Børn, at jeg derfor har været lykkelig? — Gud bevare's! Altid stod det stjaalne Barn for mine Øine; enten jeg var i Selskab eller hjemme hørte jeg dets Jammerskrig; undertiden var jeg i nogle Maaneder fri derfor, men desto uafladeligere forfulgte det mig da derefter, især om Natten. Jeg kunde ikke længere udholde det: jeg maatte aabne mit Hjerte for Nogen; jeg valgte min Skriftefader til min Fortrolige; denne ærlige Mand raadte mig at reise til Tydskland, at opsøge Møllen i Omegnen af Auerstädt, og søge at faae Efterretning om den der med Tvillinger nedkomne Overamtsraadinde — hende var jeg al mulig Erstatning skyldig; et tabt Barn lod sig vel ikke opveie med Guld, men for hendes Smerte, for hendes udstandne Angst var dog en Fjerdedeel af min Formue et Bevis paa min Beredvillighed til at gjøre godt, hvad jeg, halv bevidstløs havde gjort saa ilde. Var hun ikke ilive, da tilhørte den omtalte Fjerdedeel billigen det dengang fødte Tvillingbarn, eller dets Arvinger. Men skulde imod Formodning det af Tornisiret tagne Barn endnu være ilive og findes — Jeg lod ikke den Guds Mand tale ud; frivillig lovede jeg

ham, at efterlade Barnet min hele Formue efter min Død, og i det ulykkelige Tilfælde, at min Reise var forgjæves, ved min Tilbagekomst at indsætte Kirken til min Arving. Siden dette var bragt i Orden, vendte Fred og Ro tilbage i min Sjel; det var ligesom mit Hjerte var befriet for hundrede Punds Vægt. Jeg reiste til Tydskland. Den Flaske Brændeviin, jeg havde medtaget fra Mollen, laae mig ogsaa endnu paa Samvittigheden. For at gjøre min Uret i den Henseende god igjen, har jeg beordret et Oxhoved Franskbrændeviin fra mit Fabrik afsendt hertil, der skal afgaae til Mollen, naar Hr. Baronen behager at meddele mig Adressen imorgen. Men vi, gamle Archivraad, kan her afgjøre vore Ting mundtlig, medens de to Søstre hisset sladdre sammen: Saalænge jeg lever, vil jeg drive min Fabrik, der rigelig ernærer mig; mere behøver jeg ikke. Naar jeg lukker mine Øine, sælge I hele Stadsen, den er med Huus og Indretninger sine hundredtusinde Franker værd mellem Brødre. Dette og alt mit øvrige Sammensurium tilhører vor Louise. En ikke ubetydelig Sum kan jeg strax udbetale hende i Vexler; en lignende medbringer jeg fra Bourdeaux til Brylluppet."

„Ikke en Daler, ikke en Skilling! raabte Mathæus ængstlig: Louise er opvoxet uden Deres Franker, min Herre! Lad mig for Guds Skyld beholde den — "

Bracisku, bierz, albo sie bede gniewal!*) raabte den gamle Kosmovsky og slog i Bordet:

*) Tag det, lille Bro'er, eller jeg bliver vred!

Troer Du, jeg for mine atten Aars Qval ikke vil have en Glæde engang? Siden det Øieblik, jeg gjorde vor Præst det omtalte Løfte, er jeg saa let om Hjertet. Nu, Børn, er jeg saa vel tilmode. Gud har skjænket mig den ubeskrivelige Lykke, at gjenfinde det Barn, der voldte mig en saa gruelig Samvittighedsangst, og hvad for en velsignet Glut er det ikke bleven! Mener Du gamle Hans Hasenfuß, at jeg er af Stok og Steen? Hvad hjelper den hele Slump Franker mig, naar jeg ikke kan gjøre mig en Glæde dermed? Og er der vel nogen større Glæde tænkelig i Verden, end at kunne sige til saadan en Engel: modtag venlig hvad jeg er Dig skyldig, had mig ikke, og vær lykkelig!" — Taarerne, der alt længe stod den Gamle i Øinene, lode sig nu ikke mere standse; strømmevis løb de ham ned ad Kinderne; thi de kom fra Hjertet. Han vinkede ad Louise og trykkede hende i tre Vexler en Tønde Guld i den lille Haand, idet han bad med bævende Stemme: „Had mig ikke! Jeg har tilføiet Dig usigelig meget Ondt; jeg har bedraget Dig for Dine Forældre! Had mig ikke! Du er det eneste Væsen i den hele Verden, som jeg er Forpligtelser skyldig. Gud har velsignet min redelige Flid. Tag hvad jeg har! Tænk med Godhed paa mig, og bed for min Sjels Ro, naar jeg er død. Er det Dig muligt at holde lidt af mig, da er jeg det lykkeligste Menneske paa Jorden; thi jeg har Ingen, som holder af mig!" Herpaa førte han hende i Steinaus Arme, idet han dybt rørt udbrød: „Være I lykkelige!" og gik hen i et Vindue, for at græde ud.

Louise havde neppe ladet sig forklare Sagens Sammenhæng af Steinau og Faderen, førend hun, tilligemed Steinau og Liddy, ilte hen til den stakkels gamle Mand, kaldte ham hendes Lykkes Skaber, hendes anden, eller rettere hendes tredie Fader, trykte hans Haand til sit Hjerte og takkede ham for hans Godhed.

Den gamle brave Polaks Jubel kjendte nu ingen Grændser. Han kysfede Pigens Hænder, græd og loe i eet Aandedrag, faldt Steinau om Halsen og kysfede ham hjertelig, knugede Baronen halv ihjel og løb hen imod Archivraaden, der et Øieblik havde været i sit Kammer, og nu kom tilbage — men han blev staaende som truffen af et Lyn; thi i Auerstådts Haand saae han — sit Tornister. „Det er mit! raabte han, ude af sig selv af Glæde: indvendig paa Remmen skal der staae No. 333 og et K, og neden under et Kors!" — og indvendig paa Remmen stod No. 333 og et K, og neden under et Kors. Den Gamle trykkede Tornistret til sit Hjerte, hængte det om sig, dandsede omkring i Salen og sang en polsk Soldatervise, fortalte om den Tid, da hans brave Capitain hang Tornistret førstegang om ham, og forsikkrede Fader Auerstådt, at han under ingen Betingelse gav denne Reliqvie fra sig igjen. „Hvad Du kan bære bort deri, Gamle, det skal være Dit! sagde han, og dandsede paa eet Been omkring i Salen: Du bærer neppe Dine tusind Daler; men Tornistret, mit Soldaterlivs tro Følgesvend, vor Louise's første Reisekareth — det hører mig til! Er Du fornøiet med Handelen?" — Auerstådt maatte nu fortælle ham,

hvorledes han fandt ham sovende ved Skolehaven i Zottelstädt, og Louise erfarede først nu, hvorledes hun med Agnnscha var kommen til Fader og Moder. Hun afbrød gamle Mathæus i hans Fortælling, og faldt ham, da han havde sluttet den, grædende af Glæde om Halsen, og tænkte paa de Ord, Moderen for ikke længe siden sagde, da hun bad sig forskaanet for at gaae til Ministeren: „Kunde Du overse Alt, hvad Du har Din Fader at takke for, Du vilde intet Øieblik betænke Dig paa, ved denne Gang at afbetale Noget af Din barnlige Tak!" og hun beundrede Forsynets Veie. Uden hiin Gang havde hun ikke lært at kjende Steinau, var Faderen ikke bleven Archivraad, ikke kommen til Hamborg, og Kosmovsky havde da rimeligviis ikke fundet hende.

Baronen henledte igjen Samtalen paa hans Svigerfaders Testamente, og spurgte Auerstädt, naar og hvor den for Louise under Rettens Bevaring henlagte og med Rente og Rentesrente ikke ubetydelige Kapital kunde modtages. Men herom vilde Kosmovsky intet vide, og afbrød Baronens Andragende med den Forsikkring, at Louise var hans Barn, at han, saasnart han kom til Bourdeaux, formelig vilde lade hende adoptere — at Liddy intet maatte tabe af hendes Fædrenearv, fordi Louise var gjenfunden — og at Denne ikke behøvede slig Bagatel. Da imidlertid Liddy og Baronen gjorde ham det begribeligt, at deres afdøde Faders sidste Villie bogstavelig maatte opfyldes, at de ikke modtoge en Skilling af den Louise bestemte Arv, og at den Glæde at have fundet hende, var dem tusinde Gange kjærere, end

hele Arven, da udbrød han: „Naa, godt! I skal have Jeres Villie; giv hende da, hvad der tilkommer hende; udregner Alt ret nøie, indtil Skilling og Hvid — men saa gjør ogsaa jeg, hvad jeg vil. Til Eders første Barn staaer jeg Fadder — og hvad Louise arver efter den salig Fader, det faaer Eders Glut af Kosmovsky i Faddergave; det maae I tage; thi I tør ikke bortgive Eders Barns Rettigheder; altsaa Punktum, og nu holder I Mund! — Men, endnu eet, Børn! Jeg er saa lykkelig, at jeg svimler af Glæde; paa Jorden er det mig for snevert, og da Himmelen endnu ikke staaer os aaben, vil vi under Jorden. Her er en vidt og bredt berømt Mand, ved Navn Unbescheiden — men hans Tænkemaade svarer ikke til hans Navn; thi ubeskeden er han sandelig ikke — i hans fortræffelige Østerskjelder ere I mine Gjæster i Aften!"

„Da feire begge mine gode Fædre min Forlovelse!" sagde Louise venlig til den gamle Polak og Auerstädt, idet hun greb Begges Hænder og trykkede dem til sine Læber. Det Ord „Fader!" af den skjønne Piges Rosenmund, og dette Træk af hendes taknemmelige Hjerte, havde nær gjort Kosmovsky reent forrykt. „Hvad? raabte han høit jublende: Eders Forlovelse er endnu ikke høitideligen feiret? Hvormed fortjener jeg dog al den Glæde, den gode Gud skjenker mig? — Gaaer nu, hvorhen I lyster; jeg maa have mig en Luur. Glæden har udmattet mig. Præcise Klokken 9 i Aften sees vi hos min Ven Unbescheiden."

Steinau vilde spørge, hvor den gode Mand var at finde; men Liddy meente, hendes tro Nimmergut nok skulde føre dem til ham. Da erindrede Louise sin Skræk ved at høre dette Navn om Formiddagen, og Søster Liddy forklarede hende leende, at det var en af Hamborgs braveste Leietjeneres Navn. Medens Kosmovsky, efter at have paatvunget Archivraaden den for Torniftet stipuleerte Sum, fik sig en Middagssøvn, skrev Auerstädt denne mærkværdige Dags Tildragelser med alle Hoved- og Biomstændigheder til sin Kone og nogle Venner, og vedlagde den Førstes Brev den største Deel af de ham af Kosmovsky paatvungne Penge, til at dække deres Smaagjeld med.

Gamle Kosmovsky var allerede paa Hjemveien til Bourdeaux, og Baronen med hans Liddy paa deres Godser, da der indlob et egenhændigt Lykønskningsbrev fra Ministeren til Steinau. Han undskyldte sig, med den ham egne Nedladenhed, for sin tilforn yttrede Utilfredshed med Steinau's Valg, forsikkrende, at man havde sagt ham, at Enken Smæk, ikke Louise Auerstädt, var hans Brud. Hans oprigtige Deeltagelse for Steinaus Vel, havde ladet ham nøie erkyndige sig om Louise's Rygte; men alle Efterspørgsler vare enige i hendes udeelte Roes; saa at Steinaus Valg, ogsaa uden den rige Faders Ankomst, ikke kunde andet end have hans fuldkomne Bifald. Han glædede sig, ved deres Hjemkomst, at kunne fortsætte

Speilbekjendtskabet, som han endnu vel erindrede. Forresten sluttede han med at Tvillingsøstrenes Gjenkjendelseshistorie og den rige Hr. Kosmovsky's behagelige Mellemkomst allerede ved Auerstädts Breve var bleven bekjendt over hele Byen, og man talte ikke om andet, saa det var ham ret kjært, at de, indtil Nyhedens første Behagelighed havde tabt sig, vare fraværende.

Samme Dag indløb ikke mindre end ti Breve, deels til Fader Auerstädt, deels til Louise — fra en Major, to Capitainer, tre Lieutenanter, en Doctor, to i Civiltjeneste ansatte Friherrer, og en Greve. I ethvert af dem forsikkrede Brevskriveren, snart i de ømmeste, snart i alvorlige Udtryk, at han allerede længe havde følt den inderligste Høiagtelse for Demoiselle Louise Auerstädt, men at en vis Undseelse havde holdt ham tilbage fra at lægge sine Følelser for Dagen — og at enhver Nærmelse havde været umulig ved Demoiselens Indgetogenhed, der kun stundom kom til Vinduet, og om Søndagen kun i Kirke — at han derfor valgte den skriftlige Meddelelsesmaade, for herved formelig at udbede sig den allerede længe Elskedes dyrebare Haand. Derefter bleve Brevskrivernes Dyder og gode Egenskaber, glimrende Udsigter eller Slægtskab med de meest udmærkede Familier i Landet, med den meer og mere af Nutidens Folk for gammeldags agtede Beskedenheds Tilsidesættelse, vidtløftigen opregnede og udviklede. Alle Brevene sluttedes med Forsikkringer om evig Troskab og Kjærlighed.

Louise læste alle ti pyntelig skrevne, med forgyldte Kanter udzirede Breve, fra Begyndelsen til Enden, og meddeelte hendes elskede Frantz dem, for hvem hun ingen Hemmelighed vilde have. Han loe over det store Antal; men da han læste Majorens, Grevens og de to Friherrers fint udtrykte Tilbud, der Alle vare ham bekjendte som agtværdige Mænd, blev Sagen ham betænkeligere, og han spurgte Louise lidt forlegen, hvad hun tænkte at svare?

„Intet!" svarte hun smilende. — „Omstændighederne," vedblev Steinau alvorlig: „har, siden Din rige Fader fra Bourdeaux meldte sig, mærkelig forandret sig. Overalt maa Du erindre, at Din Svoger er Baron, og at jeg, ved Siden af ham, kun er en ubetydelig Person." — „En ubetydelig Person!" gjentog Louise i en Tone og med en Mine, som han ikke ret kunde blive klog paa.

„Du er endnu gandske fri," vedblev han med bævende Stemme: „thi vor Forlovelse fandt kun Sted i Dine nærmeste Beslægtedes og Venners Nærværelse, og den skal ikke binde Dig; troer Du at kunne blive lykkeligere med En eller Anden af de sig tilbydende Beilere, der Alle ere agtværdige Mænd; finder Du hos Nogen af dem, at det de med Hensyn til deres Rang og deslige kan byde Dig, er af mere Værd end det Lidet, jeg . . .

„Hvad var det den Mand heed, hos hvem vi høitideligholdt vor Forlovelse?" spurgte Louise med tvungen Latter. — „Unbescheiden!" svarte Steinau, og undrede sig over dette besynderlige Sidespørgsmaal midt i hans vigtige Tale.

„Naar Du igjen, kjære Frantz! vedblev Louise alvorlig: vil begynde en Underholdning med mig over den Materie, da erindre Dig hans Navn, min Ven, som den høflige Mand forresten bærer med ligesaa megen Uret som Liddy's brave Leietjener hans. Hvad maa Du anfee mig for, naar Du et Øieblik kan troe, at jeg kunde fole det Ringeste for nogen af disse Herrer — at jeg kunde indrømme dem Fortrinet for Dig, fordi de i Rangforordningen staae et Par Trin høiere end Du! I flere Aar har alle disse rørende Epistlers Frembringere seet og kjendt mig, og det er vist aldrig faldet dem ind, at værdige den fattige Archivars Datter et Øiekast. Nu beile de til mine Penge, og vil blænde mig med deres Titler og Rang! Troer Du da, jeg nogensinde kan glemme, at Du skjenkede mig Dit Hjerte, da jeg endnu var en Betlerske? Troer Du, tilfoiede hun grædende: at jeg, saalænge Gud ikke lader mig tabe min Hukommelse, er istand til at glemme det? „See, Frantz! saaledes sluttede hun sin Straffeprædiken, for at gjøre det Hele til Spog: Naar Du igjen kommer med saadan Snak, skal Du til Straf ud med hundrede Østers, som Du maa forskrive fra vor Ven Unbescheiden; det skal blive Dig et dyrt Navn."

Steinau lovede den søde Pige med Haand og Mund, ikke oftere at yttre eller nære nogen lignende Tanke, og gjentog sit Spørgsmaal, hvad hun dog vilde svare paa de ærefulde Skrivelser?

„Intet! slet Intet!" vedblev Louise; thi hun ansaae dem slet ikke for ærefulde, men kun som Be-

viser paa, at det er en sørgelig Sandhed, at der endnu gives Mænd, i hvis Øine Medgiften har den første Plads blandt qvindelige Dyder. Hun tog ti fiint stukne Visitkort af Secretairen, og bad Fader Auerstädt at kouvertere og afsende dem til de efter hendes Penge sukkende Beilere, og hoppede ved Steinau's Arm ned ad Trappen, for efter Papa Kosmovsky's Begjering at gjøre foreløbig Aftale med Hr. Wiedemann, angaaende Bryllupsmaaltidet.

„Ingen af samtlige fem Verdensdeles Delikatesser — saaledes lød Kosmovsky's udtrykkelige Villie: maa mangle ved Bryllupsbordet!" Og naar Hr. Wiedemann arrangerer det, kan man med Sikkerhed vente noget Overordentligt. Den store Sal rummer henimod trehundrede Mennesker. Den, der fire Uger efter at have læst disse Linier, indfinder sig, vil, naar han medbringer god Appetit og muntert Lune, sikkert være den gjæstfri Polak velkommen.

(H. Clauren.)

Mads Jensen Middelfart.

Det begav sig en Morgen, at en Mand i fuld biskoppelig Ordensdragt, traadte iland ved Kjøbenhavns Toldbod, gul og blaa i Ansigtet, med størknet Blod i det ærværdige Skjæg. Han saae ikke paa noget Menneske, men skred med en Ungersvends Raskhed gjennem Gaderne, saa man vel kunde mærke, at hans Sind var i stor Bevægelse. Han tog Veien, uden at standse et Øieblik i sin heftige Gang, lige til Dr. Hans Resen,'s Bisperesidents, og forsvandt indenfor Porten. Det var Dr. Mads Jensen Middelfart, Biskop i Skaane *).

Efter en Times Forløb saae man begge Bisperne komme ud med hinanden under Armen. Dr. Resen var meget net og pynteligt klædt; Dr. Mads derimod saae ligesaa blodig ud, som da han gik ind. Det kunde man ikke begribe; Mange undrede sig endogsaa over, at Dr. Resen vilde have den Skam, at gaae offentligt igjennem Byen med en blodbestænket Ordensbroder, aldenstund det jo havde staaet til ham selv at afhjelpe denne Usømmelighed, ved i sit Huus at lade ham række et Kar med Tvættevand.

*) Levede i Tidsrummet 1579-1638. Det var ham som i Aaret 1615, mens han var Sognepræst til St. Nicolai Kirke i Kjøbenhavn, blev hentet over til Lund, at forrette den navnkundige Copulation, hvorved Kong Christian IV for Brudekammelen rakte Fru Kirstine Munk sin venstre Haand, og hun ham sin høire.

Hvorom Alting er, Bisperne maatte vel have den Ting sammen, thi de listede gandske troligt af med hinanden, uden at see tilhøire eller venstre. De syntes ikke engang at mærke den Vrimmel, som flokkedes efter dem, altsom de skrede videre frem i Staden, men vare fordybede i en levende Samtale, som de ledsagede med de heftigste Geberder, men toge Veien lige til Kongens Slot, og nu mærkede Følgeskabet, som de havde havt didhen, at der under det hele gaadefulde Optrin maatte skikke en Hemmelighed. Og det gjorde der ogsaa.

Bisperne bleve strax indladte for Kongen, der slog begge Hænderne sammen, da han saae sin forbums Hofpræst saa ilde tilredt. „Doctor Mads! raabte han: Gud i Himlens Rige, hvordan seer I ud?" — „Jeg maa vel see ud, som jeg er tilredt! svarte han: Jeg kommer, at beklage mig for Eders Majestæt over den Vold, som mig er vederfaret." — „Vold! udbrød Kongen: Vold! Af hvem?" — „Tillader Eders Majestæt, spurgte Biskoppen: at jeg, kort og sanddru, fortæller, hvorledes Alt er tilgaaet?" — „Dertil behøver I ingen Tilladelse! svarte Kongen: Fortæl, fortæl!"

„Jeg sad — begyndte Bispen: sidste Markedsdag i Lund, tilligemed min Hustru og min Datter Inger Margrethe, da Holger Rosenkrands til Glimminge traadte ind, tilligemed to unge Herremænd, som for at besøge mig —

„Holger Rosenkrands til Glimminge? faldt Kongen ham i Ordet: Nu, der fik I den rette Gjæst.

Han havde vel en Taar paa Panden, som sædvanligt?"

„Ak ja, Eders Majestæt! vedblev Bispen: Og dog krævede Velanstændigheden, at jeg maatte skjænke ham tilligemed de Andre, skjøndt jeg saae, at Ingen af dem kunde taale mere. Nu, de bleve alt meer og mere venlige, indtil omsider Rosenkrands forlangte, at Musikanterne skulde hentes og spille op for ham."

„Det gale Menneske! raabte Kongen: Nu, I føiede ham dog vel ikke?" — „Langtfra, Eders Majestæt! forsikkrede Bispen: Jeg undskyldte mig, og bad ham betænke, at saadan Lystighed paa ingen mulig Maade anstod mig eller mit Huus. Derpaa gav han et Vink til sin Tjener, som ogsaa strax forstod ham, og hentede Musikanterne. Gud veed, jeg tænkte min Deel ved alt dette; men hvad der skete, ventede jeg dog ingenlunde. Han sagde nemlig: „Nu vil jeg, Gudsdød, have Bispinden op at dandse!" Og foer hen imod hende."

„Hvad siger I? foer Kongen op: Og hvad gjorde hun?" — „Hun undskyldte sig, vedblev Bispen: med sin Alder og Skrøbelighed." — „Saa slap han hende vel?" spurgte Kongen videre. — „Ak, ja vel slap han hende, Eders Majestæt, svarte Bispen: men nu tog han fat paa min Datter, og begyndte at fanse og medhandle hende paa en grov Maade —

„Men hvad gjorde I da, Doctor Mads? raabte Kongen: Hvad gjorde I da?"

„Jeg blev meget ivrig omsider, sagde Bispen: og sagde Rosenkrands mange store Sandheder, men det hjalp meget lidet, det Værste var endnu til-

bage. De to Herremænd gik ud af Stuen, derpaa overfaldt Rosenkrands mig, slog mig i Ansigtet med knyttet Næve, og gik saa bort. Ligesaa blodig og ilde tilredt, som jeg var, begav jeg mig hid, at indklage denne Sag for Eders Majestæt."

„Uhørt!" ivrede den retfærdskjærlige Konge, og gik noglegange op og ned ad Gulvet med Hænderne paa Ryggen. Omsider blev han staaende for Dr. Resen, og spurgte: „Veed man da ikke, hvad der har bevæget Holger til disse Voldsomheder?"

„Man kan vel tænke sig dertil, Eders Majestæt! svarte Resen: Han havde nemlig, for rum Tid siden, kaldet en Student til Præst, i den Tanke, at han skulde ægte En af hans Frues Piger. Studenten skal ogsaa have lovet det underhaanden, men da han var ordineret, fandt han sig bedre tjent med Enken i Kaldet, og ægtede hende."

„Ah, ja saa! smilte Kongen: Men hvad kommer det denne Sag ved?"

„Rosenkrands lod nu Præsten tiltale, fortalte Bispen videre: som Den, der havde brudt sit givne Ægteskabslovte; men da der kun var Formodning og intet Beviis, at han havde givet noget Lovte fra sig, blev Præsten frikjendt af Biskoppen og Landemodet i Lund."

„Nu forstaaer jeg! sagde Kongen: Hævn er det!" — „Ja vel, Eders Majestæt! sluttede Dr. Resen: Da han ikke fik sin Harm stillet over Præsten, saa besluttede han, at hævne sig paa Biskoppen, nærværende Dr. Mads Jensen Middelfart."

„Vel, vel! tog Kongen Ordet: Den Sag skal vorde orddeelt ved Retten. Drag hjem med Gud,

Doctor Mads — dog vil jeg, I skal først gaae ind i Gemakket her, og tvætte Blodet af Jer, inden I træder ned paa Gaden igjen. Det er stor Synd, at volde Folk, som see Jer, saameget Hovedbrud."

Biſpen reiſte hjem. Hans Sag blev imidlertid foretagen, og Holger Roſenkrands blev paa Herredagen idømt en Mulct af tuſinde Rigsdaler. — Da dette blev Kongen refereret, ſagde han: „Ja, havde jeg havt ſaamange Svogre i Retten, ſom Holger, ſaa havde min Præſt Doctor Mads vel faaet en anden Dom!"

Ole Roſenkrands, den Yngſte af Holgers Børn, var en lærd og ſtuderet Herre, blev ophøiet til Baron og ſiden til Geheimeraad. Han udgav en Apologie for den danſke Adel. Biſkop Mads Jenſens Søn, Michael Wibe, var juſt dengang Premierminiſter og i ſtor Naade hos Chriſtian V. Han fik fat paa dette Skrift, uddrog deraf 40 Poſter, ſom anſtødelige mod Souverainitæten, og udvirkede en Kommiſſion, hvorved Ole Roſenkrands blev tiltalt af Fiſkalen, dømt fra alle ſine Charger, og at have forbrudt ſin Hovedlod, at han ikke maatte opholde ſig i Kjøbenhavn, og at han ſkulde tilbagekalde ſit Skrift, ſom derpaa ſtrax blev konfiſkeret. Imidlertid døde Ole Roſenkrands, faa Maaneder efter, af Sorg og Bekymring, og maatte af Doctor Mads Jenſens Søn, Michael Wibe, undgjelde, hvad hans Fader Holger Roſenkrands havde forbrudt mod Wibes Fader Dr. Mads Jenſen.

Spanierne i Fyen.

Skuespil i fire Optog.

Personer:

General, Marquis de la Romana.
Oberst Don Juan Diaz, hans Neveu og Adjutant.
Den franske Resident i Fyen.
Charles Leblanc, en fransk Officeer.
Wallis, en engelsk Officeer.
Verten i Gjæstgivergaarden: Trekroner.
Fru Tourville eller Madame Leblanc.
Fru Coulanges, eller Mademoiselle Leblanc, hendes Datter.
Louise, deres Kammerpige.
Betjente, Kjelderdrenge, Matroser og Soldater.

Skuepladsen for Stykkets Handling er Øen Fyen i Aaret 1808.

Første Optog.

I.

Residentens Værelse. I det Fjerne hører man spansk Krigsmusik.

Residenten (allene).

Fanden tage den fordømte Musik! Den Parade tager da heller aldrig Ende. Jeg befinder mig slet ikke vel blandt disse gamle, solbrændte Soldater. (seer udaf Vinduet) Der galopperer General la Romana til sit Quarteer. Nu kan jeg hvile mig. — Gud! Hvad har jeg dog egentligen for en besværlig Tjeneste! Min Instrux gjør mig det til Pligt, at omgaaes meget med Of-

ficererne. Der har jeg nu ogsaa nys spadseret med dem en heel Klokketime — men hvor lugte ikke ogsaa mine Klæder af Tobak! I Paris torde jeg ikke vise mig i dem de første sex Uger, men her, i dette barbariske Land, tager man ingen Notits deraf. (sætter sig) Uf! Er jeg ikke, saa at sige, bleven gandske bange for alle disse Ansigter med de lange Knebelsbarter og de vilde, sorte Øine! De synes just heller ikke at være synderlig forgabede i os Franske. Disse djævleblændte Spanioler ere saa vankundige — de kunne slet ikke begribe, at Keiseren, blot for at gjøre dem lykkelige, giver dem sin ophøiede Broder til Konge. — De finde det ogsaa noget koldt her paa Øen; nu, det samme gjør jeg. — Ret dyrt maa jeg dog betale den Ære, som er forbunden med min Mission. — Da jeg betraadte den diplomatiske Bane, tænkte jeg, man vilde sende mig til Rom, eller til Neapel, kort, til et Land, hvor man kunde finde et godt Selskab. Men da jeg kommer til Ministeren, at søge Ansættelse, lader jeg ulykkeligviis et Ord falde om, at jeg forstaaer Spansk. „Det glæder mig!" siger han, og da jeg kommer hjem, finder jeg allerede baade Instrux og Pas. Jeg tænker, Madrid er min Bestemmelse — langtfra! Jeg er ansat ved Marqvis de la Romana's spanske Division paa Øen — Fyen. Paa Øen Fyen! Gode Gud, hvad maa de have sagt i Paris, da de hørte, at jeg var ansat paa Øen Fyen! Havde man dog idet mindste ladet mig blive ved Bernadottes Armee, saa havde jeg dog havt Mennesker at tale med. Men ak, her ligger jeg mellem en Sværm af Spaniere, Danskere, Hannoveranere, Tydskere! Alle disse fortræffelige Mennesker elske hverandre som Hund og Kat, og jeg — jeg maa spionere omkring iblandt dem, maa foredrage dem Fornuftret, Naturlov og Statskonst, maa amusere dem — saa lyder min Instrux — men det er min Sandten en vanskelig Opgave det! — De kunne slet ikke faae i deres Hoved, at Engellænderne, med deres Godtkjøbs Sukker og Caffe ere deres Dødsfjender — de

holde af deres Kolonialvare, og af disse Vandrotter med. Havde vi dog blot dette fordømte Engelland i vor Vold! Engellænderne ere dog Skyld i, at jeg maa sidde indspærret paa denne Øe blandt de spanske Gnavpotter! — Hvor Luften igjen er fugtig idag! Jeg er lykkelig, om jeg ikke paa denne Spadseretour har hentet mig en dygtig Snue. Hvor gjerne fik jeg mig nu en Luur — men jeg maa først aflægge min Rapport. Hvad skal jeg nu sætte i denne Rapport? Prindsen skriver til mig, at han har Grund til at tvivle om de la Romana's Troskab; at jeg derfor skal holde Øie med hans Adfærd og sondere Soldaternes Stemning. Ja, det er let sagt, men kan jeg da see dem ind i Hjertet? Disse Morianer have jo saa Satans sort en Hud, at det er umuligt, at see derigjennem ind i deres Hjerte. Ha, ha, ha! Det Indfald var ikke saa daarligt! Jeg vil skrive dette til Prindsen af Pontecorvo — han vil lee deraf, og det bliver dog immer det bedste Middel til at gjøre sin Lykke, naar man amuserer Folk. Ogsaa til Paris vil jeg skrive det — det var da et allerkjæreste Indfald. (sætter sig ved sit Skrivebord.)

II.

Hans Betjent træder ind.

Tjeneren.

Der er en Dame udenfor, som ønsker at tale med Hr. Residenten.

Residenten.

En Dame? Hvordan seer hun ud?

Tjeneren.

Hun er sikkert fra Frankrig, thi hun er smagfuldt paaklædt, og har en smuk Anstand.

Residenten.

En fransk Dame paa Øen Fyen! En fransk Dame i Nyborg! Hvilken uventet Lykke! Skynd Dig, la Fleur, giv mig min

blaa Frakke og mit Uhr med Berloqverne — ræk mig en Kam — saa — nu er det godt. Lad hende komme ind.

III.

Residenten. Fru Coulanges i Reisedragt.

Tjeneren aabner Døren og melder:

Fru de Coulanges.

Residenten afsides.

Ak, hvor smuk! Det er sikkert en Generalsfrue. (høit) Jeg er trøstiløs, naadige Frue, at jeg maa modtage Dem her, i et diplomatisk Kabinets Forstyrrelse.

Fru Coulanges.

Dette Brev, min Herre —

Residenten.

Behag, at tage Plads.

Fru Coulanges.

Dette Brev —

Residenten.

Tør jeg byde Dem en Stol?

Fru Coulanges.

Vilde De —

Residenten.

Den naadige Frue kommer udentvivl fra Paris?

Fru Coulanges.

Ja, min Herre! Dette Brev —

Residenten.

Jeg tør neppe gjøre Regning paa den Lykke, at De, naadige Frue, vil finde det Umagen værd, at forlænge Deres Opholt i dette barbariske Land.

Fru Coulanges.

At bestemme det, beroer ikke paa mig, men vilde De uleilige Dem med at læse dette Brev —

Residenten (meget hurtigt.)

Nyborg er er meget trist Opholdsted. Spanierne, som ligge her, kappes med Tydskerne om at kjede sig. Vi have næsten slet ingen Franskmænd her; disse ere ulykkeligviis Alle paa den anden Side af Beltet, hvor Prindsen af Pontecorvo staaer. Men Deres Ophold i Nyborg vil være istand til at trække Prindsens hele Etat major herover. En Ørk, bebodt af en saadan Eneboerske — —

Fru Coulanges.

Min Herre, vilde De blot —

Residenten (meget hurtigt.)

Apropos! Hvorledes lever Talma?

Fru Coulanges.

Jeg har kun besøgt Skuespillet meget sjelden. Hav den Godhed, at —

Residenten.

Jeg er ikke istand til at beskrive Dem den Henrykkelse, jeg føler, ved at see en Rose fra Paris her ved Verdens yderste Grændser! Hvilken Lykke, her at stifte et Bekjendtskab med en saa fortryllende Landsmandinde! Hvor inderligt ønskede jeg, at kunne være Dem til nogen Tjeneste! De har at befale over mig, naadige Frue.

Fru Coulanges.

Jeg beder Dem ret indstændigt, strax at aabne og læse dette Brev.

Residenten.

Med Deres Tilladelse. (læser.) Hm, hm! Hvo skulde have tænkt det! Nu, der er jo ingen Skam i det. — Men sig mig

min smukke Dame, hvad er det da egentligen, De vil erfare af mig?

Fru Coulanges.

Gjør mig bekjendt med Marquis de la Romana's Character.

Residenten.

Ja, hvad kan jeg vel sige Dem stort om denne Mand? Jeg har rigtignok holdt skarpt Øie med ham, men man kan ikke lokke det Mindste ud af ham. Han er utrolig tilbageholden. Og ydermere — han er allerede for gammel. Saa smukke Deres Øine end ere, neppe ville de være istand til at bringe Liv i en Dødning. (Han rykker hende nærmere med sin Stol.)

Fru Coulanges.

(skyder sin Stol tilbage.)

Har han ingen Ven? Ingen, der besidder hans Tillid?

Residenten.

Det har han, og det ret en Vindbeutel, men det er hans Neveu, og tillige hans Adjutant. Jøvrigt er dette Menneske en Slagsbroder, et trættekjært Menneske.

Fru Coulanges.

Veed De ellers Intet om hans Character?

Residenten.

Character? Hvorledes mener De det egentligen? Jeg veed ikke ret, hvad jeg skal sige Dem derom. Han glatter flittigt paa sin Knebelsbart, og smøger noget uhyre. De vil neppe troe det, men hele Timer sidde han og Generalen sammen og smøge paa en høist pudseerlig Maade, smaae Papiirscigarrer, som de selv gjøre. De kan forlade Dem paa, at dette er bogstaveligsandt, jeg har selv seet det.

Fru Coulanges.

Hans Navn?

Residenten.

Hm! — Han hedder Don — De veed, at alle Spaniere hede Don — Don Juan Diaz. Sælsomme Navne have disse Mennesker! — Don Juan Diaz! — Himmel, hvilket Navn er det! — Han boer med Generalen i Gjæstgivergaarden „Trekroner."

Fru Coulanges.

Vel, jeg takker Dem for de mig meddeelte Efterretninger, og beder Dem nu, De ville give mig hundrede Louisd'or.

Residenten.

Strax, strax skal De faae dem, dette Brev giver Dem jo en ubetinget Credit. Men selv om ikke saa var — saa smuk en Kone har Credit overalt!

Fru Coulanges.

Kan De ikke tjene mig i, at befordre nogle Penge til min Broder, der tjener som Sergeant i den keiserlige Garde? Disse Penge ere Udbyttet af nogle franske Vare, som jeg har solgt med Fordeel paa Hjemreisen.

Residenten.

Det har ingen Vanskelighed. Næsten hver Dag sender jeg herfra med den diplomatiske Kourer røget Oxekjød til mine Venner i Paris. Men tør jeg ogsaa haabe, at finde Dem lidt erkjendtlig for denne Villighed?

Fru Coulanges.

De hundrede Louisd'or faaer jeg ogsaa idag?

Residenten.

Bieblikkeligt. Denne Don Juan Diaz er ret et Lykkens Skjødebarn — vi Diplomater gjennemskue strax en Sag som denne. De vil erobre ham, fængsle ham — paa min Ære, man kunde selv fristes til, at indlade sig i en Sammensværgelse.

Fru Coulanges.

Det vilde være altfor vanskelig en Opgave, at udgrunde Dem og Deres Hemmeligheder. Tilgiv blot, at jeg, for slig en Ubetydeligheds Skyld, har forstyrret Dem i Deres vigtige diplomatiske Forretninger.

Residenten.

Tør jeg stundom forfriske min arbeidsmatte Aand i Deres Selskab, min Smukke?

Fru Coulanges.

De betænker ikke, min Herre, hvor ubesindigt det vilde være af mig, paa Øen Fyen at modtage Besøg af den franske Resident.

Residenten.

Paa min Ære, De har Ret — idet mindste paa en Maade. Men i Skumringen tør jeg dog komme, indhyllet i en stor spansk Kappe — ikke?

Fru Coulanges.

Nei, dette er vor første og tillige vor sidste Sammenkomst. For Fremtiden skal min Moder overbringe Dem mine Beretninger til Prindsen. (hun staaer op.)

Residenten.

Tillad mig idet mindste —

IV.

Tjeneren træder ind.

General la Romana's Adjutant ønsker at tale med Dem.

Residenten.

Gid Fanden havde ham! Før strax den naadige Frue nedad Løntrappen, la Fleur. Lev vel, skjønne Sirene! Jeg siger dog: a revoir!

(Fru Coulanges og Tjeneren gaae.)

V.

Residenten (allene.)

Hvor ærgrer denne Forstyrrelse mig! Aldrig var jeg aandrigere, aldrig behageligere — og derhos var jeg saa herligt paa Glid! Det er utaaleligt, at man ikke har et Øieblik for sig selv.

VI.

Don Juan træder ind.

Residenten.

Ak, min Herre, det henrykker mig, at see Dem hos mig! Hvorledes befinder De Dem? Hvorledes gaaer det den kjære General? Behag at tage Plads!

Don Juan.

Jeg maa bede Dem om den Velvillie, at høre roligt paa mig nogle Øieblikke.

Residenten.

De har gandske at befale over mig.

Don Juan.

I et halvt Aar, min Herre, have vi ingen Breve, ingen Efterretninger fra Spanien. Af mere end een Grund formoder jeg og med mig adskillige Officerer af vor Division, at De af Deres Regjering har faaet det Hverv, at opsnappe dem.

Residenten.

Forlad mig, Hr. Oberst, heri feiler De meget. For at overbevise Dem derom, gjør jeg mig en Fornøielse af, at meddele Dem de nyeste Depescher fra Spanien, som jeg nys har modtaget. Her er en Proclamation fra Storhertugen af Berg, her en Bulletin fra —

Don Juan.

Hvad vedkommer mig Deres Proclamationer og Bulletins? Vi ville have Efterretninger fra vore Familier — Storhertugen af Berg maa det gaae som det kan.

Residenten.

Der gives saamange Tilfælde, som kunne forsinke et Brevs Ankomst — maaskee har man i Spanien forglemt, at frankere Brevene til Dem, og saa —

Don Juan.

Det er en meget latterlig Udflugt; jeg beder mig forskaanet for enhver lignende.

Residenten.

Vil De vise mig den Ære, at spise Frokost hos mig?

Don Juan.

Jeg betakker mig, Hr. Resident. Hjemme venter mig en Kop indsmuglet Chocolade.

Residenten.

Unge Mand! Hvor er det muligt, at De saa gandske kan overse den ubodelige Skade, De, ved disse Kolonialvarers Nydelse, tilføier Handelen? Er det ikke vore bitreste Fjender, som føre denne Chocolade til Dem?

Don Juan.

Det kommer ikke mig ved, naar den kun er god.

Residenten.

Men en Officeer, der har den Ære, at kjæmpe under Hans keiserlige Majestæts seierrige Ørne, skulde den Chocolade, som kommer fra Verdenshavets Tyranner, smage som Gift og Galde.

Don Juan.

Og hvad Skadesløsholdelse har da Hs. keiserlige Majestæt tiltænkt os, naar vi taalmodigen ville nedsvælge de Kontinental-Surrogater, som bydes os?

Residenten.

En i Sandhed keiserlig, thi Hs. Majestæt har, som De veed, besluttet, ogsaa at lade Civilisationens Sol skinne hinsides Pyrenæerne.

Don Juan (leer.)

Hvilken faderlig Forsorg! I Sandhed, det er yderst rørende! Men, oprigtigt tilstaaet, vi elske Skygge i Spanien, og kunne nok behjelpe os denne keiserlige Sol foruden.

Residenten.

De har vel aldrig læst Voltaire, min Herre?

Don Juan.

Om Forladelse, jeg kan en stor Deel af hans Værker udenad.

Residenten.

Nu, saa behøver jeg ikke, at citere ham; saameget er imidlertid vist, at Spanierne — jeg taler ikke om Dem, Hr. Oberst, thi De er saa elskværdig en Fritænker, som nogen Franskmand kan være — endnu ere fulde af den største Overtroe. Fortjener det da ei Tak, om vi stræbe at indføre det nittende Aarhundredes Philosophie i Deres Fædreland?

Don Juan.

Vi ville stedse modtage Philosophien med aabne Arme, naar man sender os den velemballeret i forsvarlige Bogkasser; men de 80,000 Mand, som nu ledsage den, egne sig ikke til at gjøre os den elskværdig. Adieu, min Herre!

Residenten.

Ærbødige Tjener! Tør jeg bede Dem anbefale mig Hr. Generalen.

VII.

Residenten allene.

Herligt gik det! Jeg fik ham fra Sagen, og sagde ham mange fortræffelige Sandheder. O, jeg har et stort Genie! Jeg er ligesom skabt for den diplomatiske Carriere. Og evigt bliver jeg heller ikke paa denne Ø, som Havet har opkastet i sin Vrede. Hvo veed, om jeg ikke en Morgen med det første vaagner med Udenrigsministerens Portefeuille under mit Hoved! (gaaer.)

VIII.

Sal i Vertshuset: Trekroner.

Marqvis de la Romana

(allene; han gaaer urolig op og ned, og tager endeligen sit Uhr op.)

Alt for en Time siden skulde han været her! — Jeg finder ikke Hvile noget Sted et Øieblik! — — Maaskee lader Noget sig opdage herfra. (aabner Vinduet, som vender ud mod Havet.) Nei, paa hele Vandfladen er ingen Baad at see — saavidt Øiet naaer, kun Bølger, intet, uden Bølger — ikke eet eneste dunkelt Punct, som kunde vorde mig til et Forhaabnings-Skjær! (gaaer atter op og ned.) Maaskee frygte de for Uveiret, men just det kunde begunstige os. — Havde jeg blot Vished om, at de ikke have indskibet sig endnu! (træder igjen til Vinduet.) Endnu en Dag lade de mig ligge paa denne Uvishedens Pinebænk, og dog tilskrev mig Admiralen, idag skulde jeg sikkert faae Budskab fra ham, Veiret maatte blive som det vilde. — Det er mig, som om der brændte Ild i alle mine Aarer — hvad om nu Kystmilitsen havde taget dem tilfange, trods deres Pas? Mon de ogsaa have anvendt al mulig Forsigtighed, for at skjule deres Depescher? — Tusindgange hellere vilde jeg staae midt i Kugleregnen paa en Valplads, end her

vente paa denne Baad, uden at kunne gjøre det Ringeste til at fremskynde den.

IX.

Don Juan
(endnu bagved Scenen.)

Tag kun Sadlen af min Hest, Lorenzo! Veiret er alt forslet. (han træder ind.) Jeg vilde ønske, at dette Taageland med sin evige Regn var Pokker i Vold! — Ah, Deres Excellents! — Har De seet ud af dette Vindue, siden jeg forlod Dem? Kan De nu sige mig, hvormange Bølger dette Belt slaaer i Timen?

La Romana.

Hvorledes behager Dig dette Land, Don Juan?

Don Juan.

Som en Skjærsildens Forgaard, og jeg haaber, at den Tid, jeg tilbringer her, skal vorde beregnet mig tilgode, naar jeg hist engang skal bøde for mine Synder.

La Romana (afsides.)

Søen gaaer for huult — jeg haaber, at de ikke have indskibet sig.

Don Juan.

Naar det ikke sneer her, saa regner det; Qvinderne ere slet ikke kjønne — ikke et sort Øie, ikke en lille Fod faaer man at see. O Spanien, Spanien, naar skal jeg gjensee Dine nydelige, smaae Fødder, Dine sorte, som Karfunkel skinnende Øine!

La Romana.

Ønsker Du da kun at skue Spanien igjen for de sorte Øines og de smaae Fødders Skyld, man finder der?

Don Juan.

Skal jeg tale alvorligt?

La Romana.

Ja, hvis Du er istand til at undfange en alvorlig Tanke.

Don Juan.

Ved Gud! Var De ei min General, da skulde jeg anføre en meget alvorlig Grund, hvorfor jeg ønsker at see Spanien igjen.

La Romana.

Saa dølg den for Generalen, men slig Onklen den.

Don Juan.

De lover altsaa, ikke at sende mig i Arrest?

La Romana.

Skal-Du da altid spøge?

Don Juan.

De vil altsaa høre Alvor? Nu vel, jeg ønsker, at see Spanien igjen, for at maale mig med mit Fædrelands Undertrykker, for i Gallicien at plante Frihedens Banner, for fri at døe, hvis jeg ei fri kan leve!

La Romana (trykker hans Haand.)

Du har, trods Din tilsyneladende Letsindighed, en ægte Spaniers Hjerte, og dette Hjerte, Don Juan, vil jeg betroe en Hemmelighed, som Du fortjener at erfare. Skjøndt vi ingen Lænker bære, ere vi dog saa godt som Fanger paa denne Øe. En talrig Hær tydske Forbundstropper bevogter os, og hiinside Beltet staaer Prindsen af Pontecorvo's Armee, som kun behøver nogle Dage, for at forene sig med Danskerne og Tydskerne — al Modstand fra vor Side er altsaa frugtesløs. Men dette Hav, som synes at spærre os Veien til vort Fædreland, dette Hav — —

X.

Fru Coulanges, Fru Tourville, Verten og en Kammerpige træde ind. Generalen gaaer tilbage til Vinduet. Don Juan betragter dem opmærksomt.

Verten.

I kenne Sal forsamles dagligen vor Byes Honoratiores. General La Romana og hans Adjutant boe ogsaa hos mig. Deraf kunne De, mine Damer, see, at De have truffet det bedste Herberg.

Fru Coulanges.

Louise, besørg vore Sager bragte op paa vort Værelse.

Fru Tourville.

Jeg følger med Dig. (sagte til Fru Coulanges) Fat Mod, Du seer Fjenden for Dig; Alt beroer paa det første Indtryk.

Fru Coulanges.

Godt, jeg bliver her, medens Du foier de fornødne Forandstaltninger. (stiller sig, som om hun nu først saae Generalen og Don Juan.) Hvo er det?

Verten.

Generalen, jeg nys nævnte, og hans Adjutant.

Don Juan (sagte til Generalen.)

See der, see der, Deres Excellents! Sande andalusiske Øine, saa sandt jeg lever!

La Romana (vil gaae.)

Kom, Don Juan.

Verten.

En fransk Dame, Deres Excellents! Fru Coulanges, Deres tilkommende Naboerske. (til Fru Coulanges) Hr. General,

Marqvis de la Romana og Hr. Oberst Don Juan Diaz (de hilse gjensidigt.)

Fru Coulanges (til Verten.)

De paatager Dem altsaa, at skaffe mig en tro Tjener?

Verten.

Jeg skal strax gjøre mig Umage derfor. (gaaer.)

XI.

Don Juan.

De tillade os, som dette Huses tidligere Beboere, at gjøre sammes Honneurs. Behag, at tage Plads! — Kun en Storm kan have forslaget Dem til denne Øe. I lang Tid har jeg bedet Himlen sende os en, skjøndt jeg ikke torde haabe, at den vilde bringe os et saa elskværdigt Selskab.

Fru Coulanges.

De feiler, Hr. Oberst! Jeg er kommen igaar med Paketskibet, og skjøndt jeg ikke kan rose mit Mod, er dog Overfarten gaaet af uden Angst, hvilket visnok ikke vilde have været Tilfældet idag, i dette stormende Veir.

Don Juan.

De taler for godt Spansk, til ei at være en Landsmandinde, og saa er det sikkert Medlidenhed med os stakkels Banlyste, som fører Dem hid.

Fru Coulanges.

Nei, min Herre, jeg er ingen Spanierinde, men længe har jeg opholdt mig i Deres skjønne Fædreland.

Don Juan.

Og jeg havde villet sværge paa, at kun en Andalusierinde kunde have slige Øine. Ville Deres Excellents ikke ogsaa have troet, at den naadige Frue var fra Sevilla?

Fru Coulanges.

Og jeg kunde, fra Deres Complimenter at slutte, føle mig fristet til at antage Dem for en Pariser. I tre Ord har De sagt mig tre Smigrerier, men jeg holder ikke deraf.

Don Juan.

Det maa De holde mig tilgode, min Naadige! Det er saa længe siden jeg saae en smuk Kone.

La Romana.

Don Juan, jeg venter Dig paa mit Værelse. (gaaer.)

XII.

Fru Coulanges.

Generalen synes at ville sige Dem noget.

Don Juan.

Det kan jeg altid finde Tid at høre paa. Nu har jeg ingen Lyst, at forlade en ung Dame, for at underholde mig med en gammel General. Tør vi haabe, at see Dem længe her, naadige Frue?

Fru Coulanges.

Jeg veed det ikke selv. Efter min Mands Død har jeg forladt Polen, og skal her vente paa en Onkel, som er bleven forsat til Deres Armeekorps.

Don Juan.

Han er altsaa Soldat?

Fru Coulanges.

Dragonoberst,

Don Juan.

Og hans Regiments Nummer?

Fru Coulanges (assides.)

Jeg skjælver! (høit) Det fjortende, tror jeg.

Don Juan.

Saa er det Oberst Durand. Men hans Regiment stod i Holsteen, og er for kort siden afmarscheret til Spanien.

Fru Coulanges.

Min Onkel hedder Tourville, og er nu, troer jeg, ansat ved Generalstaben. Før stod han ved hiint Regiment — men det er ogsaa let muligt, at jeg tager feil af dets Nummer.

Don Juan.

De har forladt Spanien før de Franskes Indfald — Indtog, vilde jeg sige?

Fru Coulanges.

Ja, Hr. Oberst, og jeg glæder mig derover, da de Franske nu afskyes saa dybt i dette Land.

Don Juan.

Franske Damer, som ligne Dem, naadige Frue, ville altid være elskede i ethvert Land, og jeg er overbeviist om, at vore Rebeller, som man kalder dem —

(Stemmer bag Scenen.)

De ere forlorne! Brændingen opsluger dem!

Don Juan.

Hvad er det? Et Skibbrud? (Begge træde til Vinduet.)

Fru Coulanges.

O, min Gud, seer De hist den lille Baad med de tre Mennesker, og de uhyre Bølger!

Don Juan.

De maa strande paa disse Klipper, hvis man ikke iler dem til Hjelp, og det synes Ingen at ville vove.

Fru Coulanges.

O, var jeg en Mand!

Don Juan.

Jeg iler —

Fru Coulanges.

For Himlens Skyld, bliv De! De iler Deres visse Undergang imøde.

Don Juan.

Jeg er ikke istand til at være en rolig Tilskuer, naar jeg seer Mennesker i Livsfare.

Fru Coulanges.

Men De er ingen Sømand — De vil undergaae med disse Mennesker, uden at frelse dem. For Guds Barmhjertigheds Skyld, bliv dog! (Hun søger at holde ham tilbage; han river sig los, og styrter ud.)

XIII.

Fru Coulanges

(allene.) Ak, hvad Hjelp kan han bringe dem! (hun støder et Vindue op.) Hr. Oberst! Don Juan! — Han hører mig ikke! — Alt forgjæves! — Der kaster han sig alt i en liden Baad — den Ulykkelige! — See, to ligesaa modige Mænd springe efter ham — men hvad kan det hjelpe! Disse optaarnede Bølger maa jo opsluge dem Alle! —

XIV.

Marquis de la Romana

(kommer ind.) Hvad betyder denne Tumult?

Fru Coulanges.

Ak, Hr. General! Deres Adjutant —

La Romana.

Hvad han?

Fru Coulanges.

Han har, trods alle mine Bønner —

La Romana.

Hvor er han?

Fru Coulanges.

Hist — seer De ham? — Ak!

La Romana.

Don Juan! Don Juan!

Fru Coulanges.

Gud — denne frygtelige Storm — og Baaden er saa liden!

La Romana

(raaber.) Lad Baaden ikke stode fra Land! Hold den tilbage! De ile deres uundgaaelige Undergang imøde! Her er Penge — hold den tilbage!

Fru Coulanges.

Ak, Faren er saa truende, at selve Guldet har tabt sin lokkende Tryllemagt.

La Romana.

Feige Sjele! Lade I saaledes Eders Kammerater omkomme for Eders Øine! — Gud, Alt løber i Eet for mig — jeg seer slet Intet mere! Siig mig, kan De see ham endnu?

Fru Coulanges.

Ja, der ere de — de ligge gandske nedbøiede over Aarerne —

La Romana.

Retfærdige Gud, kan Du lade ham vorde et Offer for sin Høimodighed!

Fru Coulanges.

Ha, nu ere de borte — Barmhjertighed!

La Romana.

Nei, Baaden dukker op igjen — men den anden seer jeg ikke mere.

Fru Coulanges.

Jeg kan ikke bortvende Øinene fra det skrækkelige Skuespil, skjøndt Angsten dræber mig!

La Romana.

Jeg seer ham ikke mere.

Fru Coulanges.

Han er forloren — !

La Romana.

Ulykkelige! Hvad skal jeg sige hans Moder!

Fru Coulanges.

Mine Taarer fordunkle Alt — jeg kan ikke mere! (segner om paa en Stol.)

La Romana.

Han er borte — han er død! Og hans Moder, som havde betroet mig ham! (gaaer, ude af sig selv, op og ned nogle Øieblikke.)

Stemmer bag Scenen.

Der ere de — der ere de!

La Romana.

De ere frelste — jeg seer ham! — Don Juan! Don Juan! Naadige Frue, han er frelst!

Fru Coulanges.

Hvorledes? Han lever?

La Romana.

Der er hans Baad — den anden er strandet — alle Folkene ere i hans Baad! — Frisk ud! Bravo, Don Juan! Endnu denne Bølge — Land! Land!

Fru Coulanges.

Jeg forgaaer!

La Romana.

O, min Juan!

Skrig bag Scenen.

De ere frelste!

La Romana.

Der springer han iland — o kom, kom, naadige Frue! Seer De, han bærer i sine Arme den Ulykkelige, som han har frelst — den brave Dreng! (iler bort.)

XV.

Fru Coulanges

(allene.) Og dette er den Mand, jeg er hidkommen at styrte i Fordærvelse! O, hvor lidet ligner denne Don Juan det Billed, jeg havde udkastet mig af ham!

XVI.

Don Juan træder ind, bærende den afmægtige Wallis i sine Arme. La Romana, Fru Tourville og nogle Opvartere følge efter.

Don Juan.

Gud være lovet, han er reddet! Hvilken Lykke, at jeg kan svømme! Ak, naadige Frue, er De der! — Jeg beder ret bønligt, und os lidt Plads.

Verten.

Skaan Sophaen, Hr. Oberst! Betrækket er gandske nyt; vi ville lægge en Serviet under Mennesket.

Don Juan.

Bort der! — Saa, lader os lægge ham ret stille ned.

Generalen

(omfavner ham.) Min Søn! Min kjære Juan!

Verten

(til Opvarterne.) Man skal varme en Seng — jeg iler selv efter Doctoren. (gaaer.)

Don Juan.

Hvor er Deres Flacon, naadige Frue? Hver smuk ung Dame pleier jo at være forsynet dermed.

Fru Coulanges.

Jeg iler, at hente min. (gaaer.)

Don Juan.

Han vil snart komme til sig selv; han var jo kun faa Øieblikke under Vandet. — Men see, Deres Excellents — under denne simple Pjækkert det fine Linned — for en norsk Fisker finder jeg det for elegant.

La Romana

(sagte.) Tie!

Don Juan.

Lad os gnide hans Tindinger — hans Haandled — hvor fast han holder Hænderne foldede over Brystet — see der en liden Kapsel med en Snor — sikkert et Elskovspant.

Fru Tourville.

O, lad see!

La Romana

(griber rask efter Kapselen.) Lad os først sørge for den Syge, før vi tænke paa at tilfredsstille vor Nysgjerrighed.

Fru Coulanges

(kommer tilbage og bringer sin Flacon.)

Her. Han begynder at aande — der, kjære Moder, hold hans Hoved iveiret.

Fru Tourville.

Man skulde hænge ham op ved Fødderne, at han kunde give det nedsvælgede Vand fra sig.

La Romana.

Det vilde være et godt Middel til gandske at dræbe ham.

Wallis

(mat.) Hvor er jeg?

Don Juan.

Blandt gode Venner, Kammerat. Hvor gaaer det?

Wallis

(føler paa sit Bryst.) Hvor er min Kapsel?

Don Juan.

Den er i sikkre Hænder — Herren der, General de la Romana har den — han vil give Dig den tilbage ubeskadiget. Vær gandske rolig, og tænk kun paa Din Helbredelse, at Du atter kan komme til Kræfter.

Wallis.

Generalen?

Don Juan.

Der, tag disse Draaber, de ville gjøre Dig vel.

La Romana.

Bær ham op paa min Kammertjeners Værelse, og læg ham paa hans Seng.

Don Juan.

(til Fru Coulanges.) Denne Fisker er i Sandhed et rørende Troskabsmønster. Hans første Tanke, hans første Ord, var den lille Kapsel, der rimeligviis indeholder hans Elskedes Billed. Viis os det dog, Deres Excellents.

La Romana.

Troer Du ikke, at burde agte Mandens Hemmelighed, Don Juan, fordi han kun er af ringe Stand?

Don Juan.

Det vel, men til Belønning for min Umage kan jeg dog vel see, om hans Kjæreste er smuk eller ikke.

Wallis.

Hvor er min Redningsmand?

Alle.

Der er han!

Wallis.

Giv mig Deres Haand, min Herre.

Don Juan.

Læg Dig nu til at sove, Kammerat. For at bringe Dig til at glemme det salte Vand, Du har drukket, vil jeg siden give Dig en Flaske ægte Æresviin at drikke. Den skal gjenoplive Dit Mod, tænker jeg.

(Alle gaae, undtagen Don Juan og Fru Coulanges.)

XVII.

Don Juan.

Jeg vilde give Meget til, at jeg havde faaet det Portrait at see.

Fru Coulanges.

Jeg finder ikke Ord til at udtale min Beundring for Dem. Tilgiv mig — men jeg kan ikke nægte mig den Glæde at omfavne Dem.

Don Juan.

Give Gud, at der hver Dag maatte finde sligt et Skibbrud Sted her under vore Vinduer! Men, naadige Frue, i Baaden vare tre Mennesker, og vi have reddet dem alle Tre.

Fru Coulanges.

Der — jeg er en Tosse, men aldrig i mit Liv har Noget bevæget mig saa dybt. Sørg nu dog ogsaa for Deres Sundhed; til, at klæde Dem om!

Don Juan.

Tillader De mig, siden at gjøre Dem min Opvartning?

Fru Coulanges.

Gjerne, meget gjerne, Hr. Oberst.

(Hun tørrer sine Øine, og gaaer.)

XVIII.

Don Juan (allene.)

Her er jo i Sandhed Stof til en fuldstændig Roman — et Menneske, som reddes af Bølgerne — en Hemmelighed — en smuk Kone — nu, det maa dog vel give Underholdning nok, idet mindste i de første Dage. Denne Fru Coulanges er meget smuk — hun synes at besidde megen Hjertensgodhed, og behager mig overordentligt. Jeg holder meget af slige aabne, frimodige Gemytter, som have Hjertet paa Tungen; men nu vil jeg virkeligen ogsaa klæde mig om — jeg begynder at fryse.

XIX.

La Romana (træder ind.)

Vi ere allene, Juan. Du er en brav Spanier — jeg vil aabne mit Hjerte for Dig.

Don Juan.

Tal, min General! Jeg brænder af Utaalmodighed (afsides), og ryster af Kulde.

La Romana.

Veed Du, hvis Liv Du har reddet?

Don Juan.

En Fiskers — maaskee en Smuglers --

La Romana.

Nei, det er en engelsk Officeer, Lieutenant paa Linieskibet Kong Georg, som Admiralen, med hvem jeg i nogen Tid har staaet i Brevvexling, sender til mig.

Don Juan.

Ah, jeg forstaaer! — Bravo, nu er Alt mig klart. I Sandhed, det er moersomt — vil da denne vakre Admiral være os behjelpelig —

La Romana.

Han vil, paa sine Skibe, føre os tilbage til Spanien.

Don Juan.

Til Spanien! O, mit Fædreland, jeg skal see Dig igjen!

La Romana.

Og forsvare det, Don Juan!

Don Juan.

O, hvor gladelig vil jeg udøse mit Blod og hengive mit Liv for Spanien og for dets Frihed! Hvor sød vil Døden være mig inden mit Fædrelands Grændser! — Men hvorledes vil det vorde os muligt, at føre hele Divisionen med os?

La Romana.

Alle mine Soldater følge mig gjerne. Alt er aftalt. Den engelske Flaade gaaer for Anker i denne Bugt, inden Prindsen kan komme hid med sine Franskmænd, for at modsætte sig vor Indskibning.

Don Juan.

Men de fremmede Tropper, som ligge med os i Garnison paa Øen her?

La Romana.

Vi have Vaaben —

Don Juan.

Og skulle vide at bruge dem. Viva! — Kun Skade, at det kommer mig lidt ubeleiligt med Hensyn til den Erobring, jeg nys har gjort.

La Romana.

Hvor er det dog muligt, at Du, i saa alvorlige Øieblikke, kan tænke paa Sligt!

Don Juan.

Og hvorfor ikke? Først Fædrelandet, siden en Smule Elskov til Opmuntring.

La Romana.

Du er en Vindsæk, men en brav Dreng. Snart skal jeg sætte Din Nidkjærhed paa Prøve.

Don Juan.

Det er Alt, hvad jeg ønsker, og De skal da see, at jeg, med al min Overgivenhed, som alvorlige Folk kalde det, aldrig skal lade Kjærligheden døve Fædrelandets og Ærens Stemme i mit Inderste.

La Romana.

Jeg kjender Dig. Vender ikke Vinden sig, da have vi, inden faa Dage, forladt vort Fængsel.

Don Juan.

Jeg er ude af mig selv af Glæde. — Men hvorledes gaaer det Engellænderen?

La Romana.

Dig have vi at takke for, at han nu er istand til at meddele mig de overbragte Efterretninger. Du maa, saasnart det skumrer, følge ham tilbage, for af Admiralen at høre det sidste, det afgjørende Ord.

Don Juan.

De har gandske over mig at befale. Sandsynligviis var det altsaa Admiralens Breve, han bar i Kapselen paa sit Bryst?

La Romana.

Ja vel, og Du kan tænke, hvad jeg følte, da Du, i den Mening, at den indeholdt hans Kjæreste Portrait, bad mig vise Dig det.

Don Juan.

Den vakre Mand! Han holdt, selv efter at have tabt Bevidstheden, Kapselen fast i sin Haand, og det første Ord, han talte, var et Spørgsmaal efter den.

La Romana.

Han har de billigste Fordringer paa vor Taknemlighed, da han saa modig giver sig til Priis for en forsmædelig Død, blot for at udvirke vor Befrielse, som dog ei kan have synderlig Interesse for hans Fædreland. O, af hvilken Ild maa da vi føle os gjennemglødede, vi, som have et forraadt Fædreland at hævne!

Don Juan.

Jeg haaber, Historien skal nævne os engang.

La Romana.

Hvad Magt ligger der vel paa, om Efterverdenen nævner vore Navne, eller om den glemmer dem, naar den kun høster Frugterne af vor Bedrift! (Begge gaae.)

Ende paa første Optog.

(Slutningen følger i næste Hefte.)

Landsbypræsten.

(Brudstykke af en spansk Officeers Memoirer.)

Mit Ophold i Danmark er mig uforglemmeligt; jeg fandt der et Folk af en mageløs Troskyldighed og Godmodighed, en gjæstmild Modtagelse, hvor jeg bankede paa, og smukke Egne, som stundom bragte mig til at glemme mit paradisiske Fædreland.

Jeg havde mit Qvarteer i ***, en liden By med en ret idyllisk Beliggenhed — Søer og Skove og kornrige Marker i fortryllende Afvexling. Herfra gjorde jeg hyppige Udflugter ud i Landet til alle Sider, og sjelden kom jeg tilbage uden at have vundet et eller andet Udbytte for Aand og Hjerte.

En Dag — det var just en Søndag — vandrede jeg, paa Lykke og Fromme, gandske aarle hjemmefra, og betraadte en Sidevei, som hidtil var mig ubekjendt. Et Par Timer havde jeg gaaet, da stod jeg paa en Bakke, og op af Dalen for mine Fødder dukkede en venlig Landsbykirke, hvis Klokker just nu begyndte at tone. Fra alle Sider ilte Landboerne hid i deres eiendommelige Dragt, med Psalmebog i Haanden. Dette Land har en Religion, som i mit Fædreland kaldes kjætterst, men jeg følte mig dog ret andægtigt bevæget ved disse Folks festlige Kirkegang, blandede mig i Skaren, og traadte med et Hjertesuk til den hellige Guds Moder, indenfor Kirkedøren. Jeg begriber ikke, hvorledes en Gudstjeneste kan bestaae med saamegen Simpelhed; men at det var en virkelig Gudstjeneste, derom kunde

jeg ikke tvivle. Degnen, en gammel, dog kraftig Mand, istemte en Psalme, hvori Menigheden faldt ind. Da den var tilende, optraadte Præsten, en Skikkelse, som indtog mig ved første Øiekast. Han var neppe midaldrende, men meget bleg og skarp i sine Træk; Sorgen havde mærket hans Ansigt, men den jordiske Sorgs Spor var det ikke. Hvad han talte, forstod jeg naturligviis ikke; men den Bevægelse, hvori han talte, var øienfynlig, og forfeilede ikke sin Virkning paa Tilhørerne. Ofte talte han saa sagte og langsomt, at hans Stemme forekom mig som en Lyd fra Aandernes Verden, og da trillede de klare Taarer over hans Kinder; stundom var hans Røst som en rivende Strøm, hans Øine tindrede, hans Kinder blussede. I Lødom fortolkede jeg Talen efter Foredraget, og følte mig ret opbygget. Derhos opstod det Ønske i min Sjel, at gjøre denne Mands Bekjendtskab. Saasnart derfor Tjenesten var ude, gjorde jeg en Vandring trindtom Landsbyen, lod mig derpaa vise Præstegaarden, og traadte ind. Jeg følte mig overrasket, da jeg lod mine Øine flyve omkring — Stuen var stor, men der var ingen Stol, intet Speil — kort, intet Møbel deri, undtagen et lidet Bord, som stod midt paa Gulvet, med et Fad Kartofler paa, og to Skamler, hvorpaa Præsten og Degnen sadde, nydende deres tarvelige Middagsmaaltid i stille Behagelighed. Min Indtrædelse gjorde en heel Forstyrrelse deri; jeg tiltalte Præsten paa Latin, og han svarte mig med gjæstfri Mildhed. Jeg maatte tillade Degnen at hente nok en Skammel; Præsten bad mig sidde hos, og, hvis jeg tog

tiltakke med Husmandskost, at spise med. Det gjorde jeg uden Betænkning, og aldrig i mit Liv har jeg holdt noget bedre Maaltid, end hos denne danske Landsbypræst. Han havde afvørt sig sin Ornat, og gjort sig det ret mageligt; men hans Dragt saavelsom hans Omgivelser — de nøgne Vægge — vidnede om den yderste Armod. Dog talte han meget freidigt, og den gamle Degn omgikkes ham med en Ærbødighed uden Grændser. Da vi havde læst et Gratias efter Maaltidet, fjernede Degnen sig hastigt; jeg var allene med den Mand, for hvem min Interesse stedse steg høiere, jo længere jeg underholdt mig med ham. Han bød mig ned i sin lille Have; jeg bad ham tillade mig, at tænde en Cigarre først, og nu gik Vandringen for sig. „De ryger ikke?" spurgte jeg. — „Gjerne, meget gjerne, svarte han: men jeg maa undvære det, jeg — jeg har maattet skille mig ved min Pibe." — „Besynderligt! tog jeg Ordet: Ere da Præsterne saa maadeligt aflagte her i Landet, at de maa nægte sig Alt?" — „Langtfra! forsikkrede han: Intet Folk lever under en faderligere Regjering, end det danske — —

„Hvorledes stemmer denne Forsikkring med den Fattigdom, hvori jeg finder Dem?" spurgte jeg.

„Lader os sætte os i Skyggen her, svarte han: og kjeder det Dem ikke, vil jeg forklare Dem denne Modsigelse. — Da jeg kom hid, for at overtage Sjeleforgen i denne Menighed, herskede her en epidemisk Sygdom, som bortrev mange Familiefædre. Jeg bragte Trøst og Hjelp i alle Hytter, saavidt jeg kunde, og Forsynet beskjermede vidunderligt mit Liv. Da

Sygdommen standsedes, lagdes endeel Huse øde ved Ildsvaade. En liden Formue havde jeg bragt med mig; den maatte dække de værste Huller. Min Indtægt af Kaldet gav jeg bort, men her vare henved tyve Gamle, som ikke havde Huus over Hovedet. Dem maatte jeg ogsaa hjelpe. Jeg var lykkelig nok til at sælge Alt, hvad jeg eiede, til temmelig høie Priser, og for Beløbet indrettede jeg et Slags Hospital i den ene Fløi af min Præstegaard — —

„De solgte Alt, hvad de eiede, for at holde Andre paa Føde?" udbrød jeg, greben af Beundring og Høiagtelse.

„Gid jeg havde havt Mere, at sælge! ønskede han: Men Nøden var alt for stor! Først gik mine Møbler, saa mine Bøger, mit Uhr, min Pibe, tilsidst mine Klæder! Kjære Herre, Frelseren begjærer Intet, som jo et Menneske kan offre Ham, uden at savne det. Jeg fik altsaa, som sagt, et Slags Hospital indrettet her; min gamle Degn, som selv nepper eier Kjolen paa Kroppen, gik mig troligt til Haande derved. Nu gik han hen, at dække Bordet for de Gamle. I denne Have dyrker jeg mange Lægedomsurter — endnu have vi mange Syge iblandt os —

„Men — med al den Opoffrelse — hvad har De da af Livet, kjære Pastor?" raabte jeg. — Han saae paa mig, som om han ikke forstod mig.

„Jeg mener, vedblev jeg: med al den Hengivelse for Andre kan De jo ikke selv have en glad Time i Deres Liv!"

„Ikke en glad Time i mit Liv! raabte han heftigt, og en Rødme fløi over hans blege Kinder: Jeg ikke en glad Time i mit Liv! De feiler gandske. Naar jeg undtager den Græmmelse, at Kjærligheden under Himlen desværre saatidt maa føle sin Afmagt — en Græmmelse, der volder mig mange søvnløse Nætter — har jeg intet Andet i mit Liv, end Glæde! Kommer jeg i Kirken, der glæder jeg mig; kommer jeg i mit Hospital, der glæder jeg mig; taler jeg i mit Lønkammer med min Gud . . . o, kjære Herre, jeg er meget lykkelig! Det er et saligt Kald, at være Sjelesørger, og at hengive sig for Elendigheden!"

„Men Dem fattes dog, indvendte jeg: Dem fattes dog . . .

„Familieglæder maaskee? afbrød han mig, og en Kummersky lagde sig paa hans Pande: I Deres Fædreland maae Præsterne jo finde sig i dette Savn; ogsaa jeg vilde have fundet mig bedre deri, naar ikke en Forbindelse . . .

Han foer med Haanden over Panden, og vedblev: „Da jeg kom hid, fik jeg strax mange Venner; mit Huus stod aabent for Alle, og Alle saae mig gjerne igjen i deres. Men da jeg begyndte paa disse Hospitals-Historier, som man kalder det; da jeg solgte eet Stykke efter et Andet, og tilsidst ikke havde en Stol at byde mine Gjæster, trak Folk sig tilbage; Nogle begyndte endogsaa at tvivle om min Forstand. Nu kommer Ingen til mig, og jeg til Ingen. Men naar jeg besøger mine Sognebørn, og seer et trofast Forældrepar sidde armomslynget udenfor sin Hytte i Aftenstunden, omjublet af en Flok muntre Børn —

saa er det dog, ligesom det vilde lægge sig lidt tungt paa mit Hjerte . . . . men det gaaer strax over."

En Taare traadte i hans Øie; han tørrede den bort, trykte min Haand, og sagde: „Tilgiv, at jeg trætter Dem, men De har selv opladt mit Hjerte. Jeg har ingen Fortrolig her, uden Degnen. Han tager sig Alt, hvad der angaaer mig, saa nær, at han tidt er som ude af sig selv. Just derfor taler jeg sjelden med ham om mit Hjertes Hemmelighed. Paa en vidunderlig Maade fører Gud Dem til mig; De har i Krigerens Liv ikke lært at fornægte Menneskets Følelse."

Saa betro mig Deres Kummer, om De, efter et saa pludseligt Bekjendtskab, kan agte mig saadan Fortrolighed værd! bad jeg inderligbevæget: De talte om en Forbindelse? —

„Ja! tog han Ordet: I mine Candidataar lærte jeg at kjende en Pige, som vandt mit Hjerte. Jeg heilede til hende, og hun gav mig sin Tro. Maaskee kjender De den første Kjærligheds Lyst; hele Livet laae som et Eden for mit Blik, forklaret af denne Kjærlighed. Min Elskede var, hvad man kalder en Skjønhed; Mændene sværmede om hende; men hun hang ved min Arm, bøiede sin Mund mod mit Øre, og hviskede: „Jeg er Din!" — Da blev jeg befordret; nu syntes Alt, hvad der kunde hindre vor Forening, bortryddet. Jeg skulde, saa var vor Plan, reise herud, tiltræde mit Embed, møblere Gaarden og forberede Alt til hendes Modtagelse. Jeg gjorde det. Vi vexlede de ømmeste Breve; hendes Længsel syntes endnu hedere, end min. Imidlertid blev Elen-

digheden stedse større. Jeg gjorde, hvad jeg ikke kunde lade. Jeg skilte mig ved Alt, hvad der ikke aldeles nødvendigt behøvedes i et Huus; jeg aabnede min Dør for alle Trængende. „Det vil glæde hende," tænkte jeg: at være en Moder for saamange Ulykkelige, ligesom jeg er en Fader for dem Alle." Jeg tilskrev hende det; med levende Farver udmalte jeg hende den Lykke, vi her kunde nyde; jeg bestemte en af de næste Dage til vor ægteskabelige Forbindelse. Da vilde jeg kjøre ind til Kjøbenhavn, hvor hun opholdt sig hos sin Moder, der var Enke. „Saasnart, sluttede jeg: saasnart Du har modtaget dette Brev, ordne Du Alt til Din Afreise; samme Dag, jeg kommer, favner jeg Dig som min Brud, og Dagen efter ere vi paa Veien til vort stille Hjem. Brev fra Dig oppebier jeg ikke. Himlen beskjerme Dig, og indtil Døden være Din Kjærlighed som min." — Nu havde jeg baade Hoved og Hjerte fuldt; her var endnu Saameget at ordne, Saameget at forberede. Jeg ønskede — ak, saa hjerteligt — at hun skulde finde det ret venligt i hver en Krog. Degnen havde jeg gjort til mit lykkelige Haabs Fortrolige, og det undgik mig ikke, at han havde lange Conferentser med alle Folk i Byen, især med de Fattige og Elendige, som Gud ved mig havde trøstet og hjulpet. Dog gik han meget hemmelighedsfuldt tilværks, og jeg lod ogsaa, som jeg Intet mærkede. Den bestemte Dag kom. Gandske aarle om Morgenen satte jeg mig paa Vognen. Min Stemning er jeg ikke istand til at beskrive. Stundom udvidedes mit Bryst, som i usigelig Saligheds Ahnelse, stundom sammenpresedes det

som i Dødsens Angst. Mine Tanker, mine Længsler iilte langt foran mig; Reisen gik mig alt for langsomt. Omsider kom jeg da til Roeskilde. Her maatte jeg bede et Par Timer. Piint af Utaalmodighed forlanger jeg i Gjæstgivergaarden, hvor jeg var tagen ind, de sidste Aviser fra Kjøbenhavn. Jeg flyver dem igjennem; da bliver mine Øine hængende ved en Theaterartikel, omtrent saalydende: „Det kongelige Theater har gjort en fortrinlig Acquisition i Jomfru ***, der er engageret som Dandserinde. Hun vil førstegang fremtræde i ....., den ....., og Publikum vil da faae Leilighed til, at beundre denne ved sin Ynde og sin Dannelse lige udmærkede Konstnerinde." — Kjære Herre, jeg behøver kun at tilføie, at denne Jfr. *** var min Brud, og at Dagen, hvorpaa hun skulde debutere, var den samme, jeg havde bestemt til vor Forbindelse!"

Arme, arme Mand! udbrød jeg, greben af den inderligste Medynk: Hvad maa De have følt ved denne Tidende!

„Ja! vedblev han, efter en Pause: Endnu begriber jeg ikke, hvorledes det gik til, at jeg ikke strax tog min Død derover, thi jeg tog mig det meget, meget nær. Men Gud er altid saa naadig, at han indvortes styrker Hjertet i samme Forhold, som Lidelserne udenfra storme ind derpaa. Jeg troede i Begyndelsen ikke mine egne Øine. Det var jo dog muligt, at det kunde være en Anden; men begge Fornavnene passede saa nøie! Skulde jeg reise hjem igjen? Skulde jeg reise videre, for dog at vorde overbeviist? — Ak, Hjertet er saa seent til at begrave et elskeligt

Haab — det drog mig fremad, jeg fortsatte min Reise. Det var silde paa Dagen, da jeg naaede Kjøbenhavn. Som Bly laae det paa mit Bryst, da jeg sneg mig fra den Gjæstgivergaard, hvor jeg var stegen af, til min Trolovedes Bolig. Nu nærmede jeg mig Gaden, nu traadte jeg ind deri, nu saae jeg det velbekjendte Huus — udenfor Døren holdt en Vogn. Jeg havde ikke Mod til at gaae ind; mine Knæe rystede under mig; jeg var i et frygteligt Oprør. Lige overfor er et bekjendt Kaffehuus; der gik jeg ind, og tog Plads ved Vinduet. I Vinduet ved Siden af stode to unge Herrer, fordybede i en Samtale, som syntes at have stor Interesse for dem.

„Nu maa hun snart komme! sagde den Ene: Klokken er allerede mange. Hvor hun vil gjøre Furore iaften!" — „Skade kun, tog den Anden Ordet, at den fordømte Jøde —." — „Stille, der er hun!" afbrød den Første ham.

Jeg saae over — — Gud forbarme sig, det var hende! — — Synet af hende gjennemborede mig, og dog kunde jeg ikke vende mine Øine fra hende; hun var klædt med fyrstelig Pragt, hendes Anstand var mere fortryllende, hendes Ansigt mere blomstrende, end nogensinde. En Engel, som vilde aabenbare sig paa Jorden, maatte see ud, som hun.

„Hvad hun er deilig! sagde min Sidemand: Man kan ikke see sig mæt paa hende." — „Seer Du Diademet, som smykker hendes Haar? spurgte den Anden: En Foræring af Israeliten! Hvor det funkler af Ædelstene! Hun staaer stille i Døren — hun seer sig om til alle Sider med seierrigt Blik — nu ven-

de hendes Øine sig herover — —." Samme Øieblik saae hendes Øine lige ind i mine; hun blegnede, og slog dem ned. Moderen, som stod bag ved hende, kyssede hende, og hjalp hende i Vognen, som strax rullede afsted.

Jeg listede mig hen i en Krog af Stuen, sank ned paa en Stol, lukkede mine Øine, og min Besindelse veeg for en velgjørende Bedøvelse, hvori Alt løb i Eet for min Sjel. Saaledes sad jeg i flere Timer. Det var gandske stille omkring mig; alle Gjæster vare bortgangne. Men efterhaanden begyndte det igjen at vorde levende; en heel Skare af Gjæster indfandt sig, Jeg kunde høre paa deres Tale, at de kom fra Skuespilhuset.

Nu nærmede sig en Vogn. Alle løi til Vinduerne. Jeg blev siddende. „Nu skulle vi dog see, sagde En: om *** følger hende hjem." — „Tviver Du om det? spurgte en Anden: Der har Du ham! Med hvilken Anstand han stiger ud, og byder Damen sin Haand! Skade, at man ikke kan skjelne hans kjælne Mine, hans forelskte Øiekast! — Saa, nu forsvinde de." — „Det skulde aldrig fortryde mig, tog en Tredie Ordet: naar han dog var en ordentlig Christen —." — „Man siger, bemærkede en Fjerde: at han vil lade sig døbe." — „Man siger ogsaa, fortalte en Femte: at han, piint og plaget af Skinsyge, har leiet en lang Soldat til at patrouillere her i Gaden om Natten, for at passe paa, at ingen Uvedkommende lister sig ind i Huset. Lagde I Mærke til ham i Skuespilhuset? Saae I, hvor ustadigt hans Øine løi omkring, fra hende til Til-

skuerne og fra Tilskuerne til hende igjen? — Ordet gaaer ellers, at hun skulde have været gift med en Præst herude i Landet, hvis ikke den rige Jøde havde lagt sig derimellem — — —"

Længere kunde jeg ikke udholde det. Grueligere Øieblikke havde jeg endnu aldrig havt i mit Liv. Jeg styrtede ud. Det rystede mig som Feberkulde; jeg følte Døden i mit Hjerte. Næste Morgen var jeg paa Hjemveien. Hvad Kamp jeg maatte udholde underveis med mine Følelser — intet Ord derom. Jeg ahnede ikke, at det Bitreste var tilbage. Da jeg nemlig kom paa Bakken herovenfor Byen, begyndte Kirkeklokkerne at kime festligt, og i et langt Tog bevægede mine Sogneborn sig imod mig, Degnen foran i sin sorte Søndagsdragt, efter ham alle de gamle Hospitalslemmer, saa Byens Fædre og Mødre med deres Børn ved Haanden. Esiggrant var strøet paa Veien, Buer reiste, bekrandsede med Blomster. Jeg mærkede, hvortil det sigtede; det knuste mit Hjerte. Degnen vilde just istemme en Velkomstsang; da mærkede han først, at jeg var alene. Strax ahnede han noget Ondt; men jeg brast i lydelig Hulken, og et Øieblik efter sank jeg afmægtig forover. Man løftede mig af Vognen og bar mig ind i min Seng. Glædestoget var forvandlet til et Sørgetog. Klokkerne taug. Al Jubel forstummede. Da jeg vaagnede, saae jeg Intet, uden Graad, hørte Intet, uden Klager. Bevidstheden forlod mig atter, og saaledes skiftede det i langsommelig Tid. Tungt snege Dagene sig hen. Jeg nød

Intet, og begriber ikke, hvad der har opholdt mit Liv. Drømte jeg? Vaagede jeg? Jeg veed det ikke; men stundom bares det mig fore, som om jeg saae Engle fra Himmelen titte ind ad Vinduerne til mig, som om jeg hørte dem hviske og synge om den Kjærlighed, som aldrig'forgaaer; men naar jeg saae nøie til, var det mine gamle Hospitalslemmer, som satte de runkne Ansigter paa Ruderne, for at see ind til mig, og jeg hørte gandske tydeligt Nogle hviske: „O, kjæreste Frelser i Himmerig, om denne Mands Liv vi bønfalde Dig!" Andre synge: „Den Haand ei synke i kolden Grav, som tørrede vore Taarer af!" Jeg veed paa det Bestemteste, at det er disse Bønner, som have frelst mit Liv. Min gamle Degn veeg ikke fra min Seng. Han var hos mig Dag og Nat, og tillod ingen Anden at komme inden for Døren. Jeg trængte til en Fortrolig; jeg fortalte ham min Lidelseshistorie. Men da skulde De have hørt, hvor han bruste op. „Jeg vil derind!" raabte han med ungdommelig Hede: Jeg maa derind! Jeg vil afsted endnu i denne Dag! En Kjep i min Haand, saa er jeg reisefærdig. Jeg kan gaae derind paa tolv Timer! Jeg vil tale med Jomfruen og hendes Moder, jeg vil sige dem, hvor skjændigt de have handlet med Deres Velærværdighed, jeg vil spytte dem i deres falske, forgiftige Øine! Jeg vil tale med Joden, jeg vil foreholde ham hans slette Tænkemaade, jeg vil skildre ham det Helved, som skal annamme ham efter hans syndige Liv, og rører det ham ikke, vil jeg prygle ham med min Hesselkjep, til han ligger for mine Fødder! Jeg vil tale med Theaterdirectionen, jeg vil spørge, om det ogsaa kan bestaae

med Theatrets Bestemmelse, som en Anstalt til Sædernes Forbedring, at der indrommes de rige Jøder en saa stadkyndig Indflydelse paa dets qvindelige Personale! Jeg vil søge Audients hos Hans Majestæt Kongen, jeg vil . . . . . "

Saaledes blev han ved i brændende Nidkjærhed, og kun den Betænkning, at jeg, naar han forlod mig, skulde savne den fornødne Pleie, var istand til, at holde ham tilbage. Saare langsomt kom jeg mig. Han forrettede imidlertid min Tjeneste i Kirken, thi han er en velstuderet Mand. Efter min Helbredelse solgte jeg det Sidste, jeg eiede, og gav de Fattige det. Deres Kjærlighed erstatter mig Alting tusindfold. Min Sjelevunde er lægt ved Guds Barmhjertighed. Jeg kan tænke paa mit Forliis, uden at grænume mig."

„Men, tog jeg Ordet: var det da ikke muligt, at en Forbindelse med et trofastere Hjerte — "

„Nei! afbrød han mig, idet han stod op: Jeg har trolovet mig med Elendigheden. Den er min Brud. Saaledes, som jeg elskede hende, elsker man kun een Gang i sit Liv. Hun har forraadt mig, jeg har tilgivet hende, Gud tilgive hende ogsaa!"

„Og De har ikke seet hende siden?" spurgte jeg, idet vi vandrede op og ned ad en Kastanie-Allee. — „Kun een Gang! svarte han: For et Aar siden omtrent. Jeg maatte gjøre en Forretningsreise til Kjøbenhavn, og det føiede sig just saaledes, at jeg maatte blive der en Søndag over. Min Degn var med. Om Eftermiddagen faldt vi paa, at følge den Strøm af Mennesker, som, tæt forbi vort Logis, vandrede ud

ad Vesterport til Frederiksberg. Det tyktes os lyste-ligt, at fornye Erindringen om vort Studenterliv paa denne Maade. Vi toge da Staven i Haanden, og gik. Men vi følte strax, at vi her vare i en Verden, som vi ikke tilhørte mere. Der var intet Menneske paa hele Veien, der var klædt som En af os. Herhjem-me ere vi høit anseete; men der saae jeg gandske ty-deligt, at man pegede med Fingre efter os, og loe. Især gav man sig meget at bestille med Degnens store Paryk og trekantede Hat. Men han mærkede det ikke. Dog følte han saavelsom jeg, at Eensomhed tjente os bedst. Da vi derfor havde naaet den kongelige Have, søgte vi en afsides Bænk, satte os ned, fordybede os i Samtaler om svundne Dage, og fortalte hinanden, hvorlunde vi allerede længtes saa stærkt efter vort rolige Hjem, som om vi havde været borte derfra i mange Tider. Ikke længe vare vi uforstyrrede. Der nær-mede sig en lille, meget korpulent Dame, ledsaget af to Yngre. De toge Plads hos os. Degnen, som just sad den Fremmede nærmest, vilde rykke bort, men hun bad ham ret godmodigt blive siddende. „De er formodentlig fra Landet?" spurgte hun. Han buk-kede, og lettede paa Hatten. — „Langveisfra?" spurgte hun igjen. Han nævnede Byen.

Der var Noget i hendes Stemme, som lød mig bekjendt. Jeg betragtede hende fra Siden — nei, hendes Ansigt, hendes hele Skikkelse var mig gandske fremmed. Desto mere paafaldende var det mig, at see, hvorlunde hun adskillige Gange afvexlende blev rød og bleg, efter at Degnen havde nævnt den By, hvorfra vi vare. Hendes Blik faldt ogsaa paa mig,

men Synet af mig syntes intet Indtryk at gjøre paa hende.

„Er *** endnu Præst hos Dem?" vedblev hun, idet hun nævnede mit Navn. — „Ja! svarte han, idet han traadte mig sagte paa Foden: Kjender De ham?" — „Jeg har kjendt ham i forrige Tider! sagde hun: Er det sandt, at han er sindssvag?" lagde hun til med skjælvende Stemme.

Nu vilde jeg staae op, men den Gamle trak mig ned ved Kjolesligen. „Sindssvag? gjentog han: saadan — hvad man kalder forrykt? Dertil har man Intet mærket ude hos os. Tvertimod, Hs. Velærværdighed er meget vel, baade paa Aandens og Gemyttets Vegne." — „Saa bring ham en Hilsen fra *** ." sagde hun, og nævnede sit Navn.

Det var min fordums Elskerinde! — Hun gjenkjendte ikke mig, og det var mig en afgjort Umulighed, at gjenkjende hende. Hendes Engle-Gestalt var forsvunden; hendes Øine havde tabt deres Ild; hendes Læber deres fortryllende Smiil; hendes Kinder deres naturlige Roser — der var ikke eet Træk tilbage af det Ansigt, hvormed hun havde hilset mig første-gang! — Jeg vilde staae op, men var ikke istand dertil. Hun reiste sig, holdt Tørklædet for Øinene, lig en Grædende, og vilde gaae. Men som en Stormvind foer Degnen frem, greb hende ved Armen, trykte hende ned paa Bænken, og raabte: „Saa tsv dog, Jomfru! saa tsv dog et Øieblik! Hvem kan saaledes løbe fra Alting i Verden? Dertil maatte jo høre Been, som intet Menneske kan eller bør have! Den, der har været saa rundhaandet til at uddele det Onde, bør dog

ikke være saa uvillig til, at tage Lidet deraf ind igjen! Er hun Jfr. ***, saa er den Mand, der sidder, Hs. Velærværdighed Hr. Pastor ***, og jeg er hans Degn, men da han ikke er istand til at sige noget Menneske et ondt Ord, vil jeg nu prædike paa hans Vegne, som jeg maatte, da han laae dødelig syg, fordi hun var kjørt hen at dandse paa Brædderne med et Diadem i sit Haar, som Joden havde stukket deri! Disse unge Jomfruer ere ventelig Jomfruens Børn? — Jeg har aldrig været saa værdig, at see deres rige Hr. Fader, dog finder jeg meget saa — østerlandsk i deres Træk, at de sagtens ere skaarne ham ud af Ansigtet, som man siger. Var det sandt, at han vilde lade sig døbe? Og at han vilde bede Fanden til Fadder? Tør jeg af Deres Godhed udbede mig hans Adresse? Jeg kan ikke reise, inden jeg har fordnet ham ind i Samvittighed: Den rige Mand døde ogsaa, og der han opløftede sine Øine i Helvede var han i Pine!"

Jeg bad ham tie, men han var ikke at bringe dertil. Hun græd og vred sine Hænder, Børnene jamrede. Jeg kunde ikke udholde det længer. Jeg gik hen til hende, jeg lagde min Haand paa hendes hede Pande, jeg bad af Hjertet: „Gud forlade Dig alle Dine Synder for Jesu Skyld!" og gik.

Men Degnen blev ved. Jeg vendte mig om, og saae ham staae der, med Hatten i den venstre Haand, Stokken i den Høire, og Øinene løftede mod Himlen. Jeg fordoblede mine Skridt. Langt borte kunde jeg høre hans Stentorstemme. Jeg saae Folk stimle til fra alle Sider, og endnu inden jeg gik ud

af Haven, hørte jeg Folk fortælle, at Dandserinden Jfr. *** var bleven anholdt af en forrykt Landsbydegn, som med Magt vilde tvinge hende til at høre sig prædike, og at hun var bleven saa heftigt grebben af Skræk derover, at man havde maattet hente en Vogn, og lade hende kjøre hjem. — Da jeg om Aftenen samledes med Degnen i Gjæstgivergaarden, var han gandske stille. Han talede ikke et Ord. Jeg ikke heller. Næste Morgen vare vi paa Reisen til vort Hjem, som Ingen af os siden har forladt."

Jeg samtalede endnu en Stund med den fromme Landsbypræst, takkede ham for hans Fortrolighed, aabnede ham ogsaa mit Hjerte, og bad ham om Tilladelse til, ret ofte at besøge ham; o, hvor kjærligt bad han mig selv derom!

Meget ofte kom jeg igjen, og var, i denne Afkrog paa Jorden, Vidne til en Kjærlighed, magelös i sin Opoffrelse for Andre. En Dag kom jeg, just som Præsten gjorde sin sædvanlige Rundgang til de Syge i Menigheden. Jeg gik ind til Degnen, og traf ham just i stor Bevægelse. „Hr. Pastoren er ikke hjemme?" begyndte jeg.

„Nei, ak nei, han er i Grunden aldrig hjemme! svarte han ivrigt: Jeg mener, han er aldrig hos sig selv med sine Bekymringer, men nu hos Den, og nu hos Hiin, og altid hos Andre! Han giver sig ikke Tid til at spise eller drikke, for blot at komme paa Farten til dem der føle deres Hunger, mere end han. Jeg forudseer, at dette ikke kan vare længe. Selv det største Offer er ham ikke nok; han vil stedse høiere paa Kjærlighedens Stige, et Trin

endnu, atter et — kjære Herre, han staaer visselig Himlen meget nær, og det Bedste af det Altsammen er, at han selv ikke veed det Mindste deraf. Jeg er en gammel Mand, jeg har været Degn her i tre Præsters Tid, før han kom. De vare skikkelige Mænd alle Tre, men aldrig har jeg bøiet mig saa dybt for Nogen af dem, som jeg bøier mig for Denne. Kom med, og see selv, hvad hans Beskedenhed hidtil ikke har villet vise Dem."

Han førte mig ind i den Fløi af Præstegaarden, som var indrettet til et Huus for Fattige. „See Dem nu ret om her! vedblev han: Her er ikke en Seng, ikke en Stol, ikke en Kakkelovn, at han jo har sat den herind. Er her ikke saa lyst og reent og luunt, som i en Kirke? Og hvo tjener alle Disse som en simpel Opvarter? Det gjør Præsten, Præsten! siger jeg Dem. O, jeg har lært Meget, usigelig Meget af ham paa min gamle Alder. Gud velsigne Hs. Velærværdighed!" — „Gud velsigne Hs. Velærværdighed!" lød det fra tyve Munde, og alle Hænder foldede sig i inderlig Andagt.

„Er Du snart færdig, Martin Væver? spurgte Degnen nu en graahaaret Olding, som sad ved en Væv: Det bliver dog godt, tæt og fiint?" Gubben nikkede hemmelighedsfuldt.

„Den Gamle der, vendte Degnen sig nu til mig: har et Stykke Vadmel i Væven, som er forarbeidet saavidt herinde. Det er bestemt — vedblev han hvisskende — til en Frakke for Hans Velærværdighed. Han har nu i tre Aar ingen Frakke havt — her løb hans Dine i Vand — paa hans Fødselsdag ville

de Gamle her i Stiftelsen overraske ham dermed; men jeg veed forud, at han ikke tager derimod, thi altid siger han, at der er dem, der trænge haardere end han, og det er dog visselig plat umuligt. Men, som sagt, jeg forudseer det: en saadan Kjærlighed kan ikke blive længe paa Jorden. At han ikke kan komme til nogen Syg, uden at have en Madspand med sig under Præstekjolen, det er Noget, som har givet hele Omegnen Stof til Latter; men at han fortærer sig selv i Græmmelse, fordi han aldrig kan hjelpe nok, aldrig husvale nok, aldrig trøste nok, det er Noget, hvorover jeg tidt maa væde mine Øine. Pas De paa, hvad jeg siger, han bærer Døden i sit Hjerte, den ædle Mand!"

Og det var, desværre, som han sagde, den gamle Degn. Jeg havde, i nogle Dage, hindret ved Tjenesteanliggender, ikke kunnet besøge min kjære Præstemand. Omsider fik jeg da igjen en Frihedsdag, og tog Veien ad den stille, velbekjendte Sti til den hyggelige Landsby. Jeg traadte ind i Præstegaarden — Døden havde bredt sine Vinger over det fredelige Straatag, Veklager hilste mig. En mørk Ahnelse greb mig; jeg treen ind i Stuen. Degnen kom mig imøde. „Det er forbi! sagde han hulkende: Englene have hentet deres Broder. Jeg sagde det jo nok, han var for god for denne syndefulde Verden!" — Bestyrtet tog jeg Ordet: „Men saa sig mig dog, hvorledes — "

„Ja, hvorledes kom Lazarus i Abraham's Skjød? afbrød han mig: Alt, hvad jeg kan sige derom, er dette: Han var ret inderlig bevæget i Aanden iaftes. Ved Afskeden kyssede han mig og sagde: Fred være med

Dig, kjære Broder!" Saaledes kaldte han mig altid, skjøndt jeg neppe var værdig, at være hans Tjener. Jeg gik hjem. Et Par Timer havde jeg vel blundet, da En af Hospitalslemmerne bankede mig op, og raabte, at der var Ildløs i Præstens Sovekammer. Bestyrtet ilte jeg herhen. Gjennem Sovekammervinduerne straalte mig et klart Skin imøde, men at det ikke var af nogen jordisk Ildslue, saae jeg strax. „Holder Eder stille, holder Eder her hos mig!" tilraabte jeg alle de Gamle, som ihast vare komne paa Benene. Vi stode i en Frastand; vi hørte grandgiveligt Toner, som ingen dødelig Mund kan sjunge — har De nogensinde hørt Engle sjunge et Menneske til Hvile? Det var det, vi hørte, og indenfor Vinduerne saae vi vingede Gestalter bevæge sig hid og did. Lidt efter lidt sluktes Skjæret — Tonerne hendøde — nu var det igjen mørkt og stille. Jeg tændte en Lygte og traadte ind. Kom Herre, kom og see, hvad jeg saae, og hvad der vil staae for mine Øine til Døden ogsaa lukker dem!"

Han ledte mig ind i Sovekammeret. Paa Sengen laae den fromme Præst, med lukte Øine og foldede Hænder, et saligt Smiil om de blege Læber. „Men han sover jo, han vil vaagne igjen!" hviskede jeg. — „Det samme troede ogsaa jeg! svarte han: Hele Natten har jeg siddet her og stirret paa ham, og ventet, at han dog skulde røre sig — intet Menneske har jeg tilladt at komme ind, for ikke at forstyrre ham, om han maaskee kun sov — men han aander ikke mere, hans Hjerte staaer stille, han er hensovet!"

Nu traadte han til Vinduet, aabnede det, og tilraabte dem som stode udenfor: „Kommer nu kun ind, I forstyrre ham ikke!" Alle de Fattige iilte ind. Og hele Landsbyen var kommen i Oprør, hele Skarer havde samlet sig i Gaarden, og stormede ind. Hvilket Optrin!

Jeg stod ved den ene Side af Hovedgjerdet, Degnen ved den anden. „Kommer kun, tilraabte Denne de Indtrædende med en Stemme, qvalt af Graad: kommer kun og kysser Hs. Velærværdigheds Haand, som har velsignet Eder Alle saa tidt og mangelund!"

„Ak, han er død! Vor Fader er borte! Vor bedste Ven har forladt os!" lød det nu i vemodige Klager, og En sneg sig hid efter en Anden, og kysfede den kolde Haand, og vædede den med hede Taarer. Jeg var ikke dybere rystet, da jeg stod ved min Faders Baare. Sov sødt, Du fromme Hyrde!

Vinterqvarteret i Estremadura.

I Aaret 1812 brød den brittiske Armee op fra Burgos, og Norman M'Lacd, en skotsk Høilænder og tapper Kriger, som kommanderede de portugisiske Cacadores, førte sin Skare til Vinterqvartererne i Estremadura. — Denne Position var beleilig for Armeen, og man ønskede ikke at forandre den. Ikke destomindre var det dog nødvendigt, at underholde en Forbindelse med andre Dele af Landet, og i dette Øiemed detascheredes nogle Smaakorps temmelig langt fra Hovedlinien, for at tjene som Kommunikationskjæde og Observationspiketter. Sligt et vigtigt men farligt Hverv traf nu ogsaa Norman; han tog Posto paa et Sted, ved Navn Alanjuez, en liden Landsby, som laae nogle Miil fra Armeens høire Fløi, og levede her en behageligere Vinter, end han havde ventet at finde.

Landsbyen Alanjuez bestaaer af omtrent et Dusin smaae men nydelige Huse; bag dem ligger et Slot, som beboes af Don Fernando Navaretto. Ved et Sammentræf af lykkelige Omstændigheder var endnu ingen Troppeafdeling af de fjendtligt ligeoverfor hinanden staaende Armeer kommen til dette Sted. Følgen heraf var, at Norman her fandt Alt urørt af Krigens Haand. Det var ret en skjøn og smilende Dag, da han kom hid. Det smertede ham, at han af Skjebnen var bestemt til at afbryde den Rolighed, som herskede her, og han besluttede, at gjøre Alt, for, saa lidet som

muligt, at lade Indbyggerne føle Indqvarteringens Byrde. Han lod derfor sin Bataillon gjøre Holdt udenfor Landsbyen, og red selv forud, at træffe de fornødne Foranstaltninger. Landboerne havde bemærket Krigerskarens Komme, men forlode derfor ikke deres Vaaninger. De besluttede, at sætte deres Fortrøstning til Soldaternes Menneskelighed, disse maatte nu være Venner eller Fjender. Neppe viste Norman sig derfor i Landsbyen, før han saae sig omgiven af Qvinder og Børn, som anraabte hans Menneskekjærlighed. Han lovede at gjøre Alt; nu bleve Forposterne udstillede og Tropperne indqvarterede. Norman var endnu uvis, hvor han skulde opslaae sin Bolig, da reed en ærværdig gammel Mand hen til ham, fremstillede sig for ham som Fernando Navaretto, og bad ham tage Qvarteer paa Slottet. Derimod havde den unge Krigér Intet at indvende; han tog et Par Hundrede af sine Folk med sig, som han lod opslaae deres Qvarteer i Slottets Udhuse, og var allerede, efter faa Timers Forløb, saaledes hjemme i Don Fernando's Slot, som om han længe havde været et Lem af Familien. Iøvrigt bemærkede han en Omstændighed, at man ogsaa her maatte have erfaret noget af Krigen. Der var ikke en eneste ung Mand at see paa hele Slottet. Aarsagen var, at alle Landsbyens Ungersvende, Don Fernando's to Sønner indbegrebne, stode under Vaaben. De havde, ved den første Opstand, sluttet sig til Patrioterne, og befandt sig nu under General Romana's Kommando, i en fjern Egn af Spanien. Don Fernando's Familiecir-

kel bestod altsaa kun af ham selv, tre Døttre, deres Duenna og en Præst. Døttrene vare Alle paafaldende skjønne; dog var især Therese, den Yngste, gandske uimodstaaelig. Hun havde af den sydlige Colorit kun saameget, som der vilde have været tilstrækkeligt til, i Norden at give hende Navn af en smuk Brunette. Hendes Øine vare store, mørke, udtryksfulde. Hendes lille, skjønformede Mund forkyndte, som hendes talende Blik, Lidenskab, Enthusiasme og dyb Følelse, og hendes Skikkelse syntes dannet af Thorwaldsens Mesterhaand.

Naar Aftenen begyndte at skumre, lagdes en mægtig Ild i Kaminen, Lamperne bleve tændte, Guitarrerne hentede. Norman selv var musikalsk, hans Stemme var klangfuld, og da han, under sit lange Ophold i Spanien, var bleven bekjendt med dette Lands Yndlingssange, istemte han gjerne Pigernes Melodier. Behageligt henrandt saaledes Uger og Maaneder, uden at Norman blev foruroliget af Fjenden. Især i Therese fandt han en behagelig Selskaberske, ikke blot for en let Underholdning, men ogsaa i Øieblikke, naar Attraa efter en alvorlig Samtale gjorde sine Rettigheder gjældende hos ham.

Vaaren nærmede sig. Det gjorde Norman ondt, at den Vinter, som havde skjænket ham saa mange Glæder, nu var forbi. Han begyndte at vorde tungsindig, men han blev det ei allene. Alle Familiens Lemmer følte sig, mere eller mindre, grebne af en lignende Følelse; især følte Therese sig saa smerteligt bevæget, at hun ei var istand til

at dølge sin Kummer. Hun var tidt allene med Norman paa stille Lystvandringer; men endnu var intet Kjærlighedsord kommet over deres Læber.

En Morgen saae man en Dragon galoppere op ad Alleen til Slottet. Norman stod i Vinduet; hos ham sad Therese med sin Guitarre; den Ene af hendes Søstre fuldendte just et Portrait af den unge Kriger, som hun havde malet; den Anden stod hos og betragtede det. Don Fernando og Præsten vare ude; den gamle Duenna holdt sin Siesta. Thereses skarpe Øie opdagede først den hidilende Kriger. „Store Gud! raabte hun: Der kommer en Rytter!"

Norman saae did, og gjættede strax Dragonens Budskab. „Therese! sagde han smertelig bevæget: Det frygtede Øieblik nærmer sig; denne Rytter medbringer uden Tvivl en Befaling, som kalder mig herfra."

Therese svarte ikke. Dødsbleghed lagde sig paa hendes Kinder, Norman maatte gribe hende i sine Arme, at hun ikke skulde segne om. „Hvad fattes Dem, dyrebare Therese? raabte han: Deres Kind er bleg, Deres Aande standser — "

„O, det vil nok gaae over!" svarte Therese, og vaklede ud af Stuen, ledsaget af sine Søstre. Dette Optrin overbeviste Norman om det Indtryk, han havde gjort paa Therese, men for Øieblikket kunde han ikke tænke nøiere derover, Dragonen bragte ham den Ordre, at forlade Alanjuez og slutte sig til Armeen. Han ilte ned i Landsbyen, og bød sine Folk holde sig færdige til at bryde op ved næste Dag-

gry. Derpaa ilte han til en eensom Dal, hvor han ofte havde vandret i Eenrum med Thereſe. Her kaſtede han ſig ned, og hengav ſig gandſke ſine Følelſer. Efter en lang Kamp, beſluttede han, at forlade Thereſe ufortovet, for ei, hvis han endnu engang talte med hende, at henrives af ſine Følelſer til en Bekjendelſe, ſom her aldrig kunde lede til noget frydeligt Maal. Da han havde fattet denne mandige Beſlutning og raſk ſtod op, at ſætte den iværk, hørte han Fodtrin nærme ſig; han ſaae op, og Thereſe ſtod for ham. Hendes Kind var dødsbleg, men hendes Øine flammede, og af og til overfløi en dunkel Rødme hendes Anſigt.

„Thereſe! ſagde Norman, gribende hendes Haand: Jeg haabede, at undvige dette Øieblik; jeg vilde ſpare Dem og mig Afſkedens Smerte." Thereſe taug nogle Øieblikke, men hun drog ikke ſin Haand tilbage. Omſider ſvarte hun, efter en heftig Kamp, i en høitidelig, men beſtemt Tone: „De har Ret, Norman, Deres Beſlutning var forſtandig — det er Tid, at vi adſkilles, adſkilles for ſtedſe! Maaſkee vil De finde det ſtridende mod den qvindelige Blyhed, men hverken Tiden eller vor Stilling tillader mig at tage de ſædvanlige Henſyn. Gaae, Norman, gaae, og tag med Dem et qvindeligt Væſens Kjærlighed, ſom ingen Lykke kjendte, før De kom hid, og ſom heller Ingen vil kjende, naar De er borte. Lev vel, og glem mig. Han, vi Begge tilbede, beſkjerme Dem i Slagets Tummel! Gid De uſkadt maa vende tilbage til Deres Fædreland, og gid der et Væſen maa gjøre Dem lykkelig, ſom er Dem værdigere end jeg! Hvad

mig angaaer, da er min Beslutning fattet: jeg forsager Verden for stedse!"

„Therese, elskede Therese! afbrød Norman lidenskabeligt: Det er formeget! Jeg havde besluttet, ei at tale til Dig om min Kjærlighed, i det mindste ikke nu, ikke før Dit Fædreland var bleven befriet fra sine Fjender; men nu maa jeg tale. Saa tilsværger jeg Dig da, at jeg aldrig har elsket, aldrig vil elske nogen Anden, end Dig. Jeg kjendte ikke denne Følelse, før jeg saae Dig; jeg vil aldrig nære den for nogen Anden! Hvi nedbøier Du Dit Hoved, Therese? Elsker Du mig da ikke? Elsker jeg Dig da ikke? Og naar Krigen er endt, kan jeg da ikke vende tilbage, at hellige Dig mit Liv?"

„Om jeg elsker Dig, Norman? raabte hun begeistret: Jeg elsker Dig ikke som Qvinder i Almindelighed elske, jeg elsker Dig som Martyren sin Religion, som Helgenen sin Frelser — men hvortil kan det føre? Vor Tro er forskjellig, jeg kan aldrig vorde en Kjætters Hustru."

„O, tal dog ikke om vor Troes Forskjellighed! afbrød Norman hende: Tilbede vi ei den samme Gud og den samme Forløser? Hvad vedkommer os de udyortes Skikke? Siig mig, elskede Therese, at Du, naar jeg efter Krigen vender tilbage til Dig, vil række mig Din Haand og følge mig til mit Fædreland."

— Da faldt pludseligt et Musketskud, og strax efter fulgte en heel Salve fra den Kant, hvor en af de yderste Piketter var opstillet. „Det er Fjenden!

raabte Norman forfærdet: Fly, min Therese, fly ind i Huset! Vi skulle forsvare det til sidste Aandedræt!"

De Elskende ilte op i Slottet. Tropperne vare alt under Vaaben, og Norman's Hest stod opsadlet udenfor Slotsporten. Han svang sig op, overgav Kommandoen over Reserven til en anden Officeer, og galopperede hen for Fronten. En Forpost var allerede kastet, og en Kolonne af 1500 Franskmænd rykkede frem. Norman posterede en Deel af sine Folk i Skoven, gav de Tilbageblivende Ordre at besætte den til Slottet førende Allee, samt Husene i Landsbyen; og ventede derpaa Fjenden. Denne kom, som Franskmændene pleie, med rask Mod. Norman's Mandskab gjorde tapper Modstand, men maatte dog vige for det overlegne Tal. De Franske troede alt at have vundet, og rykkede efter i stor Uorden. Dette stemte gandske overeens med Norman's Plan, og neppe vare Franskmændene komne til Alleen, før de modtoges af en saa heftig Ild, at de nødtes til at standse. Norman havde endnu trehundrede Mand under sin Befaling, medens tohundrede Andre forsvarte Adgangen til Slottet. Nu formerede han, med hele dette Mandskab, en Linie, og rykkede modig Fjenden imøde dermed. De Franske, som ikke vare belavede derpaa, kom i Uorden, og grebe Flugten. Men samme Øieblik, som Seiren var vundet, traf et Skud den vakkre Norman i Siden. Han styrtede af Hesten, raabte: „Min stakkels Moder — Therese!" og var død.

Therese stod just i Slotsvinduet, da en liden Krigerskare bar den faldne Helt, indsvøbt i en Kappe,

op ad Alleen. Hendes høitbankende Hjerte tilhviskede hende strax den skrækkelige Sandhed. „Det er ham — det er ham! skreg hun angstfuld, idet hun skjød til Døren: Det er Norman, han er falden — falden for os!"

Hun løb Sorgetoget imøde. Neppe havde hun naaet det, før hendes Livsaander forlode hende — hendes Hjerte brast, og afsjælet segnede hun ned hos det elskede Lig.

Parret blev bisat i et lidet, til Slottet Alanjuez hørende Mausoleum, thi Katholikernes Fordom maatte forstumme for deres Agtelse og Taknemmelighed.

(Georg Lotz.)

Malte Conrad Brun om Jylland.

(Af et Brev til Hr. **Feldborg**, under hans Ophold i Paris. *)

Paris, 5te August 1825.

De har foresat Dem at gjennemreise Jylland for at samle Materialier til Deres Fortsettelse af Den-

*) Dette Brev, meddeelt mig af Hr. Feldborg, for Tiden i Göttingen, maa, efter min Formening, interessere mange af vor nu afdøde Landsmands Venner, ligesom det ogsaa har noget mærkeligt ved sig, at see, hvorledes Forfatteren af Aristokraternes Catechismus skrev sit Modersmaal efter 25 Aars Fraværelse.

Udgiveren.

marrk Delineated. De gjør vel deri; Deres skiønne Værk vilde være meget ufuldstændigt og halvsidigt om De holdt Dem eene til Øerne, for undtagne Møen og Bornholm, saa er dog Øerne i Grunden et fladt og eensformigt Land som rigtignok bliver til en deilig Have, til en Park i Sø-en, hvor der reise sig Skove og Huse; men det er mindre Omridset end Farvespillet som giver denne Øe-Have sine Skiønheder; det er de lysegrønne Bøge og de bevægede Bølger og de forbiflyvende Seil som danne det pittoreske Heele. I Jylland derimod vil de finde egentlige Landskabsstykker, høie Bakker, vilde Skove og store Fiorde, indlukkede i dybe Dale. Der er den venlige Sley med sine Øer, der er det prægtige Flensborg med sin levende Havn og sine grønnende Alleer og sine kiølige Brønde, der er Koldinghuus med sine Ruiner og sit Echo, Veyle med sit Skovamfitheater omkring sin flade Fjord hvor kun Baade leege som i en Søe, der er det lyse, det smilende Horsens, omringet af Herregaarde og Klokkespire og Lunde; der er Aarhuus hvis hele Omegn er Skovbakker og Herregaarde og aabent Hav. Fra Aarhuus til Randers eller rettere i den lille fremspringende Halvøe hvor Greenaae ligger finde de mange Slotte som er Frederiksborg i det smaae og samtidige med dette; der er Clausholm blandt andre, mærkværdigt som en Dronnings Asylum. I Kalløe-Vig ere Ruinerne eller rettere Stedet af Kalløe Slot hvor Gustav Vasa sad fangen. Dette pittoreske Jylland varer lige op til Sæbye der ender

Skovlandet og ved Fladstrand begynder den sibiriske eller arabiske Kyst, som gaaer fra Skagen lige til Hierting; et forunderligt Modstykke til Østerlandet; der kan De finde en original Scene. Sand opdynget i undertiden bratte Høie, vayende Klitgræs, smaa Indsøer og Vandflader, røde af Jern som deri er opløst, Huse af Planker, paa Steendysser, malede med Tiære-Farver, mellem Husene de hiemværende Snekker eller Skuder; ved Siden af denne Flode, ankret paa Sandbunden, Vrag af strandede Skibe, et Bovsprit fæstet imellem Strandens Stene, et Ruf kastet paa en Sandhøy og blevet et Lysthuus for Børn, en omvendt engelsk eller skotsk Kiøl paa et Skiær, og det vilde, brusende, fraadende Hav uden om. Scenen af en Udskibning, af en Nedtrækning af Skuderne i Havet er noget ganske originalt. En Stranding, naar hele Ladninger svømme mod Kysten, er ogsaa en stor Scene.

Det indre af Jylland vil frembyde Dem megen Forskiællighed. Østerlandets pittoreske Skove naae lige til den store Lynghede og Viborg ligger endnu ret smukt i sine Træers Skygge, men ved Skive er den sidste Skovbakke, og den store mægtige Limfjord har vesten paa kun nøgne Kyster, kronede af utallige Bautahøye og afvexlende med vilde Enge. Dog var der, eller er maaskee endnu en Lund ved Sallingsund paa Hoiriis. Den lille Øe Fuur og Liøe skal være Klippeland; jeg har kun seet dem langtfra i Taager. Vester Jyllands Grønhed og Kulde vil synes Dem at forene noget Engelsk med noget Grønlandsk eller i det mindste Norsk.

ste et Blik ind i de gamle Tider; thi de Gamle have efterladt os mangehaande Fortællinger om Flyve-Forsøg.

Historien om Dædalus og hans Søn Ikarus er bekjendt. Begge gjorde sig Vinger, som de med Vox fæstede paa Legemet. Med dem prøvede de, at flyve over Havet.

I Oldtiden skal man have forfærdiget Figurer, som af sig selv hævede sig i Luften. Archytas fra Tarent, som levede 400 Aar efter Christi Fødsel, forfærdigede blandt Andet en flyvende Due af Træ, som holdt sig svævende i Luften ved sine egne Svingninger og ved en særegen, i den indsluttet Luft.

Paa Keiser Nero's Tid synes ogsaa en Vovehals at have gjort Flyveforsøg ved de høitidelige Lege i Rom. Sueton siger nemlig, at en ny Ikarus var falden ned tæt ved Keiserens Sæde, og har bestænket ham med sit Blod. Om en anden Flyver i Rom fortælles, at han var stegen op paa høie Mure, havde her udbredt sine Vinger, fløiet op i Luften, og holdt sig i denne som en Fugl.

Johan Dante, en Mathematiker i Venedig, som levede mod Udgangen af det femtende Aarhundrede, hævede sig ogsaa, ved Hjelp af konstige Vinger, høit over Jorden, ja han fløi over Vandet. Men da han engang, ved en offentlig Høitidelighed, vilde vise sig for sine Medborgere, og allerede var stegen temmelig høit, gik et Jern paa Vingerne itu, og han faldt ned, haardt lemlæstet.

Dante's Vinger efterlignedes af en Smed i Sable, ved Navn Beinier. De vare af Taft, spændte paa store og lette Rammer, hvoraf To og To vare forbundne med en lang Stang. Hver af begge Stængerne hvilte med sit Midtpunkt paa Skulderne. Forvingerne sattes i Bevægelse med Hænderne, Bagvingerne med Fødderne, ved Hjelp af derpaa befæstede Snore. De første Vinger, Beinier forfærdigede, kjøbte en Dandser, som betjente sig deraf med bedste Virkning. Derpaa gjorde han andre, som endnu vare bedre, og med dem

anstillede han selv Forsøg. Han begyndte med at hæve sig, først fra en Skammel, saa fra et Bord, siden udaf Vinduerne i første — anden Etage, og omsider fra Taget.

I Aaret 1607 udkom en Bog under den Titel: Floyder de arte volandi, hvori lærtes, hvorlunde Mennesket, uden mindste Fare og saa let som en Fugl kan bevæge sig gjennem Luften, hvorhen det vil. Muligheden deraf lade vi staae ved sit Værd. Thi naar man for 30 Aar siden havde sagt, man vilde bygge et Skib, hvormed der kunde seiles mod Vind og Veir, eller man vilde transportere de tungeste Byrder paa Vogne uden Heste, saa vilde Folk have leet og paastaaet: Det er umuligt! — Hvor vilde man dengang have spottet den Mand, som havde lovet, om Natten at oplyse Byerne med brændbar Luft! I Aaret 1671 vilde man i London bygge en ny Bro over Themsen, og i Parlamentet blev gjort Forslag dertil; men det fandt stor Modstand. Et Medlem sagde, for at gjøre denne Byggeplan latterlig, hvorfor man ikke saagar vilde bygge en Jernbro. Dette Indfald vakte en uhyre Latter, og nu — anlægges endogsaa en Bro under Themsen. Et andet Medlem sagde: „Vilde man ikke sætte Den i Daarekisten, som paastod, i otte Dage at kunne kjøre til Edinburg, eller i sex Maaneder at seile til Indien?“ Nu kjører man i sex Dage til Edinburg, og seiler i tre Maaneder til Ostindien; ja, til førstnævnte By vil man snart, ad Jernbaner, kunne komme i tre Dage. Hvor omskiftes Verden altsaa! Og hvor forandret vil den see ud efter nogle Aarhundreders Forløb.

Til Læsernes Underholdning meddeles her et Brev, som muligen kan vorde skrevet, hvis Flyvekonsten engang skulde vorde en almeenherskende Konst og Skik.

Kjøbenhavn, den 1ste Aug. 2427.

Tilgiv, kjæreste Veninde, at jeg ikke har kunnet komme til Dig i Morges aarle. Jeg maatte igaar aflægge et nødvendigt Besøg i Æthiopien. Da jeg kom tilbage,

og ilte bort over Palæstina, havde jeg det Uheld at faae en Rift i min venstre Vinge, saa jeg kun med yderste Møie kunde vinde hjem i Aftes. Forrige Mandag var jeg i Berlin og saae den store Maneuvre, og spiste til Middag i den wienske Prater. Man vilde beholdt mig der, men da der blev givet et stort nyt Sørgespil i den græske Hovedstad Constantinopel, fløi jeg derhen. Huset kan rumme henved 20,000 Mennesker; Stykkets Æmne var laant af Grækenlands gamle Historie, og hedte: „Messolunghi's Bestormelse." Der kom paa een Gang over tusinde Tyrker og Græker paa Scenen. Da det først silde blev forbi, overnattede jeg i Staden, og tog næste Morgen adskillige Oldsager i Øiesyn, navnligen Ruinerne af det forrige tyrkiske Serail, af Sophiamoscheen, o. s. v. — Vor Victor er en lille Satan i at flyve, og tidt har jeg ondt ved at hente ham ind. Immer vil han op til Saturn og til Venus, men jeg vil partout ikke, at han skal flyve høiere end jeg, saa jeg kommer vel til at stække hans Vinger en Smule. I Forgaars fik jeg heel uventet Budskab fra Dig. Augusta mødte mig i Luften; hun kom just fra Peru. Vi talte om Dig, vi sloge med Vingerne af Glæde, og vilde have talt og slaget endnu længer, hvis ikke en urimelig stor Flok Gjæs havde fløiet imellem os, og skilt os ad. Det Pak har i nogen Tid gjort Luftreiserne meget usikkre.

Hvor dog Alt i Verden omskiftes! For Aarhundreder siden var den Plads, hvorpaa jeg her logerer, en lille By for sig selv, ved Navn Frederiksberg; Helliggeistes Torv var en Fælled, hvor Soldaterne maneuvrerede; Brønds-høi-Theatret skal have sit Navn af en Landsby, som i gamle Dage har ligget, hvor det er bygget; i den østre Ende af Staden finder man endnu Spor af en Skov, som i Middelalderen besøgtes meget af Kjøbenhavnerne, og kaldtes Charlottenlund. Der boe over 500,000 Mennesker i denne Stad, som har tre Kirker og otte Theatre. Her tales om, at Kirkernes uforholdsmæssighøie Antal skal indskrænkes til een, ligesom allerede skeet er i andre

store Byer, og at der af de to overflødige skal indrettes et Par meget høie Veirmøller. — Du kjender jo Digteren Qvitsch? Han kom nys, paa en Luftreise til Columbien, hovedkulds ind i en Tordensky, og blev saa vaad, at han næsten slet ikke kunde flyve mere. Han vilde dale, men fandt Søen under sig. Dog var han saa heldig, at lande paa nogle Ruiner, som ragede frem over Vandfladen. Herfra blev han bjerget af nogle Mænd fra det nærliggende Fiskerleie Aarhuus, der i Oldtiden skal have været en ikke ubetydelig By med Kirker, Skoler, Hospitaler, Bogtrykkerier o. s. v. Den siges at have ligget, hvor Søen nu bruser; hine Ruiner skulle være Levninger af en mægtig Domkirke. Intet er bestandigt i Verden, uden Ubestandighed.

Den lille Fritz Karlebye, som Du jo ogsaa kjender, er det gaaet endnu værre. Drengen kan endnu ikke flyve, og hans Fader har forbudt ham det alvorligt. Alligevel gaaer han tilveirs, men neppe er han kommen over Humletorvet, før han taber Vingerne og styrter ned. Ulykkeligviis kommer han imellem en Hob Fiskerkjællinger; En af dem falder han lige paa Hovedet; derfra plumper han i en Kurv med Æg, og slaaer dem Alle itu. Du kan tænke, hvilket Hurlumhei der blev. Kjællingerne fore over den arme Dreng og tærskede paa ham med knyttede Næver, indtil de omsider mærkede, at han havde knækket Halsen og var død. Fiskerkjællingen, som han faldt paa Nakken, har erklæret, at hun i det første Øieblik ikke troede andet, end at det var Fanden, som kom at hente hende.

Overhovedet give Forældre deres Børn Vinger alt for tidligt. Det er utroligt, hvad Misbrug der drives dermed. Man kan hverken holde Søn eller Datter hjemme. I en Ruf ere de bortflyine, og Gud veed, hvorhen! Assessor Hub har nylig fundet sin Søn i en forliebt Underholdning med en Skræderdatter paa Bloksbjerg. Især er det Kirketaarnene, der udsees til Stævnemøder af de Forelskte, som derfor ogsaa af alle Kræfter sætte sig mod Kirkernes Nedlæggelse. Madam Fiol

er nylig bleven bortført gjennem Luften af et ungt Menneske. Hendes Ægtemand vilde sætte efter dem, men hans Vinger duede ikke. Kjærlighedens Vinger floge bedre.

Tusind Kys, til jeg igjen flyver i Dine Arme! Da ville vi gjøre en lille Udflugt til Vesuv — hvor jeg glæder mig dertil! Lev vel!

Vor Stamfader Adam's første Hustru.

Førend Gud tilførte Adam sin Eva, skal han have have havt en Hustru, ved Navn Lilith, hvorom Chr. Gerson giver følgende Efterretning i sin jødiske Talmud:

„Lilith blev skabt, i Begyndelsen, med Adam, af Jorden, saa at hun og Adam vare voxede til hinanden som skrevet staaer: Herren skabte dem, en Mand og en Qvinde. Men da Herren havde skilt dem fra hinanden, havde de, ifølge Rabbinernes Vidnesbyrd, ikke kunnet forliges, og da Lilith derpaa var bleven til en Hex, havde Adam skilt sig fra hende. Derfor skabte Gud Herren Adam en anden Qvinde, nemlig Eva, af hans Ribbeen."

Ninon de Lenclos's Tanker om Kjærlighed.

Kjærlighed nærer Hjertet, ligesom Føden nærer Legemet, og at elske, er at følge Naturens Bud.

Lidenskabelig Kjærlighed er et blindt Instinct, som først maa forædles; en Begjerlighed, som drager os nærmere til den ene Gjenstand end til den anden, uden at man kan sige det egentlige hvorfor.

At vilde udrydde Lidenskaberne, er det samme som om vi vilde udrydde os selv. De ere i vore Hænder det samme som Giften i Apotheket. De blive velgjørende Lægemidler i den duelige Chymikers Hænder.

Naar Fornuften og Enthusiasmen ordnede Hjertets Anliggender, da maatte Kjærligheden vist blive enten absurd eller ufornuftig.

Jeg er overbeviist om, at Skjønhed og Egensindighed ere hverandres Sødskende, og at Egensindigheden forhøier Skjønhedens Yndigheder.

Jeg beklager enhver Pige, der er sig selv alt for liig. Hun berager endog sin Mand den Frihed at kunne vype en liden Trætte, og denne Frihed er dog ofte en sød Fornøielse.

Det er Lune som krydrer Galanteriet. Smaae Fortrædeligheder nære Kjærligheden.

Hvo som stedse holder sig i de tilbørlige Skranker, elsker ikke stærkt.

Vi kan ikke finde nogen Mandsperson elskværdig, som med koldt Blod søger at studere os, og som aldrig lader sig henrive.

Hvor mange Skridt fremad i Kjærlighed har et Fruentimmer allerede gjort, førend hun endnu troer at have forladt sin Plads.

Aldrig er et Fruentimmer mere ubevægelig, end naar hun i en yndet Elskers Arme befæster sin Dyd mod alle andre Mandfolk.

Et Fruentimmer af det almindelige Slags kan blot modstaae. Det kloge Fruentimmer gaaer videre, hun anbringer Afvexling i Maaden at gjøre Modstand paa, og dette er den høieste Grad i Konsten.

Damernes Straahatte.

De fleste Damer bære dog Straahatte, som ofte ere heel lystelige at skue; men de Færreste vide, af hvem de egentligen forfærdiges. Det er arkadiske Landsbypiger, som boe i Arnodalen, en fortryllende Egn, mellem Florents og Pisa, i nydelige, med Viinranker omvundne Huse. Her flettes de skjønne italienske Straahatte, og forsendes derpaa over hele Europa. Det aarlige Udbytte af dette Fabrikat vurderes til 3 Millioner Livres, en Sum, som gandske forbliver i disse Pigers Hænder. Enhver af dem arbeider paa egen Haand, skaffer sig sit Straaforraad for en Bagatel, og lægger de for Hattene indkommende Penge tilside til deres Udstyr. Dog maa de deraf betale de Bønderkoner, som forrette Markarbeidet for dem. Disse Dagleierinder komme fra Apenninerne, og faae dagligen otte til ti italienske Sous. Hine derimod fortjene det Firedobbelte. Det er et maleriskt Skue, at see dem sidde udenfor deres Huse, sysslende med deres nydelige Arbeid. De fine hvide Klæder, de lysfarvede Silke-Livstykker, de allerkjæreste Straahatte, som sidde ad Siden paa de nydelige Smaahoveder, og de blomstrende Ansigter med det søde Smiil paa Rosenlæberne, give dem i Sandhed et ret idylliskt Udseende.

(Jouy.)

Sikkert Middel til at falde i Søvn.

Blandt alle de Midler hvoraf jeg har betjent mig for at falde i Søvn, har jeg ikke fundet noget saa probat som det, hvorpaa Utaalmodigheden førte mig. Det er meget simpelt, og bestaaer deri, at man gnider sin Pande med den flade Haand, og dersom da Søvnen ikke vil indfinde sig strax, gjentages det noglegange. Maaskee er dette Middel mere bekjendt end jeg formoder; men da kan idetmindste min Erfaring stadfæste sammes Virksomhed.

(C. Helmbstädt.)

Ekkoet.

En stille Søe ved Bjergets Fod
I Dalen laae;
Did styrted ned i eget Blod
Paa Vandets Blaa
En Hyrde, som paa Bjerget gik
I Elskovs Fred;
Mod Himlen vendte sig hans Blik,
Da han nedgled.

Hans Pige ved hans Side stod,
Da han forsvandt;
Hun blegned — hun blev rød som Blod,
Og Taaren randt;
Hun stille stod — tog Staven fat
Og løb afsted
Henover Stene, gjennem Krat
Til Søen ned.

Hun standsede ved Søens Bred,
Men Intet saae;

Sin Taare Granen rysted ned
Fra Himlens Blaa;
Et Vindpust kruste Søens Vand
Med Vovers Brud,
Og Blade pustedes fra Land
Paa Fladen ud.

Med Ahnelse om Savn og Nød
Hun taug og græd;
I Vandet hendes Taarer flød
Saa sagte ned;
Ak, Herre Gud! hvor blev han af?
Jeg seer ham ei!
Her er hans Fløite og hans Stav!
Dem bærer jeg.

Hun vandred hid, hun vandred did,
Men Intet saae;
Kun Voven dukkede saa blid
Paa Vandets Blaa;
Tilsidst hun med vemodigt Blik
En Vise sang;
Hvert Ord, som over Læben gik,
I Klippen klang.

„Ak, Herre Gud! saa Pigen sang:
Hvor er Du nu?"
En Stemme over Søen klang:
Hvor er Du nu?
„Ak, her er jeg, min elskte Ven!
O, kom til mig!"
Og Stemmen svarede igjen:
O, kom til mig!

Glad reiste hun sig op og sang:
„See her er jeg!"
Og Stemmen over Vandet klang:
See her er jeg! —
Saa aabned hun sin matte Arm
Og styrted ud,
Død sank hun til sin Elskers Barm,
Og kom til Gud.

(A. Olsen.)

Portraitet.

En original Fortælling efter en sand Begivenhed.

Allerede længe havde Nattens sorte Vinger leiret sig over den franske Hovedstads tomme og livløse Gader. Kun hist og her oplystes enkelte Huse, hvor den støiende Lyd af Instrumenter og Dands paa en særegen Maade kontrasterede mod de dumpe og huult gjenlydende Fodtrin af nogle Fattige, der søgte Nattely under en mod den skarpe Efteraarsvind værnende Trappehvælving. Imedens Disse paa haarde Leie i en vedervægeude Blund fandt Styrkning og Trøst, frembøde de gasoplyste Arkader og Kaffehuse i det af Diamanter og Guld straalende Palais royal, et levende Billede paa Glæde og alskens Forlystelse, indtil Midnattens Timeslag og Trommernes Hvirvel bebudede den talrige Forsamling, at Portene nu skulde lukkes. I forskjellige Grupper forlod Mængden denne bekjendte Tumleplads for alle Slags Lidenskaber, hvor mangen Yngling sondergraver sin Lykke, og mangen Familiefader sit hele Livs Velfærd og Ro. Bacchus, Venus og Merkur have her opslaaet deres Telte, der tilbyde Psychologen en uendelig Mark paa Jagttagelser. Lig den styrtende Lavine, der stedse større og større ruller ned ad det kneisende Fjeld, indtil dens egen Tyngde knuser den i det glubende Svælg, saaledes truer voxende Fare den Yngling, der her vover sig ud paa Lidenskabernes speilglatte

Hav, hvis Bølger snart oprøres af indvortes Storm, indtil de fraadende slaae sammen over den Bedaarede Jøse.

Een af de Sidste, der iilsomt forlod Palaiet, var Baron de Sevign... Indsvøbt i sin Carbonarimantel, med Barmen fyldt af Samvittighedens langsomt tærende Slangegift, sneg han sig gjennem de mørke Gader hen til En af sine Maitresser, for i Vinens og Vellystens Rus at bortdunste Fornuftens stundom varslende Stemme. Grundende paa nye Midler, ved hvilke han kunde oprette det Tab, han den forrige Aften havde lidt i Spil, gik han næste Dag hjem til sin Bopæl. Forfærdet over hans blege og konvulsiviske Ansigtstræk, spurgte hans Datter Mathilde med kjærlig Deeltagelse: „Fattes Dig noget, min Fader?" — „Intet!" svarte Baronen kort, og vendte sig om imod Døren. Stiltiende overleverede Mathilde ham et med sort Lak tilseglet Brev, som forrige Dags Aften var kommen fra Marseille. Hastig aabnede Baronen det, og jo længere han læste, desto mere bortvege de Skyer, hvormed den forrige Nat havde omtaaget hans Pande. „Hvad lader Glæden gjenskinne paa Dit Ansigt, min Fader? spurgte med blidelig Røst Mathilde, hvis Mod atter oplivedes ved et Smiil, som trak sig omkring Faderens tynde Læber: Indeholder Brevet" — „Din Onkel er død! svarte Baronen ligegyldigt, idet han sammenfoldede Brevet, og uden at lade hende Tid til at udtrykke sine Følelser, tilføiede han: Jeg overlader til Dig, min Datter, at træffe de fornødne Anstalter til om faa Dage at mod-

tage en Pige, hvis Varetægt mit nærbeslægtede Forhold til hende paalægger mig." Med disse Ord forlod han Værelset, for at give Ordre til Tjenerne, den følgende Dag at være beredte paa at ledsage ham til det sydlige Frankrig.

I hvor dybt end den pludselige Efterretning om Onkiens Død nedbøiede den deeltagende Mathilde, saa trøstede hende dog atter den Tanke, snart at henleve de sørgelige Vinteraftener i Selskab med en hidtil savnet Veninde. Hendes levende Phantasie udmalede et Billede om Fremtiden, hvori der ei fattedes andet, end det Ønske: at Virkeligheden ei maatte skuffe det fortryllende Ideal af hendes sværmerske Drøm. Efter at Baronen den følgende Morgen havde overgivet hende Husets Bestyrelse, steeg han med et koldt „Levvel!" ind i Vognen, og rullede afsted til Marseille.

En overvættes Lyst til at glimre, forenet med en Ødselhed, der ei stod i Forhold til hans Formue, havde lidt efter lidt uopretteligt ødelagt Baronens Finantser. Vant til, uden Overlæg at give enhver Tilbøielighed Tømmen, styrtede han sig snart i Vildfarelsens Labyrinth, og da han for sildig vaagnede op af den Tummel, med hvilken de hyppige Udspredelser havde bedøvet alle hans Sandser, greb han, som det eneste Middel han sinede til muligen at vedligeholde Husets forrige Glands, til Spillets bedragelige, og som oftest ødelæggende, Lykkehjul. Hans blide Gemalindes Bønner og Foreskillinger vare forgjæves; da Baronens Kulde omsider gik over til

Haardhed, og intet Haab mere syntes tilbage om at smelte sin Mands iisnede Hjerte, skildrede Baronessen i et Brev til sin Broder den Tilstand, under hvis Aag hun alt længe havde sukket. Denne, der eiede et lille Gods i de yndige Elsaßdale, opfordrede hende tillige med Mathilde, at unddrage sig for Baronens lunefulde Udbrud af Vrede og Ringeagt, og tilbydende dem et Tilflugtssted i sit Huus, skrev han til Slutning: Je ne souffrirai jamais, que ma noble soeur soit l'esclave d'un homme, qui ne sait pas appréoier la vertu. (Aldrig skal jeg tillade, at min ædle Søster vorder en Mands Slave, der ei veed at sætte Priis paa Dyden.) Da Baronen i sin Gemalinde ikkun vinede en bebreidende Dommer, gav han med stor Beredvillighed sit Samtykke til Skilsmissen, men vilde paa ingen Maade tillade, at Mathilde, paa hvem han maaskee havde grundet en eller anden Finantsspeculation, maatte ledsage hende. Bespændt af dunkle Ahnelser, sank Baronessen med taarefyldte Øine, og bukkende under for den Følelse, der i Afskedens Time med Centnervægt nedtyngede hendes moderlige Hjerte, op til sin eneste Datters Læber og Bryst. Uagtet hun ei frygtede for, at Mathilde nogensinde vilde tabe en af Dydens Perler, der prydede hendes skyldfrie Barm, saa ængstede dog den Tanke hende, at hun, lig den spæde Vedbenderanke, der savner en værnende Stamme, hvorom den kan snoe sine længselfulde Grene, maatte vorde et Offer for Faderens Tyrannie. Ikke mindre smertefuld var Skilsmissen for Mathilde, og først ved Efterretningen om, at hendes Moder i Brode-

rens kjærlige Omgang fandt Vederlag for den svundne Tids Kummer og Sorg, blev hun roligere, og søgte fra nu af, med inderlig Hengivenhed, at opfylde den barnlige Pligt imod Faderen. Fra dette Øieblik overlod sig Denne aldeles til sine Lysters rivende Hvirvel. Til ingen Lyd lyttede mere opmærksom hans Øre, end til Bankørens monotone: Messieurs! faites votre jeu! I hans Øine havde de røde og sorte Felter paa det grønklædte Bord langt skjønnere Glands, end Naturens levende Farver; intet Haab forfulgte han gladere, end næste Aften at oprette det Tab, han den forrige havde lidt, og naar han desnagtet med harmfuldt Sind maatte see, hvorledes Haabet atter dennegang havde været et bedragende Gjøglebillede, styrtede han ud i den stormfulde Nat og lædskede i en Champagnerruus sin Død og Helvede sprudlende Tunge. Naar undertiden Mathilde, for hvem Baronen ei søgte at dølge sin Harme, vovede at gjøre ham blide Erindringer, var et foragtende Blik hans eneste Svar. Saaledes stode Sagerne, da det omtalte Brev kaldte Baronen til Marseille.

Haabet, paa en underfundig Maade maaskee at kunne tilrane sig en Deel af Broderens efterladte Rigdom, for dermed at tilfredsstille sin tøilesløse Drift til udvortes Pragt, qvalte enhver Vemods opulmende Gnist i hans hærdede Barm. Dog undlod han ikke, snedigen at stemple sin Pande med et sørgende Anstrøg, for desto sikkrere at bedaare den forladte og dybtrøstede Adelaide. „Broder af min elskede Fader! raabte Denne ham grædende imøde: Forlad ikke

mig stakkels trøstløse Pige, som uden Dig eier intet i Verden, der nogenledes kan erstatte mit Tab!" Og skjulende sine hyppige Taarer ved Onklens Bryst, trykte hun ham omt til sit Hjerte. Med en affecteret Deeltagelse, og ledsagende sine Ord med et af de falske Smil, som Menneskekjenderen saare let skjelner fra Godmodigheds venlige Blik, søgte Baronen at berolige den lidende Pige, og tilbød hende sit Huus som fremtidigt Opholdssted, hvilket Adelaide saa meget hellere tog imod, da hver Dag i Marseille kun mindede hende om sit Tab. Uformærkt søgte nu Baronen at lede Samtalen paa sin afdøde Broders Finantser, og da der i denne Henseende ei fandtes noget bestemmende Testamente, saa overlod Adelaide det gandske til ham, desangaaende at ordne og afgjøre Alt. Vel indgjød strax i Begyndelsen en hemmelig indvortes Røst hende et Slags Fordom imod Baronen, men uden Overbeviisning, blot efter Physiognomie og enkelte Udtryk, at dømme en Anden, dertil havde hun aldrig kunnet overtale sit ædeltænkende Hjerte.

Allerede i den spæde Barndomsalder havde hun ved Døden mistet sin Moder, og hang fra nu af med gandske Sjel ved sin Fader, der dannede hendes Hjerte og Aand til Alt, hvad der er ædelt og stort. Tidligen indførte han hende i Menneskelivets tumlende Vrimmel, for at hun her under hans Veiledning desto snarere kunde lære at skjelne den laante udvortes Glands fra Livets sande indvortes Værd; med Opmærksomhed lagde hun Mærke til Menneskets forskjellige Characteermasker, og ligesom Bien, hvem endog

Giftplanten tilbyder nærende Honning, saaledes søgte Adelaide at drage Nytte af Verdens Daarskaber og Feil, uden at blive smittet deraf. Lig det yndige Rosentræ, hvor een Knop efter den anden bryder frem af Bladenes Krone, udfoldede den huldе Pige meer og mere de Egenskaber, som Dyd og Opdragelse havde plantet i hendes barnlige Hjerte, og da hun havde opnaaet den Alder, hvor Selvbevidsthеden om indvortes Værd lod hende føle den Glæde, som ene den Dydige føler, sank hun med inderlig Tak til Faderens Bryst og kysfede hans Læber, der lyste Velsignelse over sit Barn. Ligesom Egen styrter under det bragende Lyn, saaledes segnede derfor ogsaa Adelaide under Smertens og Fortvivlelsens sønderknusende Vælde, da Døden brød Staven over hendes tilbedte Fader. Ene og forladt stod hun nu der, og stirrede op imod Himlen, hvis Engle havde ledsaget Faderens Aand til de i Rattens Mørke funklende Kloder, som med deres straalende Glands forgjæves strøbte at sprede noget trøstende Lys i hendes bekymrede Hjerte.

Det var en venligtsmilende Efteraarsmorgen, da hun og Baronen forlode Marseille. Vemodigen kastede hun Øiet tilbage paa den paradisiske Egn, hvor hun havde henlevet Barndommens gladeste Timer, men hvor ogsaa Døden havde sønderrevet hendes Idealers skjønneste Krands. Da Byen med sine Taarne, Havnen med sine Skibe, Skovenes Toppe og Bakkerne med de frodige Vinranker omsider meer og mere svandt bort, sank hun i et Slags Bevidstløshed, fra hvilken hverken Baronens Kjærtegn, eller Bestri-

velse over Hovedstadens Forlystelser formaaede at drage hendes med mørke Billeder omtaagede Sind. Hun vaagnede først af sin Dvale, da hun befandt sig midt i den Tummel, hvormed Gaderne i Paris ere opfyldte, og hvortil den Fremmede først maa vænne sit Øre, førend han er istand til at befrie sig fra den bedøvede Tilstand, som Vognenes Raslen og Raabet af alle Slags Mennesker sætter ham i. Et langt behageligere Indtryk, end Onklens kolde Smiger, gjorde Datterens vennehulde Modtagelse paa Adelaide, og ei lang Tid behøvedes der, førend Hjerternes Samklang, udspringende fra Dydens harmoniske Grundaccord, knyttede et uopløseligt Venskabsbaand imellem den 16aarige Mathilde og hendes et Aar ældre Cousine. Tid og Venskab mindskede lidt efter lidt Adelaides Kummer, og skjønnere end forhen blomstrede nu denne rene Lilie og spredte sin herlige Duft til Alt, hvad der kom hende nær.

Med Baronen var der imidlertid foregaaet en mærkelig Forandring. Ligesaa mørk og alvorlig, han før havde været, ligesaa munter og glad syntes han nu. Snart blev atter hans Huus, der i den senere Tid, forinden hans Reise, i Stilhed og Eensomhed syntes et Kloster, opfyldt med Glædens larmende Røst, og Baronen følte sig lykkelig ved den Smigerduft, hvormed de Store og Rige omhyllede ham. Imod Adelaide viste han paa den fineste Maade al mulig Opmærksomhed; ja, endog mod Mathilde var han venlig og mild, og skjøndt den Første troede at bemærke, at Veninden med frygtsom Tilbageholdenhed syntes at modtage Faderens Kjærtegn, saa

var hun dog altfor ømtfølende til at gjøre et Spørgsmaal, hvorved hun maaskee kunde krænke Mathilde. Vel havde Adelaide undertiden spurgt hende, hvorfor hendes Moder var fraværende, og hvorledes Mathilde havde henlevet den forrige Tid, førend et inderligt Venskab knyttede dem nærmere sammen, men ligesom undvigende dette Spørgsmaal, søgte Denne stedse at henvende Talen til andre Gjenstande. Og hvo kan vel dadle Mathilde, at hun ei vilde anklage sin Fader til en Pige, som hidtil ei havde havt nogen Grund til at mistyde Baronen; hvorfor skulde hun vække Mistroe hos sin Veninde, især nu, hvor hans Adfærd viste sig i et bedre Lys, end tilforn; thi ikke kunde hun ahne, at dette kun var et bedragende Glimt, der, sidstegang blussende op, snart frygtelig skulde slukkes. — Da Mathilde aldrig var nøie bekjendt med Baronens sande Omstændigheder, og mindst ahnede den forrige Sindsstemnings sande Bevæggrund, saa var det hende derfor ei saa saare paafaldende, at hans Huus, som i forrige Dage, blev Skuepladsen for glimrende Fester. Som Pariserinde var hun undertiden selv svag nok til at finde Behag i den Hyldning, der allevegne ydedes hende. Adelaide, vant til ikkun at værdige sand Fortjeneste, viste sig ligegyldig imod enhver tom og intetsigende Smiger og, skjøndt ei mindre smuk end Mathilde, blev hun vel ei saa uafladeligt, som Denne, omsværmet af Hoffets spraglede Vesper, men sikkrede sig derved tillige mod deres giftige Stik. Saaledes henglede uformærkt tvende Aar, i hvilke Baronens Lykke og Tilfredshed syntes at have naaet det høieste Punkt.

Ei mindre lykkelig følte sig Adelaide ved Mathildes Venskab, og allerede vovede Denne at berolige sin endnu stedse Ulykke ahnende Moder, da Baronen pludselig faldt til sin forrige Dysterhed, og sit haarde skrækfomme Væsen. Han trak sig tilbage fra Hoflivets Pragt, men tydelig saae man den Kamp, som dette Skridt voldte hans Indre. Kold imod Datteren, ligegyldig imod Adelaide, blev han med hver Dag mere alvorlig, og mindre end før vovede nu Denne at spørge Mathilde om dette uforklarlige Phænomen, da hun saae, hvilket smerteligt Indtryk hans Adfærd gjorde paa hende, og hvor dybt hun blev rystet af det mindste Ord, som havde Hentydning derpaa. En uvilkaarlig Gysen gjennemfoer Pigernes Lemmer, naar Baronen, med Dødens Bleghed malet i Ansigtet, traadte ind i deres Værelse, og med sit skumle Blik fælt stirrede paa dem. Som om han grublede over noget, sad han længe stille paa eet Sted, men pludselig syntes Gnister at springe frem af det udslukte Øie, Haaret reiste sig op, og mumlende nogle uforstaaelige Ord, styrtede han ned ad Trappen ud i den sorte Nat.

Iblandt dem, som havde deeltaget i Baronens glimrende Aftenselskaber, var ogsaa den unge Greve d'Ori....., dengang Attaché ved et udenlandsk Gesandtskab. Hans Udvortes lod formode, at han var fra de nordlige Egne; hans Dannelse, i Forening med hans sjeldne Smag, vidnede om, at han fra Barndommen af maatte have tilbragt sit Liv i den finere

Verden. I Besiddelse af alle de Egenskaber, som kunne indtage, tjente de ham aldrig som Middel til lave og nedrige Hensigter. Uden at smigre, vidste han med den fineste Delikatesse at lede Samtalens Traad. Stærke, men ædle Ansigtstræk, og et Par brune, funklende Øine, i hvilke der laae et behageligt Anstrøg af Sværmerie, gjorde ham til Gjenstand for mangen Piges lønlige Længsel, men viselig undgik han alle de udspændte Garn, hvori en eller anden ormstukken Skjønhed søgte at fange hans Dyd. Hans Hjerte havde valgt, og valgt — Adelaide. Inderlig deeltog Mathilde i sin Venindes Glæde, da Denne med det frydefulde Raab: „Han er min!" sank op til hendes bankende Bryst.

Nur Ihr, die je gefühlt, welch' ein Entzücken
Das Herz durchströmt bei'm ersten Liebeskuß,
Bei'm Druck der zarten Hand, den holden Blicken
Des Mädchens, das man liebt — welch ein Genuß
Es ist — zu lieben und geliebt zu werden —
Ihr fühlt in eurer warmen Brust
Das Hochgefuhl, das uns schon hier auf Erden
Gewährt der Liebe Götterlust.

Fra nu af var Greve d'Ori..... de tvende Veninders næsten daglige Gjæst. Glad ventede de om Aftenen paa den Time, hvor han pleiede at komme, og naar Adelaide hørte den bekjendte Lyd af hans Fodtrin, sprang hun smilende op og fløi den Elskede henrykt imøde. I munter Skjemt og kjærlige Samtaler hengled Aftenen som et Minut, og aldrig opstod i Pigernes Bryst nogen Længsel efter de støiende Glæder, der endnu for kort Tid siden opfyldte Baronens Huus. Intet forstyrrede dem, undtagen Dennes

tiltagende Mørkhed, men da han kun sjelden var hjemme, forsvandt snart atter det Indtryk, som hans Nærværelse foraarsagede dem, i Særdeleshed naar — som den lysende Sol efter en dunkel og stormende — Nat Grev d'Ori..... s funklende Øie smilte dem venligt imøde. Allerede havde han besluttet, kun at vente paa Baronens Tilbagekomst, som paa nogen Tid var reist til Besøg hos en Ven, 4 Mile fra Byen, for af ham at begjere Adelaides Haand.

Vinteren nærmede sig. Det var en trist Novemberaften, da Adelaide sad i fortrolige Samtaler hos sin Mathilde, og med hemmelig Fryd tænkte paa den Time, hvor et uopløseligt Baand skulde forene hende med den elskede Gjenstand, da Døren pludselig gik op. Med forstyrrede Ansigtstræk og sælsomt glødende Blik, iilte Greven hende imøde, og trykte den skjælvende Pige ømt til sit Hjerte. „Gud! Hvad er mødt Dig?" spurgte Adelaide med zittrende Stemme. — „Vær rolig! svarte Greven, og idet han satte sig ned imellem de tvende Veninder, spurgte han smilende: Troer Du paa Syner, min Pige?" — „Hvortil dette Spørgsmaal? svarte Adelaide: Har maaskee i Drømme et skuffende Foster af Din Phantasie ophidset Dig og forstyrret Din Ro? — Forjag sligt et Blændværk, som Fornuften forkaster!" — „Og alligevel, svarte Greven: er Mennesket i enkelte Tilfælde ei altid stærk nok til at blive Herre over en Fordom, som har betaget hans Sind." „Vist nok, faldt ham Mathilde i Ordet: indrømmer jeg, at Følelsen undertiden overdøver Fornuften; men skulde man gjøre sig blindthen til en Slave for

saadan en Følelse, især, naar man skuer, at Virkelighedens saa ofte ei svarer dertil?" — „Dog undertiden." svarte Greven. — „Har De maaskee havt noget Exempel, Hr. Greve?" spurgte Mathilde. — „Nei, Gud være lovet, raabte Greven, idet han omfavnede Adelaide: at det nærværende Øieblik overbeviser mig om en Daarskab." — „Maa man da vide — " spurgte Adelaide. — „Jeg gjetter Dit Ønske!" svarte Greven, og idet de to Piger lyttende satte sig nærmere til ham, fortalte han Følgende: „Da jeg træt og udmattet af den forrige Nat, som jeg havde tilbragt med Udarbeidelsen af nogle vigtige Depescher, i denne Dags Aften faldt i en øieblikkelig Slummer, tryllede min Drøm mig til de schweitzerske Dale, hvor jeg lystvandrede ved den maleriske Brienzersøe. Jeg satte mig ned paa en Træstub, betragtende to smukke og yndige Piger, der spogede ved Søen. Foran mig hævede sig en gammel Ruin i Skyggen af et Egetræ, der bredte sine lovrige Grene langt ud over de graalige Mure. Medens jeg her sad fordybet i Betragtningen af den skjønne Natur, foer pludselig en skarphvæsset Piil ud af en dunkel Aabning, som var i Ruinen, og tog sin Retning henimod Pigerne; men idet samme dalede en lysende Engel ned fra Himlens guldrøde Skyer og greb den i Flugten. Neppe havde den svinget sig høit op iveiret paa sine luftige Vinger, førend atter en Piil susede tæt forbi mine Øine og gjennemborede Brystet paa En af de ved Strandbredden legende Piger. Med et hvinende Skrig styrtede hun i Vandet, hvis blodige Bølger snart skjulte hende for mig. Jeg vendte forskrækket mit Blik

til Ruinen, men pludselig var Alting forsvunden og jeg — vaagnede op af mit Syn. Om denne Drøm skulde være et Varsel, spurgte jeg mig selv, og foer op af mit Sæde. Rystet af min skrækkende Indbildning ilte jeg hid og finder" — „Din Adelaide! — afbrød ham Denne: Ei saaret af andre, end Amors Pile." —„Og denne Drøm kunde bringe Dem ud af Deres Fatning? spurgte Mathilde: Saadanne Phantasiebilleder har jeg tidt havt i Søvne, men aldrig" —

Idet samme lød Klokken med hule Slag fra det nærmeste Taarn og — uvilkaarligt standsede Mathilde sin Tale. Lidt efter lidt tog Samtalen en anden Retning, og snart indtoge igjen Glæde og Spøg deres gamle Plads i Pigernes Hjerte. Imidlertid forlod Greven, som, uagtet den Vold han paalagde sig, forgjæves havde stræbt at vinde sin Fatning og Munterhed tilbage, tidligere end sædvanlig, Baronens Huus, og trykte i Aften Adelaide med en Fyrighed op til sit Bryst, der var altfor voldsom til at være naturlig.

Da Greven var borte, hastede Adelaide ind i sit Værelse, sendte Kammerpigen bort, og haabede i Søvnens Arme at glemme den Uro, hvori Grevens Fortælling havde sat hende, og som hun, uagtet den paatagne Munterhed, ikke gandske var istand til at dæmpe. Neppe havde en blid Slummer undt hendes bevægede Phantasie nogen Ro, førend et Knald og rædsomt hvinende Drøn paa en voldsom Maade forstyrrede hendes Blund. Gysende foer hun op af sit Leie, og saae ved Natlampens Straale, at Baan-

det, i hvilket hendes Faders Portrait i Legemsstørrelse hang paa Tapetvæggen, var brisset. I sit Fald paa det aabenstaaende Fortepiano, havde det knust de fleste af Strængene, der endnu, lig den døende Svanes Gravsang, gave en sørgelig Gjenlyd, og i Adelaide lod opstaae en gruende Følelse, som Synet paa Faderens Portrait end mere forøgede. Mørkt og alvorligt saae dette Ansigt hen til hende; disse Læber, som stedse pleiede at smile, syntes at ville udtale en Trudsel; de mørke Øine, som følt kontrasterede mod de af Natlampens Flamme blegede Kinder, stode tindrende frem under de alvorlige Øienbryn, og dybe Furer rynkede den hvælvede Pande. Jo længere Adelaide stirrede paa det, desto heftigere blev hun betaget af en uforklarlig Rædsel, og da hun tilsidst ei længere mægtede at modstaae Sandsernes indvortes Oprør, forlod hun hastig sit Leie, og ilte ind til Mathilde, der endnu var beskjæftiget med at skrive et Brev til sin Moder. Skjælvende meddeelte hende den Kommende Aarsagen til sin Forfærdelse, og uagtet Veninden søgte at berolige hende med den Foreskilling, hvor urimeligt det var, i et blot Tilfælde at finde noget Overordentligt, saa var hun dog derved ikke istand til at bortkyse den mørke Alvorlighed, som havde fæstet sit Sæde i Adelaides Hjerte. Endelig greb hun til Harpen, hvormed det ofte var lykkedes hende at adsprede Venindens urolige Phantasie. Støttende sit Hoved paa den høire Albue, sad Adelaide paa Mathildes Seng, og smilende nikkede hun ad hende, da Denne med sin Stemmes yndige Velklang

begyndte en Sang, som hun i den senere Tid tidt hørte Veninden at nynne:

Hvad er det, som gjør, at jeg smiler,
Mens fordum jeg sukkede kun? —
Hvad er det, som gjør, at jeg hviler
Saa salig i Drømmenes Blund? —
Hvad tænder mit Øie i Flammer?
Hvad hæver min Smerte til Lyst?
Hvad lader mig glemme min Jammer
Ved blidere Følelsers Røst?

Hvad gjør, at mit Hjerte mon banke
Med fuldere Slag, end forhen,
Hvad gjør, at min lønlige Tanke
Allene er fængslet til Een?
Og at jeg den Ene kun skuer
I Morgenens venlige Skjær —
I Aftenens gyldene Luer —
I Nathimlens funklende Hær? —

Ak! Kjærlighed er det, som luer
Saa høit i mit glødende Bryst!
En Guddom fra Himmelens Buer
Den bragte til Menneskets Trøst.
Med Roser den maler de Kinder,
Som hidtil bar Liliens Pryd,
Og gjør, at den Lidende finder
I Nydelsen Englenes Fryd.

Endnu længe vedblev Mathilde sit mesterlige Spil og bemærkede ikke, at, ligesom Harpens blidt rullende Accorder lidt efter lidt svandt bort, ogsaa Adelaide havde ombyttet Virkeligheden med hulde Drømmephantasier. Endelig stod hun op, satte Harpen bort og betragtede smilende den sødt slumrende Adelaide. Sagte løftede hun hendes Fødder op paa Leiet, skjulte med det blode Silketæppe hendes bølgende Liliebarm, trykte et Kys paa hendes Pande,

og idet hun med sagte Stemme bød hende et venligt „Sov vel!" gik hun ind i Adelaide's Værelse, for ei at forstyrre den ængstede Piges Søvn.

Forgjæves søgte imidlertid Greven at undflye det truende Billede, der havde gjort ham uimodtagelig for ethvert gladere Indtryk. Neppe var han kommen hjem, førend det fæle Drømmebillede igjen steeg op for hans forstyrrede Sandser, og, ligesom en uimodstaaelig Drift trak ham hen til den Elskedes Bopæl, kastede han atter Kappen om sine Skuldre og ilte did, hvorhen bange Ahnelser bevingede hans frygtsomme Skridt. Idet han tankefuld stod og saae op mod de Vinduer, hvorfra Adelaide ofte havde tilvinket ham venlige Hilsener, men over hvilke nu Nattens Mørke havde udbredt sit Slør, blev pludselig hele hans Opmærksomhed henvendt paa et Menneske, der iført en brunn Frakke, sneg sig ud af den sagte oplukkede Port. Ilsomt sneg han sig bort under de høie Huse, kastede undertiden et frygtsomt Blik tilbage og fordoblede sine Skridt, da han bemærkede, at Nogen forfulgte ham. Snart havde Greven indhentet ham; men hvo formaaer at beskrive hans Rædsel, idet han saae, at den Fremmedes Ansigt og Hænder vare farvede med Blod! — Med stærke Arme omspændte Greven den Ubekjendte, som, uagtet sin voldsomme Modstand, snart ved Hjelp af Gensd'armernes tilkaldte Patrouille, blev ført til den nærmeste Vagt. Tavs fulgte han ved Siden af Greven, stundom skottende til Siden; men da enhver Leilighed til Flugt blev

ham betaget, hviskede han Greven i Øret: „Baronen!" og stødte idet samme en Dolk dybt ind i sit Hjerte. Død blev han bragt ind i Vagten, hvorfra Greven, efter at han noksom havde legitimeret sig, ilte hen til Adelaide. Forgjæves vilde det være, at male det skrækfomme Syn, som her mødte den Indtrædendes Øie. I Besvimelse laae hans elskede Pige henstrakt over Mathildes myrdede Legeme, hvis Dødsskrig pludselig havde vækket Adelaide og Husets øvrige Beboere, der i dette Øieblik dannede en rædselfuld Gruppe omkring de tvende Veninder og Greven. Imedens Pigerne vare beskjæftigede med at tilbagekalde Adelaide's bortvegne Livsaander, sendte Denne et Tilbud ud til Baronen, hvem han kortelig meddeelte hvad der var skeet. Med det smertefulde Udraab: „Du er gaaet i Døden for mig, Du Uskyldige!" vaagnede Adelaide omsider op af sin lange vedvarende Bevidstløshed. Greven bragte hende bort fra Misgjerningens oprørende Skueplads; men det varede længe, førend hun tilbagevandt sin forrige, siden dette Øieblik, frygtelig forstyrrede Sindsro. Et Brev fra Baronen oplyste denne skrækkelige Gaade, hvorom Greven vel havde næret en hemmelig Ahnelse, men saa meget mindre vovede at troe uden Overbeviisning, da hans Indvortes hidtil paa en voldsom Maade oprørtes ved Mulighedens blotte Tanke.

Baronen til Greven!

„En uimodstaaelig Hang til Pragt og Hoffets bedøvende Viraksdunst, har styrtet mig i en Af-

grund, i hvilken jeg snart, uden Haab om Frelse, vil fortæres af indvortes Smerte og Nag. Det dræbende Staal, som fældte min Datter, var tiltænkt Adelaide. Ei istand til, med Redelighed at staae til Ansvar for hendes Arv, der som Formynder var betroet min forbryderske Haand, besluttede mit forhærdede Hjerte, at hun — skulde døe. Den leiede Morderhaand myrdede i Adelaides betegnede Værelse mit eget Barn, men frygtelig straffede Forsynet i det uskyldige Offer Misgjerningens Kilde. Skjøndt heldig nok til at undflye Retfærdighedens udstrakte Arm, for ikke med Skjændsel at døe under Bøddelens Haand, føler jeg, at det vil være omsonst at undflye Samvittighedens, med Helvedes Luer brændende Furier."

Aaret derpaa, da Grevens Kjærlighed og Tidens lægende Haand nogenledes havde lindret Adelaide over Tabet af sin elskte Veninde, rakte hun Greven sin Haand, og ofte vandrede de sammen til Mathildes Hvilested, hvor Venskabs rene Taareperler vædede de Blomster, hvormed deres kjærlige Hænder havde beplantet Mathildes Grav.

(F. C. Julin.)

Masseto Giovalini.

Manfredo og Alonzo, de sidste mandlige Skud af den grevelige Stamme Villamrosa, vare ved Kabale blevne fjernede fra Hoffet. Harmfulde forlode de Madrid og begave sig til deres Stamgods, som laae 40 Mile borte fra Hovedstaden, Manfredo fulgt af sin Gemalinde og Datter; Alonzo, skjøndt langt ældre end sin Broder, var ugift.

I en Skov af fire Miles Omkreds, langt borte fra alt menneskeligt Selskab, laae Greverne af Villamrosa's Fædreneborg, paa hvis Forskjønnelse de havde anvendt en heel Deel af deres betydelige Formue. Kjed af den evige Splid og megen Vrgrelse, som undergrov hendes Gemals Sundhed, betraadte Grevinden af Villamrosa med Glæde sit nye Opholdssted; var der Noget, som bekymrede hende, saa var det Tanken om hendes Datter, som her i den dybe Eensomhed, berøvet al Omgang med Piger af hendes Stand og Alder, skulde leve ene og allene for sine Forældres og sin Onkels Glæde.

Omtrent ti Aar før Manfredo forlod Hoffet, gjorde han i Madrid Bekjendtskab med en tydsk Adelsmand, som endog siden engang paa en Reise reddede Grevens Liv ved et Overfald af Røvere. Mindet herom havde præget sig dybt i Grevens Hjerte, og et Venskabsbaand, som hverken Tid eller Skilsmisse formaaede at løse, sammenknyttede dem Begge. Selv efter at Baron von Löveneck var

vendt tilbage til sit Fædreland og Manfredo var dragen til sit Slot, vedvarede en levende Brevvexling mellem de tvende Venner.

Imidlertid var Rosaura, Grevens Datter, voxet op til en blomstrende Mø, da Moderens Død pludseligt gjorde Skaar i den huuslige Lykke. Dyb var Alles Sorg, dybest følte Rosaura det ubodelige Tab af den bedste Moder og den fortroligste Veninde; rige Taareoffre bragte hun den kjære Dødes Amindelse.

Nogle hundrede Skridt fra Slottet laae Ruinerne af et Kapel, som Villamrosa's forrige Besiddere havde brugt til Gudstjeneste, men i Tidens Løb havde bygget sig en Kirke ved selve Slottet, saa hiint Kapel var blevet efterhaands forfaldet. Didhen valfartede Rosaura næsten daglig, der bad hun, ubemærkt af ethvert menneskeligt Øie, for sin Moders Sjel og for de kjære Levende. — Det er nødvendigt, at beskrive dette Kapel lidt nøiere. Paa en liden Høi stod en Bygning, hvis høie Vinduesbuer og kuplede Tag med det ranke Spiir betegnede en Guddomsholig. I det Indre af Kapellet vare nu kun faa Levninger tilbage af fordums Pragt. Ikkun Alteret var endnu temmelig vel vedligeholdt, op til samme førte nogle Trin, som skjulte et Gravsted, hvori man kunde stige ned gjennem en Falddør, som intet fremmed, i Familiehemmeligheden indviet Øie kunde opdage.

Nogle Maaneder efter Grevindens Død var en Dag Rosaura, som sædvanligt, i Kapellet; medens hun knælende paa Altertrinene holdt sin fromme

Bøn, forstyrrede en Larm hendes Andagt. Hun reiste sig, og opdagede ved Indgangen en Ordensgeistlig, som, lænet til Døren, betragtede hende. Den høie Gestalt med Hætten dybt nede over Ansigtet, indjog hende Skræk. Medens hun stod raadvild, om hun skulde blive eller bortfjerne sig, traadte Munken nærmere og bad om en Gave. Et tykt, langt Skjæg skjulte hans Ansigt, de store mørke Øines Ild kontrasterede fælsomt mod Oldingens Udvortes. Rosaura geraadde i en piinlig Forlegenhed, da hun ingen Penge havde hos sig, omsider redede hun sig ud deraf, ved at tage en Guldring af Fingeren, og række Munken den med Bøn om hans Velsignelse. Uden at svare et Ord, lagde han sin Haand paa hendes Hoved, og gik langsomt bort. Rosaura stirrede efter ham, og ilte hjem. Endnu længe efter tænkte hun paa denne Tildragelse, bestandig stod Oldingen med sit Lueblik for hende. Imidlertid fæstede dog en Begivenhed, som tildrog sig faa Dage efter, hendes Opmærksomhed paa en vigtigere Gjenstand. Et Brev fra Baron Löveneck underrettede hendes Fader om, at hans eneste Søn, paa en Reise havde ilinde at besøge sin Faders Ven. Paa denne Efterretning byggede Greven en Plan, hvorover han jublede høit i sit Hjerte, og som han umuligt kunde dølge længe for Sine. Rosaura, opdraget i den dybeste Eensomhed, ukjendt med den mandlige Verden, var, saafremt den unge Baron svarte til sin Faders Skildringer, vist ikke vanskelig at bevæge til en Forbindelse, hvortil Greven med Glæde gav sin Velsignelse, paa det Vilkaar, at hans

tilkommende Svigerson indtil hans Død blev paa Villamrosa; men at Rosaura vilde rækkes Baronen, var han vis paa, naar kun Denne besad den ringeste Skjønhedssands. Uden Glæde, men ogsaa uden Bekymring, hørte Rosaura Faderens Plan. Den blotte Tanke om denne Forbindelse syntes at gjøre ham lykkelig, det var hende nok til, ubetinget at underkaste sig hans Villie.

De bedste Værelser bleve indrettede til Baronens Modtagelse, og med utaalmodig Glæde saae Greven hans Komme imøde. En Aften, som Familien sad fordybet i Samtale om den ommeldte Gjenstand, rullede en svært belæsset Reisevogn, med den lange ventede Gjæst, for Døren. Begge Greverne ilte ham imøde, Rosaura betragtede bag en Jalousie den hende udseete Gemal, og bemærkede ikke uden Glæde, at denne ranke, kraftige Figur, disse ædle Træk, idet mindste ikke vilde lægge nogen Hindring i Veien for hendes Beslutning, at vorde hans Kone. Med fiin Anstand traadte den unge Baron hende imøde. Rosaura blev forvirret, da hendes Blik mødte hans fyrige og dog bedende Øie, og mægtede neppe at fremstamme et „Velkommen." Aftenen gik hen under Spørgsmaal, Svar og Fortællinger om Reisen, som det pleier at skee, naar den første Glæde over en kjær Persons Ankomst, har sat sig. Baronens hele Væsen røbede den slebne Verdensmand, som med hvert Øieblik udviklede nye Fortrin, og alt da Rosaura gik til Hvile og overtænkte denne Aftens Begivenheder, maatte hun tilstaae, at det ikke mere var

hende ligegyldigt, om Baronen var redebon til at gaae ind i hendes og hendes Faders Planer eller ikke.

Den fine, omhyggelige Opmærksomhed, som den unge Baron viste Rosaura, og som hun idetmindste ikke syntes at forsmaae, kunde ikke længe blive skjult for Greven; denne Opdagelse gjorde ham allerede gandske henrykt, og Henrykkelsen steeg, da Baronen en Morgen traadte ind i hans Værelse og anholdt om hans Datters Haand. Bevæget sluttede Greven ham i sine Arme, og lovede, endnu samme Dag at indlægge et Ord for ham hos Rosaura. Idet samme traadte hun ind i Værelset med sin Faders Frokost. Et Blik paa ham og Baronen sagde hende, at her foregik noget Usædvanligt. Med høi Rødmen vilde hun forlade Værelset, da ilte Baronen hende imøde, og sagde med bønlig Stemme: „Rosaura! Det kan ikke være undgaaet Eders Opmærksomhed, I maae vide, at jeg elsker, tilbeder Eder, tal, udstig Dommen over min hele timelige Lykke! Vil I — vil Du, min Hjertelskede! — være min Kone?" Skjælvende vendte Rosaura sig til sin Fader med et spørgende Blik, og da han nikkede bejaende, rakte hun med nedslagne Blikke Baronen sin Haand. Høit jublende drog han den til sit Hjerte, og trykte det første Elskovskys paa hendes Læber.

Faa Minutter efter var denne glædelige Begivenhed bekjendt for alle Slottets Folk. Waldemar von Löveneck talte Dagene til den Tid, som skulde gjøre ham til den Lykkeligste blandt alle Dødelige. Rosaura følte sig salig i sin Kjærlighed. Den

gamle Barons Svar var allerede indløbet, og med det en ny Velsignelse over deres Pagt.

Omsusede af lune Aftenvinde, i Duften af Citron- og Pomerantstræer, sad de engang tæt omslyngede paa en Balkon ved Slottet, døde for Omgivelserne, hensunkne i deres salige Forhaabninger. Da blev Waldemar pludselig alvorlig, greb den Elskedes Haand, saae hende skarpt i Øiet og spurgte: „Vil Du ogsaa altid elske mig som nu? Vil Intet i Verden, det være hvad det vil, forandre Dit Sindelag imod mig? Tilsværg mig det ved Gud, hvis Øie seer os, tilsværg mig det ved Din Moders Minde, sværg det paa mit Hjerte, som allene slaaer for Dig, som vilde briste, dersom Du nogensinde kunde forlade mig." Ved disse Ord blottede han sit Bryst og trykte Rosaura's skjælvende Høire til sit høit bankende Hjerte. „Jeg sværger! stammede hun: Himlens Hævn ramme Meenedersken, hvis hun nogensinde skulde forlade Dig, skulde hun nogensinde glemme, at Du lærte hende at kjende Kjærlighed og med den Livets høieste Lykke!" Idet hun lagde sin Haand til hans Bryst, fornam hun en Ring hænge ved en Silkesnor om hans Hals. Waldemar vilde i en Hast skjule den, Rosaura tillod det ikke, men forlangte at see den, og nu — hvor studsede hun ikke, da hun gjenkjendte den samme Ring, som hun for nogle Maaneder siden havde givet Betlermunken i Kapellet. „Hvorledes kommer Du til denne Ring?" spurgte hun. Med et inderligt Favntag svarte Baronen: „Lee kun saameget Du vil, min Elskede, ad en Overtroe, som jeg, trods al min Moie, ei gandske

har kunnet losrive mig fra. Faa Mile fra Madrid mødte jeg paa Landeveien en Munk, som bad mig om en Almisse. Af Glæde over snart at være ved mine Ønskers Maal, gav jeg ham to Guldstykker; længe betragtede han Pengene, saa mig, og spurgte omsider, hvorhen jeg agtede mig. Jeg sagde ham det, hvorpaa han rakte mig denne Ring med den Formaning, altid at bære den hos mig, da den besad den overnaturlige Egenskab, stedse at tilkjendegive mig Menneskenes sande Sindelag." Med Forundring erfoer nu Waldemar, hvorledes Munken var kommen til Ringen, og kunde ikke andet end lee over, at han saa godtroende havde baaret den om Halsen, som en Amulet. Rosaura løste den af Snoren og satte den paa sin Trolovedes Finger, som et Pant paa hendes trofaste, inderlige Kjærlighed.

Bryllupsdagen kom. Overeensstemmende med Greverne af Villamrosa's indgetogne Levemaade, skulde den feires i al Stilhed; kun nogle faa ret gode Venner vare indbudne fra Hovedstaden. I Morgenstunden modtog Rosaura af sin Brudgom en kostbar Perlerad, som Kjærligheden tillagde forhøiet Værd. Med travl Syslen og Tilberedelse til Festen, som først skulde begynde i Skumringen, hengik Dagen. Ifort Brudedragten af sin Barndoms-Amme Gertrud, som elskede hende med moderlig Ømhed, modtog Rosaura sin Elsker; ved hans Haand førtes hun ind i det af Voxkjerter oplyste Slotskapel, efter dem fulgte begge Greverne af Villamrosa og tilsidst de indbudne Gjæster. Dybt bevæget knælte Rosaura paa det rigtbroderede Hynde ved Baronens Side; nu nærmede sig det Øie-

blik, som skulde bestemme hendes Fremtids Skjebne. Herrens Tjener fremtreen og vilde, efter at have lyst Velsignelse over det skjønne Par, i en særegen dertil forfattet Tale lægge dem Vigtigheden af den nys fuldbyrdede Handling paa Hjerte, da Baronen sank som død til Jorden. Under Vielsen havde Præsten mærket en paafaldende Bleghed, en heftig Zittren, som bestandig tog til, og omsider endte med en Afmagt. Alt kom i Forvirring, man bragte Baronen ud i fri Luft, hvor han snart kom til Bevidsthed igjen, og kunde efter føie Tids Forløb vende tilbage til Selskabet. Her blev Glæden nu almindelig, og først efter Midnat begav man sig til Ro, og overlod de Nygifte til dem selv og deres Lykke.

Endnu engang skulde Rosaura's Fryd forstyrres for et Øieblik. Idet hun nemlig blev afklædt, faldt Perlekrandsen, som Waldemar om Morgenen havde skjenket hende, paa Gulvet; hun havde ikke lagt Mærke til at Snoren var itu. Saa ubetydelig denne Tildragelse i sig selv var, saa gjorde den dog et ubehageligt Indtryk paa Rosaura, idet den mindede hende om en Historie, hun havde hørt sin Moder fortælle, hvorledes en lignende Begivenhed havde været Varsel for en snart paafølgende Ulykke, og først efter flere Ugers Forløb var Rosaura istand til at glemme dette, som hun troede, onde Varsel. — Ved sin Gemals Side følte Rosaura sig uudsigelig lykkelig, desto mere paafaldende for hende var den Tungsind, der alt meer og mere udbredte sig over hendes Mands Væsen, og som kun hendes Nærværelse var istand til at forjage. Forgjæves forskede Rosaura efter Aarsagen til denne Sinds-

stemning, bestandig undveeg han hendes Spørgsmaal, foregivende at legemlig Ildebefindende var Skyld i dette Mismod. Denne Forandring hos Baronen undgik ei heller Greverne af Villamrosa; men da de ikke mærkede nogen Forandring i hans Hengivenhed for Rosaura, antog de den for en Art Hjemvee, som de nok haabede vilde forsvinde, naar Himlen velsignede hans Ægteskab. Dette skete alt efter et Aars Forløb, og fyldte Alles Hjerter med Glæde, — Rosaura skjenkede sin Mand en Søn. Baronens Jubel var ubeskrivelig, hverken Dag eller Nat veeg han fra sin Hustrues Leie, paatog sig selv hendes Pleie, og tillod ingen Anden at vaage hos sin elskede Kone. Hvert Spor af Sorg og Mismod var udslettet, han havde kun Tanke for sin Hustru og sit Barn. Men fire Maaneder efter indtraf en Katastrophe, som i faa Minuter forstyrrede Familiens Lykke.

Det var en af hine Vinteraftener, som gjør desto stærkere Indtryk paa Sydlænderen, jo sjeldnere den er ham; strømmeviis nedstyrtede Regnen, Stormen fuste og pidskede Regndraaberne, blandede med Sneeflokke mod Villamrosa's Borgvinduer. Da Aftensmaaden var spiist, lagde Alonzo Brændet i Kaminen tilrette, og opfordrede den øvrige Deel af Familien til at hensladdre en Timestid med ham. De lovede det, leirede sig i Kreds, og Alonzo begyndte at fortælle om fordums Hændelser, da man pludselig hørte Hestetrampen og flere Mandsstemmer i Slotsgaarden. Rosaura blev først opmærksom derpaa. „Hvad betyder det?" udbrød hun forbauset; Mændene iilte til Vinduerne, i samme Øieblik gik Døren op, og en

Officeer traadte ind. „Tilgiv, sagde han til Forsamlingen: at jeg saa silde volder Uro; men Kongens Befaling maa undskylde mig; jeg har Ordre til at overlevere denne Skrivelse i Grev Manfredo af Villamrosa's egne Hænder." Spørgende saae Officeren rundt om i Kredsen, indtil Manfredo traadte frem, og navngav sig som Den han søgte. Officeren betragtede ham et Øieblik og spurgte derpaa, pegende paa Baronen: „Denne Herre er vel altsaa Eders Svigerson?" Baronen syntes at faae et nyt Anstød af sin Sygdom; thi hans Læber skjalv feberagtigt, og hans Ansigt blev dødblegt. „Ja! svarte Greven paa Officerens Spørgsmaal: Saa er det." — „Endnu har jeg, vedblev Officeren: at spørge Eder, om denne Dame, som formodentlig er Eders Datter — " — „Waldemar, Baron von Löveneck's Gemalinde!" afbrød Rosaura ham og klyngede sig til sin Gemal, som omfavnede hende krampagtigt. Officeren holdt endnu det til Greven bestemte Brev i Haanden. „Før jeg overleverer Eder dette, sagde han til Greven: maa jeg bede Eder, at formaae Eders Datter til at gaae bort; thi hvad jeg har at tilføie, kan intet Fruentimmerøre, mindst en omtelskende Hustru taale at høre." — „Angaaer det, I har at sige, min Gemal, tog Rosaura Ordet: saa er jeg paa min Plads ved hans Side, og jeg maa bede Eder være kort!" — „Naar I da saa vil det! vedblev Officeren efter en Pause: Saa maa jeg opfylde min Pligt." Idet samme trak han en Pistol frem, holdt den imod Baronen og sagde: „I Hs. Majestæts, vor allernaadigste Konges Navn, er I, Ernst-Velling,

kaldet Waldemar Baron von Löveneck, os og Landet bekjendt under Navn Masseto Giovalini, Anfører for en Røverbande, min Fange!"

Hvo formaaer at skildre den Virkning, disse Ord havde paa de Tilstedeværende. Kun i svage Omrids være det mig tilladt at skildre de forskjellige Situationer. Hovedpersonen, Waldemar, stod som forsteenet, dog uden nogen Ytring af Frygt, med Blikket fast heftet til sin Hustru, som ved Officerens Ord, med det Udraab: „Jesus! Maria!" segnede bevidstløs til Jorden. Alonzo allene beholdt Fatningen, greb den skjælvende Broder i sine Arme, ledte ham til næste Stol, og læste der Brevet for ham, som indeholdt en Gjentagelse af Officerens Udsagn. Efter nogle Minuters Forløb vaagnede Waldemar som af en Drøm, rakte Officeren en Dolk og en Lommepistol, bøiede sig derpaa ned til Rosaura og trykte et langt Kys paa hendes kolde Læber. „Min stakkels arme Kone! Gid Du aldrig maatte vaagne mere!" Derpaa reiste han sig og sagde til Officeren: „Gjør Deres Pligt!" hvorpaa Denne lod hans Hænder og Fødder belægge med Lænker, og overleverede ham til sit Mandskabs Bevogtning, efter at have forsikret den ulykkelige Familie, at han skulde gjøre Alt hvad der stod i hans Magt, for at formilde Fangens Tilstand. „O min Gud, min Gud! udbrød den dybtrystede Fader: Tungt hviler Din mægtige Haand paa mig. Skal jeg ønske at mit Barn maa vaagne? Eller skal jeg unde hende Døden? Hvilken Skjændsel for min Æt! Hvor ville mine Fjender triumphere!"

Endnu laae den ulykkelige Rosaura bevidstløs; omsider lykkedes det hendes tro Gjertrud, at bringe hende tillive igjen. „Waldemar, Waldemar, hvor er Du! raabte hun, saasnart hun slog Øiet op: Man vil rive Dig fra mit Hjerte, jeg seer Sværdet draget over Dit Hoved. Hold inde, for Guds Skyld!" En ny Afmagt qvalte hendes Stemme, hun blev ført til et Sideværelse og lagt paa sit Leie. Saasnart hun vaagnede, rakte Gjertrud hende sit Barn, som hun med stum Smerte trykte til sit Hjerte. „Og han, udbrød hun omsider: af hvem Du fik dette huldsalige Smiil, dette lyse Øie, han kunde være en fredløs Mand, Høvdingen for en Roverbande!"

Fnysende af Harme gik Greven endnu, da det dagedes, op og ned i sit Værelse, ingen Søvn kom i hans Øine, han var ikke istand til at udgrunde, hvorledes det havde været Bedrageren muligt, at efterskrive den virkelige Barons Haand saa skuffende, at den gamle Baron von Lövenec over et Aar kunde anse den for sin Søns, ligesaa lidt som han kunde begribe, hvor Denne var bleven af. Tiden, som ellers pleier at formindske Sorgen, syntes her snarere at forøge den. Rosaura's Tungsind tog daglig til, og hendes Forstand og Sundhed svævede i Fare.

Hensjunken i dybe Tanker sad hun en Dag paa sit Værelse, da man meldte hende en Fremmed, der ønskede at faae hende i Tale. I Haab om at høre fra sin Mand, lod hun ham komme ind. Det var en Olding med sølvgraat Skjæg, som overrakte hende et Brev, og bortfjernede sig før hun kunde spørge, hvorfra han kom. Hurtigt brød hun det og læste:

„Min Rosaura!

Min Bevogters Menneskelighed har jeg at takke for den Gunst, at kunne tilskrive Dig disse Linier. Han har lovet mig, at besørge dem til Dig, og jeg stoler paa hans Løfte. Af mig selv skal Du høre, hvad Du dog, maaskee forvandsket, vilde erfare af Andre. Mange Forbrydelser har jeg begaaet, den som jeg meest angrer er, at jeg drog Dig, Du Rene, med mig i Fordærvelse. Jeg elskede Dig! Hvad siger jeg? Jeg tilbad Dig! For min Dommer vilde jeg ikke fremføre det som en Undskyldning for min Brøde, men jeg taler til Dig, til Dit Hjerte. Slaaer det endnu for mig? Med hvilke Følelser mindes Du mig? Rosaura! Ved vort Barn, ved den Eed, Du tilsvor mig i hine salige Dage, anraaber jeg Dig: hør mig og lad mig ikke døe i Fortvivlelse.—"

Her standsede Rosaura, hede Taarer strømmede ned ad hendes Kinder. „Endnu, udbrød hun vemodigt: elsker jeg Dig, Waldemar; til mit sidste Pulsslag vil jeg elske Dig, mit Barns Fader!" — Efter at hun havde tillaaset Døren, for at være sikker for at blive overrasket, læste hun videre:

„Perler, siger en Oldtids Mythe, betyde Taarer; de trillede paa Jorden for Dig paa vor Bryllupsdag; ak Rosaura, hvor snart gik det onde Varsel ikke i Opfyldelse! Blodige Taarer har jeg afpresset Dig, Dit Hjerte har jeg sønderrevet uden Barmhjertighed, og dog er Du mig det Kjæreste paa Jorden, dog sørger jeg kun for Din Skyld. Jeg skylder Dig Oplysning, Und-

skyldning kan og vil jeg ikke kalde det. Mit Fødested er Herresædet F. Min Fader, en godmodig, men yderst svag Mand, besad Formue nok til at give mig en standsmæssig Opdragelse. I mit tiende Aar døde min Moder, og med hende gik mit Livs Lykke i Graven. Kort Tid efter ægtede min Fader en Enke, som bragte ham en Søn paa min Alder; denne listige, ondskabsfulde Dreng, fattede snart Had til mig, og søgte ved hver Leilighed at sværte mig hos min Stedmoder, saa at ogsaa hun blev mig fjendsk, og vidste med djævelsk Ondskab at berøve mig min Faders Hjerte. Herover blev jeg først sorgmodig, nedslagen, siden forbittret. Jeg kom til Universitetet i H. Men alt iforveien havde min Stedmoder i et Brev til en fordums Veninde, Fru Professorinde G., stillet mig i det sletteste Lys og skildret mig som en Dogenigt. Paa Grund af denne Skildring blev jeg behandlet med liden Agtelse, de Bedre skyede mig, Dogenigte sluttede sig til mig, og saaledes blev jeg virkelig, hvad man løgnagtigen havde beskyldt mig for. Jeg sank stedse dybere, og blev endnu før jeg havde fuldendt mine Studier, relegeret, tilligemed tvende af mine Kammerater. Et Brev fra min Fader, der indeholdt hans Forbandelse og Forbud imod nogensinde at komme for hans Øine, slukkede den sidste Gnist af bedre Følelse i mit Bryst. Efter mine Venners Tilskyndelse, drog jeg, uden

Plan, uden Øiemed, til Dit Fædreland, og kom til Madrid. De faa Penge vi havde, vare snart fortærede, og den haarde Nød gjæstede os; da — blev jeg, og mine Venner med mig, Medlemmer af en Bande, som alt længe havde foruroliget Spanien. Anføreren for denne, Masseto Giovalini, fik mig stedse kjærere, og foreslog mig, kort før sin Død, til at beklæde hans Post. Man samtykkede under den Betingelse, at jeg herefter skulde bære hans Navn. Masseto døde, en frygtelig Eed bandt mig til hiint Udskud af Menneskeheden. I et Tidsrum af tre Aar lykkedes det mig dog, at bibringe disse raa Naturer nogle menneskelige Følelser. Intet Mord betynger min Samvittighed, aldrig tillod jeg det heller at udøve af mine Folk. Gud, som jeg skal aflægge Regnskab for mine Handlinger, veed, at jeg stiftede meget Godt, afhjælpede mange Ulykkeliges Taarer, bragte Velstand i mangen elendig Hytte. Omtrent et Aar havde jeg opholdt mig i Bjergene hiinsides Madrid, da fandt jeg det raadeligere, at opsøge mig et andet Opholdssted, og kom i den Egn, som Du, min Rosaura, beboede. Med nogle faa trofaste Folk begav jeg mig paa Veien, for at undersøge Egnen; saaledes betraadte jeg den Dag, Du nok erindrer, i en Munkedragt, hiint Kapel, hvori jeg fandt Dig bedende. Rosaura, min Siels Elskede! Mit Barns Moder! Nu nærmer sig det Tidspunkt i min Fortælling, da en ubetvin-

gelig Lidenskab, en grændseløs Kjærlighed til Dig, forledte mig til at drage Dig med ind i Fordærvelsen. Et Tilfælde begunstigede min Plan: at komme i Besiddelse af Dig ved Magt eller List.

Mine Folk udplyndrede faa Mile fra Villamrosa en ung Mand, hvis Navn jeg siden antog, den Löveneck, som var bestemt til Din Gemal. Tilfældigviis var jeg tilstæde, og opdagede af et Brev fra den gamle Baron, som befandt sig mellem hans Papirer, Hensigten af hans Reise. Paa denne Opdagelse byggede jeg min Plan, aabenbarede den for nogle af mine trofasteste Staldbrødre, som lovede mig villig Bistand. Forelsbigen blev Baronen og hans Tjener bragt i Forvaring, den Sidste tvungen til at aabenbare mig Alt hvad han vidste om Familieanliggenderne, og udrustet med disse Forkundskaber, begav jeg mig under Baronens Navn til Villamrosa. Bedrageriet lykkedes kun altfor vel. Imidlertid blev min Fange strængt bevogtet i en underjordisk Grav i Skovkapellet, hvorfra jeg ubemærkt kunde skaffe ham Levnetsmidler. Her maatte han nødtvungen skrive Breve til sin Fader og underholde Bedrageriet. Tjeneren, som jeg nu ikke længer behøvede, lod jeg bringe langt bort, og gav ham sin Frihed; men han omkom snart af Følgerne af Fangenskabet. Det første Mord, hvorfor jeg skal aflægge Regnskab! Jeg har allerede

tilstaaet Dig Meget, lad mig endnu med faa Ord berøre det Skrækkeligste — ryster end min Haand, skjælve end alle mine Lemmer — jeg maa bekjende Dig det. Baronen gjorde Forsøg paa at undfly, han var allerede undsluppen sine Bevogtere — de indhentede ham, og han blev — paa min Befaling — for at sætte ham ud af Stand til at skade mig — myrdet! — Forlad mig, had, forband mig! Jeg fortjener det, jeg kan ikke, jeg vil ikke undskyldes, jeg har fortjent Døden, jeg vil lide den. Hvad Værd havde ogsaa Livet for mig uden Dig, og Du, Du er tabt for mig! Og nu, min Rosaura, det sidste Levvel, det sidste. Kys vort Barn for mig med moderlig Kjærlighed, giv ham Din Velsignelse, min vilde blive ham til Forbandelse, og naar han voxer til, saa formild, saameget Du formaaer, Skildringen af min Brøde, paa det at Sønnen ikke skal forbande sin Faders Amindelse. Din Fader vil forbande mig, han har Ret dertil, thi jeg har gjort hans eneste Barn, hans Alderdoms Stolthed, hans Livs Glæde, grændseløs ulykkelig. Jeg vover ikke at begjære hans Tilgivelse; men Dig, Du rene Sjel, anraaber jeg derom, Du vil ikke skuffe mit sidste Haab! Let mig den tunge Gang — den skrækkelige — til Skafottet! Rosaura! Endnu engang slutter jeg Dig i min Favn, trykker brændende Kys paa Dine Læber, kalder Dig min Hustru, min elskede Hustru — og nu, det Jordiske er berigtiget — til Dig, Almægtige,

vil jeg vende mig, Dig, Herre! vil jeg anraabe; Herre! Tilgiv den store, men angerfulde Synder! Men naar hans Barmhjertighed har benaadet mig, da, da Rosaura, gjenseer jeg Dig hisset, Dig og vort Barn, for den Høiestes Throne, hvem jeg anraaber om Styrke i mit sidste Øieblik. Rosaura! Min evigelskede Rosaura! Lev vel, og tænk paa Din ulykkelige Mand."

Flere Gange standsede Rosaura i Brevet, Kummeren berøvede hende fast Sandsernes Brug. Først ud paa Aftenen tillod hun Gjertrud at komme ind, for denne tro Terne havde hun ingen Hemmeligheder, ved hendes Hjerte fældede hun bittre Taarer.

Faa Dage efter indløb Efterretning om at Masseto var dømt til Døden; den gjorde et sælsomt Indtryk paa Rosaura. Hendes Taarer standsede, hendes Ydre fik et Anstrøg af Fatning. En Dag traadte hun uformodentlig ind i sin Faders Gemak og sagde til ham: „Jeg har fast besluttet, endnu i denne Time at reise til Madrid for at bønfalde Kongen om Naade for min Gemal; dertil udbeder jeg mig nu Eders Tilladelse." Ingen Modsigelse, ingen Fornuftgrunde kunde bevæge Rosaura til at opgive sin Plan, hun blev fast ved sin Beslutning, og erholdt omsider af sin Fader Tilladelse til at reise, paa det udtrykkelige Vilkaar, at hun intet Forsøg maatte gjøre paa at forskaffe sig en Samtale med hendes Mand. Alonzo tilbød sig at ledsage hende, og faa Øieblikke efter sad de paa Vognen tilligemed Gjertrud og Barnet.

Allerede Morgenen efter deres Ankomst til Hovedstaden, begav Rosaura sig, uden at ændse Alonzo's Forestillinger, til Kongen. Med ængstelig Bekymring ventede Greven hende tilbage. Uden at tale et Ord traadte hun ind i Værelset, hendes Øie var mat, hendes Farve bleg, hendes Gang langsom og skjælvende. Hun tog Plads paa sit Leie og tilhyllede sit Aasyn, uden at lægge Mærke til, hvad der foregik omkring hende. Dette Syn rørte Alonzo dybt, men han vovede ikke ved Spørgsmaal at oprive det lønligt blødende Saar. Saaledes nærmede Aftenen sig. I dybe Tanker gik Alonzo frem og tilbage i Sideværelset; men Gjertrud sad ved den lille Manfred's Vugge og lullede ham i Søvn. Da kom Birgitte, Vertindens Datter, løbende ind i Værelset og hen til Vinduet. „Tænkte jeg det ikke nok, at Folk vilde strømme derhen for at tilfredsstille sin Nysgjerrighed; thi Medlidenhed leder dog de Færreste hen til den Ulykkelige." — „Om hvem taler Du?" spurgte Rosaura, og reiste sig fra sit Leie. — „Jh nu, om Folket, som skareviis strømmer hen til Roverca-pitainen Masseto's Fængsel. Ifølge gammel Skik er det enhver Forbryder tilladt, otte Dage før sin Død, at modtage Besøg af alle dem, som Deeltagelse eller Nysgjerrighed fører til ham. Adskilt fra dem ved et Gitter modtager han Gaver, som enten bestaae i Levnetsmidler eller Penge, som anvendes til Sjelemesser for ham efter hans Død." Rosaura vinkede ad Pigen og spurgte sagte: „Er der langt hen til Fængslet?" Birgitte saae forundret paa hende og svarte: „Fængslet er kun et Par hundrede

Skridt herfra, og jeg følger Eder gjerne derhen." — „For Guds Skyld, hvor vil I hen?" spurgte Gjertrud i ængstelig Spænding; men Rosaura satte sig, uden at svare, ved Bordet, og skrev paa et Blad Pergament af sin Tegnebog følgende Linier:

„Min Mand! Min elskede Mand! Thi det er Du endnu stedse, det vil Du blive mig til mit sidste Aandedrag. Sæt Din Lid til Guds Barmhjertighed. Du føler Anger i Sjelen, Han som kjender Hjerterne, vil dømme Dig faderligt. Jeg har anraabt Kongen om Naade for Dig — forgjæves. Frelse Dig kan jeg ikke, men elske Dig, elske Dig inderligere end nogensinde tilforn, det kan jeg. Jeg har lovet Dig evig Troskab, den skal jeg holde. Lev vel! Hissel, hissel, hvor Du gaaer foran, sees vi igjen, jeg haaber snart.

Rosaura."

Disse Linier rullede hun sammen, heftede dem med en Brystnaal, som hendes Mand kjendte, slog Sløret dybt ned over Ansigtet, og forlod ved Birgittes Arm Huset, for at gaae den tungeste Gang i sit Liv.

Med skjælvende Skridt betraadte Rosaura Taarnet, hvori hendes Ægtefælle vansmægtede. En bred Steentrappe førte til Indgangen, som en Skildvagt bevogtede. „Kan vi faae Fangen at see?" spurgte Birgitte paa Rosaura's Befaling. Soldaten nikkede bejaende. De traadte ind. Et rummeligt, men sparsomt oplyst Værelse var deelt i Midten ved et høit Jerngitter, bag hvilket den Fangne sad med tilhyllet Ansigt, støttet til et Bord, Haand og

Fod lænket til en Blok. Foran Gitteret stod mange Mennesker, som betragtede ham nysgjerrigen og rakte ham Gaver gjennem Jernspolerne. Rosaura lænede sig til en Pille, fordi hun ikke havde Styrke nok til at staae opret. Lidt efter lidt forlod Folket Værelset, ikkun nogle faa Fruentimmer bleve tilbage. Flere Gange var Rosaura i Begreb med at nævne sin Mands Navn i de ommeste Toner, kun Frygten for at forøge den skrækkelige Kamp i hans Hjerte og at gjøre stor Opsigt blandt de Tilstedeværende, afholdt hende fra at røbe sin Nærhed. Ogsaa bandt det Faderen givne Løfte hende; „Kom! Jeg besværger Eder, kom! hvidskede Birgitte: I udholder det ikke, kom tilbage til vort Hjem." — „Strax, strax!" sukkede Rosaura med halvqvalt Stemme, og i samme Øieblik reiste Fangen sig op og stirrede paa de tvende Gestalter. Vilde Rosaura ikke være kjendt, saa maatte hun ile bort. Endnu engang fæstede hun sit Blik paa den fangne Mand, kastede med megen Anstrængelse Pergamentsrullen over Gitteret, og ilte bort ved Birgitte's Arm saa hurtigt, som hendes svage Kræfter tillod det. „Rosaura!" lød det efter hende; men hun forstærkede sine Skridt, uden at agte paa Raabet.

Aldeles udmattet naaede hun Herberget, og blev af Gjertrud og Birgitte baaren tilsengs. Desuagtet forlangte hun at reise tilbage. Alonzo gav efter for hendes Bønner, og ved næste Morgengry begave de sig paa Hjemveien.

I Nærheden af sin Hjemstavn fik hun Efterretning om, at hendes Fader, som allerede for hendes

Afreise havde befunden sig ilde, var bleven slettere i hendes Fraværelse. Har jeg endnu ikke tømt Lidelsernes Bæger, sukkede hun, og henfaldt til sin forrige Tungsind. Tvende Dage og Nætter tilbragte hun ved Faderens Sygeleie, den tredie Morgen, der, som hun vidste, var hendes Mands Dødsdag, begav hun sig til Skovkapellet, for der i den dybeste Eensomhed at tilbringe den skrækkelige Dag med Bøn og Fasten. Den gyselige Uvished om Henrettelsens Time, gjorde hendes Tilstand endnu pinligere, hvert Øieblik kunde hendes Mand have kæmpet Dødskampen, hvert Øieblik følte hun Dødshugget i sit Hjerte. Saaledes nærmede Aftenen sig.

Den nedgaaende Sols sidste Straa'er oplyste en Deel af Kapellet, medens det var Dæmring i den anden Deel. I dyb Sørgedragt laae Rosaura bedende paa Altartrinene, da fornam hun en Larm bag ved sig. Hun reiste sig og vinede, som paa hiin Dag, ved Indgangen til Templet en Munk, som med dæmpet Røst nævnte hendes Navn. Rosaura traadte ham nogle Skridt nærmere, da lød det endnu engang med den velbekjendte Røst: „Rosaura!" — „Min Gud!" raabte hun vaklende — et Øieblik — og hun laae fast sluttet i sin Ægtefælles Favn.

Længe laae de maalløse i hinandens Favn, omsider spurgte Rosaura: „Hvorledes, for Guds Skyld sig, hvorledes kommer Du her? Hvorledes er Du undløben Dine Dommere og Dødsfaren?" — „Ere vi sikkre for Overraskelse?" spurgte Waldemar, thi saaledes ville vi endnu bestandig kalde ham. — „Jeg frygter, ikke meget længe! svarte Ro-

saura: Jeg lovede, endnu før Solens Nedgang, at være tilbage, og dersom jeg ikke kommer, vil man søge efter mig her." — „Nu, afbrød Waldemar hende: saa maa jeg opsætte min Fortælling. Er Du istand til at forsyne mig med Levnetsmidler, uden at det gjør Opsigt, saa haaber jeg at kunne leve skjult her saalænge, indtil jeg med Sikkerhed kan forlade denne Egn." Med disse Ord nærmede han sig Altret, trykte paa en hemmelig Springfjeder, som, idet den sprang tilbage, aabnede en Lem, gjennem hvilken man ad en steil Trappe kunde stige ned i en Hvælving, der vel tildeels var opfyldt med rustne Skjolde og halvraadne Liigkister, men dog var saa rummelig, at den endnu kunde huse et Par Mennesker. Her vilde Flygtningen skjule sig, her vilde han vente den Elskede, der lovede at komme tilbage snarest muligt. Da Rosaura vidste sin Mand i Sikkerhed, hævede hun atter sit Hjerte i Bønnen, under en Blanding af de meest modstridende Følelser. Han var frelst, det var hendes eneste Tanke. Ikke Fremtiden, ikke Fortiden forurolige hende, kun for det nærværende Øieblik havde hun Sands, for det Øieblik, der saa uformodentlig gjengav hende sin Ægtefælle, just da hun troede ham for stedse tabt paa Jorden.

Først silde kom Rosaura tilbage til Slottet. Her fandt hun sin Fader endnu sygere end da hun forlod ham, og besluttede, atter at vaage denne Nat ved hans Leie; thi Glæden over hendes Mands Frelse havde styrket hende.

Det var alt over Midnat, da en Trop Ryttere holdt udenfor og forlangte at indlades. Alonzo

modtog dem, og Anføreren forevise ham en skriftlig Fuldmagt fra Kongen til at undersøge Slottet og Omegnen paa det nøiagtigste, da man havde Mistanke om, at den undvegne Røveranfører Masseto opholdt sig i Nærheden af Villamrosa. Alonzo blev ikke lidet forundret over denne Efterretning og torde ikke dølge den for sin Broder, skjøndt han frygtede for det Indtryk, den vilde gjøre paa ham. Med en glædeblandet Harme modtog Manfredo Efterretningen, Glæde over, at hans nære Slægtning var undgaaet Bøddeløxen og Familien derved en evig Skjændsel; Harme over at man tiltroede ham at huse en Forbryder. Efter at enhver Krog i Slottet var bleven undersøgt uden at Noget var opdaget, droge de uvelkomne Gjæster bort, for efter Ordre at gjennemsøge Skoven.

I dødelig Angst tilbragte Rosaura Natten, først ud paa Morgenen modtog hun det glade Budskab, at Rytternes Efterforskninger havde været frugtesløse. Nu da Angsten var forsvunden, overlod hun sig til Betragtninger, som tilforn ikke havde forurolliget hende. Her kunde han ikke blive — altsaa til et fremmed Land — og om han nu forlangte, at hun skulde ledsage ham derhen, forlade sin Fader for at følge ham, Anføreren for en Røverbande — hun gyste tilbage, og dog talte en Stemme i hendes Hjerte for den Ulykkelige. Havde han ikke bødet haardt? Har ikke en sælsom Forvikling af Omstændighederne gjort ham til det han er? Har han ikke med knust Hjerte angret hvad han forbrød? Vil han ikke sit hele Liv igjennem, saavidt muligt, stræbe at oprette

det igjen? Har du ikke ved din Moders Minde lovet, aldrig at forlade ham, ved Herrens Alter svoret ham Troskab og Kjærlighed? Og er han endelig ikke dit Barns Fader? Gjerne fornam Rosaura denne Stemme. „Ja, hulkede hun: jeg vil holde hvad jeg lovede ham; ved mit Hjerte skal han atter hæve sig." En from Bøn sluttede disse Betragtninger. Styrket traadte hun paa ny til sin Faders Sygeleie, og fandt ham meget svagere, men tillige venligere end tilforn. Ved Synet af hende reiste han sig op, rakte hende venligt Haanden, og spurgte: „Hvorledes gaaer det Dig, Rosaura? Hvorledes lever Dit Barn?" For første Gang siden hiin skrækkelige Aften, spurgte han efter Barnet, hvoraf Rosaura sluttede, at han maaskee havde Lyst til at see det. Hurtigt hentede hun den lille Manfredo, kastede sig med Barnet ned for sin Fader og bad ham velsigne det. Venligt smilende udrakte den Spæde de smaae Hænder mod Bedstefaderen; i stum Kamp med sig selv og sin bedre Følelse, laae han der — Rosaura's Taarer, Synet af Barnet, Følelsen af Dødens Nærhed, Alt forenede sig — Naturen seirede. Længe holdt han dem Begge i sine Arme, omsider udbrød han: „Jeg velsigner Dig, velsigner Dig af mit Hjertes Fylde, Dig og Din Moder!" — „Og ham! Ham, mit Barns Fader!" bad Rosaura. — „Jeg forbander ham ikke!" svarte den Døende efter en lang Pause. „Fader! klagede Rosaura: Han har angret — jeg har tilgivet ham — tilgiv ogsaa Du ham — tilgiv ogsaa mig — thi — o min Fader — thi jeg elsker ham endnu." Med Besvær reiste den Døen-

de sig op, betragtede stivt sin Datter, og sagde derpaa med svag, hendøende Stemme: „Du elsker ham endnu, Rosaura? Nu da, for Din trofaste Kjærligheds Skyld, ja, for Din Skyld allene — tilgiver ogsaa jeg ham — og nu — lev vel!" Paa hans Vink traadte Alonzo nærmere — Manfredo greb hans Haand og vedblev: „Broder! Sørg for disse Tvende, vær dem en Fader — jeg — " han drog et dybt Suk, og havde udstridt.

Med rolig Gudhengivenhed bar Rosaura denne store Sorg, som Alonzo paa alle Maader stræbte at mildne. Først efter at alle Slottets Beboere vare gangne til Hvile, vovede Rosaura, forsynet med Levnetsmidler, at begive sig til Kapellet. Ikke Nattens Gysen, ikke Regnen og Blæsten, holdt hende tilbage. Med høitbankende Hjerte naaede hun Kapellet, og steg med vaklende Skridt ned i de Dødes Bolig. Først efter at Waldemar havde erfaret, at de kongelige Tropper havde forladt Egnen, vovede han at forlade sit Skjul; thi den hele foregaaende Nat var Kapellet bleven gjennemsøgt, og han havde hørt hvert eneste Ord, der var bleven talt deroppe. Rosaura gjorde ham nu bekjendt med de sidst foregaaede Begivenheder, og bad ham at fortælle om sin Redning. Waldemar tog Plads ved hendes Side paa Altertrinene, og begyndte: „Fra den Tid, Du i Fængslet havde givet mig det evig uforglemmelige Bevis paa Din Kjærlighed, blev mit Sind roligere. Tanken om Dig og vort Barn knyttede sig til Tanken om Ham, for hvis Domstol jeg snart skulde træde. Saaledes sad jeg en Aften i dyb Eftertanke, da en for-

nem Geistlig traadte ind i mit Fængsel. Han talte længe med mig; hans blide Tone og hans hjertelige Sprog vakte min Opmærksomhed, min Deeltagelse. Idet han gik bort, rakte han mig sin Haand at kysse, og med den — tænk Dig min Forbauselse — en gandske liden Seddel, hvorpaa jeg læste: „Du har engang reddet mit Liv, jeg har ikke glemt det, jeg har nu isinde at vise mig erkjendtlig. Naar det dages imorgen, da forlang en Skriftefader fra det nærmeste Benedictinerkloster, af ham vil Du erfare mere. Forbedre Dig i Fremtiden." Næste Morgen fulgte jeg hans Vink. Munken kom, og bragte mig under sin Kappe en Bylt, som indeholdt en Munkedragt, Værktøi til at overfile mine Lænker, en Pung med Penge, og en Seddel med Opfordring til, ved Aftenstid, naar Folket havde forladt mig, at anlægge denne Dragt, stryge de overfilede Lænker af, og med langsomme Skridt forlade Fængslet. Under Angst og Bekymring hengik Dagen; omsider blev jeg allene, strøg de overfilede Lænker af, indhyllede mig i Kappen og forlod Fængslet. Tvende Soldater, som havde Vagt, fandt jeg i dyb Søvn, og Benedictinermunken ventende paa mig. „Jil, for Guds Skyld, iil herfra!" hvidskede han til mig. Faa Skridt fra Fængslets Dor fandt jeg en Dreng med et Muulæsel, som ventede paa os. Min Ledsager gav mig et Vink til at bestige det. Gjennemtrængt af den inderligste Taknemlighed, greb jeg hans Haand. „Bliv et bedre Menneske!" sagde han, idet han trykte den. Med et Blik til Himlen lovede jeg det — Rosaura, jeg vil holde Ord, vil Du være den Engel, som leder

mig?" — I den høieste Bevægelse udbrød Rosaura: „Gud! O min Gud! Oplys mig, at jeg maa vælge og betræde den rette Bane. Giv mig et Tegn, at Du billiger mit Hjertes Attraa." I dette Øieblik flagrede en hvid Due, som boede i det gamle Taarn, forstyrret i sin Rattero, hen over deres Hoveder, kredsede over Altret, og søgte ud gjennem et aabent Vindue. „Jeg takker Dig, Almægtige! raabte Rosaura med høi Begeistring: Du har givet mig Tegnet, som fordum oplod Disciplenes Øine, det er mig klart, hvorledes jeg skal handle." Med Inderlighed omfavnede nu Rosaura sin Mand og sagde: „Jeg vil aldrig forlade Dig, Lidelser og Glæder vil jeg dele med Dig." Ved sin Hustrues Hjerte glemte Waldemar det Forbigangne. Rosaura raadte ham at opholde sig i Skovkapellet, indtil hendes Fader var begravet og hun kunde tænke paa, at forlade Landet med ham. I Helvetiens fredelige Dale vilde de opslaae deres Bolig, og der stifte saameget Godt som muligt.

Saasnart Rosaura havde beviist sin Fader den sidste Ære, tog hun ikke i Betænkning, at indvie sin kjærlige Onkel, idet mindste i en Deel af Hemmelighe-den. Alt hvad der havde tildraget sig til dette Øieblik, undtagen at Waldemar opholdt sig i denne Egn, erfoer Alonzo af sin Broderdatters Mund, som tillige underrettede ham om hendes faste Beslutning: fremtidigen at leve med sin Waldemar under et laant Navn i et fremmed Land. Alonzo billigede ubetinget denne Plan, i det Haab, at Wal-

demar vilde være sine gode Forsætter tro og gjøre Rosaura lykkelig.

Aldrig føle vi os stærkere knyttet til Hjemstavnen, end naar vi staae i Begreb med at forlade den. Der er en Magnet skjult derinde, som drager vore Tanker, vore Ønsker til sig. Alt det Gode vi der modtoge af den omhyggelige Faders, den ømme Moders Haand, optræder med eet i Kjæmpestørrelse for vort Minde. Saaledes følte Rosaura nu først, hvor tung Skilsmissen fra Fædrenehjemmet vilde vorde hende. Endnu engang besøgte hun ethvert Sted, som var bleven hende kjært under hendes Ophold i Villamrosa, holdt endnu engang Bøn i Kapellet, lovede endnu engang paa sin Moders Grav, at blive hende værdig, trykte endnu engang sin dyrebare Onkel til sit Hjerte, omfavnede sin trofaste Gjertrud, anbefalede hende Omsorgen for Alonzo, og besteeg Reisevognen. Nogle Uger tilforn havde Waldemar, forsynet med en Attest fra den Prælat, som hjalp ham ud af Fængslet, med et Pas, som lød paa Benedictinermunken Josepho, forladt sit Skjul, og ventede sin Hustru hiinsides Grændsen.

Det var deres fælleds Ønske, at opslaae deres Bolig i en af Helvetiens yndige Dale; Omstændighederne føiede deres Ønsker, en liden Landeiendom var tilfals, Waldemar kjøbte den, og Begge vidste saaledes ved Raad og Daad og velvillig Hjelpsomhed at erhverve sig Dalboernes Tiltroe, at de snart betragtede Waldemar og hans Hustru som skjærmende Genier.

Hvo som gjennemvandrede det paradisiske Schweitz kjender de mangfoldige Tilfælde, i hvilke det ene Menneske her fremfor andetsteds kan være en Skytsengel for det andet. I slige Tilfælde var Waldemar utrættelig, og vovede sig ofte med Livsfare ud paa Stier, ned i Bjergkløfter og Afgrunde, som ingen menneskelig Fod nogensinde betraadte.

Et Aar og derover havde de nu boet i Dalen. Som de en Aftenstund sadde ved den varme Kamin, medens Uveiret raste udenfor, bankede Nogen paa Vinduesskodden. Det var En af Naboerne, som bad om nogle Redskaber til at redde en Fremmed, der var styrtet ned i en Fjeldkløft. Rask sprang Waldemar op, i det Forsæt selv at gaae med; forgjæves bestræbte Rosaura sig for at holde ham tilbage. „Jeg har et Mord paa min Samvittighed — hviskede han til hende: tusinde frelste Mennesker opveie ikke denne ene Brøde."

I urolig Spænding ventede Rosaura paa Udfaldet. Omsider kom En af Landmændene tilbage og berettede, at det var lykkedes hendes Mand, med sjeldensynlig Livsfare, at redde den Fremmede. Glad iilte Rosaura hen at gjøre Anstalter til den ventede Gjæsts Modtagelse; en varm Seng, en Styrkedrik var allerede beredt, da den Fremmede, ved hendes Mands Haand, traadte ind i deres Bolig.

Forfærdet foer Rosaura tilbage ved Synet af Waldemar; saa mat, saa bleg som i dette Øieblik, havde hun endnu aldrig seet ham. Ved

Naboernes Hjelp blev den Fremmede bragt tilsengs, men Waldemar ind i et andet Værelse.

Efterat Landfolkene havde begivet sig bort, og den Fremmede var kommet noget tilrette, forlangte han at tale med sin Vert og sit Livs Frelser. Waldemar traadte hen til ham, rakte ham fortrolig sin Haand, som den Fremmede trykte hjerteligt. „I har reddet mit Liv! sagde han: Hvorledes skal jeg gjengjelde Eder? Jeg har ingen Børn; men Overflod af timeligt Gods. See! vedblev han: I er kun en Landmand, fortjener Eders Brød i Eders Ansigts Sveed — og dog er I langt lykkeligere end jeg; thi det er dog vel Eders Barn, som sover der i sin Moders Arme; men jeg, jeg har ingen Søn mere — han blev myrdet af et Uhyre. Forbandelse over Niddingen!" — „Ved alle Helgene besværger jeg Eder, udbrød Waldemar heftigt: sig mig Eders Navn." — „Baron von Loveneck!" var Svaret. Med et høit Skrig skjulte Waldemar sit Ansigt, og støttede sig til sin Kone, som var ilet hen til ham. Forbauset betragtede den Fremmede denne Gruppe; en lang Pause fulgte paa. Rosaura tog først Mod til sig. „Undskyld min Mand! sagde hun: Den foregaaende Anstrængelse — han er syg — tillad, at jeg bringer ham til Roe."

En heftig Feber rovede ham snart Bevidstheden; i vild Phantasering tilbragte han det øvrige af Natten og den følgende Dag. Den Fremmede var yderst bekymret over, som han meente, at have voldet sin Vert denne Sygdom; med Hovedet støttet til Haanden, sad han paa sit Værelse og sukkede

ved sig selv: „O min Gud! Var mine Lidelsers Maal ikke fuldt! Skulde jeg endnu foretage denne ulykkalige Reise for at forstyrre en lykkelig Families Roe!" — Da aabnedes Døren og Rosaura treen ind med dødblegt Aasyn, med vaklende Skridt. „Jeg kommer — begyndte hun med skjælvende Stemme: fra min Mands Dødsleie; om faa Minuter har han udstridt. Vil I lette den Døendes sidste Øieblikke? Vil I lønne ham, fordi han ovede sit Liv for Eder?" — „Alt hvad der staaer i min Magt — " afbrød Baronen hende. — „Lad mig tale ud! vedblev hun: Den Ulykkelige, til hvis Dødsleie jeg nu kalder Eder, har en svær Brøde paa sit Hjerte — vil I være saa menneskelig at tilgive ham, at række ham Haanden — at tilgive — " — „Alt, Alt! raabte Baronen bevæget: Men jeg begriber ikke, hvad jeg — " — „Har at tilgive ham? tog Rosaura Ordet: At han — o, min Gud! — At Eders Søn paa hans Befaling — Menneske vær barmhjertig, han har reddet Dit Liv, forbandt ikke Din Søns Mørder!" — Med disse Ord segnede hun afmægtig til Jorden.

Med foldede Hænder hævede Baronen Blikket til Himlen og udbrød: „Gud! Gud! Dine Veie ere urandsagelige! Du er retfærdig som Du er naadig, i Ydmyghed bøier jeg mig for Dig i Støvet." Nu bestræbte han sig for at bringe Rosaura til Bevidsthed igjen, og i samme Øieblik blev hun kaldet til sin Mands Sygeleie.

Understøttet af Baronen nærmede hun sig med vaklende Skridt den Syges Leie; men Baronen blev

staaende i nogen Afstand. Fast klyngede Rosaura sig til sin elskede Mand, da reiste Denne sig op og spurgte med zittrende Stemme: „Rosaura! Min sidste Stund nærmer sig — maaskee han — nei! nei! Han kan ikke tilgive mig!" — „Han kan! tog Baronen Ordet, idet han traadte nærmere: I har med Dodsfare reddet mig fra en frygtelig Død, I bliver nu et Offer for Eders Ædelmodighed — Liv for Liv — jeg seer Eders Anger, med forsonet Hjerte rækker jeg Eder min Haand, Gud være Eder naadig, til ham vil jeg bede for Eder." Henrykt greb den Døende Baronens Haand, trykte den til sine Læber, lagde den derefter paa sin Kones Hoved, pegede paa det slumrende Barn, og sov ind til den lange Hvile.

Saasnart de første Dages heftige Smerte var forbi, fandt Rosaura sig i, efter Baronens Ønske, at ledsage ham til sine Godser. Sin lille Bolig skjænkede hun et fattigt men retskaffent og almeenagtet Ægtepar. Ogsaa uddeelte hun betydelige Summer til de Fattige i Dalen, og opreiste sig saaledes et varigt Minde i de gode Landfolks Hjerter. For Præsten i Sognet udsatte hun en Kapital, som meget forbedrede hans Kaar, med den Forpligtelse, at sørge for hendes Mands Grav, og een Gang aarligen, paa hans Dodsdag nemlig, at læse Messe ved Graven, hvilken alle Dalboerne — eftersom Rosaura siden erfoer — bivaante, ligesom de og uopfordrede beplantede hans Hvilested med Blomster og Træer. Ved Baronens Hjemkomst adopterede han den lille Manfredo og indsatte ham i alle friherlige Rettighe-

der. Efter to Aars Forløb hensov Oldingen i Rosaura's Arme.

Saasnart Rosaura havde bragt sine Arvelodsanliggender i Orden, tiltraadte hun Reisen til sit Fædreneland, for der at henleve sine øvrige Dage. Det er en egen Følelse som griber os, naar vi efter lang Fraværelse vende tilbage til et Sted, hvor Alt endnu er det samme og kun de Mennesker fattes, med hvilke vi engang levede der tilsammen. Dybt følte Rosaura dette Savn. Dage, Uger hengik før Stormen i hendes Indre lagde sig. Ingen fremmed Fod torde mere betræde Skovkapellet, det var Rosaura's stille Helligdom. Her bad hun ofte af sit Hjertes hele Fylde for sin Ægtefælles Sjæl, for sin Fader, Moder, her bad hun for sin Søns Lykke, og her hviler hun, den fromme Qvinde, den ædle Datter, den trofaste Hustru, den kjærlige Moder, indtil Herren engang vækker hende til Gjenforeningens Fryd, til den store, evige Salighed.

(Sartori.)

Spanierne i Fyen.

Andet Optog.

I.

Fru Coulanges Værelse i Vertshuset: Trekroner.
Fru Tourville og Fru Coulanges.

Fru Tourville. Du er en Tosse! Gandske hensjunken i Følelse og Sværmerie, fordi Du har seet denne Spanier dykke under som en And! Hvad er det da nu videre, end at han har lært at svømme? Og det kan dog en Sild endnu bedre end han.

Fru Coulanges. Men for at redde et Menneske som han slet ikke kjendte, styrtede han sig i den siensynligste Livsfare! Alle Folkene her i Vertshuset sige, at Brændingen ved denne Kyst er yderst farlig i saadan Storm.

Fru Tourville. Nu vel, lad ham ogsaa have viist sig modig og behjerket — hvad rører det Dig? Fortæl mig kun smukt ordentligt, hvorvidt Du er kommen med ham, hvad Du har bemærket og opdaget.

Fru Coulanges. Jeg veed Intet.

Fru Tourville. Sandelig, jeg er færdig at troe, at Du har forelsket Dig i denne lille forthaarede Officeer! Du har Stær, mit Barn, Du kan ikke see. Strax ved første Blik har jeg opdaget et formeligt Complot.

Fru Coulanges. Et Complot! — Dog — sligt seer Du allevegne.

Fru Tourville. Det er tusindgange bedre at see slige Ting, ogsaa der, hvor de ikke existere, end at lade dem ubemærkede, hvor de virkeligen finde Sted. Du veed jo, at man, foruden den

faste Løn, for hvert Complot, man opdager, faaer en aparte Gratification. Har Du da ikke bemærket det fine Lintøi, den Forulykkede bar.

Fru Coulanges. Nu, er det da noget saa Overordentligt?

Fru Tourville. Det skulde jeg mene! Ved Gud, Du har mistet al Din Sands og Samling! — En Battistes Skjorte med stinkruset Kryds — behøver jeg at udvikle for Dig, hvad den kan lede til? Indseer Du ikke, at vi her have en fortræffelig Traad til Opdagelsen af en Sammensværgelse, som let kan koste endeel Mennesker Livet?

Fru Coulanges. Jeg beundrer Din Skarpsindighed.

Fru Tourville. Og jeg ærgrer mig over Din Dumhed. Begriber Du da ikke, at dette Menneske ufeilbarligt er en engelsk, russisk eller svensk Spion? Efter min Skjønsomhed er det en engelsk, thi tager jeg ikke feil, var Skjorten af engelsk Battist —

Fru Coulanges. Og det tager Du for et gyldigt Beviis?

Fru Tourville. Endvidere var der Knapper i hans Vest, i hvilke et Anker var præget — han kom altsaa fra et engelsk Skib.

Fru Coulanges. Alle Søfolk bære saadanne Knapper.

Fru Tourville. Eenfoldige Tøs! Bære de ogsaa alle Kapseler om Halsen? Den lille Adjutant var høist pudseerlig med sit Ønske at see Portraitet, som laae deri! Han spillede, min Tro, sin Rolle godt! En fiffig Skjelm er det! Hans forstilte Troskyldighed havde kunnet skuffe mig selv — men Generalen, som stak Kapselen saa hurtigt i Lommen, at man neppe fik Tid, at kaste et Blik derpaa —

Fru Coulanges. Maaskee ligger en Hemmelighed skjult derunder; men jeg har ikke isinde, at gjøre mig latterlig, ved at

blande en Historie om gamle Knapper og Battistes Skjorter ind i min Indberetning.

Fru Tourville. Slige Ting ere ikke Smaating; ved Hverv som vores maa man værdige Alt sin Opmærksomhed. En stegt Høne hjalp mig dog til at opdage General Pichegrü. Din Fader, Capitain Leblanc, var, kort iforveien, kommen tilbage fra Armeen; han medbragte en god Skilling, og vi sloge stort paa. En Dag gik jeg til min Marketender, for at hente os en stegt Høne. „Det gjør mig hjertelig ondt, sagde han: ei at kunne opvarte Dem dermed; jeg har just solgt den sidste!" Da jeg kjendte vort hele Quarteer, vilde jeg vide til hvem. „Til Den og Den! svarte han mig: Han har paa nogen Tid begyndt at gjøre sig ret tilgode, og henter sig hver Middag en Høne eller deslige." Nu havde vi, Notabene, for tre Dage siden, tabt Generalens Spor — det betænkte jeg. Næste Dag gik jeg atter hen, at hente et Par Agerhøns, men jeg tog dem raae, for at faae nogen Tid til at skaffe med Kokkedrengen, der maatte stege dem til mig. Mens jeg nu sidder der og snakker, kommer Manden som jeg har i Kikkerten, heldigviis og udsøger sig en Kalkun, en feed stegt Kalkun. „Nu, siger jeg: I maa have en usædvanlig god Appetit, hvis I til Middag vil blive færdig med den." — Han smiler, blinker med Øinene, og da det nu er en afgjort Sandhed, at en Franskmand hellere lader sig hænge, end holder et Indfald tilbage, svarer han mig ogsaa, at Kalkunen ikke er for stor, eftersom han spiser for To. Nu saae jeg ham ret fast i Øinene — han slog dem ned, og skyndte sig, at komme bort med sin Steg. Men nu var jeg vis paa, at han kjendte Pichegrü; jeg angav det — mod en god Douceur udleverede han Generalen, og jeg for min Part fik 6000 Franker.

Fru Coulanges. O, Du er meget oplagt til slige Streger; med mig forholder det sig tvertimod.

Fru Tourville. Men Du er smuk, og var Du saa klog og fiffig som jeg, aad Du af to Kryhber paa een Gang. Denne Spanier seer ud som en sand Pigejæger, og Du kunde sikkert fralokke ham en Hob blanke Dubloner. Folkene her i Huset sige, at han har Penge som Græs.

Fru Coulanges. Ak, hvor er jeg træt! Hele forrige Nat har jeg heller ikke lukket et Øie.

Fru Tourville. O, havde jeg været saa smuk som Du, da havde jeg skullet bringe det vidt! Men Du, hvad vilde Du udrette, hvis jeg ikke ledsagede Dig paa Dine Missioner, og hjalp Dig med Raad og Daad? Maa jeg ikke altid jage Vildtet op til Dig? Gjør Du vel mere, end udrækker Haanden, for at tage de Penge ind, vor Bestilling indbringer Dig?

Fru Coulanges (bitter). Glem ikke den Ære, vi have deraf —

Fru Tourville. Pyt med Æren! Det er latterlige Fordomme. Der gives langt fornemmere Folk end vi, der drive et endnu slettere Haandværk.

Lovise (træder ind). Oberst Diaz ubeder sig Tilladelse til at gjøre begge Damerne sin Opvartning.

Fru Tourville. Skal være os en Ære! (Lovise gaaer.) Der seer man, hvor nyttigt det er, at være smuk. Hun behøver slet ingen Umage at gjøre sig; hun behøver kun at vise sig, og straxt rende Mændene efter hende.

II.

Don Juan (træder ind). Om Forladelse, mine Damer, at jeg saa tidligt uleiliger Dem, men jeg ønskede, selv at overbevise mig om, at Optrinet fra i Aftes ei har skadet den naadige Frues Sundhed.

Fru Coulanges. Det har rystet mig, men dog har jeg aldrig følt mig sødere og mere velgjørende rørt, end just derved.

Fru Tourville (afsides). Godt sagt! (høit) Vil De ikke tage Plads, Hr. Oberst?

Fru Coulanges. De befinder Dem vel? Og hvorledes gaaer det den Ulykkelige, som De har reddet?

Don Juan. Han er frisk og munter, og laver sig allerede til at gaae paa Sildefangst igjen i Aften. Men De seer endnu noget angreben ud, naadige Frue, og jeg maa bebreide mig selv, at jeg saaledes, uden alle Omstændigheder, vovede at komme Dem for Øine med den Forulykkede —

Fru Coulanges. Da havde jeg jo alt see Dem trodse Døden! — Dog, jeg befinder mig meget vel.

Fru Tourville. Men De siger os Intet om Deres eget Helbred, og dog har De sat ikke blot Deres Liv, men ogsaa Deres Sundhed paa Spil — men saa ubesindige ere de unge Mennesker nuomstunder, saadanne ere de Alle!

Don Juan. Jeg har sovet fortræffelig i Nat, og er glad, at jeg har taget et Søbad paa denne Aarstid.

Fru Tourville. Min Datter har uophørligt rost Deres Mod; men hun frygtede, at Forkjølelsen vilde paadrage Dem en Brystbetændelse.

Don Juan. Jeg er stolt af, at have været i Deres Tanker, men det var en slet Soldat, der ikke kunde byde et koldt Bad Trods.

Fru Tourville. Skulde De ikke i Armeen have lært at kjende mine to Sønner? Den Ældste er General og den Yngste Oberst.

Don Juan. Jeg tilstaaer til min Beskjæmmelse, at jeg idag hører dem nævnes førstegang — men — jeg læser de franske Bulletins saa sjelden!

Fru Tourville. Og deri gjør De Ret; i dem tales kun om Blod og Død. Ak, jeg frygter, at man ogsaa vil sende mine Sønner til Spanien — det er en altfor uretfærdig Krig.

(Don Juan leger, uden at svare, med sit Skjærf.)

Fru Coulanges. Det kommer mig fore, som De har sagt mig, at De har boet i Sevilla?

Don Juan. En Tidlang, og saameget er vist, at De, naadige Frue, for min Indbildningskraft tilbagekalder alle de Yndigheder som smykke Damerne i denne Stad, kun med den Forskjel, at disses Farve er mørkere.

Fru Tourville. Er ikke Deres Junta forsamlet i Sevilla? O, af hvilke modige Mænd bestaaer den ikke? De ligne gandske Romerne fra Julius Cæsars Tider.

Fru Coulanges. De spiller, da De er en Spanier, uden-tvivl Guitarre, Hr. Oberst, og frygtede jeg ei, at uleilige Dem dermed, havde jeg stor Lyst til at sætte Deres Talent paa Prøve.

Don Juan. Alt, hvad der kan fornøie Dem, naadige Frue, kan ei Andet, end være mig behageligt. Men desværre maa jeg tilstaae, at jeg kun spiller Guitarre saameget som jeg behøver for i Nødsfald at kunne bringe en Serenade eller for at akkompagnere en af vore simple spanske Romancer. Men De, naadige Frue, ynder rimeligviis kun de store Opera-Arier.

Fru Coulanges. Ingenlunde. Deres tungsindige Sange behage mig langt bedre end den karacterløse Musik, som det nu er Moden at beundre.

Fru Tourville. Musiken forjager mig — jeg elsker den ikke. Undskyld mig, Hr. Oberst! (sagte til sin Datter) Leiligheden er god; benyt Dig deraf.

III.

Don Juan. De elsker de spanske Romancer. Tør jeg haabe, at høre Dem synge en?

Fru Coulanges. Ville disse fædrelandske Toner ei vække nogen Hjemvee hos Dem?

Don Juan. Sangerinden vil bevare mig derfor.

Fru Coulanges. Her ere adskillige — vælg selv.

Don Juan. Her er en, som jeg ikke kjender, men som synes mig at være en gammel Romance. — En i en mauriſk Dame forelsket Ridder — vore gamle Digteres Yndlingsstof.

Fru Coulanges (assides). Ak, hvilket Valg!

(Hun synger, og Don Juan akkompagnerer hende paa Guitarren.)

Fru Coulanges. Hvorledes behager Dem denne Romance?

Don Juan. Herligt, og De har sjunget den i Sandhed guddommeligt — men Helten deri var en Daare. Hellere var jeg, for at behage min Elskede, bleven en Mahomedaner, end jeg for hendes Skyld var bleven en Munk. Men vore gamle Romancer ere kun Udtryk af denne en forældet Verdens Tankemaade.

Fru Coulanges. Ak, endnu er der en fjendtlig Magt, som kun alt for ofte adskiller elskende Hjerter!

Don Juan. Mener De forskjelligt Fædreland, forskjellig Religion?

Fru Coulanges. Der gives endnu mange andre Forhold

Don Juan. Hvad kan da den sande Kjærlighed have at frygte?

Fru Coulanges. Som — for Exempel — naar —

Don Juan. Seer De, De finder intet Exempel, ingen Hindring, som Kjærlighed ikke er istand til at overvinde. Siig mig, naadige Frue, kunde De ikke være istand til at forlade Deres Fædreland, for at følge en Ægtefælle, som havde været saa lykkelig, at vinde Deres Kjærlighed?

Fru Coulanges. Udentvivl — det fordrer jo allerede Hustruens Pligt — men —

Don Juan. Men?

Fru Coulanges. Jeg gifter mig ikke tiere. (med et tvunget Smiil.) Det er for behageligt, at være Enke.

Don Juan (afsides). Fanden tage den Romance!

Kammerjomfruen (træder ind). General La Romana ønsker at tale med Hr. Obersten.

Don Juan. Saa maa jeg adlyde. Tillad altsaa, at jeg anbefaler mig. (Han kysser Fru Coulanges Haand, og gaaer; hun seer kummerfuld efter ham.)

IV.

Havbred. I Baggrunden Matroser, som gjøre en Baad seilfærdig. Ad Siden til Vertshuset Trekroner, udenfor hvilket en spansk Skildvagt gaaer op og ned. Det er Aften.

Don Juan og Wallis.

Wallis. Seer De Signalet?

Don Juan. Ja vel seer jeg, en Miilsvei borte, noget skinne paa Søen som en St. Hansorm, men aldrig vilde jeg have gjættet, at det skal være et Signal.

Wallis. Et Beviis, at De ikke har en Sømands øvede Øie. Skibet ligger os ogsaa langt nærmere end De troer. Inden en Times Forløb kan jeg, naar De har udrettet Deres Ærinde, igjen sætte Dem iland her. Frisk op, Børn! Har I ogsaa omviklet Aarerne vel?

Første Matros. Ja, Lieutenant, De ville ikke pladske stærkere end en Andefod omtrent.

Wallis. Naar vi gaae forbi Batteriet og Havnevolden, maa I bukke Jer dybt ned over Aarerne, og raaber man os an, svare vi ikke.

Don Juan. Vær De ubekymret! Smuglerne løbe hver Nat forbi, uden at man bemærker dem.

(Man aabner Vinduet i Vertshuset, og samme Øieblik træder Fru Coulanges ud paa Balkonen.)

Don Juan. Ha!

Wallis (sagte). Man lægger Mærke til os.

Don Juan (ligesaa). Frygt Intet. Ingen kan kjende os. (til Skildvagten) Du staaer vel Post endnu naar jeg kommer tilbage?

Skildvagten. Ja Hr. Oberst.

Fru Coulanges (synger, uden at bemærke dem, Slutningslinierne af den tilforn sjungne Romance.)

Don Juan (sagte). Det er hende!

Wallis (sagte til Matroserne). Saa skynder Jer, for Satan! Her er ikke godt at tøve!

Fru Coulanges. Ak, Astnens Kjølighed dæmper ei den Flamme, som blusser i mit Hjerte! (Faaer Øie paa Don Juan.) Hvem mon det være?

Wallis. Guds Død, Oberst, hvi stirrer I op mod den Balkon og staaer her saa ubevægelig som en Støtte? — Nu, saa gid Fanden — der kommer ogsaa En fra den anden Side — sandsynligviis vil man afskjære os Tilbagetoget. Være stille som Muus, alle Mand!

V.

Fru Tourville træder ud af Huset. De Forrige.

Fru Coulanges (sagte til Don Juan). Hvo I og er, skynder Eder bort, saa sandt Eders Liv er Eder kjært!

Fru Tourville. Mænd herudenfor Huset — saa nær ved Havbredden — hvad betyder det? (Hun nærmer sig Baaden.)

Wallis. Holdt! Vi ere Smuglere, gjør os ikke ulykkelige! Uden Betaling skal De faae den kosteligste Tobak —

Fru Tourville (endnu nærmere.) Har I ogsaa nogen som er ret god? Jeg vil kjøbe Jer en Deel af.

Wallis. Vi skulle bringe Dem den i Huset — intet Skridt videre! — Støder fra Land — giv mig Noret! (Baaden støder fra Land.)

Fru Tourville. Den Stemme var mig ikke ubekjendt — og den Anden, som var saa tæt indhyllet i sin Kappe — og Skildvagten, som ikke raaber dem an — alt dette er sælsomt og fordægtigt — jeg maa vide, hvad det har at betyde. Undgaae mig skulle de ikke. (gaaer.)

VI.

Fru Coulanges Værelse.

Fru Coulanges og Fru Tourville.

Fru Tourville. Siig hvad Du vil, det var dog ham-

Fru Coulanges. Og jeg paastaaer, at Du tager feil. Det var Smuglere.

Fru Tourville. Om det end var, saa er jeg dog nysgjerrig efter at see dem komme tilbage. For gaaer jeg nu slet ikke tilsengs.

Fru Coulanges. Men den Nattevaagen vil skade Dig, kjære Moder! Lad mig hellere blive oppe!

Fru Tourville. Nei, nei, læg Du Dig gandske roligt, at Du imorgen kan see ret frisk og blomstrende ud. Hos mig kommer det ikke mere saa nøie an paa Ansigtet. Tilmed vil jeg i dette Anliggende, see med egne Øine. Luk Vindues-skodderne, at man ikke skal skimte Lyset herinde.

Fru Coulanges. Hvo veed — maaskee komme de ikke tilbage de første tre — fire Dage.

Fru Tourville. Hm! Er det dem, jeg mener, saa ere de her igjen inden Dagen gryer. Generalen seer saa fortrædelig ud, siden vi hidkom — hele forgangen Nat har jeg hørt ham gaae op og ned i sit Værelse — alt dette har noget at betyde — men lad mig kun raade. De maatte være meget fiffige, skulde de skuffe mig.

Fru Coulanges. Men istedetfor at sidde oppe, behøvede Du jo kun at spørge Verten i Morgentidlig om Nogen af hans Gjæster havde været ude i Nat.

Fru Tourville. Hvor eenfoldigt! Men gaae nu tilsengs — Klokken gaaer allerede til Et.

Fru Coulanges. Jeg kan dog ikke sove, naar jeg veed, at Du vaager.

Fru Tourville. Nu, saa gjør som Du behager. — See, hos Generalen er ogsaa Lys endnu — man seer Gjenskinnet deraf

paa Vandet — jeg havde stor Lyst til at aabne Balkondøren, men jeg vover det ikke.

Fru Coulanges. Luk den kun op — jeg troer, den friske Luft vil forjage min Hovedpine.

Fru Tourville. Bringe vi blot ikke derved den gamle Næv paa Spor. — Hør, hvor stærkt han gaaer op og ned! (Fru Coulanges støder en Stol om.) Jh, hvor kan Du være saa uforsigtig!

Fru Coulanges. Au, den faldt paa min Fod — o, hvor det gjør ondt!

Fru Tourville. Saa vær dog stille, Du kjælne Tøs! — Seer Du Lyset histude paa Vandet —

Fru Coulanges. Maaskee et Fyrtaarn ved Kysten —

Fru Tourville. Nei, jeg troer det er et Skib, som i nogle Dage har krydset ved Beltets Indløb under hamborgsk Flag.

Fru Coulanges. Nu, hvor kan da et hamborgsk Skib interessere Dig?

Fru Tourville. Fordi det ligesaa lidet er fra Hamborg som jeg.

Fru Coulanges. Du er sandelig uudtømmelig i sælsomme Formodninger. Men paa Grund af saa tom en Mistanke vilde jeg dog ikke søge at gjøre Mennesker ulykkelige —

Fru Tourville. Jeg maa lee — Du taler jo i Aften som en Præst — men stille, nu seer jeg to Lys istedetfor det ene, men svagt — Tingen vorder stedse interessantere.

Fru Coulanges (sagte). Ak! — (høit) Kjender Du da Skibssignalerne?

Fru Tourville. Og hos Generalen slukkes Lyset nu — Bravo!

Fru Coulanges. Han er klogere end vi, han er gaaet tilsengs.

Fru Tourville. See, der er hans Lys igjen! — Vil Du maaskee paastaae, at han har slukket det, og at det nu gandske tilfældigviis har tændt sig selv? -- To Lys paa Skibet, og her eet slukket — o, jeg har seet Dem i Kortet, Hr. General! — Men hvor Du seer bleg ud! Jeg sagde Dig nok, Du havde ikke godt af at blive oppe saalænge. Gaae tilsengs mit Barn, og sov Dig til Din Lykke, thi skuffe ikke alle Solemærker mig, er nu vor Lykke gjort.

Fru Coulanges. O Gud give, vi havde gjort den før!

Fru Tourville. Deri har Du Ret, thi saa kjørte vi nu i Kareth i Paris, istedetfor at gaae og forkjøle os her i det kolde Fyen. Men Taalmodighed — nu sees der atter kun eet Lys.

Fru Coulanges. Men saa lad os da nu gaae isenq.

Fru Tourville. Det tillader min Samvittighed mig ikke. Jeg maa blive oppe, maa see dem komme tilbage, før har jeg ingen Ro — jeg maa have Beviser, og dem medbringer Baaden ved sin Tilbagekomst. Kunde jeg, gik jeg strax til Residenten, men det vilde ikke hjelpe stort — han er saa dum — nei, jeg vil selv skrive til Prindsen.

Fru Coulanges. Mit Hoved brander som Ild!

Fru Tourville. Stille! Der seer jeg noget Sort svømme paa Vandet — det er enten en Baad eller en Hvalfisk — lad os lukke Skoderne tættere i, at man ikke skal bemærke os — saa —

Fru Coulanges. Det er Smuglerne —

Fru Tourville. Der er Manden i Kappen igjen — han trykker den Andens Haand, og springer iland — Skildvagten raaber ham ikke an — Nu kommer han herind! — God Nat, Adele! (hun gaaer.)

VII.

Fru Coulanges (allene). Han er forloren! Og jeg, jeg Ulykkelige, har styrtet ham i Fordærvelse! Give Gud, vi vare gangne tilgrunde, inden vi løb ind i denne Havn! Han, den eneste Mand, for hvem jeg har følt Kjærlighed! — Men hvor er det muligt, at jeg saa gandske har kunnet skifte Sind i den korte Tid? — Kjærlighed har aabnet mine Øine! Ja, min Skjebne er afgjort. Jeg binder den til hans — jeg vil aabenbare ham Alt, vil forlade Alt, forsage Alt, for at følge ham. Jeg elsker kun ham, jeg kan Intet elske, uden ham! — Men vil han ikke støde mig fra sig, naar han hører, hvo jeg er? Og dølge det for ham? Nei, Don Juan er ingen Elsker, som jeg kan dølge noget for — og tilstaae ham Alt, — han vilde foragte mig, forkaste mig — men, han tænke om mig hvad han vil, jeg elsker ham for høit til at jeg skulde tænke paa mig selv, hvor det gjelder hans Redning. Tidligere eller sildigere vil han dog erfare, hvo jeg er — maaskee vil han vredes mindre paa mig, naar han erfarer Alt af mig selv — han vil føle, hvor jeg elsker ham! — Alt vil jeg sige ham — jeg udsætter mig for hans Vrede — men jeg redder ham dog. (gaaer.)

VIII.

Don Juans Værelse.

Fru Coulanges (træder ind). Han er endnu hos Generalen — hvor jeg skjælver! — Det kommer mig fore, som om jeg seer ham overalt! (hun kaster sine Øine paa Bordet) Et begyndt Brev — ak, maaskee til en Elskerinde i Spanien! — Der ligger hans Signet — hvilket smukt stort Vaaben, og mit Navn — saa

dunkelt og ubekjendt! — En Svane med det Valgsprog: Uden Plet! — O, det Valgsprog vil han aldrig fornægte! — Et qvindeligt Portrait — sikkert hans Moders!

IX.

Don Juan (træder ind, og siger afsides) Hvilken behagelig Overraskelse!

Fru Coulanges (uden at see ham). Det er de samme Træk; men om hans Mund svæver ikke dette Stolthedstræk. (bliver ham vaer.) Ak!

Don Juan (kaster sig for hendes Fødder). De seer den yrigste og taknemmeligste af alle Deres Tilbedere for Deres Fødder, skjønne Adele!

Fru Coulanges. Gud, hvor skal jeg tage Mod fra!

Don Juan. De har tændt en Lidenskab i mit Hjerte, som —

Fru Coulanges. O Don Juan, hvor lidet egner sig dette Øieblik, hvori Sværdet hænger over Deres Hoved ved et Haar, til at tale om Kjærlighed!

Don Juan. Men jeg holder Dem i mine Arme —

Fru Coulanges (vridende sig fra ham). Slip mig, jeg beder Dem, og hør, hvad jeg har at sige —

Don Juan. Men, hvad er det da?

Fru Coulanges. Alle Deres Planer ere røbede — De og Generalen ere forlorne —

Don Juan (afsides). Himmel! (høit) Hvilke Planer? Jeg forstaaer Dem ikke —

Fru Coulanges. De korresponderer med Engellænderne. De har havt en Sammenkomst med dem paa det Skib som hist

krydser om. Generalen har givet Signaler, som ere blevne bemærkede — man belurer alle Deres Fjed, De er omgiven af Spioner, og De maa opbyde al Deres Forsigtighed for at undgaae de Snarer, man lægger for Dem.

Don Juan. Men i Sandhed — o, naadige Frue — hvor rødmer jeg for Dem, at jeg saa gandske har misforstaaet Dem i det første Øieblik jeg traadte ind.

Fru Coulanges. For mig behøver De ei at rødme. Vær paa Deres Post, og kan jeg gavne Dem, da gjør ubetinget Regning paa mig.

Don Juan. Hvormegen Tak ere vi Dem skyldige! Hvorledes kunne vi nogensinde —

Fru Coulanges. Tal, kan jeg være Dem til nogen Nytte?

Don Juan. Nævn mig Den, som lurer paa! os — den Skurk skal ikke blive længe blandt de Levende.

Fru Coulanges. Jeg veed ikke, Don Juan, hvorledes —

Don Juan. Fuldend Deres Værk, red os, vor Sag er jo retfærdig — tal, naadige Frue!

Fru Coulanges. Ak, jeg kan, jeg tør ikke vove det —

Don Juan. Frygt Intet. Er jeg ikke rede at beskytte Dem? O, vilde De kun fatte Tillid til mig!

Fru Coulanges. Jeg troer, at det maaskee —

Don Juan. — Er den franske Resident? Jeg iler øieblikkeligt at slukke hans Livslys —

Fru Coulanges. Nei, nei — jeg var endnu oppe — jeg stod paa Balkonen, da De seilede hort, og —

Don Juan. Deres Fru Moder mødte os, men —

Fru Coulanges. O, hun vil ikke forraade Dem, hun har anseet Dem for Smuglere — men i Nærheden vare Mennesker skjulte, som have seet Alt —

Don Juan. Men de maa dog være leiede dertil af Residenten.

Fru Coulanges. Han er saa eenfoldig, at De vel egentligen ikke kan have noget af ham at frygte — men Alt, hvad jeg tør sige Dem, er denne Advarsel: overlæg Alt paa det noieste — og denne Bøn: træf saasnart som muligt de fornødne Anstalter til Deres Planers Udførelse. Kan jeg være Dem behjelpelig deri, saa gjør gandske Regning paa mig. God Nat. (iler bort.)

Don Juan. Tøv, ak tøv dog, min Skytsengel — hun er borte! Der ere vi i en fordømt Stilling — Generalen maa strax erfare Alt. (gaaer.)

Ende paa andet Optog.*)

---

*) At dette Skuespil endnu engang afbrydes, beder jeg Læserne undskylde paa Grund af, at Forfatteren til den næstpaafølgende originale Meddelelse, ønskede samme indført i det forstudgivne Hefte, med hvilken Forandring jeg haaber, de fleste ikke ville blive utilfredse.

Udgiveren.

Studenter-Liv.

For ti Aar siden blev jeg Student, og den Dag idag er jeg endnu Student — lad mig ogsaa være Sioner, Natvægter og hvad Læseren ellers vil høre om mig, Student er jeg dog, og lad mig end være, i hvad Man kalder en forfalden Student, saa er jeg dog ikke relegeret endnu, men kan tage Deel i de akademiske Høitideligheder, uden at Andet fattes mig dertil, end Klæderne, som ingen Skræder vil betroe mig. Hvorledes det egentligen gik til, at jeg blev immatrikuleret Studiosus, veed jeg ikke. I endeel Aar gik jeg i Skole, og fik, som en forældrelos Dreng, Noget, hvad Man kalder Stipendier, samt spiste paa Omgang hos Borgerne i Byen. Da det havde varet ved en skikkelig Tid, tog Rectoren mig for sig, og sagde: „Nu kan Han gaae til Kjøbenhavn, og lade sig gjøre til Student. Han har altid viist sig som et yderlig excentrisk Hoved, der immer løber ad Siden, Middelveien forbi. Jeg kan umuligt beholde Ham her i Skolen længer — Han gjør mig ellers alle Peblingerne galne. Der har Han 11 Rigsdaler til sit Borgerbrev, og 20 Rigsdaler desuden af Skolens Midler. See nu at komme snart af Sted, og hold mig ingen Taler til Disciplene her, inden Han reiser. Skik sig vel; Han har, for Gud, et ypperligt Nemme, og det er ikke vor Herres eller min Skyld, at Han ikke har lært at læse indenad. Nu, udenad kan Han desbedre. Gud være med Ham!" —

Paa disse Ord gik jeg da til Kjøbenhavn, og bar Alt, hvad jeg eiede, paa min Ryg. Læse indenad! Hvor skulde jeg komme til det, gamle Rector? Har jeg da nogensinde eiet de Bøger, hvori jeg skulde læse? Maatte jeg da ikke læse udenad af Nød?

Jeg kan ikke sige, hvor begjerlig jeg var efter at see en Professor. I min Fødeby var Ingen. I mine Tanker havde jeg derimod gjort mig et Udkast af en Professors Portrait, og var usigelig længselsfuld efter at see, om det lignede. En Professor maatte, efter min Idee, i sin Person forene Alt, hvad der var Ærværdigt under Himlen; hans Læber maatte flyde over af Viisdom, hans Hjerte af Kjærlighed. En Konge er en stor Mand, tænkte jeg, men en Professor, en Professor maa dog være større!

Nu, jeg fik da mit Ønske opfyldt. Jeg saae og hørte paa een Dag et halvt Dusin Professorer. Men det var udentvivl min Skade, at jeg saae og hørte saa mange paa eengang. Jeg stirrede paa En, saasnart han aabnede Munden; nu kommer det, tænkte jeg hvert Øieblik. Men der kom Intet, uden de gamle Omgvæd: Hvad hedde Floderne i Rusland? Hvorledes førtes den spanske Successionskrig? Hvorledes inddeles Menneskenes Pligter? o.s.v. Gud veed, jeg var hjertelig kjed deraf. Men svare derpaa maatte jeg jo dog, ellers havde de ikke gjort mig til Student. For imidlertid at bringe lidt Liv ind i den tørre Underholdning, gjorde jeg mangehaande Udskeielser og brugte adskillige Omsvøb, inden jeg kom til Meningen. Det undgik mig

ikke, at den ene Professor saae paa den Anden og snart smilte, snart rystede paa Hovedet, snart ved ædruelige Overgange søgte at inddæmme Strømmen af min Tale. Det sidste Spørgsmaal, jeg fik, var dette: Hvad skylder en Yngling, som vil vorde Student, sig selv og Andre? —

Herpaa tog jeg saaledes til Orde: „Tillad mig, Hr. Professor, her at tale i første Person, aldenstund jeg er en saadan Yngling, som vil vorde Student, om Lykken føier. Hvad skylder jeg altsaa mig selv? Intet, slet Intet. Intet har jeg givet mig selv, Intet har jeg laant mig selv, jeg og jeg have slet ingen Regning sammen, vort Mellemværende er altid paa det Rene. Hvad skylder jeg Andre? Endnu Intet, saavidt jeg veed. Fragten herhid er betalt, thi jeg gik paa min Fod; min Værtinde har jeg betalt en Maaned forud; mit Borgerbrev kan jeg løse, om noget bliver mig betroet. Men da jeg ikke har større Formue, end ni Rigsdaler Alt i Alt, vil jeg udentvivl komme til at skylde Andre desmere siden."

Der opstod en almindelig Latter; men jeg sad der gandske alvorlig, som om jeg havde sagt noget meget Fornuftigt. „Er der da Intet," vedblev Professoren efter en Pause: „som De agter at foretage Dem ved Deres Immatrikulering?"

„Jeg føler at være Dem Tak skyldig, Hr. Professor," svarte jeg: „fordi De henvender Deres Spørgsmaal umiddelbart til mig selv, og derved ligesom berettiger mig til, at optræde i nærværende Examen som en levende Person. Tilvisse har jeg

tænkt paa Eet og Andet, som jeg vil foretage mig, naar jeg slipper vel herfra. Da jeg i Skolen blev flyttet op i Mesterlectien, maatte jeg give en Bowle Punsch til de gamle Drenge derinde. Jeg havde bitterlig lidet Raad dertil, men deres Fordring grundede sig paa en gammel Tradition, som jeg maatte respektere. Iaften agter jeg at holde et convivium privatissimum, og derved at foretage en høitidelig Akt med den Kjole, jeg her bærer. Jeg agter nemlig at tage den af og ophænge den under Loftet, paa den Krog, som er bestemt for Lysekronen. Med et Spanskrør vil jeg nu, efter at have oplukket alle Vinduer, børste løs derpaa, og raabe: „Far ud, du urene Aand! Far ud, du graahærdede Skolestov! — Derhos vil jeg trampe med Fødderne, saa stærkt som mine usammenhængende Støvler ville tillade, raabende ligeviis: Fald af mine Studenter-Been, du Peblinge-Støv, at Pigen kan feie dig ud imorgen aarle!"

„Men vil den Mængde Støv ikke falde Dem for Brystet, troer De?" spurgte Professoren spøgende. — „Just for dette Tilfælde er det, jeg har et Par Glas Punsch ved Haanden," svarte jeg: „og tillader De, vil jeg tomme det ene paa Deres Sundhed." — „Og naar nu Støvet saaledes er skaffet tilside," tog han Ordet med et forbindtligt Buk: „Hvad tænker De da videre at gjøre?" — „Saa vil jeg ret sole og baltre mig i min Friheds Morgenrøde!" svarte jeg. — „Nu takker jeg ærbødigst, min Herre!" sagde Professoren, bukkede, og Examen var forbi.

Dagen efter gik jeg i Kongens Have med mit akademiske Borgerbrev i Lommen. Til privat Præceptor havde jeg faaet Historikeren Abraham Kall, en jovial gammel Herre, med mange Penge og endnu flere Kundskaber. Nu er han død. Men dengang gik han med gult Frak og glat Paryk; og under denne Paryk boede, som under et beskedent Straatag, Fru Clio med hele sin Hofstat.

Som sagt, jeg gik i Kongens Have, og talede med mig selv, omtrent saalunde: „Glæd dig, min Aand! Nu har du Borgerret i det Rige, Man indrømmer Videnskaberne; nu er du ansat for et vist Hartkorn deri. En Borger har Sorger. Men jeg vil være en Borger uden Sorg. Hil Eder, I gamle Bøge! Som I, vil jeg reise mig mod Himlen, men ikke vil jeg være fæstet til een Plet, som I! Eja, jeg er en Friherre nu! Hvor jeg aander let! O, nu har jeg Vinger! — Ingen Plan for Fremtiden! Nei, nei. Alt Andet, kun ingen Plan! Jeg vil kaste mig ud i Livet som en modig Svømmer; jeg vil besøge alle Kyster; de, som staae paa Stranden, skulle forfe sig og sige: Han er forloren! — men saa vil jeg løfte det dryppende Hoved over Bølgen, og lee dem ud!"

„De synes at være meget lykkelig, kjære Herre!" lød en Stemme bag mig. Jeg saae mig om, og for mig stod en liden, mager Mand, med den dybeste Kummers Udtryk i alle Miner.

„Og hvorfor skulde jeg da ikke være lykkelig? spurte jeg: Kan da Fuglen, som er sluppen ud af sit Buur, Andet, end baske med Vingerne og give sin Glæde Luft i muntre Toner? Men hvorfor sporger De mig?

Kom, lad os sætte os paa denne Bænk. Hvorfor spørger De mig?"

„Ak, fordi jeg er meget ulykkelig!" sukkede han. —„Stakkels Staader! udbrød jeg: Saae jeg ikke nok, ved første Blik, at De ikke hørte til mine Folk! Men i hvad Forbindelse staaer da Deres Ulykke med min Lykke?"

„Jeg tænkte — stammede han, og slog Øinene ned: jeg tænkte, at den Lykkelige maatte have et aabent Hjerte for Andres Nød — og saa vilde jeg da bede Dem —" — „Hvorom?" — „Om et Laan af 10 Rigsdaler, som jeg maa have, hvis jeg ikke imorgen Aften skal ligge paa Gaden med en syg Kone og sex hungrige Børn. Jeg har banket paa mange Dørre, men faaet Nei overalt. Halvfortvivlet gik jeg hjemmefra — listede mig herind — saae Dem —"

„Men min gode Mand, indvendte jeg: hvor kan De da troe om mig, at jeg er et Menneske paa ti Rigsdaler? Seer De da ikke, at min Kjole er vendt, og at jeg halvveis er voxet derfra? Betragt mine Støvler, og overbeviis Dem selv —"

„Jeg meente dog, da De talte saa høit med Dem selv af Glæde —" — „Er det da saa nødvendigt, at Glæde og Penge skal høre sammen? spurgte jeg: Om De stiller mig paa Hovedet, falder der ikke mere ud af min Lomme, end otte Rigsdaler. Igaar havde jeg Ni. Men iaftes gjorde jeg et Gilde med mig selv, og det kostede En." — „Vilde De — udbrød han hastigt — ak, vilde De dog hjelpe mig med de Otte!"

„Men Gud velsigne Dem, indvendte jeg: hvor i Verden er det dog muligt? Lad Dem sige, min gode Mand! Jeg er en studerende Yngling, som skal ligge her og lære Videnskaber. Naar jeg nu laaner Dem alle mine Penge, hvorledes skal jeg saa selv komme ud af det?" — „Saa tilgiv min Dristighed!" bad han, idet han foer med Haanden over Øinene, og vilde gaae.

„Det forstaaer sig, vedblev jeg, idet jeg greb ham ved Armen: mit Logis har jeg betalt en Maaned forud, og er altsaa paa en Maade i Forhaanden — nu, saa tag da i Herrens Navn de otte Rigsdaler!"

Han vilde kysse min Haand, han vilde falde mig tilfode, men jeg sagde: „Vær ædru, min Ven! Skildvagten hist har Øie med os; maaskee har han Ordre, ingen sentimentale Optrin at taale paa en offentlig Spadsereplads. Skynd Dem bort, og vær Dem itide om de to Rigsdaler, De endnu mangler!"

Dermed skiltes vi ad. Jeg var ret forunderligt tilmode, men dog gandske glad i Hjertet, saavidt jeg mindes. Paa min Vandring i Haven saae jeg mange Skjønheder; mit Gemyt begyndte atter at exalteres, og jeg søgte Eensomhed, for at tale uforstyrret med mig selv. En fattigklædt Kone fulgte efter mig, med et Barn ved hver Haand —

„Gud velsigne Dem, gode Herre!" bad hun, og holdt Haanden frem med lidende Mine. — „Nei! raabte jeg barsk, idet jeg vendte mig imod hende, som om jeg vilde æde hende: nei, det er imod al Folkeret! Saae De maaskee, at jeg laante Manden otte Rigsdaler? Hørte De da ikke ogsaa, at det var mine eneste?"

Forknyttet trak hun sig tilbage. „Om jeg nu ogsaa vilde vende alle mine Lommer, vedblev jeg mildere: hvad kom der ud af, gode Kone? Her er Intet — der er Intet — Gud forlade mig, der er dog en Bog, kan jeg føle."

Jeg tog den frem. „See, sagde jeg belærende: her er en Bog, som er skreven af en romersk Historiker, ved Navn Suetonius; et synderligt Tilfælde vil just, at denne Bog skal være min. Tag den, gaae med den til Hartvig Soldin i Pilestræde. Han kjøber den strax, og giver for den, ikke hvad hun vil, men hvad han vil. Vale, Mutter! Nu maa jeg hjem, ellers beholder jeg ikke Kjolen paa Kroppen."

Da jeg kom hjem, mødte jeg just en Hob Kamerader paa min Trappe. De fulgte mig ind paa mit Kammer. „Hvad ville I her? Hvad søge I her? begyndte jeg: Visdom finde I ikke inden disse Vægge; hvad der legemligen kan fryde og styrke et Menneskes Hjerte, har jeg ikke — —"

„Du skal Intet give os, uden Dit Humør og Dit friske lystige Mod! raabte En: Vi vide, at Du Intet har, men altid skal Du være os Andre en velkommen Gjæst — o, vi faae hele Ladninger Victualier hjemmefra! Men for det første skal Du følge os paa en Aftenvandring."

Vi gik. Hvor Kronprindsessegaden og Dronningens Tvergade støde sammen, er et Hjørne, og paa dette Hjørne boede en Mand, hvis Navn var Planik. Af Metier var han en Dandsebodvert. Der gik vi hen, vi dydige Ungersvende.

Men nu vil jeg kaste Pennen bort, thi jeg forsøgte det Umuligste, om jeg med den vilde male de voldsomme Indtryk, som her bestormede min Sjel. Var det Harme? Var det Medynk? — Er jeg istand til at sige det? Det sang for mine Øren, det svimlede for mine Øine, det brændte i mit Blod. Hvor bruste Musikken! Hvor hvirvlede Parrene! Hvor klinkede Glassene! Hvor dampede Cigarrerne! — Er da dette et tyrkisk Paradiis? spurgte jeg mig selv: Eller er det Helvedes Forgaard? I sidste Fald burde Man dog ikke betale Entree-Kortet.

Jeg satte mig ned, og saae til. De andre Studenter fandt sig snart i Forholdene, og orienterede sig det bedste muligt. — Snart faldt jeg i Tanker, og da jeg fra Barnsbeen har havt den Vane, at tænke høit, begyndte jeg at tale med mig selv, saalunde: „Slig en Dandsebod er dog et sælsomt Institut! Jeg finder ikke det Mindste her, der seer ud som Moralitæt eller deslige, skjøndt dog Alt er praktisk her. Hvad der læres i Skolerne, hvad der prækes i Kirkerne — Man maatte gjøre sig skyldig i den meest himmelskrigende Fordreielse, om Man vilde sige, at det fandt sin Anvendelse her. Smukke Skabninger, disse Piger! Ak Gud, meget smukke tildeels! Og — Alle forlorne!"

„Alle forlorne!" længe gjenlød dette Udraab i mit Inderste. Da tog Musikken; hen imod mig kom En af Demoiselerne — i mine Øine den Skjønneste af dem Alle — og satte sig hos mig.

„De dandser ikke?" spurgte hun, idet hun lod Tørklædet glide over det smukke Ansigt. — „Ak nei! svarte jeg: Jeg vilde ikke kunne holde Takten her."

— „Hvorfor ikke?" — „Hvorfor ikke? Og derom spørger De? Er her da ikke Alt forenet, paa een Plet og eet Bret, Alt, hvad der kan bringe et fornuftigt Menneske ud af Takten?" — „Ah, De er fornuftig? smilte hun: ja saa!" — „Nei, raabte jeg: hvad man egentlig kalder fornuftig, er jeg ikke; der ere endogsaa dem, som ville sige, jeg er ikke ret klog. Og De vil sige det samme, tænker jeg, naar De har hørt mig tale en liden Stund. Først og fremmest vil jeg spørge Dem: Hvorfor græder og hyler De ikke?" — Tvivlende saae hun paa mig. — „Eller maaskee skulde jeg stile mit Spørgsmaal saaledes! vedblev jeg: Hvortidt i Dognet giver De Satan Audients? Tilgiv mig, Ordene falde mig underligt paa Tungen iblandt. Lever den Qvinde endnu, som har baaret Dem under sit Hjerte? Havde hun givet Dem lidt Gift i Deres Barndom, da var De nu en Engel i Himlen. De har ret en Engels Ansigt. Der er en Blomst, som hedder Tagetes erecta; Man kalder den ogsaa Flos africanus. Man kan ikke see noget Skjønnere; den er gandske fortryllende. Men lugter Man dertil, indaander Man en giftig, bedøvende Duft. Jeg vil ikke tale mere med Dem iaften. Om ti Aar er jeg maaskee en bosat Mand, som fører sin egen Huusholdning; saa vil jeg tage min Fisk hos Dem." — „Ha, ha ha! Farvel, tosede Herre!" stoggerloe hun med fordreiet Ansigt, og gik.

Lidt efter kom en høi, bredskuldret Mand hen til mig og satte sig paa den Stol, hun havde forladt. — Hvad er Deres Metier, min Herre?" spurgte han med dyb Bas. — „Jeg er Candidatus artium og

Studiosus Philologiæ, svarte jeg: og De?" — „Jeg er Slagter her i Byen, svarte han: og kommer, at sætte Dem tilrette for Deres fornærmelige Opførsel mod den Dame, som nys forlod Dem. De har været meget ugalant, maa jeg sige!" — „Saa er her jo dog et Slags Moral inde! tog jeg Ordet: Vær mig velkommen, ærværdige Dydsprædikant! Vedbliv at tale; jeg forudseer, at De vil røre mit Hjerte."

„Ingen Talemaader her! raabte han saa høit, at Folk begyndte at samles om os: De giver Punsch Stuen rundt, og takker mig, at jeg lader Dem slippe dermed." — „Men hvormed har jeg da egentlig fornærmet den Dame, De beskytter?" spurgte jeg. — „De har sagt, svarte han: at hendes Moder har villet give hende Gift i Maden, og da jeg nu kjender saavel Moder som Datter, og veed, at de ere to oprigtige Dydsmennesker . . ."

„Ja saa! tog jeg Ordet, og hidkaldte Verten. Denne Mand, tiltalte jeg ham: forlanger, at jeg skal give Punsch Stuen rundt, paa Grund af, at en Dame her har løiet om mig, at jeg skal have løiet hendes Moder paa. Er det i sin Orden, som det jo vistnok er, saa tillad mig at spørge, om De vil betroe mig saamegen Punsch, som her kan drikkes, indtil jeg vorder ved Penge?"

„Er her Nogen, som kjender denne Herre? spurgte Planick, og saae sig om: Nogen, som vil kavere for ham?" — „Vi ville betale for ham!" raabte mine Kamerader. — „Ikke saa, ikke saa! raabte

jeg: Nu giver jeg ingen Punsch!" — „Saa maa De slaaes!" skreg min Modstander. — „Dertil er jeg vel egentlig endnu for ung! svarte jeg, og stillede mig ved hans Side: Deres Høide har jeg vel, som De seer, men i Breden fattes mine Skuldre et Par Tommer endnu. Kunde De derfor tøve, til jeg fik udvoxet. . . ."

„Nu intet Øieblik længer!" raabte Hiin forbittret, og greb mig i Brystet. — Jeg hamlig erviis, idet jeg skreg: „Spiller op, Musikanter! En Bataille-Marsch! En Kolbot-Allegro!" Og En, To, Tre, Knæet for hans Mave, jeg baglænds ned, og Slagteren over mit Hoved!

Gulvet rystede ved hans Fald. „Han har brækket en Arm!" lød det gjennem Salen. — Jeg stod op, og nærmede mig ham. „Giv mig Haanden! raabte han: Du er en Djævels Karl, et sjeldent Menneske! Kan jeg tjene Dig i Noget, skal det være mig en Fornøielse. Saa, hvem vil følge mig hen til en Doctor?" — Han gik, ledsaget af sine Venner.

Dette Eventyr blev ikke uden Indflydelse paa min Skjebne. Da jeg, nogle Dage efter, besøgte Forelæsningerne, mærkede jeg, at Alle, som jeg kom nær, vege tilbage med et Slags ærbødig Sky. Men den rette Aarsag gjættede jeg dog ikke, før jeg, nogen Tid efter, fik et Brev fra min gamle Rector, af følgende Indhold:

„Jeg ønsker Ham til Lykke, min Søn, med sin Examen,
„skjøndt det fra sikker Haand er kommen til min Kund-
„skab, at Han, paa de simpleste Spørgsmaal, haver
„givet meget udsvævende og tildeels urimelige Svar.

„At Han, som en studerende Yngling, haver Pligter
„at iagttage saavel mod sig selv, som mod sine Lærere
„og Medstuderende, er Noget, Han vidste altfor vel,
„til at Han behøvede, at give Snak derfor, og jeg
„maa tilskrive det, deels Examinators Skaansel,
„deels maaskee ogsaa mit ganske favorable Testimonio,
„at Han ikke gik ganske rejekt, thi Personer, som vare
„tilstede derved, have fortalt mig, at Han haver slaget
„om sig uden mindste Blusel med det utaaleligste Væv
„udaf Verden. Saa er det mig ogsaa fortalt, at
„Han paa en Dandsebod haver trakteret de Penge,
„jeg gav Ham at sustenere sig med, op i Arraks-
„Punsch, som er en meget farlig Drik, samt at Han
„hernæst, i usømmelig Fuldskab, haver forliebet sig
„i en Dame af slet Qvalitæt, og ydermere, da denne
„Qvindesperson foretrak en Slagtermester for Ham,
„truet at ville give hende Forgift i Maden, ja, vppet
„Trætte med Slagteren, indvæltet sig paa ham, og
„slaget ham halvdød. Jeg vil ikke vidtløftigen vise,
„hvad Han med denne sin Opførsel haver fortjent; den
„charakteriserer sig ganske selv; Hans egen Samvittighed
„og agtværdige Mænds Omdømme vil nok lade Ham er-
„fare det. Han maa være glad, at Han hverken haver
„Fader eller Moder, som skulle vride deres Hænder
„over Ham. Hvad jeg haver sagt saa mangelund,
„siger jeg endnu: Han har et ypperligt ingenium,
„men Han er en Sværmer, en Enthusiast, og derfor
„bliver der aldrig Noget udaf Ham. Indlagt sender
„jeg Ham ti Rigsdaler til Livsens Ophold, og i det
„Haab, at Han ikke vil drikke dem Alle op, forbliver
„jeg o. s. v.

Herpaa svarte jeg:

„Gode Olding! Jeg vil ikke forsvare mig, thi det vilde
„være mig umuligt, at sige min Sandhed saa stærkt,

„som Andre deres Løgn. Endnu skylder jeg ikke mig „selv Noget; Andre ikke heller, thi jeg har dog fortjent „Lidet med at informere. Derimod har jeg 8 Rigs„daler udestaaende, som jeg i Kongens Have har laant „en fattig Mand mod hans Ansigts Selvskyldnercau„tion, og om han har drukket dem op i Arrakspunsch, „veed jeg ikke; dog tvivler jeg saare. Paa Dandsebod „har jeg været, og sammesteds moraliseret for en „Skjøge, men ingenlunde forliebet mig i hende. Hun „hidsede en Slagter paa mig, og at han fik Armen „brækket, følte han ikke synderligt til, thi det skete un„der en lystig og livelig Musik. For de ti Rigsdaler „kysser jeg Deres Haand, og lover forelsbigen, at „ville sætte dem i idel tørre Sager.“

Hvad ellers de ovenmeldte Forelæsninger angaaer, saa besøgtes de stærkt i Begyndelsen. Da det første Examinatorium anmeldtes, faldt Mange fra; ved det Andet og Tredie blev det endnu tommere. Endeligen syntes Tingen at komme paa en stadig Fod. Det vil sige: der dannede sig en fast Stok af Tilhørere, navnligen af Saadanne, der med Gevalt læste til et præ ceteris. Slige Personer kalder Man Læseheste. De forsømme aldrig nogen Time; stille og ærbart indfinde de sig med deres kompendiøse Skrivertøi. Kunne de faae en Plads, hvor de maae falde Docenten i Øinene, ere de meget lykkelige, og neppe er et Ord ude af hans Mund — vips, saa have de det ogsaa paa Papiret!

Jeg hørte nu ingenlunde til denne faste Stok. Intet skrev jeg, Lidet hørte jeg; dog hørte jeg netop Nok, for at slippe vel fra Philologicum. Man sagde om mig, at jeg havde læst til denne Examen

i halvanden Dag; men saaledes siger Man Saameget.

I det halve Aar gik det mig stundom kummerligt nok. En Dag var jeg endogsaa bleven ganske husvild. Jeg skulde flytte, jeg kunde ingensteds komme ind, fordi jeg ikke kunde betale en Maaned forud. Vinteren var meget haard; jeg maatte ordentlig et langt Ryk gaae paa Forelæsninger, for at holde Varmen. Det havde kun kostet mig et Ord, saa havde En af de andre Studenter taget mig til sig paa sit Kammer; men min Fattigdom havde gjort mig saa stolt, at jeg, om end min Mave skreg og lamenterede af Sult, aldrig vilde spise eller drikke hos Nogen af dem, hvormeget de end nødte mig. Tre Nætter i Rad laae jeg paa en Bænk i tre forskjellige Auditorier, som jeg fandt aabne ved Aftenstid. Den fjerde Aften fandt jeg alle Dørre lukkede. Mismodig slentrede jeg ned ad Skidenstræde. Udenfor Runde-Kirke holdt en Række Karether, og i den var Lys. Jeg gav mig i Snak med Graveren, en liden korpulent Mand, og havde snart luret ham hans svage Side af. Han kunde nemlig ikke leve, med mindre han hver Dag fik Kramsfugle til Frokost, og indenfor disses stigende eller faldende Priis bevægede sig al hans Frygt og alt hans Haab herneden. Neppe kunde jeg faae saamange denne Hovedsag uvedkommende Ord indførte, som der behøvedes, for at erfare, at der just var Brudevielse i Kirken, og at der næste Morgen skulde være Skriftemaal. Jeg listede mig ind, og skjulte mig, til Høitideligheden var forbi. Karetherne rullede bort. Graveren kom, at slukke Lysene. Derpaa lukkede han den tunge, pibende Dør,

og jeg var alene. Lykkelige Menneske! sukkede jeg efter ham: Du hedder Graver, og veed dog ikke et Ord af, hvad det er at grave! Intet Barn kan holdes over Daaben, intet Par komme i Brudeseng, ingen Dødning stedes til Hvile, med mindre du først seer en Ret Kramsfugle derfor!

Jeg saae, eller rettere, jeg famlede mig om efter en Leilighed. Min Haand fik fat i Grebet paa Døren til en saakaldet lukt Stol — den stod paa Klem. Derind gik jeg. Et luunt Teppe laae paa Gulvet, og med ringe Møie fandt jeg et meget mageligt Sæde i en udstopper Armstol. Jeg foldede mine Hænder, lod Hovedet synke ned paa Brystet, og det varede ikke længe, inden mine Øine lukkede sig.

Pludseligt foer jeg op, vakt af en larmende Musik. Jeg gned mine Øine, jeg lagde Øret til — hvilke ubeskrivelige Toner! Hvilket blændende Lys! — I Choret sad, dannende en Halvkreds, et heelt Orchester — hvorledes? Var det ikke Planik's Musikanter? Jo nøiere jeg saae til, desto tydeligere kom det mig saaledes fore. Ingen kan elske den himmelske Musica inderligere end jeg; men jeg har ogsaa lært at kjende Fanden som Componist, navnligen i de franske Blod-Mænds Frihedshymner og i Napoleons Slag-Musik. Hvad jeg her hørte, var snart saa vellystigt, snart saa grupvækkende, at jeg maatte erkjende det for en infernalsk Composition. Og dette Lys, som flammede saa fælsomt i bleggult Skjær — var det Lamper, var det Fakler, var det maaskee kun tændte Svovlstikker? — Det var mig umuligt, at vorde ret klog derpaa. Nu tang Musiken. Jeg

saae mig om, og bemærkede nu først, til min store Forundring, at Stolene paa begge Sider af den mellemste Kirkegang vare besatte med elegante Herrer og Damer. Jeg trak mig tilbage bag Gardinet; jeg gjør for at noget Øie skulde opdage mig, hvorvel jeg ganske tydeligt saae, at de Tilstedeværende egentlig slet ingen Øine havde, med Liv og Flammer som Mennesker pleie, men kun udbrændte Kul i Øienhulerne. Ganske stille holdt jeg mig, og tittede frem af Baggrunden. Nu droges min Opmærksomhed til den nederste Ende af Kirken. Jeg saae en Procession nærme sig, men jeg hørte intet Fodtrin, ingen Bevægelse. Foran svævede, op ad den midterste Gang, en original Gestalt med et Satyr-Ansigt; han bar en stor Protokol under Armen. Efter ham kom en Skikkelse, heel forunderlig at skue. Det var en liden, bevægelig, vindtør Mand; hans Hoved var bedækket med en Allongeparyk; hans Ansigt havde et magesløst Udtryk af Skalkhed blandet med Forfængelighed; han var klædt som en Candidatus S. S. Ministerii i forrige Tider, og bar en Bladkrave under den spidse Hage. Bag ham gik to adstadige Herrer i lange, slæbende Præstekjoler.

De gik op mod Choret. Manden med Protokollen sagde til Den, som fulgte efter ham: „Behager Monsieur le Diable ikke at gaae op i Sakristiet, medens jeg intimerer?"

„Ak nei, Monsieur Voltaire! svarede Denne: Jeg vil nok blive i En af Mandfolkestolene her, tilligemed de Herrer Censores."

Efter et kort Præludium, traadte Monsieur Voltaire op paa Prædikestolen, og tog omtrent saaledes til Orde:

„Mine høistærede Herrer! Mine tilbedelsesværdige „Skjønne! Vi ere her forsamlede i en Anledning, saa „festlig, saa hjertegribende, at der, selv i mine egne „Skrifter, ikke findes Mage dertil. Sagen er denne: „Monsieur le Diable, der ustridigen er sin Tids „og altsaa enhver Tids, meest udmærkede Hoved, vil „nemlig idag holde sin Dimisprædiken for dette høitop„lyste Auditorium og disse høiærværdige Censores, Mon„sieur Bahrdt, der allerede er udødelig, ligesom vi „Andre, og Monsieur Wegscheider, der først maa „døe, inden han kan vorde det. Som Sekretair i vort „Consistorium er jeg tilstede, og har desuden paataget „mig det Hverv, at oplæse et kort Begreb af Can„didatens Personalier. Monsieur le Diable er „af meget gammel Adel, og hans Tilværelse stiger „saa høit op i Oldtiden, at Mange egentligen kun anse „ham for en poetisk Person, uden dog derfor at hylde „ham mindre. Han har tilbragt sin meste Tid paa „Reiser, og der er intet Universitet i Verden, at han „jo en Tidlang har doceret derpaa. Det Fag, han „især har dyrket, er Bibelfortolkningen, ved hvilket „Arbeide hans ligesaa lærde som værdige Oldemoder „har gaaet ham kjærligt tilhaande; han har ogsaa ud„givet en Mængde Skrifter i alle mulige Sprog — „dog har hans udmærkede Beskedenhed ikke tilladt ham, „at sætte sit eget Navn paa Titelen. Da han nu er „kjemmelig til Aarene og kjed af dette omflakkende Liv, „er det hans inderlige Ønske, at komme i en fast Leve„vei, og til den Ende vil han idag prædike for Dimis. „Det er første Gang, han saaledes forsøger sig i egen „Person; men han har fremlagt paalidelige Attester „fra en Mængde agtværdige Landsbypræster, at han „stiftigen har øvet sig paa Lander, saavel i at prædike „for Folket, som i at katekisere med Ungdommen,

„Alt efter den rachauske Catechismus's Lærebegreb.
„Saasnart han nu har sin Dimisprædiken fra Haan-
„den, vil han anholde hos Vedkommende om, at vorde
„ansat som Hjelpepræst oppe i Finmarken — —

„Hvad Fanden er dette herfens for Optøier?" lød det pludseligt gjennem Kirken, og ind stormede Undergraveren, med hvem jeg iaftes havde gjort Bekjendtskab, ledsaget af Natvægteren: „Saa skal ogsaa Fanden flytte og føre Jer ud!" raabte Denne, og løftede truende sin Morgenstjerne.

Da steeg Monsieur Voltaire ned af Prædikestolen, tog en Violin fra En af Musikanterne, og sagde: „Da disse Personer forstyrre den offentlige Cultus, befaler da Monsieur le Diable ikke, at jeg skal spille en anglaise, som Monsieur Bahrdt kunde føre op med Graveren og Monsieur Wegscheider med Natvægteren, medens De prædiker?"

Monsieur le Diable nikkede huldt, og nu begyndte den forunderligste Dands, et Menneske nogensinde har været Vidne til. Graveren og Vægteren vilde naturligvis staae imod, men neppe havde Bahrdt grebet Hiin og Wegscheider Denne ved Haanden, før de, ledte af en magisk Magt, svævede op og ned, efter Takten af den douce Musik, Voltaire opførte.

Imidlertid betraadte Monsieur le Diable Prædikestolen, og begyndte, efter at have rømmet sig, med sødlig Stemme:

„Mine Elskelige! Der gives Øieblikke i Livet—"

Da stormede det gjennem Kirken som en Orkan, Orgelet slog an i mægtigtbrusende Toner, og jeg

gjenkjendte strax Klangen af hiin aandelige Helte-Sang: Vor Gud han er saa fast en Borg. Di-mis-prædikanten, de dandsende Censorer, den musi-cerende Sekretair ved Consistorialprotokollerne, det hele høitoplyste Auditorium med samt Orchestret for-svandt, det falske Lys sluktes og et Skjær, liig Morgenrødens, spillede paa Ruderne. Opad Gan-gen, mod Alteret, skred en Kjæmpeskikkelse, i sort, vid Talar, med Bibelen i Haanden, sjungende med klaren Alt!

Og er end Verden os nok saa gram,
Vil Satan i Grund os nedkaste:
Det skal dog aldrig lykkes ham,
Hvor ivrigt han end monne haste.
Verdens Fyrste er dømt,
Hans Kraft er tømt,
Hans fjendtlige Agt
Faaer dog ei Magt —
Et Ord kan ham fælde i Støvet!

De sidste Toner hendøde bag Alteret, hvor han for-svandt. Nu var det atter mørkt og stille. — Da slog Uhret, som staaer ligeoverfor Prædikestolen, to.

„Var det allerede To? spurgte stønnende en Stemme, hvori jeg gjenkjendte Natvægteren: Saa maa jeg ud at raabe!"

„Tov et Øieblik, min kjære Mand! bød Gra-veren med et dybt Suk: Ak, ak, jeg har en svær Embedsforelse! Jeg ligger her og er daanet.Ræk mig din Haand. Havde han dog blot ladet mig ligge hjemme, og ladet det spøge her! Liigstenen, hvorpaa jeg nu staaer, dandser under mig. Hvad Fanden mon Fanden vilde her? Jeg gyser af Kul-de, jeg kan neppe gaae — enten ville Benene staae

Begge, eller ogsaa flytte sig Begge, og saa er det jo umuligt, at et Menneske kan komme nogen Vei i Verden. Nu skal han see, hvor Kramsfuglene ville blive dyre! — God Morgen, Doctor Luther, god Morgen! — Det er dog underligt, saa mørkt det kan være om Natten! — Er Døren her? — Nu, Gud allene vide!"

Dermed gik de. Jeg maa have været meget angreben af dette Optrin, thi Alt, hvad jeg mindes næstefter, er, at jeg igjen lukkede mine Øine, og sov ind.

En Larm vakte mig igjen. Morgenen dæmrede, og udenfor mit Natteqvarteer stod Graveren. Han aabnede Døren, viste et Par Folk ind, og gjorde store Øine, da han allerede fandt en Plads besat. „Er De tegnet til Altergang?" spurgte han mig. — „Det ikke, svarte jeg: jeg sidder her kun, for at høre Prædiken. De seer daarlig ud idag — er De ikke vel?" — „Nei, Gud bedre det! svarte han: Jeg har inat været plaget af de skrækkeligste Syner og Drømme. Det har sikkert Noget at betyde. Pas De paa, vi faaer Forandring i Veiret!"

Det nysnævnte Par traadte imidlertid ind — vi hilste gjensidigen, og ved første Blik havde Manden og jeg gjenkjendt hinanden. Det var ham, jeg havde laant de otte Rigsdaler. Hans Glæde var ubeskrivelig. Han trykte mine Hænder, og fremstillede mig for sin Kone, som deres Redningsmand. Jeg vidste ikke, hvor jeg skulde gjøre af mig selv, saa skamfuld var jeg. Men han fortalte mig, hvorlunde hans Vilkaar, ved en uventet Vending,

havde forbedret sig mærkeligt, og hvor omhyggeligt han havde søgt mig, for at betale mig mit Laan tilbage. Naar Tjenesten var forbi, skulde jeg følge hjem med dem, være deres Gjæst for den Dag o.s.v.

Saaledes blev jeg da reddet dennegang. Hvad nu ellers mine Studier angik, da trængte de vistnok ikke meget dybt; dog maa jeg udentvivl have gjort nogle Progresser, aldenstund jeg dog ogsaa slap skikkeligt fra den Examen, som kaldes den philosophiske. Længere, end den, var mig Omgangen til de Herrer Professorer, hvis Forelæsninger jeg jo var skyldig at betale, men ikke kunde. Jeg havde jo vistnok et Testimonium paupertatis med, og det hjalp mig ogsaa vel igjennem, indtil jeg kom til den Sidste, en stor Lærer, som nu ligger og hensmuldrer i sin Grav. Da vor Samtale ved denne Leilighed var ganske kort, vil jeg gjentage den her.

„Jeg kommer, at takke Dem, Hr. Professor, for Deres lærerige Forelæsninger, og at beklage mig over en ublid Skjebne, som forbyder mig, at — — " — „At betale dem, vil De sige! afbrød han mig: Saa har De vel det sædvanlige Tiggerbrev?" — „Tiggerbrev? gjentog jeg, idet jeg rakte ham Testimoniet: Nei, endnu er det ikke kommen saavidt med mig, men skulde det engang skee, lover jeg forelobigen, at ville gaae Deres Port forbi." — „Hm, hvad gjor jeg med det? spurgte han videre: Kan jeg koge Saameget som en Potte Kaal derved?" — „Hvorfor ikke? svarte jeg: Naar De vilde tage nogle af Deres egne Skrifter til Hjelp —"

— „Adieu, min Herre! sluttede han: Jeg vil ønske, det maa gaae Dem vel imorgen, men jeg troer det neppe." — Den Mand var en halv Prophet. Jeg derimod var nu en heel Candidat i Philosophien, og begyndte fra nu af ganske at gaae paa min egen Haand. Paa et Brødstudium tænkte jeg slet ikke. Jeg fik flere og flere Timer, og tjente ikke Lidet. Efterhaanden skiftede jeg Ham; det vil sige, jeg fik Hök'ske Støvler, en Marx'isk Hat, en Müller'sk Frak, og slog ret ud, som Man kalder det. Det kom mig ogsaa fore, som jeg efterhaanden tilegnede mig Noget af den finere Levemaade; dog er det muligt, at dette kun var et Selvbedrag. Jeg besluttede, af Liebhaberi, at studere Mennesker. Til den Ende opsnusede jeg et Slags aaben Klub, hvor der søgte en Mængde Personer af alle Vilkaar og alle Aldere, dog indbyrdes lige deri, at de altid havde Hjertet paa Tungen. Det var egentligen et Værtshuus, hvor Menneskehedens vigtigste Anliggender og dyrebareste Interesser bleve drøftede ved et Glas Geist. Krig og Fred, Religion og Theater, Digterværker og Byhistorier — Alt fandt sit Forum her. Ingensteds i Verden har jeg seet saa lykkelige Mennesker. Glæden spillede dem ud af Øinene; jeg saae tydeligt, hvorlunde de toge deres Sorger i Haanden, og spillede Bold med dem. De faste Gjæster udgjorde ligesom et uopløseligt Broderskab. Alt var fælles. Idag betalte Een, imorgen en Anden, og Den, som betalte, var den Gladeste af Alle. Om Dagen var her tomt; men saasnart Aftenen begyndte at skumre, søgte Folk til Huset. Noget forlegen var jeg ved

min første Indtrædelse her, thi Alle saae paa mig med prøvende Blikke, som om de vilde udforske, hvad der boede i mig og hvad de torde love sig af mig. Men da de mærkede, at jeg i Grunden havde en fredelig Natur, og at jeg holdt mig stille paa en afsides Plads, smøgede min Pibe til et Glas Punsch, vænnede de sig efterhaanden til mig, og savnede mig tilsidst endogsaa, naar jeg blev borte. Paafaldende var det mig, at der, næsten hver Aften, listede sig fattige, nødlidende Mennesker ind i Stuen, og at Ingen gik uhjulpen bort. Stundom foranstaltedes der endogsaa Collekter til Ulykkeliges Opreisning, og det gjorde mig vel, at Man ogsaa tog min Skjærv med.

En Aften kom en Skræder ind, spurgte efter en Dandser ***, fandt ham rigtigt, og krævede ham i hele Selskabets Paahør for en Underklædning, som han havde betroet ham. — Dandseren modtog ham meget venskabeligt, og indbød ham paa et Glas Punsch, men han vægrede sig haardnakket, og æskede sine Penge. — „Penge ikke, iaften ikke! sagde Dandseren: Men Punsch, saameget De vil. Jeg forsikkrer Dem paa Ære, Man faaer et meget godt Glas Punsch her. Sæt Dem dog, kjære Mester!" — „Jeg sætte mig? spurgte Skræderen arrig: Jeg drikke Punsch her? Toi, saa var mit Rygte forspildt!"

„Hvad er det, Manden siger? raabte de Andre: Var hans Rygte forspildt, fordi han drak et Glas Punsch med os?" — „Men naar De ikke vil drikke, Gode, hvad vil De da egentligen her?" spurgte Dandseren. — „Har jeg ikke sagt det? svarte Skræderen: Jeg kommer, for at kræve Dem."

„Her maa Ingen kræves! raabte de Andre paany: Ei engang Verten maa kræve os! Vi ere honette Mennesker allesammen, og gode Betalere, prompte Betalere!" — „Men De kunde jo kræve mig hjemme i mit Logis!" indvendte Dandseren. — „De er jo aldrig hjemme! beed Mesteren om sig: Naar De ikke er paa Theatret, sidder De jo her og smøler. Med Vesten kan det beroe til Qvartalets Udgang. Men i Beenklæderne stikker altformange Penge, og dem maa jeg have — før gaaer jeg ikke."

„Jeg kan høitideligt forsikre Dem, der stikker ikke saameget som een eneste Skilling i Beenklæderne! tog Dandseren Ordet: Sæt Dem dog, og vær glad med os Andre! De er lykkeligere, end Nogen af os. Hvilken sød Kone har De ikke, for Exempel! Og hvilken Flok deilige Børn! Nu kan den Mindste vel gaae?"

„Den Mindste skal i Kirke imorgen! raabte Skræderen: Derfor maa jeg have Penge iaften. De kan ikke gjøre Dem noget Begreb om den Forlegenhed, hvori man er, naar man skal have Barn i Kirke, og ingen Penge har."

„Ja, det skulde De have betænkt før, min Kjære! sagde Dandseren i Præke-Tone: Hvorfor sanker De saamange Børn sammen?" — „Det er en Ting, som maa have sin Gang! foer Skræderen op: Men at De sidder her i denne Kippe — —

„Nu ikke et Ord mere! raabte de Andre: Han forstyrrer vor Huusfred! Han forbitrer os vor Glæde i Livet! Han maa paa Bordet! Han skal staae Skoleret! Hvem vil flette Tampen?" De stimlede om ham. Da stod jeg op. „Lader Manden i Fred!

sagde jeg, blinkende med Øinene: Han har sit Kors. Man kan ikke gjøre sig noget Begreb om den Forlegenhed, hvori man er, naar man skal have Barn i Kirke, og ingen Penge har. Kjære Mester! Jeg er besvoget med denne Dandser, og paatager mig hans Gjeld. Vil De tove, til Selskabet bryder op, og imidlertid tage til Takke med hvad Huset formaaer, kan De følge hjem med mig, og faae Deres Penge."

Nu blev Manden meget rolig, fidel endogsaa. En rygende Bowle blev sat frem, Glassene fyldtes, man drak Creditens Skaal, Skræderlaugets Skaal, det lille Barns Skaal, som skulde i Kirke, alle gode Menneskers Skaal. Skræderen blev omsider saa opromt, at han gned Hænderne og sagde: „Jh, det er jo et meget honet Huus, dette! Man bliver propert betjent her! Man bliver stærk og fri her! Skal vi ikke synge en Vise!" Og nu istemtes:

Vil Du være stærk og fri,
Pres de røde Druer ꝛc.

Da vi sang paa det sidste Vers, hvinte Skræderen, saa sjeleglad var han. Folk stimlede til udenfor. Jeg hørte Stemmer spørge: „Hvad er det, Vægter?" og Denne svare: „Det er de fugtige Brødre." Derpaa raabte han elleve.

Nu brøde vi op. Skræderen holdt sig til mig, tog mig under Armen, og fulgte hjem med mig. Undervejs fortalte han mig en lang Historie om sit Frieri, om de mange Efterstræbelser, hans Kone var udsat af hans Kunder for ꝛc. Da vi kom paa mit Kammer, og jeg havde tændt Lys, nødte jeg ham til

at sidde ned og bød ham en Pibe. „Forskaan mig! bad han: Naar jeg har drukket formeget, kan jeg ikke taale Tobakken — saa bliver jeg strax fuld. Der er saa en forunderlig Mathed over mig i denne Aften. Det er ligesom Noget trak mig i Øinene. Tillader De et eneste Øieblik — " vedblev han, idet han hældede sit Hoved ned mod Sengen, hvorved han sad. „Gjør Dem det kun ret mageligt! svarte jeg: Jeg vil imidlertid see at finde Pengene." Han gav et dybt Suk, stammede: „Godnat, kjære Kone! — Sov vel, min lille En — gel!" — og var indslumret. — Jeg klædte mig af, lagde mig inderst i Sengen, og sov ligeledes ind.

Da jeg om Morgenen vaagnede, sov Skræderen endnu. Jeg stod op, klædte mig paa, og kaldte paa ham: „Klokken er mange, husk paa, De skal have Barn i Kirke!" — Han foer op, stirrede paa mig: saae sig om, stirrede atter paa mig: „Hvem har sovet hos min Kone inat?" spurgte han, endnu ganske søvndrukken. — „Jeg ikke! loe jeg: Jeg har sovet hos hendes Mand." — „De misforstaaer mig! rettede han sig selv, idet han stod op: Jeg mener: Hvorfor har jeg ikke sovet hos min Kone inat? — Ah, nu befinder jeg mig — — men er dette da Klubben i Antonistræde? —— Nei, nei! afbrød han sig selv forbittret: Nu besinder jeg mig først: De har drukket min Forstand bort iaftes, De har lokket mig hid under Venskabs Maske, De har dysset mig i Søvn med Tobaksdamp!" — „Det har De drømt!" forsikkrede jeg.

„Er det da ogsaa en Drøm, spurgte han: at De lovede at betale mig Dandserens Buxer? Og er der nu skeet en Ulykke hjemme, mens jeg i min Troskyldighed har ligget her og sovet, er det da ogsaa en Drøm?"

„Hele Livet er en Drøm, min Ven! svarte jeg rolig: Men De glemmer, at De skulde have Barn i Kirke!" — „Skjændige Forræder! Sorte Sjel! tilsnøs han mig: Jeg skal vide at finde Dem!" Dermed stormede han ud. Jeg traadte til Vinduet, saae ham komme ud af Gadedøren, træde midt ud paa Gaden, vende sig, og tage Mærke af Huset; derpaa iilte han bort.

Et Par Dage efter blev jeg indkaldt for Forligelseskommissionen. I Skræderens Klage heed det: „Jeg havde drukket hans Forstand bort i en urimelig stærk Punsch; jeg havde lokket ham hjem med mig, under det venskabelige Paaskud, at betale et Par Beenklæder, som Dandser *** samme Aften havde paa; jeg havde bedøvet ham med Tobaksdamp, i den Grad, at han, gandske overvunden, var segnet om paa min Seng, og saaledes havde henligget hele Natten i bevidstløs Tilstand; jeg havde, ved denne ulovmedholdelige Fremfærd, voldet hans Kone en næsten dødelig Skræk, da hun saae ham næste Morgen, eftersom hun allerede troede, at han var forulykket og traadt bort fra Livets Skueplads; jeg havde ydermere foraarsaget, at hans Barn ikke var kommen i Kirke paa den bestemte Dag, og derved givet hele Gaden en stor Skandal." Dog forlangte han, som human Mand, især med Hensyn paa min Ungdom, ingen anden

Godtgjørelse for alle disse Ubehageligheder, end at jeg, i et offentligt Blad, skulde indrykke en Erklæring, hvori jeg gjorde ham Afbigt, og bad ham glemme det Foregangne. Jeg lovede, at lade en saadan Erklæring indrykke i den norske Rigstidende; dermed ytrede han sig tilfreds, og saaledes blev Sagen i Mindelighed forligt.

Nogen Tid efter fik jeg, fra min gamle Rector følgende Brev:

„Jeg gratulerer Ham med sin overstandne Examen philosophicum, hvormed det ellers slet ikke gik saa rart. „Især forundrer det mig, at Han kom saa yderlig slet „fra sin Mathematik og Astronomi, skjøndt det dog og„saa paa den anden Side glæder mig, at Han fik sit „Laud under Treschow. Men hvad er det nu igjen „for Historier, jeg hører om Ham? Der gaaer saa „forunderlige Rygter derom, at jeg neppe veed, hvad „jeg skal troe. Nogle sige, at Han haver fortrolig Om„gang med en forsløjen Person, ved Navn Mon„sieur le Diable, som i denne Tid opholder sig „i Kjøbenhavn, for at prædike til Dimis; men da jeg „af Erfaring veed, hvad hans ørkesløse Phantasie er „istand til at udruge, anseer jeg det Hele for et Foster „deraf. Troværdigere synes mig derimod den Fortæl„ling, at Han skal søge stærkt i en Klub i Antonistræde, „der skal være en Samlingsplads for alskjøns forfaldne „Personer, som drikke svært, hvilket krænker mig saa„meget mere, som jeg kort tilforn havde hørt, at Han „begyndte at føre sig meget ordentligt op i Klæder „o. s. v., der nu snart vil falde af ham. Men hvad „der allermeest haver smerter mig, er dette, at jeg „mærker, hvor Lidet Han formaaer at holde sin Til„bøielighed til det andet Kjøn i Ave. Sagen fortæl-

„les her saaledes, at Han skal have forelsket sig udi en „Skrædermadam, og, for at faae sin rendez-vous „med hende, lokket Manden ind udi bemeldte Klub en „Aftenstund, hvor Han, tilligemed sine Svirebrødre, „skal have drukket ham saaledes paa Pelsen, at han „ikke vidste, hvor han var, eller hvad han gjorde. Der„paa haver Han trukket Skræderen hjem paa sit Væ„relse og lagt ham udi sin Seng, medens Han gik „bort og lagde sig udi Skræderens. Denne har, nogle „Dage efter, havt Ham inde for Forligelseskommissio„nen, men Udfaldet af Sagen vides endnu ikke. — „Det er slet handlet, det er for Gud slet handlet, min „Søn! Faaer Consistorium det at vide, faaer Han „rimeligviis hverken Regents heller Kloster. Hvad skal „der saa blive af Ham? Ak, og jeg vilde dog saa gjerne „have Ham til Noget i Verden! Tænk, om nu Skræ„deren havde hængt sig af Fortvivlelse! Det er dog „skrækkeligt med den Kaadhed, at Han ikke kan lægge „en Tømme derpaa. Men giv Agt, der kommer nok „en Haand over Ham, som vil lære Ham det! — Jeg „kan ikke begribe, hvem Han haver den forliebte Com„plexion efter, thi Hans Forældre vare meget ærbare „Mennesker. — Til et Tegn, at jeg endnu ikke haver „slaget Haanden af Ham, sendes Ham hermed ti Rigsda„ler, at Han kan anskaffe sig de Bøger, Han behøver, „for at tage fat paa det theologiske Studium. Jeg „forbliver ꝛc.

Herpaa gav jeg, med omgaaende Post, følgende Svar:

„Min faderlige Ven! Havde jeg virkeligen lagt mig i Skræderens Seng, medens han sov sin Ruus ud i min, da havde jeg været et forvorpent Subject, uværdig Deres ti Rigsdaler, endnu uværdigere Deres fromme, hjertelige Kjærlighed. Jeg slaaer Hænderne sammen, og falder i dybeste Forundring over mit Rygte. Hvad den Omstændighed angaaer, at jeg skal have for-

trolig Omgang med en Person ved Navn Monsieur le Diable, da nægter jeg ikke, at her opholder sig en Herre, som kalder sig saa, og at jeg ogsaa har gjort hans Bekjendtskab, som isandhed ikke er uden Interesse. Vel havde jeg ikke den Ære, at tale med ham ved hans Dimisprædiken; dog havde jeg foresat mig, at gratulere ham, naar han var kommen vel derfra, hvilket han ikke gjorde, eftersom Tjenesten blev afbrudt paa en uventet Maade. Nogle Dage efter var jeg imidlertid saa heldig, at træffe ham hos Spiseverten Lorentzen i lille Kongensgade. Havde han ikke havt saa mærkværdige Ansigtstræk, da havde det været mig umuligt, at kjende ham igjen, thi her var han klædt som den fineste Verdensmand, og en pavelig Orden smykkede hans Bryst. Skjæbnen vilde just, at jeg fik Plads ved Siden af ham. Han roste Maden; især fandt han Bruunkaalen fortræffelig. „Ja, tog jeg Ordet: den maa De savne, naar De kommer til Finmarken som Hjelpepræst, thi der seer det maadeligt ud med Vegetationen.“ — Bestyrtet lod han Gafflen falde, stirrede paa mig, rystede paa Hovedet, og svarte mig ikke, men gav sig i Snak med Verten, og spurgte, om han ikke kunde anbefale ham en duelig Skræder. Da nu Lorentzen selv har været Skræder, troede han, den Fremmede vilde skose ham, og svarte ham kort. Saaledes gik Underholdningen istaa, men da jeg nu stod op fra Bordet, gjorde Monsieur le Diable ligesaa, fulgte mig udenfor, og spurgte mig, hvorfra jeg kjendte ham. Jeg fortalte ham da, hvorlunde jeg i Trinitatis-Kirke havde været tilstede ved hans Dimisprædiken, og beklagede, at jeg ikke havde hørt Mere deraf, end de megetlovende Ord: „Mine Elskelige! Der gives Øieblikke i Livet“ — Nu besvor han mig, at fortie Alt, hvad jeg havde seet og hørt. „Jeg har faaet andre Planer! sagde han: Theologien har jeg mere drevet som Liebhaberi, end egentligen som Brødstudium, og af mine Kundskaber derj vil jeg her ikke gjøre anden Brug, end, om Tid og Lei-

lighed gives, at manuducere nogle videbegjerlige Ynglinger til Attestats. Jeg beder endnu engang: Fortie, hvad De har seet og hørt, De kan gjøre Regning paa min Taknemmelighed. Jeg begriber selv ikke, hvor jeg kunde undfange en saa umoden Idee, som den, at gaae til Finmarken som Hjelpepræst. Blev det bekjendt her, kunde jeg ikke begaae mig blandt Folk." — Hvad er da Deres egentlige Bestemmelse her, Monsieur le Diable?" spurgte jeg, idet vi stentrede ned ad Østergade. „Min Bestemmelse, svarte han, glattende sin zirlige Bart: Min Bestemmelse er, saavidt muligt, at være Alt for Alle, som Paulus siger. Jeg maa inddrive Fordringer, stadfæste gamle Forbindelser og knytte nye. Jeg maa gjøre Forretninger i Penge, jeg maa gjøre Lykke hos Kjønnet. For de Christne maa jeg fremtræde som Sædelærer, for Jøderne maa jeg vise mig som deres Messias. Hvad der ingen Cours har paa noget Marked, kjøber jeg, og betaler det til den højeste Priis, med prompte Redelighed, som altid skal være Formaalet for mine Bestræbelser. — Undskyld mig, vedblev han, idet han tog til Hatten: Jeg har et Rendez-vous i Comediehuset. A revoir!" — Han fjernede sig med en artig Compliment. Siden har jeg seet ham tiere; men paa en fortrolig Fod med ham er jeg endnu ikke kommen. Da jeg sidst talte med ham, anbefalede han sin „Handling med forlorne Sager", som han nys har etableret her og som siges at være særdeles vel assorteret.

Hvad Rygtet har berettet Dem om min Drikfældighed, kan Sandheden ikke underskrive. Jeg besøger vistnok ganske hyppigt et Vertshuus i Antonistræde, hvor der drikkes megen Geist og spilles stærkt Frants Fuus, men det er kun for at studere Mennesker. Beskyldningen for intim Forstaaelse med den bevidste Skrædderkone kan ramme mange Andre, som jeg hører, men mig ikke, som jeg veed. At jeg har en forliebt Complexion, var

hidtil mig selv en Hemmelighed; men hvo kjender vel sig selv?

I det Haab, at mit Rygte skal forbedre sig, paa det Deres Kjærlighed kan vedligeholde sig, er jeg ꝛc.

Kort efter begav det sig, at et Kunstnersamfund kom til Kjøbenhavn, hvor det agtede at give nogle Gjæsteroller. I dets Følge var en ung Sangerinde, Anna Büßli — det er mit Navn til hende — af Fødsel en Schweizerinde, men uddannet i den italienske Skole. Et stort Rygte gik foran hende. Nogle talte om hendes Skjønhed, Andre om hendes Virtuositet, atter Andre om hendes Charakteers Elskværdighed; det første Parti vilde see hende, det andet høre hende, det tredie gjøre hendes Bekjendtskab. Theater-Recensenterne begyndte forelsbigen at skrive paa deres Kritiker; Leilighedsdigterne piinte sig med Hyldings-Carmina; Billet-Sjouerne spekulerede i det uhyre; Forventningen var spændt paa det høieste.

I de samme Dage mødte jeg, en Formiddag, paa Kongens Nytorv, Monsieur le Diable. Han kom ud fra Hôtel d'Angleterre, hvor just de fremmede Kunstnere logerede. Hans Dragt var saa pragtfuld, Hans Væsen saa fiint, hans Anstand saa høi, at Man skulde taget ham for en fyrstelig Person. Men hans Mine var meget kummerfuld, hans Øine laae som et Par Stjerner i Aftentaage. „De er ikke vel, min Herre?" tiltalte jeg ham.

„Ak nei! svarte han i rørende Tone: Jeg er ikke lykkelig! Skinnet bedrager; Folk troe om mig, at jeg sidder i Abrahams Skjød, men jeg er dog i Grunden et plaget Menneske. Der er nu for Exempel denne

Anna Büßli. Jeg kjender hende fra Mailand, jeg har viist hende vigtige Tjeneſter der, jeg har ſkaffet hende et Navn, idet jeg paa det meeſt ſmigrende har recenſeret hendes Præſtationer i de fleſte europæiſke Blade. Hvad mener De, min Herre? Jeg vil gjøre hende min Opvartning her, og hun kjender mig ikke! — See vel paa mig; ſiig mig: ſeer jeg da meget gammel ud? Er jeg, hvad Man kalder hæslig?"

Hans Tone blev grædefærdig. Han trak mig ind bag Hovedvagten, tog et lidet Pariſer-Speil op af Lommen, betragtede ſig deri, tilſmiilte ſig ſelv, trak med den venſtre Haand Kraveſlipperne op paa Kinden, og vedblev mandigere: „Nei, jeg maa være, hvad jeg forreſten vil, men hvad Man kalder hæslig, er jeg ikke! Siig mig Deres Mening, min Herre, men uden Smiger?" — „Tør jeg ſpørge Dem om Deres Alder, for dog at have en Maaleſtok!" ſagde jeg. — „En Maaleſtok for mit Udvortes, mener De? afbrød han mig: Men hvor finder jeg i en Haſt en Maaleſtok for min Alder; Døbeſeddel — Vaccinationsatteſt — Confirmationsbeviis har jeg ikke ... Ak, Anna Büßli! ſtønnede han: Glemmer Du da, at det var mig, ſom i Mailand bekrandſede Dig med Roſer, efterat Du havde udmærket Dig i den berømte Trio: Ahi qual colpo — ? Glemmer Du, at jeg i det Tübinger Morgenblatt har ladet indrykke de nydeligſte Sonnetter til Din Ære? Eller veed Du overhovedet Intet deraf? Ogſaa her vilde jeg beſynge Dig. Mit Digt til Adreſſeaviſen laae allerede færdigt — og Du kjender mig ikke, Du viſer mig bort ved Døren — "

Nu græd han atter, saa en Steen maatte vores derved. Jeg tog ham ved Haanden. „Man bliver opmærksom paa os nede i Garverens Kjælder! sagde jeg: Gjør mig den Fornøielse, at drikke et Glas Mandelmelk hos Gianelli. Der kunne vi tale mere uforstyrret.“ Han lod sig lede som et Barn. Vi toge Plads i Hjørnestuen, hvor vi vare alene. Endeel Blade laae paa Bordet. Monsieur le Diable saae flygtigt i et af dem. „Alting, Alting maa minde mig om hende! sagde han sukkende: Her seer jeg den Foreslilling anmeldt, hvori hun iaften fremtræder, og det i Ord, der kun ere et svagt Udtryk af den høie Forventning, hun maa vække overalt, hvor hun viser sig —

„Ak, min Ven! vedblev han, idet han rykkede mig nærmere med sin Stol: Ikke sandt, jeg tør kalde Dem min Ven? — Saa vid da, jeg elsker denne Anna Büßli, elsker hende med al den første Kjærligheds Lidenskab!“

„Den første Kjærligheds?“ spurgte jeg smilende. — „Ja! sagde han, idet han undseelig slog Øinene ned, og legede med sin glimrende Uhr-Garniture: Ja, min første Kjærligheds! Ved hver ny Tilbøielighed kommer det mig altid fore, som den ogsaa er min første. Jeg har havt sælsomme Fata i Verden. Da jeg i Italien, ifølge et paveligt Brev, blev given til Priis for castratio ad honorem dei, som det heed, for at glimre desmere i Kirkemusiken, forsvandt mit sidste Haab om, nogensinde at kunne indgaae en saadan Forbindelse, hvortil Man bruger Forlovere. Ikke destomindre har jeg dog været heldig nok til, at bevare Hjertets ømmeste og uskatteerligste Følelser i usvækket

Kraft. Mel burde maaskee mit uheldige Forhold til Catharina Gabrieli — — De kjender dog Catharina Gabrieli, min Herre?" — „Sangerinden?" spurgte jeg. — „Hvem ellers? tog han Ordet, idet han med ulignelig Gratie nippede til sin Mandelmelk: Er der da meer end een Gabrieli i Verden? Ak, hun var ogsaa meget deilig. Min Lidenskab for hende forledte mig til de dummeste Optrin, som kun gjorde min Forstand liden Ære, men mit Hjerte desmere, vil jeg haabe. Hun var ubevægelig, jeg tænkte at fortvivle. Hun var just dengang engageret ved Operaen i Milano. Da faaer jeg det usalige Indfald, at gaae fra Kirke- til Operamusiken, for at være hende nær og i denne Nærhed desbedre at vinde hende for et reent-platonisk Venskab, som er Alt, hvad jeg attraaer. Hun føler Intet for mig, og i denne Mangel af Følelse beslutter hun, strax den første Gang, vi optræde sammen, at gjøre mig til Intet. Andres Exempel burde advaret mig. Italiens bedste Sangere vare bange for at spille med hende; men min Kjærlighed gjorde mig blind. „Du er forloren, forloren!" raabte det i mit Inderste, saasnart hun aabnede sine Læber og lod dette Hav af Toner udstrømme! Det var en Bravourarie, hun sang, og deri udviklede hun sit hele, mageløse Talent i saadant Omfang, at jeg hoitskrigende fløyede bag Coulisserne og samme Aften forlod Staden.

„Men var det ikke Pacchiarotti, dette vederfores?" spurgte jeg. — „Ak, svarte han: under dette Navn var det jo just, jeg skulde debutere som

Operasanger." — „Men, indvendte jeg: feiler jeg ikke, maa det være omtrent et halvt Aarhundrede siden dette gik for sig!" — „Mener De? tog han Ordet: Ak, hvor Tiden løber! Man glemmer i Forretningslivets Hvirvel, ganske, at der er Noget til, som hedder Tid; at jeg, efter elskværdige Eventyreres Maade, saa tidt skifter Navn, kan vel bidrage noget dertil. En Hindring mere for en ægteskabelig Forbindelse, om det iøvrigt var mig givet, at attraae en saadan! Thi som Embedsmand maatte jeg jo vel sætte i Enkekassen, og fremlægge Attest for min Alder. Ved denne Leilighed falder det mig ind, at bede Dem glemme det Navn, hvorved Monsieur le Voltaire nævnede mig i sin Intimation. Det er egentligen ikke mit Navn, men min Embedstitel. Her hedder jeg Le Coeur."

Pludseligt foer han op, og hen til Vinduet. „Jeg Ulykkelige, der er hun, der kommer hun! raabte han, idet han holdt Lorgnetten for Øinene, og spidsede sin Mund: O, hvad er hun skjøn! Seer De hendes Juno-Gestalt? Siig mig oprigtigt, har De seet slige Hofter før? Eller sligt et Bryst? Gaaer hun, eller svæver hun? — Alt løber i Ert for mine Øine — det er ogsaa noget elendigt Tafelglas, der er i disse Ruder — "

Han rev Vinduet op. Jeg svarte Intet. Jeg var selv indtil Henrykkelse fordybet i den herlige Skikkelses Beskuelse. Aldrig har jeg seet skjønnere Former, aldrig en ædlere Holdning, aldrig yndigere Bevægelser. Nu var hun lige udenfor Vinduet.

„Hun gaaer til Prøve! vedblev Monsieur le Coeur i smeltende Tone: Ak, og jeg staaer her hos en Conditor, og kan ikke, tør ikke følge hende derover! Jeg dør . . . stønnede han sagte: nu seer hun herover . . . dette Blik dræber mig!"

Han traadte tilbage, og segnede om paa Ottomanen. Jeg lod ham segne, og saae Himmelskikkelsen lige ind i de ildfulde Øine. Hendes Blik foer mig elektrisk gjennem Hjertet; jeg følte mit hele Væsen gjennembævet af noget Uudsigeligt — jeg stirrede efter hende — nu var hun forsvunden.

Jeg vendte mig om. Monsieur le Coeur laae henstrakt, som død, paa Ottomanen. „Garçon! raabte jeg ind i den anden Stue: Denne Herre har faaet ondt! sagde jeg til den Indtrædende: Han er en elskværdig Phantast, og som saadan har han stundom Syner, der ere hans ømme Følelse for mægtige. Gnid hans Tindinger med en eller anden stærk Essents — De er vel ikke assorteret med de bekjendte Elixire des Teufels?" — „Nei! lød Svaret: Men Hofmannsdraaber bruges med god Virkning hertillands i slige Tilfælde." — „Saa hent nogle! bad jeg: Den Essents, jeg meente, var i Grunden ogsaa Hofmannsk."

Ved den omhyggelige Behandling, vi nu foretoge med den Daanede, slog han omsider de smaae, grønlige Øine op. „Saa er jeg da ikke død endnu! sukkede han: Ak, jeg kan vel ikke dø . . . jeg bliver tilsidst en Fabel for alle Mennesker . . . den Tid vil komme, da man peger efter mig, naar jeg gaaer paa Gaden, med den Bemærkning: „Der

gaaer Ahasverus, den evige Jode!" — Han stod op, forlangte en Vogn, lod sig løfte ind, og kjørte hjem.

At jeg om Aftenen var en vis Mand i Skuespilhuset, behøver jeg neppe at bemærke. Strax ved Indgangens Aabning stormede Folk ind. Min Kasse havde givet mig Anvisning paa en Plads i Parterret.

Hvilken Snakkesomhed! Her disputerede To om et orthographisk Æmne; om man nemlig skulde skrive: baglænds — eller: baglængs. Dene Ene sagde, Ordet kom af Bag og Lænd, den Anden paastod, det kom af bag og lang. Det interesserede mig slet ikke.

Hist var Talen om den fremmede Sangerinde. „Mon hun er saa smuk som Madam Zinck? Eller saa elskværdig som Jomfru Walther? Synger hun bedre, end Jomfru Zrza? Hun er nok meget ung? Er det sandt, at hun vil lade sig engagere ved Theatret her? Men kan hun da Dansk?" — Saa lød Spørgsmaalene Slag i Slag; men Ingen vidste at svare fyldestgjørende derpaa.

„Som jeg siger Dig! lød en Stemme bag mig: Han tog ham i Brystet, satte sit venstre Knæ for hans Mave, styrtede sig bagover, og lod Slagteren flyve over sit Hoved — jeg stod jo tætved, og saae derpaa — det var ret en Øiensløst."

„Men hvem er han da egentligen?" spurgte en anden Stemme. — „En Student, siger man! lød Svaret: Engang saae han meget forfalden ud, men

paa en Tid har han begyndt at føre sig op. Han skal ellers være noget forrykt i Hovedet."

O vee, det var mig, de gode Sjele havde til Bedste. Jeg saae mig ikke om, men ludede forover, læggende Armene paa Rækværket, som skilte mig fra Parterret.

Pludseligt opstod en Tummel bag mig. „Slagter Malchus!" hviskede de Omstaaende. Nu saae jeg mig om. Det var min Slagsbroder fra Planick's. Alle vege ærbødigt tilside for ham. Han trængte frem, til han naaede den forreste Rad i Parterret. Da faldt hans Øie paa mig. Efter en meget fortrolig Hilsen, gjorde han mig det vigtige Spørgsmaal: „Er De ogsaa her iaften?" — „Ja vel, og De?" spurgte jeg. — „Jeg er her ogsaa! svarte han halvhviskende: Jeg er bestilt hid." — „Hvortil?" spurgte jeg nysgjerrig. — „Til at pibe den fremmede Dame ud."

Det foer gjennem mit Bryst som et Dolkestik. „Og hvo har bestilt Dem dertil?" vedblev jeg. — „Ja, svarte han: kan jeg nu sige Dem det i en Hast? Sit Navn har han ikke sagt mig, men nogle af sine utallige Penge har han viist mig. Hans Metier veed jeg heller ikke, men jeg har ladet mig sige, det skal være Hs. Hellighed Hr. Pavens Skatmester."

„Og hvad har han da mod den fremmede Sangerinde?" spurgte jeg videre. — „Seer De! demonstrerede Slagteren: Han er Kjender! Og nu paastaaer han, hun har ingen Portamento, hun veed ikke at komportere sig, med andre Ord — forstaaer De mig? — Men hvad behøver jeg vidt

loftigen at indlade mig i Konstens hemmelige Dele — see, der kommer min Mand!"

Samme Øieblik indtraadte i Parketted, purrende i Haaret med udspilede Fingre, paa indtagende Barbenglers almeenbekjendte Maade — Monsieur le Coeur. Det varede ikke længe, inden han havde orienteret sig, og begyndte at lorgnettere Damerne i Logerne. — Huset var overfyldt, Klokken slog sex, Orchestret stemmede op.

Efter en andante maestoso ruller Teppet iveiret. Anna Bühli viser sig. Neppe seer man den fortryllende Skikkelse, før man føler sig henreven til stormende Applaus.

Jeg holder Øie med Monsieur le Diab — le Coeur, mener jeg. Han reiser sig op, løfter sin Stok over sit Hoved, saa dens Guldknap funkler i Lysskjæret. Det er Signalet. Fra ti forskjellige Steder i Skuespilhuset hvisler en sagtepibende Lyd.

Anna bøier det fortlokkede Hoved et Øieblik. Derpaa træder hun frem, oplofter igjen de sjelfulde Øine, og vil intonere —

Jubelen bryder løs paany fra tusinde Læber. Monsieur le Coeur gjentager Løsenet, men Ingen følger det, Ingen agter derpaa. Nu herster den dybeste Stilhed; man havde kunnet høre et Blad falde til Jorden. Anna Bühli begynder sin herlige Cavatine af Rossini's Barbiere: „Una voce poco fa." O, hvilken Sang! Gjennem Huset ruller en Strøm af mildtbølgende Toner fra en Engels Bryst! Hver Bevægelse er fuldendt, hver Mine er Tryllerie, hvert

Blik er Aand! Det hele Publikum hænger ved disse Læber, hvorpaa den himmelske Musica troner.

Tilfældigviis falder mit Blik igjen paa Monsjeur le Coeur. Han er sjunken tilbage paa sit Sæde, han ligger ubevægelig, som i Vellystens Afmagt. Men da nu Sangen er endt, og Huset dröner igjen af: Brava! felicissima! Kommer han igjen til sig selv, farer op, løfter den guldknappede Stok over sin stride Hanekam —

„Fanden komme efter mig, om jeg gjør!" raaber Hr. Malchus, og klapper, saa det gjalder igjen. — Alle de leiede Piber have forstummet, Kunsten har feiret sin skjønneste Triumph.

Da vender Monsjeur le Coeur sig om med harmsprudende Øine. Han seer frem i Parterret, han stirrer op mod Galleriet, og da Applausen nu lyder trediegang, stikker han Fingrene i sine Øren, og løber ud.

Jeg trænger mig, med usigelig Møie, gjennem den tætsluttede Vrimmel, og iler til Udgangen. — Jeg speider efter ham i alle Gange — han er ikke at see. Jeg søger ham paa Torvet, men Lygteskinnet blænder mig mere, end det veileder mig. Saaledes kommer jeg bag Skuespilhuset, til Holmens Canal. Alt er mørkt og stille her. Pludseligt hører jeg en sagte Puslen og en klynkende Stemme. Jeg sætter mig paa Huk under Bolværket, og lægger Øret til.

„Malheureux que je suis! klager en Røst, som jeg strax gjenkjender: Har da Himmel og Jord sammensvoret sig til min Fordærvelse? Skal jeg da aldrig vorde lykkelig i Elskov? Heldig i Spil, uhel-

dig i Kjærlighed! Det er min Lod i Livet. Men bort med Livet, naar jeg ei kan dele det med Anna Büßli! O, hvorfor er hun ikke hæslig, saa hæslig som min Oldemoder — da var jeg aldrig bleven et Rov for denne usalige Lidenskab, da var du betrygget mod denne Qval, du, mit ømme, lidende Hjerte!"

Skikkelsen vandrede op og ned, mig forbi, og vred sine Hænder, saa jeg hørte det knage i de tørre Fingre. Derpaa deklamerede han meget pathetisk:

Hvad er Livet?
Et Puft i Sivet,
Et Spil af Kræfter,
Som stræber efter
En Evighed!

Jacta alea esto! vedblev han: Det er besluttet! Hvad der aldrig har villet lykkes mig, vil jeg dog forsøge engang endnu! Jeg vil gaae ud af Livet! Jeg vil synge min Svanesang!"

Han stod stille ligefor den Plet, hvorpaa jeg sad. „Modtager mig, I rislende Bølger! udbrød han sværmerisk: Lukker Eder medlidende over en uheldig Elskers Hoved! Grusomme Mø, min Undergang er Dit Værk! Men naar Du om to Dage læser i Adresseavisen: I Holmens Canal er funden en ubekjendt druknet Mandsperson, med fiint Battistes Linned o. s. v., og henlagt i Dødehuset ved Langebro, da vil Du græde Blod over Dit Hjertes Haardhed, og naar man har nedsænket mine jordi-

ske Levninger i Gravens stille Skjød udenfor Kirkemuren, vil Du liste Dig derhen, sætte Dig paa Tuen af Grønsvær, og skjenke mig en ordentlig Taare!"

Han traadte et Skridt fremad, men foer strax to tilbage. „Hvad er det i mig, som gyser for Døden? spurgte han sig selv: O, det er grueligt, ei at kunne leve og ei at torde dø! Gid jeg aldrig var bleven til!"

„Det maa være! Det maa! opmuntrede han sig selv: Viis Dig som Mand! Blot jeg maatte synke snart, og ikke flyde ovenpaa, som jeg pleier!" Han gjorde et Sæt fremad, som om det nu skulde vorde Alvor. Da reiste jeg mig langsomt op og spurgte: „Hvad er det for Djævelskab, I vælter i Eders Hjerte?"

„Hvo taler her? spurgte han i døende Tone: Er det Gjenfærdet af en Druknet? Lad mig gaae min stille Gang, min retfærdige Gang, og gjør mig ikke det sidste Skridt tungere, end det allerede falder mig!"

„Kjender I mig da ikke, Monsjeur le Coeur?" spurgte jeg. — Nu traadte han mig ganske nær, og sagde: „Ah, er det Dem? Men sig mig, hvorfor kalder De mig da „I"? Det er jo en Haantiltel hertillands." — „Fordi I er en slet Karl!" raabte jeg. — „Ikke slet, min Ven! rettede han sagtmodig: ikke slet, men svag! Ogsaa store Mænd have deres Skrøbeligheder. At jeg intet Mod har til at lide, det er min."

„I misforstaaer mig! tog jeg Ordet: At I vilde tage Livet af Jer, derfor agter jeg Jer ikke slettere; det var saa paa Tiden, synes mig, I gjorde noget Godt, hvormed Menneskeheden kunde være tjent. Men at I havde leiet Piber i Skuespilhuset —

„Jeg? spurgte han i den dybeste Forundrings Tone: Jeg leiet Piber i Skuespilhuset? Hvor falder De paa den bizarre Idee, min Ven?" — „Jeg er ikke Deres Ven, og det er heller ingen bizar Idee! ivrede jeg: Saae jeg ikke, hvorledes De med Deres Stok gav Piberne det aftalte Tegn?" — „Med min Stok? gjentog han i den reneste Uskyldigheds Tone: Jeg har ingen Stok, min Herre!" — „Saa har I ladet den ligge i Parketten, da I løb ud med Fingrene i Eders Øren! raabte jeg: Og overalt har jeg levende Vidner. Kjender I Hr. Malchus?"

„Ja saa, han er Deres Hjemmelsmand! udbrød han studsende: De har et meget sonor Organ, min Herre; jeg beder Dem derfor tale lidt sagtere. Behag at gaae lidt frem og tilbage med mig. Her er saa byggeligt, saa eensomt. Alt indbyder her til en fortrolig Meddelelse. Jeg giver mig tabt. Men saa sig mig da — vedblev han paatrængende: hvorfor peeb Hr. Malchus ikke?" — „Fordi han skammede sig! svarte jeg: Besvar nu ogsaa mit Spørgsmaal: Hvorfor leiede I ham dertil?"

„Jeg skal gjøre mig al Flid, for at bringe vor Samtale ind under en dannet Conversations-Charakter! gjenmælede han: De er for opfarende, det

volder Ungdommen; mit Blod flyder roligere, jeg har den modnere Alders høiere Erfaring. Saa vidd da: Inden hun kjørte til Skuespilhuset, gjorde jeg endnu et Forsøg paa at vinde hende. Hun vilde ikke see mig. Da svor jeg hende Hævn. Troe mig, kjære Herre, længe kjæmpede Had og Kjærlighed, Pligt og Lidenskab i mit Hjerte .... jeg havde været mindre ulykkelig i Verden, havde min Samvittighed været mindre øm. Ak, jeg føler det, jeg elsker hende endnu!" — „Jeg elsker hende ogsaa!" erklærede jeg heftigt. — „Hvorledes, min Herre? De elsker hende? Saaledes, som man elsker, naar man vil gifte sig og stifte en Familie? De vil angre det, De vil angre det bittert!" — „Hvi saa?" spurgte jeg. — „Hun er ikke moralsk god, min Herre! erklærede han: Jeg har søgt hendes Omgang, for at omvende hende, for at vinde hende for Dyden. Hun er meget frivol." — „Beviis!" raabte jeg, og stod stille. — „Hun har i tre Aar været Marskalk Ney's Elskerinde! fortalte han: Hun har faaet syv Børn, som jeg af Barmhjertighed har skaffet en Plads paa Waisenhuset i Hamborg; thi jeg er en Menneskeven."

„I er Satan lebendig! skreg jeg: I lyver, fordi I brænder af en vanhellig Lue; kjøl Jer nu!" Med disse Ord greb jeg ham, og kastede ham over Bolværket ned i Canalen.

(fortsættes.)

Store Virkninger af smaae Aarsager.

Et afraget Skjægs vidunderlige Virkninger ere tilforn omtalte i dette Tidsskrivt. At et uproportioneret Vindue ligerviis har foranlediget blodige Krige, er en Kjendsgjerning, som er os opbevaret i Ludvig den Fjortendes Historie. Denne Fyrste byggede Trianon. I Samtale med sin Krigsminister Louvois, yttrede han, at der var eet Vindue, som var mindre, end de øvrige. Ministeren, som førte Overopsynet over de kongelige Bygninger, og var en stolt Mand, modsagde Kongen haardnakket. Kongen befalede omsider, ægget ved denne Modsigelse, at maale Vinduerne. Nu befandtes det, at Louvois havde Uret, og Kongen satte ham, i Arbeidsfolkenes Paahør, haardt irette derfor. Dette forbittrede Ministeren. „Kongen — sagde han til en Fortrolig: Kongen begynder at ville blande sig i Alt, man maa skaffe ham en Krig paa Halsen, saa faaer han noget at tage vare — og, ved Gud! Krig skal han faae!" Ifølge denne Beslutning faldt Hundredtusinder for Sværdet.

Ved et Indfald i Tydskland bragtes hele Europa i Vaaben mod Frankrig. Louvois ahnede ei, at han derved vilde styrte sig selv. Ludvig førte Krigen med 300,000 Mand; det udtømte Nationens Kraft. Tillige gjorde den Maade, hvorpaa Louvois gik frem, det franske Navn forhadt i hele Europa. Hele Pfalz lod han forvandle til en Ørk. Heidelberg, Mannheim, Worms, Speier og mange andre Byer

bleve plyndrede og lagte i Aske. Fru Maintenon gjorde Kongen opmærksom paa disse Rædsler. Ludvig forbød derfor Ministeren at lade sætte Ild paa Trier, som han ogsaa havde ifinde. To Dage efter foreslog Louvois atter den samme Forholdsregel, og sagde til Kongen, at da hans Samvittighed var for øm til at samtykke i Triers Ødelæggelse, saa havde han taget det Hele paa sig, og allerede affendt Ildbud, med Befaling til at stikke Byen i Brand. Denne Dumdristighed æggede Kongens Vrede i den Grad, at han greb Ildtangen og vilde slaae løs paa Ministeren dermed. Fru Maintenon lagde sig derimellem; men kort efter døde den stolte Mand af Græmmelse over sin sjunkne Myndighed.

Manden med Jernmasken.

Saa kaldes hiin hemmelighedsfulde Fange, som, indtil de nyeste Tider, sysselsætter Historieforskernes Nysgjerrighed og har foranlediget saa mange Gisninger, uden at det endnu er lykkedes, at finde Nøglen til denne Gaade.

Aar 1662 bragtes en Fange af meget ædel Skikkelse, med største Hemmelighed, til Slottet Pignerol, i det sydlige Frankrig, hvor Saint-Mars var Kommandant. Fangen bar en Maske, saaledes ind-

rettet, at han kunde spise uden at tage den af, og man havde Befaling, at dræbe ham, hvis han demaskerede sig. Ministeren Louvois besøgte ham, og viste ham en Agtelse, som grændsede til Ærbødighed. Saint-Mars bragte ham selv Maden, og bar altid Nøglen hos sig til hans Dør. Engang skrev Fangen med en Kniv noget paa en Sølvtallerken, og kastede den ud af Vinduet til et Fartøi, som havde lagt bi ved Foden af Fangetaarnet. En Fisker tog Tallerkenen op, og bragte den til Kommandanten, som forfærdet spurgte ham, om han havde læst Skriften paa Tallerkenen, eller om Nogen ellers havde seet den. Fiskeren forsikkrede, han kunde ikke læse, og at Ingen havde seet Tallerkenen. Først efter nogle Dages Forløb, da Kommandanten havde overbeviist sig om Sandheden af hans Udsagn, blev Fiskeren frigiven. Ligeledes fortæller man om en meget fiin Skjorte, som Fangen havde skrevet gandske fuld og som blev fundet af en Munk, som, trods sine Forsikkringer: ei at have læst et Ord af Skriften, dog hemmelig blev myrdet. Saint-Mars tog sin, altid maskerede Fange, med i Bastillen, da han 1698 blev Kommandant der. Man viste ham altid den største Agtelse, og hvad han ønskede, fik han. Han underholdt sig med Læsning og Guitarspil; aldrig lod han sig forlyde med, hvo han kunde være. Han døde 1704, efter faa Timers Sygdom, og man begrov ham Dagen efter. Ikke engang for Lægen torde han aflægge sin Maske. Inden hans Legeme blev begravet, blev det saa gruelig lemlæstet, at alle Træk vare ukjendelige. Alt, hvad der havde været til hans

Brug, blev brændt. Væggene i hans Værelse bleve opkradsede og hvidtede, ja man gik saavidt, at man tog Gulvet op, af Frygt, at Fangen kunde have skjult et Brev under Bræderne. En Skribent, fortæller, at da Saint-Mars førte Jernmasken til Bastillen, spurgte Fangen: „Vil Kongen have mit Liv?" og at Hiin svarte: „Nei, min Prinds! Deres Liv er uden Fare."

Spørgsmaalet, hvo denne Fange har været, og hvad der kan have bevæget Ludvig XIV til at bevogte ham med en saa magesløs Omhu, uden at lade ham myrde, er bleven besvaret paa saare forskjellige Maader. Hemmeligheden er saameget vanskeligere at gjennemtrænge, som der, i hiint Tidsløb, ikke savnedes nogen betydelig Mand i Europa. Kaster man imidlertid et Blik paa det Forhold, som fandt Sted imellem Ludvig XIII og hans Gemalinde Anna; betænker man, at de i de første 23 Aar levede i barnløst Ægteskab, og i samfulde 12 Aar uden alt ægteskabeligt Samfund; ihukommer man, at Dronningen var en galant Dame, som stod paa en fortrolig Fod med adskillige Mænd, navnligen med sin Gemals Broder, med Montmorency og Mazarin, saa vorder det mere end sandsynligt, at Fangen var en ældre Broder af Ludvig den Fjortende.

Den berømte Aandeseer Svedenborg.

Dr. Johan Heinrich Jung, kaldet Stilling, anfører følgende tre almindelig bekjendte Beviser for at Svedenborg virkeligen har havt Omgang med Aandeverdenen, og tilføier endnu eet, for hvis Sandhed han ligeledes indestaaer:

I. Dronningen af Sverrig satte ham paa Prøve, idet hun bad, han skulde sige hende, hvad hun, i Charlottenburg, paa en vis mærkværdig Dag, havde talt med sin afdøde Broder, Prindsen af Preussen. Efter nogen Tids Forløb lod Svedenborg sig melde hos hende, og sagde hende det. Hun blev greben af heftig Skræk derover, kan man tænke. Man har, i offentlige Blade, bestridt denne Historie, men jeg veed fra sikker Haand, at den er bogstavelig Sandhed. Beviserne derfor har jeg ihænde. Jeg veed ogsaa en berømt würtembergsk Theolog, som skrev til Dronningen derom, og fik det Svar, at det var Sandhed.

II. Svedenborg kom, med et Selskab af Reisende, fra Engelland til Gothenborg. Her sagde han, han havde af Engle erfaret, at der i samme Time var Ildløs i Stockholm i den og den Gade. Der var just Borgere fra Stockholm i Selskabet, som forfærdedes ved denne Tidende. Kort efter kom han til dem og sagde: de skulde kun være gandske rolige, nu var Ilden slukket. Næste Dag erfarede de, at Sagen forholdt sig nøie som han havde sagt. Denne Historie har Ingen kunnet bestride.

III. En fornem Enke blev der affordret en betydelig Sum Penge, hvorom hun bestemt vidste, at hendes afdøde Mand havde betalt den; men Qvitteringen kunde hun ikke finde. I denne sin Nød gik hun til Svedenborg, og bad ham spørge hendes Mand, hvor Qvitteringen var. Nogle Dage derpaa sagde Svedenborg hende, at han havde talt med hendes Mand; Qvitteringen laae i det og det Skab, nederst paa Bunden, i en forborgen Skuffe. Og der fandtes den ogsaa strax. Ogsaa denne Kjendsgjerning har man udlagt saaledes: Svedenborg maa have vidst, hvor Qvitteringen var, og kun bildt Konen ind, at han havde erfaret det af hendes Mand. At dette — tilføier Dr. Jung Stilling — i den fromme Mands Sjel, var en moralsk Umulighed, det veed jeg tilforladeligt. Havde han vidst, hvor Qvitteringen laae, saa havde han sikkert sagt den ængstede Kone det ved første Besøg. Men nu maa jeg endnu tilføie et fjerde Erfaringsbeviis, som, skjøndt det hidtil er gandske ubekjendt, dog er fuldkommen saa vigtigt, som noget af de foregaaende. Jeg kan, med den høieste Vished, indestaae for dets Sandhed.

Mod Udgangen af forrige Aarhundrede boede i Elberfeld en Kjøbmand, med hvem jeg, de syv Aar, jeg opholdt mig der, levede i fortroligt Venskab. Han var en streng Mystiker i den reneste Betydning. Han talte Lidet, men hvad han talte, var et Guldæble i en Sølvskaal. Om han kunde have vundet al Verden derved, havde han ikke vovet, at sige nogen

vitterlig Usandhed. Denne nu forklarede Ven fortalte mig følgende Historie:

Han reiste i Handelsforretninger til Amsterdam, hvor Svedenborg dengang opholdt sig. Da han nu havde hørt meget om denne besynderlige Mand, og læst mange af hans Skrifter, besøgte han ham, for at gjøre hans nærmere Bekjendtskab. Han fandt en Olding af vennefælt, ærværdigt Udseende, og blev gjæstmildt modtagen. Nu begyndte følgende Samtale.

Kjøbmanden: Da jeg just har Handelsforretninger her i Staden, kunde jeg ikke nægte mig den Glæde at gjøre Dem min Opvartning. — Svedenborg: Tør jeg spørge, hvorfra er De? — Kjøbmanden: Jeg er fra Elberfeld, i Hertugdømmet Berg. Deres Skrifter have gjort et dybt Indtryk paa mig. Men den Kilde, hvoraf De øser, er saa overordentlig, at De ikke vil fortænke en Sandhedsven, om han fordrer uomstødelige Beviser for, at De har virkelig Omgang med Aandeverdenen. — Svedenborg: Det var meget ubilligt, om jeg vilde fortænke Dem deri. Men jeg troer, at have givet uomstødelige Beviser nok. — Kjøbm. Dog indvender man meget derimod. Torde jeg vove, at begjære et saadant Beviis af Dem? — Svedenborg: Hvorfor ikke? Hjerteliggjerne. — Kjøbm. Jeg havde fordum en Ven, som studerede Theologie i Duysburg; men han fik Svindsot, og døde der. Denne Ven besøgte jeg kort før hans Død. Vi havde en vigtig Samtale med hinanden — kunde De af ham erfare, hvori vor Samtale bestod? — Svedenborg: Det kommer an paa et Forsøg. Hvad

var hans Navn? — Kjøbmanden nævnede ham. Svedenb. Saa kom til mig igjen om nogle Dage, jeg vil see, om jeg kan finde Deres Ven.

Efter nogle Dages Forløb gik Kjøbmanden, med spændt Forventning, til Svedenborg, som smilende kom ham imøde og sagde: „Jeg har talt med Deres Ven. Ærnet for Deres Samtale med ham var alle Tings Igjenbringelse!" Og nu sagde Svedenborg Kjøbmanden paa det nøiagtigste, hvad han, og hvad den afdøde Ven havde paastaaet. Min Ven blegnede, thi dette Beviis var stærkt og uomstødeligt.

Fremdeles spurgte han: „Hvorledes gaaer det da min Ven? Er han salig?" — Svedenborg svarte: „Nei, han er endnu ikke salig, han er endnu i Hades, og piner sig endnu stedse med Tanken om alle Tings Igjenbringelse." — Dette Svar satte min Ven i den dybeste Forundring. Han svarte: „Min Gud! Ogsaa paa hiin Side Graven?" — Svedenborg tog Ordet: „Ja vel! Vore Yndlings-Tilbøieligheder og Meninger følge os did, og der vil det falde os vanskeligt, at vorde dem qvit; derfor skulle vi skille os ved dem i dette Liv." — Fuldkommen overbeviist forlod min Ven den mærkværdige Mand, og reiste tilbage til Elberfeld.

Hvad Kjærlighed til Planter formaaer.

Hvormange tusinde og atter tusinde Kopper Martinique-Kaffe drikkes ikke dagligdags med største Behagelighed, uden at den brave Mand ihukommes, hvis store Selvfornægtelse vi have at takke for denne Nydelse.

Hr. Jussieu, Directeur for den botaniske Have i Paris, betroede, i Begyndelsen af forrige Aarhundred, nogle faa Kaffetræer, som han havde opelsket af Kjerner, til Hr. Deklieux, som, paa den franske Regjerings Befaling, skulde bringe dem fra Paris til Martinique. Reisen var ulykkelig. Vandet begyndte at slippe, og Skibsfolket fik kun smaae Portioner deraf. Deklieux vilde hellere vansmægte af Tørst, end see sine Træer gaae tilgrunde, og deelte derfor faderligt det ham sparsomt tilmaalte Vand med dem.

Den første Maskerade i Verden.

For Talen om den første Maskerade
Jeg er for Følgen Skyld lidt bange.
Kort vared' den, men gjorde evig Skade,
Thi Satan var der, som en Slange.

Blomstermoderen.

Jorden, indslumret i vinterlig Dvale,
Laae mellem Bjergenes Mur
Kold, som et Liig, og i Lunde og Dale
Sørged' den hele Natur.

Bleg — liig en Skygge i Dødningeklæder —
Stod, ved det mørkladne Hav,
Fjeldet og græd — som en Yngling, der græder
Over sin Elskedes Grav.

Nordstormen lød — liig et Krigshorn, som lyder
Ned fra det buldrende Fjeld —
Elvene sang — som naar Grundklippen bryder
Strømmenes evige Væld —

Mordgjerrig — som naar i Stridshobens Tummel
Krigeren rynker sit Bryn —
Bølgen henrulled' paa Strømmen saa skummel
Under dødsvarslende Lyn.

Da, som en Engel i flagrende Klæder,
Flora, den evige Mø,
Svævede hen i de straalende Kjæder
Over den sorgfulde Sø.

Fulgt af bevingede Skjalde, som følge
hende, med blomstrende Arm
Rørte hun Jorden og Livsaandens Bølge
Bæved' i Dalenes Barm.

Stormene tav for begjerligt at lytte
Efter Smaafkjaldenes Sang,
Elven forbi den beskyggede Hytte
Sagtelig gleed i sin Gang.

Venligt saae Flora fra grønklædte Høie
Ned paa Havbølgen saa vild —
Glad men uskyldigt fra spillende Øie
Straalede Ungdommens Ild —

Bølgen, fortryllet af Jomfruens Ynde,
Glatted sit mordlystne Bryn,
Og lod ved Kjærlighedssange forkynde
Jorden det salige Syn. —

Alt, som i Sjelen bar Gnist til at hylde
Kjærligheds evige Bud,
Knæled' og tilbad i Saligheds Fylde
Hende og Himmelens Gud.

(Grønholtz.)

Navnet i Træet.

Tidt, naar jeg gaaer i den grønne Skov,
Og tænker, jeg veed ei hvorpaa,
Da griber en mægtig Sorg mit Sind,
Og Taarer i Øiet staae.

Men seer jeg et Navn i Bøgens Bark,
Da rinder min Taare især,
Da tænker jeg paa den Huldes Navn,
Jeg skar i saamange Træ'r.

Og søger jeg saa de kjære Træer,
Hvor det elskede Navn jeg skrev,
Ofte jeg finder dem ikke meer —
Kun Stubben tilbageblev.

Det samme Navn i mit Hjerte staaer,
Og Tiden ei sletter det ud.
O, mon jeg ei meer end Navnet saaer,
Naar selv jeg fældes af Gud!

(Sophus Zahle.)

Hovlspaaner.

For to Venner er et Maaleøie nok, og for to Fjender er hele Verden for snever.

Smukke Koner i Vinduet og unge Duer paa Taget, staae Fare for Pileskud.

Tre Ting kjender man kun ved tre Slags Leiligheder: Tapperhed i Krigen, den Vise i Verden, og Vennen i Noden.

Den Husholdning er slet bestilt, hvor Skjørtet bedækker baade Kaarde og Gehæng.

— Det er ingen Skade at være haslig til Hatten og langsom til Pungen.

Fruentimmernes Følelser ere ofte rigtigere end Mændenes Tanker.

Intet holde vi saa hemmeligt som vor Kjærlighed, og Intet yttre vi saa lydeligt som vort Had.

Saamegen Indbildningskraft har Enhver, at han indbilder sig noget om sig selv.

Vort Liv er et Wallis mellem tvende ubestigelige Gletscherkjæder, Fortiden og Fremtiden.

Vore Sandser ere de fem Fingre, hvormed vi spille paa Naturens Tangenter.

Mange søge paa Livets Sukkertop kun Keglesnittets Theorie.

Ofte har Kjærlighedens Gjenstand, dog aldrig Kjærligheden selv bedraget.

Mennesket er sjelden fornøiet med sin Lykke; sædvanlig med sin Forstand.

Enhver Kirkeklokke er en Dykkerklokke, under hvilken man finder Religionens Perle.

Aandrige Tanker tør kun gives med faa Ord, ligesom Champagnevin i smale Glas.

Readan eller Klosterruinen.

Fortælling af M. C. Hansen.

I.

// — Her sender jeg Dem efter Aftale 1) Afskrift af Acterne i Criminalsagen, 2) Brandts defecte Dagbog, holden i Kjøbenhavn, 3) Breve fra Jomfru Ritter, Lieutn. Hoier og Brandt, 4) mit Udkast til en Forbindelse imellem de forskjellige hverandre krydsende Begivenheder, 5) den unge Ritters Beretning og 6) endeel forskjellige Bilage fra Embedsmænd og andre paalidelige Folk. Jeg ønsker Dem Taalmodighed og Held til at bringe et Heelt ud af dette Chaos — og gjentager, at jeg seer ingen Grund til nu at skjule Navne og nærmere Omstændigheder, da deels Historien er i Hovedsagen velbekjendt, deels de Gjenlevende, der nu forlængst have forladt Europa, skriftlig (See Bill. Lit. Y) have givet deres Minde til Offentliggjørelsen. Og, ikke sandt? Nu lægger De Deres flittige Haand paa Verket, og giver os snart en norsk Criminalhistorie, der sikkert ei vil mangle Interesse. Deres o. s. v.

— — Saaledes lyde de sidste Linier af Amtmandens Brev, dem jeg anfører som en Art af Forerindring til efterstaaende Fortælling. Efterstaaende — skriver jeg, som om jeg var vis paa at kunne bringe et sammenhængende Heelt ud af disse forvirrede Begivenheder! — Den første Vanskelighed er at begynde. Saalidt som jeg lider de for ikke længe siden brugelige

Begyndelser, hvorpaa en af vore Forfattere spøgviis har givet denne Prøve: „Und der Ritter taumelte vom Pferde ꝛc." saalidt synes jeg om Begyndelsen: „R. R. var født af ærlige Forældre ꝛc." Men her ere flere Vanskeligheder end at gribe det rette Punkt i Heltens Historie; — det gaaer mig nemlig, som det gaaer en vis stor engelsk Romandigter: jeg har ingen egentlig Helt; jeg har saamange Hovedpersoner, at jeg ikke veed, hvem der skal give den tragiske Beretning Navn; det er ogsaa derfor, jeg kalder den Keadan eller Klosterruinen, — en Titel, som mine Læsere, hvis jeg virkelig faaer skrevet noget Læseligt paa disse Blade, sikkert ved Slutningen ville finde den meest passende. Men endnu ingen Begyndelse? — Langsomt glider mit Blik hen over de forskjellige Egne, hvori Tildragelserne have foregaaet; langsomt følger det Wilhelms og Antons og Louises Livsveie. Mangen Scene fra deres muntre Vaardage og fra deres hede Sommer opfatter Øiet; — vi ville gjemme de øvrige; vi ville, maaskee stundom lidt vildt, trække dem frem; men begynde ville vi fra et Punkt, hvorfra vi bequemmest kunne skue baade tilbage og fremad, — fra et Punkt, hvori Begivenhedernes Frugt kimer frem i den heelt udslagne Blomst, der allerede ikke mere har den ungdommelige, friske, uberørte Ynde.

Vi opsøge Wilhelm Brandt, en ung Student, i hans Logis i Kjøbenhavn. Han sidder, overladt til sine urolige Tanker og blæser tykke Røgskyer af det forbrændte Meerskumshoved, idet han utaalmodig seer ud fra Vinduet efter sin Contubernal og Myndling, den fjortenaarige Jens Ritter. Da sprang

af dem besad Formue; men den Gamle havde givet dem, Hvad han kunde: Dannelse og Grundsætninger; forsaavidt ellers disse sidste kunne gives theoretisk. See, det gaaer med Grundsætningerne, som med Malerierne paa Porcellain. De skjønne Kobbere paaklistres; kun i Verdens Skjersildsluer brændes de ind i Sjelen; om vel eller ilde, det beroer mindre paa Kobberets Godhed, paa Omlægningens Nøiagtighed, end paa Porcelainsstoffets Ildfasthed og paa den dæmpede eller flammende Ild, som Skjæbnen tilskikker.

Forestillingen om den forestaaende Afsked blev mere levende i Ynglingernes Hjerter; hos Wilhelm farvede den Barnehimmelen med det farlige Purpurskjær. Han rugede alt længe over den Tanke, inden Skilsmissens Taarer flode, at sikre sig Louises Hjerte. At ogsaa hans Ven nærede en stille, om Følelse for den huldе Pige, det faldt ham ikke ind, eller dog kun forsaavidt, at han vogtede sig for at berøre den Streng, naar de sadde sammen i fortrolig Tale om Nutid og Fremtid. — Mærkelig er ogsaa i Sandhed den Omhyggelighed, hvormed Naturen tilhylder med et Slør over det andet det spædeste Hjerteblad i dens ømmeste Plantes Indre. En ufordervet Yngling er ligesaa bly som Møen, naar han førstegang føler at han elsker. Han tør jo ikke uden ængstlig, sød Gysen tilstaae sig selv denne Følelse; hvorledes skulde han da have Mod til at lade en Ven læse de hellige Characterer, som han saa dybt bevarer?

III.

Wilhelm havde virkelig overvundet sin Undseelse og aabnet Louise sit Hjerte, dersom ikke en Hendelse var indtruffen, som for en længere Tid maatte binde hans Tunge. — Det var en temmelig mørk Foraarsaften, da Fætterne fulgte Louise og hendes Tante hjem fra Præstegaarden. Maanen skjød pludselig klar frem igjennem de forbidrivende Skyer og belyste magisk de underlige, graae Ruiner.

„Turde Du vel gaae op paa Klosteret iaften, Tante?" spurgte Louise skjelmsk den noget overtroiske Kone. — „Aa hvorfor ikke, i saa stort Selskab!" svarte Tanten, der var bleven usædvanlig oprømt ved nogle Glas af Præstens gode Gammelviin.

Man tog hende paa Ordet, og skjønt lidt ængstlig, lod hun sig vise og navngive deres Yndlingssteder, dog forstaaer det sig uden at træde ned i Fordybningerne. De stode paa Muren og saae ned i Ormegaarden, der, som vi i det Foregaaende have fortalt, dannedes af et høit Hegn udenfor den egentlige Klosterruin.

„Bliv ikke bange, Tante! sagde den lystige Louise: Jeg springer ned i Klosterhaven og henter Dig en Viol; jeg veed hvor den staaer." — Tanten vilde formanende holde hende tilbage, men i et Øieblik var hun, til Fru Ritters store Forskrækkelse, klavret ned, og raabte op til dem, skjult imellem Krattet. — Endnu rystede den gamle Kone paa Hovedet, endnu forsikrede Ynglingerne hende, at der ingen Fare var ved dette Spring, da Pigen pludselig udstødte et

forfærdeligt Angstskrig og den blege Maane belyste et Syn, som under disse Omstændigheder vel kunde bragt den Modigste til at blegne. Vildt syngende, trykkede sig op af Gruset et Væsen, indhyllet i en rød Kappe, med tykke, vilde Lokker om Hovedet og en stor Steen i begge Hænder.

„Red mig, red mig!" raabte Louise fra Dybet. Tanten sank bevidstløs til Jorden. Et Øieblik stode Ynglingerne gjennemiisnede. Da greb Forfærdelsen Wilhelm. Med et Skrig styrtede han afsted hen over Marken, slyngede sig over Gjærdet og kom først til sig selv, da han, hvid som Kalk og skjælvende, standsede ved den nærmeste Huusmandshytte imellem de omstaaende Bønder, hvilke han i afbrudte Ord kaldte tilhjælp.

„Aa det maa være den tossede Valborg! sagde En af dem: Jeg saae hende idag gaae over Engen i en gammel Dragonkappe. Hun gjør ikke Jomfruen noget, den Stakkel."

De iilte imidlertid raskt afsted med den arme Wilhelm, i hvis Bryst endnu Skrækken kæmpede med den bitreste Skamfuldhedsfølelse over at have forladt Fruentimmerne. Endnu større blev hans Forvirring, da Frits med Tanten og Louise ved Armen kom dem langsomt imøde og raabte til ham: „Men Wilhelm! Skammer Du Dig ikke! At løbe saaledes afsted! Hvor vilde Du hen?" — „Efter Hjælp!" stammede han forlegen og pegede paa Bønderne, og han vovede ei at byde Tanten sin Arm, men fulgte taus efter til Fru Ritters Gaard. Ingen af

dem talede til ham; men ved Porten tog Tanten Frits om Hovedet og kyssede hans Pande, vinkende til Louise, som med kjærlig Taknemmelighed trykkede et Kys paa den rødmende Ynglings Læber.

I det Wilhelm nemlig, henreven af Angsten, havde taget den ilsomme Flugt, havde Frits samlet sit Mod og var styrtet ned i Dybet efter den afmægtige Pige. Vel stivnede Blodet i hans Aarer, da han stod dernede imellem hende og det frygtelige Gespenst, men kun et Øieblik; thi da lød den underlige Valborgs ham velbekjendte, rigtignok altid gyselige, hæse Stemme.

„See Godaften, Frits! Har Han ogsaa Lyst til at grave Børn op? Godaften Jomfru Louise! Hun maa ikke skrige saa høit; min lille Gjertrud bliver ræd og kryber længere ned. „Kom Kyr, kom Kalv, kom Baana!" Derpaa begyndte Valborg igjen, uden at lægge mere Mærke til de Øvrige, at nynne og kaste Jord og Gruus tilside.

Men Louise hverken hørte eller saae, førend hun befandt sig oppe paa Muren. „Gode Frits, var det Valborg? Og hvor er Tante?" hviskede hun skjælvende. — „Hei da, Tante!" raabte den opmuntrede Knøs og løftede Fru Ritter iveiret. Først da Frits havde talt en Stund til Valborg, som blev ved at pusle dernede, begyndte Fruentimmerne at faae Mod. — Maaskee er følgende Bemærkning mere ny end Erfaringen: en Gjenstand, der har indgydet os Skræk, bliver os altid interessant, saasnart vi have overvundet Skrækken. Dette var maaskee Aarsagen til at Frits ved-

blev fra Muren af at see ned efter den stakkels Valborg og tale til hende. Dog var dermed vel ogsaa hans Hensigt at gjøre Fruentimmerne rolige. Paa hans gjentagne Spørgsmaal svarede Valborg længe Intet, men vedblev at synge og kaste Gruus. Endelig rakte hun det blege Ansigt iveiret og raabte med stirrende Blik: „Staa ikke her ved Din Grav, Dødningblomst! Hører Du ikke al den Jammer, som vaager efter Dig? Gaae, gaae, og forstyr mig ikke længere!"

„O kom, o kom dog!" raabte Louise, og mere end villig adlød den dybtrystede Frits. — De vandrede nedad Stien saa hurtigt, det var den gamle Tante muligt at gaae, hun ikke uden af og til at skjænde paa den feige Wilhelm, hvorved Louise kaus trykkede Fritses Haand og han, stolt og salig som en Helt, velsignede sin Lykke.

Paa Hjemveien vare de to Venners Tanker og Følelser heel forskjellige. Endelig blev Tausheden altfor trykkende for den blide Frits; han kunde ikke udholde at see sin Ven saa forstemt, og begyndte derfor i en mild Tone at omtale det Foregaaende, at trøste og undskylde ham; men et kort: „Gaae Pokker ivold med Din Medlidenhed!" var det opfarende Svar, han fik. Frits blev stødt; thi han følte, at han kun havde fornærmet Wilhelm ved sin bedre Opførsel. Men vi, der rolige overse Begivenheden, ere villige til at undskylde den saarede Ynglings utidige Hidsighed. Vi behøve kun at anvende den almindelige Talemaade: saaledes er Men-

nesket! — Og uden at ville dermed pege hen paa den gode Frits, hvem saadan Handlemaade var umulig, ville vi blot i denne Anledning bemærke, at der gives en Art fiin, gjennemtrængende Gift, som de saakaldte fromme Engleſjele betjene ſig af, i det de nemlig forſætlig ſmelte hen i Eftergivenhed og Mildhed imod Den, der har Uret. Denne ſmertelige Gift vide iſær undertrykte qvindelige Væſener ofte at betjene ſig af, og foraarſage derved ofte heftige Betændelſer i det ſtoltere Gemyt, for hvilket Henſigten ei bliver ubemærket.

Fra denne Aften af indtraadte paa nogen Tid et temmelig forſkjelligt Forhold mellem Ynglingerne og Pigen. Frits var ſtegen høit paa Wilhelms Bekoſtning, ſom hos Alle, ſaa iſær hos Louiſe, hvis taknemmelige Beundring for den Første ſteg for hver gang, hun fik Leilighed til at gjentage Beretningen om den fæle Natteſcene. Men endnu mere tabte Wilhelm ved den mørke Stemning, hvori han vie blikkelig kom, naar han blev vaer, hvorledes Louiſe og Frits vexelviis gave hinanden Vink om at opmuntre ham og tale til ham om hans Yndlingsgjenſtande. Da vendte han ſig gjerne vild bort med harmfuld Uvillie imod ſig ſelv, imod Louiſe og Wilhelm. Imidlertid — den Alders ſelv heftige Indtrykke ſvækkes lettelig; og ſnart trak Wilhelms Claveer, Tegninger og ſkjønne Sang, hans raſke Dands og muntre, let fortalte Hiſtorier, Louiſe hen til ham; men dog beholdt Frits endnu ſtedſe med hemmelig Glæde den Plads, ſom han ved ſin kjække Opførſel havde tilkæmpet ſig.

Vi kunne maaskee, inden vi endnu forlade den nysomtalte Scene, træde hen til Husmandsstuen, hvor de hjemkomne Bønder samtale med et Par Qvinder.

„Naa, Hvad stod paa Hans?" spurgte Eli, en tyk skidenfærdig Kone med et Barn ved Brystet. — „Aa, var det ikke som jeg sagde? Den forbandede Hex havde forskrækket dem." — „Hvor holder hun til nu?" spurgte en anden Kone, der sad paa en Stubbe med en kort Leerpibe i Munden. — „Nu skal hun igjen være hos gamle Ole Bakken, svarede Manden: og der feiler hende aldrig Noget, uden hver Fuldmaane. Saa render hun om som et galt Menneske." — „Galt? Ja Gud hjælpe os for Galskab! Jeg vilde ikke ønske mig hendes Klogt! vedblev Eli: Hun er ikke gal; besat er hun." — „Hvorfor brænde de ikke slige Skarn mere?" spurgte den anden Kone. — „Forbandede Vrøvl! svarte Rasmus med en spodsk Latter: Sligt er bare Fostere af Vantro, som Præsten siger. Skulde de gjøre Noget ved hende, saa var det at sende hende til Byen paa Tugt- og Facturhuset. Hun hører til Steffensfølge, som driver om og stjæler, spaaer, tigger og stikker Skove i Brand."

„Ja jeg har nok hørt, at hun drev om med Steffensfølget for endeel Aar siden; men det er nok forbi!" meente Hans. — „Hvor skulde hun ellers være saalænge borte a Gangen? svarede Konen med Tobakspiben: Desuden stod hun for et Par Dage siden og talte med den Fant, som I saae her igaar, og han seer ud til at være En af Følget."

„Men fremsynt er hun, det har jeg selv hørt! vedblev Eli: Hun har spaaet mig, da jeg var Pige, og det er gaaet i Opfyldelse hvert Ord." — „Sludder Kærling! sagde Hans hidsig: Kog ikke op den gamle Løgn." — Men det øvrige ædle Selskab trængte ind paa Eli, og hun gav sig til at fortælle, imedens Hans mumlede Noget imellem Tænderne.

„Jeg sad ved min Rok og spandt derinde i Stuen. Gamlefaer laae og hostede i Sengen. Saa kom der ind en Tiggerkærling; deilig var hun som en Blomme. Ja jeg var just ikke saa styg heller dengang, det veed Du nok Hans." — „Den Snee som faldt ifjor!" brummede Hans. — „Saa kom hun da ind og satte sig ved Skorstenen og bad om lidt Mad. Jeg skjændte paa Tiggerkærlingen og blev ved at spinde. „Spind Du, Barn! sagde hun: Der er kun lidt Forslag i det Lærred, Du deraf faaer; som Du nu har bespiist mig, skal Du selv tidt og mangengang blive bespiist." — Jeg blev lidt ilde ved; for man kan ikke vide, Hvad sligt Pak kan gjøre En. Og saa gav jeg hende et Glas Brændeviin, for det var koldt og ondt Veir ude, og et Stykke Brød til. „Slaa kun Brændevinet paa Flasken, Barn! blev hun ved: Du faaer nok Den, som drikker Brændeviin." — Alle saae paa Hans.

„Forbandede Snak! Jeg har ikke drukket op for Rogen!" udbrød han. — Uden at lade sig forstyrre blev Eli ved: „Brødet tog hun, og bad om et Fleskestykke, som laae paa Bordet. Jeg vilde skjære en Stump af til hende; men hun sagde: „Giv mig kun tykt Flesk paa Brød, Barn; saa tykt skal Din

anden Mand skjære det for Dig." — Naa, Hvad sige I dertil?"

„Jeg mener Fanden plager Kærlingen! raabte Hans uvillig: Du faaer da først faae Has paa mig, førend Du kan snakke om den Rakker, som skal skjære det tykke Flesk."

„Var det rigtig Valborg, det?" spurgte den anden Kone. — „Jomen var det saa. Dengang tog denne Holt hende til sig, men det varede ikke længe med den Herlighed. Da Forgyldningen gik af sancte Gjertrud, spændte han hende ud af Huset."

„Kanskee det var hende, som spaaede om Klosteret?" spurgte hun med Tobakspiben. — „Det har vi ikke hørt!" svarede de Øvrige. — „Ja jeg kan ikke fortælle det rigtig; men der gaaer fæle Ord om al den Ulykke, det skal bringe over Præstens og Fru Ritters." — „Nei, nu gider jeg ikke høre længere paa den Snak! sagde Rasmus: Godnat, tag Jer vare for Hexerne!"

„Tag Du Dig selv vare!" sukkede Eli efter ham, og vedblev at see efter den firskaarne, rige Bondeknøs, med en hemmelig Tanke om det tykke Flesk.

Endnu gik Samtalen i fuld Gang ved Hytten, da Valborg kom langsomt skridende frem i sin røde Kappe, syngende et Par Vers af en gammel Kæmpevise.

„Hun skulde dog ikke faae Indfald at tage Qvarteer her inat? Det skal Fanden forbyde hende!" sagde Hans trodsig. — „Nei, jeg siger saamange Tak!" raabte Eli og indhyllede Barnet for Aftens

luften i sit smudsige Forklæde. — „Hun kan jo gaae hen til Ole Bakken, hvor hun pleier holde til; han er nok en gammel Ven af Steffensfølget og en Elsker af Troldkærlinger."

Imidlertid kom Valborg til, lænede sig imod Grinden og saae en Stund paa det pludselig tause Selskab. „Har I ikke Mere at fortælle om Valborg?" sagde hun endelig med sin høse Stemme, som havde hun hørt den foregaaende Samtale. Folkene saae paa hverandre.

„Du har det, jeg søger; men Du søgte det, da jeg ikke vilde have det!" sagde Valborg blidt til Bondekonen, og pegede paa Barnet. „Vil Du hjælpe mig inat, Hans? Det er saa langt til Ole Bakken, og jeg er saa træt af alt mit Arbeide." Hun strakte ud sine blodige Hænder og Arme.

„Nei Gud gjør jeg ikke, Dit fordømte Hexebæst!" raabte Hans hidsig og dog tillige i en noget usikker Tone. — „Ja, ja min Gut; Valborg spørger bare; Dit Huus bliver snart baade trangt og koldt." Nu begyndte hun igjen at synge og gik rolig henad Veien, overladende de Øvrige til deres alvorlige Betragtninger.

IV.

Afreisens Stund nærmede sig. Ofte bragte Louise den bedrøvet paatale. Da stirrede alle Tre hen for sig; Louise rakte dem Haanden; de trykkede den med et dybt Suk, og der perlede en Taare i hvert Øie. — Da oprieg tydeligen den Beslutning i Fætternes Sjel, at gjøre Ende paa en Uvis-

hed, som stedse mere ængstende plagede dem, jo tydeligere de begyndte at forklare sig deres Følelser. Ogsaa Louise ønskede inderlig ved sig selv, at dog En af dem — helst maaskee Wilhelm — vilde rykke ud med det Sprog, hun nu paa nogen Tid havde forstaaet at stave i deres Øine. Men Præsten, som gjennemskuede dem alle Tre, tog Fætterne for sig og talede i en Alvorsstund omtrent saalunde:

„I træde snart ud af det rolige Hjem, kjære Børn. Verden skal modtage Eder. Her have I Begge havt een Gjenstand for Eders ømmeste Følelser. Jeg har med Villie tiet, saalænge jeg kunde troe, at Eders Hjerter have tiet. Men nu forudseer jeg, at I ville forledes til i Afskedens Varme at gjøre et Skridt, som nødvendig maatte volde En af Eder heftig Smerte og maaskee endog svække Eders Brodervenskab, ja det som Mere er, og som I nu ikke kunne tænke, kanskee blive Aarsag til Ulykke for Louise og Den af Eder, hun vilde vælge. I slaae Begge Øinene ned, det er det bedste Beviis for at Ingen af Eder bør og maa nu begjære hendes Hjerte. Reiser, Ynglinger! Reiser med Gud! Og have I mig og hinanden indbyrdes kjer, saa intet Ord til Pigen. Aar skulle rinde hen, inden I vorde Mænd; maaskee I da have glemt Louise; hun er den eneste Pige, I hidtil har kjendt af Eders Stand. Den af Eder, som endnu efter fuldendte Læreaar har et frit Hjerte at byde hende, Den tilhøre hun, hvis hun til da er Herre over Haand og Hjerte. Eders Æresord, at Ingen af Eder før søger at binde hende."

Den Gamle gav dem hver en Haand, og de trykte den tause op til deres Læber. Saaledes reiste de med fuldt, men tilsluttet Hjerte, til deres forskjellige Bestemmelsessteder. Louise græd smertelig ved deres Levvel, og følte i Afskedens Bitterhed, at de Begge vare blevne hende uendelig dyrebare. Bygdens Mening var ellers eenstemmig den, at Louise engang skulde blive Wilhelms Kone, naar han efter fuldendte Studeringer blev den gamle Onkels Eftermand i Embedet; Louise drømte nok ogsaa derom, Præsten og den aldrende Tante talede hemmelig om det samme, og Fætterne indsluttede deres Forhaabninger og Forsætter i de elskende Hjerter.

Længe sad Enhver af dem i sin Krog af Vognen med Ansigtet i det gjennemblødte Lommetørklæde. „Frits! raabte endelig Wilhelm: Dette gaaer ikke an! Vi maa tale om vor Smerte, saa gaaer den over. Siig mig om det gaaer Dig som mig: det er ikke Onkel, ikke Louise, ikke mit kjære Hjem, jeg græder for.“ — „Nu da, og hvad ellers?“ spurgte Frits ganske forundret og tørrede sine Øine. — „Det er det hele, store Tab af de forsvundne uigjenkaldelige Aar; det er det Rædsomme i min nye Stilling.“ — „Ak ja, jeg forstaaer Dig, vedblev Frits: vi skulle nu vandre ene; gid vi dog bleve sammen.“ — „Ja Frits, da havde det ingen Nød; da kunde vi tale om Louise og om Onkel og den hele, skjønne forladte Barneverden. Men vi ville love hinanden, at skrive ret flittigt; og om fire Aar — “

„Styrter jeg ind til Dig i Christiania, og saa drage vi sammen til de Gamle og til Louise." — „Og saa?" sukkede Frits. — „Tys, tys! Meget kan forandre sig i den Tid, som Onkel siger; derom ville vi ikke tale."

Nu overlode Ynglingerne sig igjen til tause Drømmerier. Men Wilhelm havde virkelig brudt Afskedens bitreste Braad ved den korte Samtale. Onkelens Ytring, at i det mindste En af dem vilde komme til at glemme sin Barnekjærlighed, trøstede unægtelig Begge. Enhver af dem var hemmelig vis paa sin egen Bestandighed — men haabede, at den Anden skulde forandre sine Tanker. For hendes Hjerte frygtede neppe Nogen af dem; Wilhelm havde saamange kjære Beviser paa hendes Ynde for ham, og siden hiin Scene i Ormegaarden havde Frits en Tillid til sig selv og et Haab om at gjælde ret Meget hos Louise, hvilket han vel ikke gjorde sig fuldkommen Rede for, men som dog ikke destomindre omstraalede hans Fremtid med en mild Morgenglød. Da de i Christiania toge den smertelige Afsked, tilsvore de hinanden uforanderligt Venskab. „Ogsaa i Hvad Skjæbnen beslutter over os med Hensyn til Louise!" lagde Wilhelm til, og trykkede med Inderlighed Vennen op til sit Bryst.

De ere altsaa nu Hver i sin Stilling i Virksomhed, og vi ville ikke opholde os med en Udskrift af Dagbøger, hvori Intet findes, som jo maa staae i enhver arbeidsom Ynglings Optegnelser. Hvad Høier angaaer, da bliver jeg kun een eneste liden Begivenhed vaer, som fra hans hæderlige Cadetdage bør

omnævnes, og af Brandts Studenterliv bliver kun især at udpege en Hendelse, som, i hvor ube-mærket den end syntes at gaae af, dog havde den meest afgjørende Indflydelse paa hans Stemning, Opførsel og selv paa hans Skjæbne. Jeg har, om jeg mindes ret, i Slutningen af første Capitel slaaet paa den Streng, og jeg griber den nu, ikke uden Overvindelse.

En Eftermiddag havde han ladet sig overtale af et Par lystige Studenter til en Ridetour. Toget gik til Lyngby, hvor Aftenen skulde tilbringes ved en munter Bolle. Paa Vesterbro hopper ham bjeffen-de imod en liden, nydelig Bologneser, og endskjøndt Hesten ikke lod sig forskrække, blev dog Brandt vred, og bøiende sig nedad, giver han Hunden et saadant Slag med Ridepidsken, at den uden Lyd segnede liv-løs om. Den, der gav Lyd i Hundens Sted, var en ung, simpelt klædt Pige, som udstødte først et Jammerskrig og dernæst udgjød en Strøm af Vre-des-, Smertes- og Haansyttringer imod „den jam-merlige Sprade, som over sit Mod og sin Kraft paa et saadant Maal."

Wilhelm blev taalmodig holdende og lod sig overskjænde; det skiar ham i Hjerter, Taarerne pres-sede sig op i hans Øine. „O Jomfru, jeg beder Dem! Deres Vrede kan ikke lignes med den, jeg i dette Øieblik føler imod mig selv. De vil have til-givet og glemt mig, længe førend jeg tilgiver mig selv og glemmer Dem og Deres Hund." Og der-med slog han an i plein Carriere og indhentede Kammeraderne, som ikke havde lagt Mærke til den

hele Scene. — Han fortalte dem naturligviis strax, hvad der var hendet, og frapperedes først, i det han tro gjentog, hvad hun havde sagt, over i den hele Vredesstrom ikke at finde eet eneste uædelt Udtryk, een eneste Eed eller Forbandelse.

„Enten pynter Du op, Broder, eller den Tøs maa have en forbandet fiin Education! At extemporere en saadan Præken i fuld Flamme, røber mere Cultur, end man skulde vente under en Natkappe." — „Hvordan saae hun ud?" — „Saae Du hvor hun styrede hen?"

Med lignende Brudstykker af en Samtale kunde vi i Mængde opvarte. Wilhelm blev eftertænksom dvælende ved den Idee, at just i et saadant Øieblik røber den indre Menneskets Værdighed sig, og han beklagede hos sig selv, at han ikke nøiere havde betragtet den spædlemmede Piges Ansigt. Han følte sig uskikket til at deeltage i den lystige Aften, og red efter et Par Timers Forløb ene tilbage. Langsom drog han atter forbi det Sted, hvor Mordscenen var foregaaen, halv haabende at see Pigen igjen. Han blev imidlertid skuffet og tilbragte Aftenen i ondt Lune. — Dagen efter anskaffede han sig en Bolognefer, gav den et Sølvhalsbaand med Indskrift paa den indre Side: „Fra en Angergiven!" og beholdt den hos sig, stedse ventende paa engang at træffe Pigen. — Efter nogle Maaneders Forløb skaffede et uventet Tilfælde ham den ønskede Underretning. Hun var en forarmet Skomagers Datter og boede i en af Byens ubetydeligste Gader. Ved Hjælp af en slu Tjener bragte han hemmelig Hun-

den til den forurettede Pige, uden at give sig tilkjende — og glemte nu snart efter det fuldførte Forsoningsoffer den hele Historie. — Men Skjæbnen havde ikke glemt den; med usynlig Haand havde han af den lille Begivenhed udspundet sig en Traad, som, længst afbrudt for hans Øie, trak sig ud igjennem Tid og Rum og lænkede hans Bane.

En Søndagsaften sad han dybsindig paa den runde Bænk i Frederiksberghaven. Jens Ritter havde nylig forladt ham for at besøge Justitsraad Lem, paa hvis Comptoir han var antagen. Da kom den lille Hund med et Glædesbjef hen imod ham. Brandt saae rødmende op, og i det samme lød en Stemme bag ved ham: „Fader! Det er ham, det er ham!"

Pigen, en rank, ædel Skabning med et ret vakkert Ansigt og brændende sorte Øine, stod for ham; ved hendes Haand en gammel, bøiet Haandværksmand i sin blaae Søndagskjole. — Et Øieblik stode alle Tre forlegne lige for hverandre, indtil den Gamle tog Ordet.

„Gode Herre! Min Datter har daglig længts efter at træffe Dem, deels for at bede Dem om Forladelse for sin ubesindige Uartighed, som hun saa hjertelig har fortrudt, deels for at takke Dem for Deres særdeles Godhed, at forære hende denne smukke Hund."

„Jomfru! sagde Brandt, ikke uden Forvirring: Deres Vrede kunde kun smerte, ikke fornærme mig; thi jeg havde vel fortjent den." — „Nei! afbrød hun ivrig: Havde Herren været Den, jeg

ansaae Dem for, da havde De leet mig ud og ikke — ja, jeg saae en Taare i Deres Øie, og den har brændt mig paa Sjelen."

„Jeg takker Dem, sagde Brandt med Varme: fordi De ikke forskjød et Bevis paa Fortrydelse, der rigtignok ingenlunde kunde være Erstatning for et Yndlingsdyr." — „O min Herre! afbrød Faderen: Hun holder endnu meget Mere af denne end den forrige Hund."

Endnu vexledes nogle Ord, hvorefter Fader og Datter bortfjernede sig, og Wilhelm gik, gjennemstrømmet af en behagelig Varme, i let Lune hen til Lems Landsted, hvor man ventede ham tilaftens. Her fandt han Jens i en munter, fortrolig Samtale med Caroline Lem, en ret elskværdig lille Pige, og den gamle Justitsraad fordybet i alvorlige Betragtninger med sin Søster, en gammel forstandig Klosterfrøken. Brandt slog sig til de Unges Partie og tog, da Samtalen syntes ved hans Tilkomst at blive lidt stiv, et Spil Kaart, som laae paa Bordet, og gjorde et Par Kunster for Caroline.

„O spaa os, Tante! raabte Caroline paa eengang, da Wilhelm havde lagt Kaartet hen: Kjære Tante, bare een eneste lille Gang!" — „Nei saamen om jeg gjør. Mener den Jomfru Næsvis, at jeg vil være Hendes Sybille?" svarte med comisk Alvor den muntre gamle Pige.

Justitsraaden, som var bedre vant til at beregne Cours end til at studere Physiognomier, bemærkede ikke, at Tantens Vrede var Ironie, og var færdig at synke i Jorden af Forskrækkelse. „Men Caroline

da! udbrød han endelig: Kjære Søster! Du er en ubesindig Pige Caroline! Det var Barnestreger, kjæreste Søster. Hvor tidt har jeg sagt: tænk først, tael saa! Du maa ikke regne det saa nøie med den overgivne Ting. Jeg veed Barn, Du venererer Din kjære Tante." Saaledes vedblev den ærlige Lem og trak snart i Manchetterne, snart i Vesten. Et uvilkaarligt Smiil kjæmpede med Forlegenhed paa de Øvriges Ansigter.

„Men, min gode Mathias! kom endelig Tanten tilorde: Kan Du da ikke forstaae Spas! Hvorfor skulde jeg nu paa eengang blive vred for en Anmodning om en Spøg, som jeg saa tidt har føiet Caroline i? Kom kun med Kaartene, Barn! Dersom det kun ikke kjeder Hr. Brandt at høre paa mit Vrøvl, for jeg er ikke af de Spaaqvinder, som have gjort sig fortjente til den Ære at brændes."

Lem, der blev hjerteglad over at Tanten ikke var stødt, smaapukkede endnu for et Syns Skyld paa sin lille forgudede Caroline. Et Ærinde kaldte ham bort, og imedens Caroline sprang ud efter et heelt Spil Kaart, sagde Frøkenen, i det hun især vendte sig til Brandt: „Det er virkelig med nogen Overvindelse, jeg føier Caroline, og især gjør jeg det, for at vise min Broder, at jeg ikke er stødt." — „Men hvorfor Frøken?" — „Jh nu, seer De: naar dette Fjas skal antage et Slags Alvor, saa maa man jo rette sine Spaadomme efter visse antagne, naturligviis fuldkommen vilkaarlige Betydninger af hvert Kaart. Hvor ofte kommer man da ikke til at sige enten en Ubehagelighed eller (med et let Blik paa Rit-

ter og den indtrædende Caroline) vel oftere noget Upasſende, Uforſigtigt? At et Par Gange mine pythiſke Udſagn ere paa en temmelig frappant Maade indtrufne, har nu ogſaa bidraget til at give mig Ulyſt til denne Spøg."

„Det kan jeg ikke begribe! ſvarte Caroline: Naar jeg kunde ſpaae ganſke ſandt, Tante, ſaa vilde jeg beſtandig gaae med et Spil Kaart i Lommen og ſige alle Menneſker deres Skjæbne forud." — „Da vilde det gaae Dem ſom Caſſandra, kjære Frøken! ſagde Brandt: Thi De ſeer altfor ſkjelmſk ud til at kunne paatage Dem en Pythias Gravitet."

„Hvem er Caſſandra? Ja det ſkal Ritter fortælle mig ſiden. Jeg maatte bare nævne Navnet, førend jeg glemte det. Hr. Brandt, det er netop derfor, jeg ſaagjerne hører Tante ſpaae; for hun ſeer ſaa forfærdelig alvorlig og ſanddru ud derved, ſaa jeg bliver ganſke høitidelig. Hvorledes kan Du gjøre det, Tante?"

„Det kommer deraf, min Pige, at jeg — De maa ikke lee ad mig, Hr. Brandt — ſætter mig aldeles ind i min Rolle, og den Uro, jeg ſtundom virkelig føler, den, nær havde jeg ſagt poetiſke Verden, ſom de myſtiſke Kaartblade fremmane i min Sjel, bringer mig i et Slags Oprør."

„Mon ikke derfor de Qvinder, ſom give ſig ud for at kunne ſpaae, gjerne vælge den narkotiſke Caffe, ſom de først nyde i temmelig Qvantitet?" bemærkede Jens beſkeden.

Man tiltraadte hans Mening, og under den livlige Samtale var Anledningen dertil glemt, da Justitsraaden traadte ind igjen og med munter Mine spurgte, Hvad og hvem Søsteren havde spaaet.

„Aa vi have hver faaet vor Deel!" sagde Wilhelm undvigende, for at spare hende fra det ubehagelige Løfte. — Men med en misbilligende Ryste paa Hovedet tog den sandhedskjerlige Gamle Kaartene og sagde, at nu stod hendes Kunst til Selskabets Tjeneste. „Nu skal Du spaaes, Mathias." — „Nei Tak, Søster. Jeg kan selv spaae. Sagde jeg ikke nok igaar paa Børsen, at Coursen skulde stige 2 pC. paa Statspapirerne? Nu kom Posten, og Den, der fik Ret, var mig. Det maa jeg forstaae. Seer De, Ritter — —. Men hillemen, den Conversation vil vi gjemme til Comptoiret; naa lille Søster? Du maa tage de Unge fat."

„Kom De Brandt! sagde Frøkenen, og lod ham tage et Kaart: Nu nu! Deres Hjerterdame er et godt Stykke borte; der seer De den lange Vei, det vilde Hav; hun er vist i Norge." — „Ja saadan kan jeg ogsaa spaae! sagde Caroline leende: Jeg synes ordentlig jeg kan læse et stort L under hendes Billede."

„Stille, Spasmagerske! sagde Tanten, og blev noget alvorligere ved: Det lader som om den lille fortsiede Dame der, bringer Dem til at glemme den Fjerne; i det mindste ligger der et Blad imellem Dem og hende, hvorved ofte betegnes Varme." Sandsynlig var i disse Ord en liden Erindring til Wilhelm, som han havde foranlediget ved den In-

teresse, han lod til at føle for Caroline, og som den strenge Tante ikke ganske syntes om. Men da Thrine Borth saa nylig havde gjort Indtryk paa ham, slog han uvilkaarlig Øinene ned og rødmede. Kaartene vilde ikke fortælle noget Mere. Tantens Øie hvilede skarpt paa de braagede Rader; sagte skjød hun dem sammen, og i det hun blandede til anden Udlægning, syntes Erindringen om nogle Forbindelser imellem de sammenskudte Kaart pludselig at vække hendes Opmærksomhed. Hendes Ansigt antog en forventningsfuld Spænding, som meddeelte sig Tilskuerne. Endelig aabnedes atter Skjæbnens Bog. Pythia's Øie glødede dunkelt, og en bleg Rødme flød over de indfaldne Kinder. Ligesom drømmende talede hun hen for sig med Blikket fastheftet paa Kaartene.

„Hvad vil Du arme Sortsiede! Han kan kun komme Dig nær over Synd, og Fortvivlelse ligger for Dine Fødder. Derhenne er mangenslags Kummer. En Brøde skal sones med Offer for en anden, og om den blege Dødningblomst flyde mangeslags Taarer. Men den vakre Yngling derhenne skal redde Hvad reddes kan. Gjennem Taarer og Storm og Blod skal han gaae for at frelse sin Ven." — Hun kastede et gjennemtrængende Blik paa Ritter, der just sad lige for hende, ligesom for at besinde sig ret; men i Wilhelms underlig grebne Barm opgik det, som om Jens var den reddende Yngling. Det ham bekjendte Udtryk: „blege Død-

ningblomst!" forøgede Indtrykket, og Frits Høier stod levende for ham.

„Vil Skjæbnen gjøre mig til hans Morder?" hviskede en uvillig Stemme i hans Sjel. Thi i dette Øieblik forekom Tanten ham, saa fordomsfri han end var, at have læst i Fremtidens Bog. Hun kastede hurtig Kaartene sammen og ilte ind i et Sideværelse. Forbausede saae de Tilbageblivende paa hverandre.

„Saaledes har hun aldrig før spaaet!" sagde Caroline, der var bleven bleg. — „Til at være Spøg er dette virkelig altfor angribende!" raabte Justitsraaden misfornøiet og gik hen til Vinduet for at skjule en Forvirring, som han ikke var Herre over.

Jens Ritter vidste ikke ret, hvorledes han var tilmode. Han forsøgte at smile; men det lykkedes ikke. I Wilhelms Aarer brændte en Feberhede, og da Frøken Lem med en forlegen Forstemthed traadte ind, forekom det ham, som om han i hendes Ansigtstræk gjenkjendte den underlige Valborg.

„Jeg skylder virkelig, sagde Frøkenen med Anstrengelse: at bede Dem Alle om Forladelse for den forvirrede Snak, jeg kom frem med. Jeg mærker, at de tossede Kaart engang kan berøve mig den Smule Forstand, jeg har. De vil gjøre mig en Tjeneste ved at glemme reent disse Optøier, som foraarsage mig baade Skamfuldhed og Forskrækkelse."

Man forsøgte, ikke ganske med Held, at bringe en bedre Stemning tilveie, og saasnart det lod sig gjøre, skiltes det forstemte Selskab ad.

V.

Vi kjende altfor lidt til Frits Høiers stille, bramfrie Fremskriden paa Kundskabernes Bane, for lidt til hans Omgivelser, til at vi skulde kunne, som vi saa gjerne ønskede, give Læseren et fortroligere Bekjendtskab med den ædle Yngling. Et Træk af Tungsind vakte den Fremmedes Opmærksomhed for ham; Sædelighed, Flid og Nemme udmærkede ham hos hans Lærere og Corpsets Forestatte; Velvillie og ægte Kammeradskab gav ham den første Plads iblandt hans Jævnlige. Lig den rolige Lue af et Lys, havde hans Hengivenhed for Louise bevaret sig i sin hele Reenhed, og skulde den farlige Alders Lystemænd nogensinde have kunnet vildlede hans Fod, da blev deres blaalige Skjær mat og afskyeligt mod denne ædle Flamme. Endnu nøiagtigere end Wilhelm skrev han til den ærværdige Onkel og ofte til sin fjerne Ven, og ved denne Syssel nød han sine inderligste Glæder. Imidlertid lod sig dog, alt som Tiden nærmede sig til hans Officiersexamen, en vis Ængstlighed spore i hans Breve. Gjerne havde han reent ud spurgt Wilhelm, hvorledes Dennes Hjerte slog. Men dette Punkt var altfor delicat, og naar han bedømte Vennen efter sig selv og bemærkede de rigtignok sjeldnere Ytringer om Louise, maatte han forberede sig paa at opgive sit sødeste Haab. Thi med Wilhelm vilde og turde den ædle,

beskedne Frits ikke sammenligne sig. Da kom der en Dag et Brev fra den Første, hvorved Ynglingens Mod pludselig reiste sig ideiret. Brandt fortalte ham i Fortrolighed nogle Hovedtræk af en Kjerlighedshistorie med en vakker Skomagerdatter, rigtignok i Udtrykke, der deels vare den rene Frits stødende, deels uforstaaelige; men Saameget fik han dog, efter sine Begreber om Kjerlighed, ud deraf, at meente Wilhelm endnu en Smule med sin Hengivenhed for Louise, hvorom han talede paa samme Blad, saa var han hende ikke mere værd. Efter dette Brevs Modtagelse anstaae Høier sig fri fra al Frygt for en Medbeiler i Wilhelm, og nu var han kun bange for at han maaskee ikke mere vilde være Louise kjer. Men ogsaa i dette Punkt skulde han snart blive beroliget. En Morgen tidlig traadte en Tjenestepige ind til ham med Brev fra Præsten.

„Randi, Randi! er det virkelig Dig! raabte Høier sjeleglad, og havde i sin Henrykkelse nær omarmet Pigen: Hvorledes kommer Du til Byen? Hvorledes lever Louise — Jomfru Ritter og hendes Moder? Hvordan staaer det til med Onkel? Hvorledes have I det derhjemme?"

Da Randi, som i flere Aar havde tjent hos Fru Ritter, overfladisk havde besvaret de fleste af disse Spørgsmaale, begyndte Frits en temmelig nøie Examen Louise angaaende. Pigen sukkede, fortalte om Tantens Strenghed og tiltagende Svaghed, om Louises Ensomhed og ikke lykkelige Stilling; hun udlod sig endelig om hvor inderlig Jomfruen endnu holdt af sine Ungdomsvenner, og hvorledes hun

især med Varme omtalte Lieutenanten (saa kaldte hun den rødtrøiede Cadet). Med hurtige Aandedræt lyttede den blussende Yngling. — Vel vidste Jomfru Louise nok, lagde Tjenestepigen til, at Lieutenanten længesiden maatte have glemt hende, og sagde derfor saa ofte, at det var Uret af hende at tænke saameget paa ham, især da hun maaskee blev nødt til snart at give sin Haand bort —

„Hvorledes?" afbrød Frits blegnende — „Ak Hr. Lieutenant! Hvad skal hun gjøre? Fru Ritter truer; selv har hun jo Intet at stole paa, og hun er vel ung og smuk, men — — "

„Og til hvem da?" — „Ei, til den rige Landkræmmer Holt. Ja det er sandt, De kjender ham ikke; han kom her til Bygden efterat De var reist. Ja der har Mangt og Meget forandret sig de Aar." — „Hun elsker ham da ikke?" — „Aa Gud bevare os! Nei, han seer saamen slet ikke ud til at elskes." — „O min Gud, Randi! Kjære Randi! Kan Du skrive?" — „Aa ja men; Jomfru Louise har lært mig saavidt, at jeg hjælper mig uden Skolemester eller Sergeant."

„Kjære Randi! Jeg tør ikke skrive til Louise; jeg har lovet — ; hør skriv, at jeg elsker hende inderlig, at jeg bliver Officier om nogle faa Maaneder, at hun maa blive sin Ungdomsven tro! Beed hende vise Landkræmmeren Vinterveien! Vil Du?"

Randi lovede det med Haand og Mund, og Dagen derpaa fik han et Brev til Louise, hvilket han selv bragte paa Posthuset. Efter nogle Ugers Forløb skrev Randi, der nu som Væverske tjente paa

en Gaard i Nærheden af Christiania, til Høier, at vel turde hun ikke sige Noget, men dog kunde hun forsikre Lieutenanten, at Louise var fri og blev fri, og at hun aldrig glemte ham. Randi havde vist ikke Aarsag til at fortryde sit Hverv som Mellemhandlerske; Høier deelte ærlig sine rede Penge med hende og var nu saa glad, at han sjoitede Arier i Mathematiktimen og rendte sine Officierer paa Ærmet; og fra Chefen af til Portneren saae man sig om og spurgte: Er dette Frits Høier, No. 29? — Og trøstig gik efter faa Maaneders Forløb den vakre Yngling frem, og aflagde ved Examen umiskjendelige Prøver paa sin Dueligbed, hængte det fortjente Port-d'epée i Sabelen og ilede til sin Post, der var for ham den fordeelagtigste i det hele Land; thi den var netop i hans Hjembygd.

Imedens han drager fro i Hu henad den velbekjendte Landevei til den Egn, hvorover hans Morgenstjerne funkler, kun sjelden afbrudt i sin haabende Glæde af et enkelt, anende Gys igjennem Sjelen, ville vi atter forfølge Brandts Bane, der vistnok var mere rosenstrøet, men derfor ogsaa mere tornefuld. Af det omnævnte Brev til Høier formoder nu Læseren, Hvad han alt længe har gjettet, at Historien imellem Wilhelm og Thrine Borth slet ikke er tilende.

Mægtigt var det Indtryk, denne Pige havde gjort paa ham. Ofte udkastede han Planer til at fortsætte det tilfældige Bekjendtskab; men vant til at spørge sig selv: „Hvortil Dette?" bekjæmpede han den ubesindige Attraa, indtil endelig et Tilfælde

bragte dem sammen, og det i et ligesaa fortroligt som farligt Forhold.

En sludfuld Vinteraften kom Brandt ud fra Skuespilhuset og gik den nærmeste Vei til sin Bolig igjennem Lille Kongensgade. Nær ved Enden af samme bliver han opmærksom ved et Fruentimmers ængstlige Raab, der døves af et Par engelske Matrosers vilde Støien. Rask traadte han til og spurgte, Hvad der var paafærde.

„Pak Dig Patron og løb en anden Skude an!" lød Svaret i det Engelske, ledsaget af et dvoit Puf. — Wilhelm, der virkelig af Naturen savnede Mod, trak sig ilsom tilbage, da Pigen paa eengang med Dødsangst udstødte hans Navn. Det virkede. Han greb sig sammen, sprang atter frem og raabte i Mandens bestemte Tone: „Dette Fruentimmer er min Beslægtede. Afveien! Den Første, der vover at røre hende, skal jeg tegne saa i Ansigtet, at han husker mig."

Disse i deres Modersmaal og med Fasthed udtalte Ord bragte de raae Mennesker til at studse. De gjorde Plads; og først, da han havde grebet Fruentimmerets Haand og begyndte at gaae fremad, fik de Mælet tilbage for at udbryde i Tvetydigheder. Under bestandig Smaalatter vedbleve de at gaae i Hælene paa Parret, og Wilhelm var derfor nødsaget til at bringe det skjælvende Fruentimmer i Sikkerhed i sit Logis. — De stode i det mørke Værelse.

„O Gud, Hr. Brandt! hvorledes skal jeg takke Dem?" raabte Thrine Borth og kysede hans Hænder med Taarer. — „Thrine Borth! Altsaa

Dem? O hvor er jeg glad over at være kommen Dem tilhjælp!" svarede Wilhelm fyrig og trykkede hende op til sig. — „Vil De nu ogsaa lægge den Godhed til, at følge mig til Hjørnet? For naar jeg kommer ud i den brede Gade, har det ingen Nød!" sagde Thrine beskeden, efter en Pause. — „Gjerne; men vil De lyde mit Raad, saa bi en lille halv Time her — for at være vis paa ei at træffe de vilde Mennesker."

Nødig og forlegen adlød Pigen og tilbød sig, i det hun gik hen imod Kakkelovnen, at tænde Lys. Brandts flammende Øie hvilede paa det fine Ansigt, hvorpaa de beaandede Gløder kastede et magisk Skjær. „Ak, var hun ikke en Skomagerdatter! sukkede han sagte: Og var ikke Louise!" lagde han koldt til. Nu fik han at vide; at hun havde besøgt en Moster denne Aften, fordi Faderen just var i et Laugsgilde.

„Nu, saa haster det ikke saameget med Dem!" sagde Brandt uforsigtig; thi i det samme sprang hun hoit rødmende op. — „Jo sandelig, Hr. Brandt, og jeg maa strax afsted!" — „Uden Ledsager?" spurgte han en Smule stødt. Men med huld Venlighed saae hun hen til ham og tog hans Hat. „De vil jo følge mig?" Og han fulgte. Under Parapluien vandrede de Arm i Arm i det tykke Snefog, og ved Thrines Dør trykkede han taus hendes Haand. Han vilde sige Noget; men Læben nægtede ham sin Tjeneste, og Thrine takkede i den allerede aabnede Huusdør, da han ved et Blik paa Huset pludselig gjorde en Opdagelse, som i dette Øieblik var ham

den kjereste af Verden. „Sig mig, er det ikke her, hvor Student Linow logerer?" — Hun bejaede det, og efter et Par Spørgsmaale om den gamle, svagelige Literatus, hvorved Brandt fik at vide, at Thrine pleiede ham, tog han Afsked, i det han medgav hende en Hilsen til sin gamle Ven og Løfte om snart at besøge ham.

Pigen gik ind med en høi Rødme paa Kinderne; vistnok anede hun, hvormegen Deel hun vel havde i dette Løfte til den gamle, stive Bogorm. Iøvrigt var vor Helt ikke synderlig mere bekjendt med „sin gamle Ven" Linow, end formodentlig Læseren er det.

Da Linow ingen ubetydelig Indvirkning har paa Brandts Begivenheder og en temmelig egen Person, bliver der bedst at anvende et Par Strøg paa hans Silhouet.

Da Ydersiden nødvendigviis er den, hvormed man i Livet gjør det første Bekjendtskab, saa ville vi ogsaa her begynde med den. Lad Wilhelm altsaa gaae hjem med Sjelen fuld af den Tanke at besøge Studiosus Linow; vi aflægge strax en Aftenvisite. Der sidder da i et lidet, lavloftet Kammer, indhyllet i en umaadelig Røgsky, en lang, mager Figur foran et smalt Bord, som han krummer sig over i en fuldkommen Cirkelbue. Langt udenfor Bordet stikke hans uhyre Fødder frem og synes at true det over Bordpladen fremragende Hoved med et ødelæggende Spark. Dette Hoved udmærker sig ved en Næse, hvis uhyre Længde maatte frappere, hvis man ikke glemte den over Mundens forfærdelige Vide.

Vinene ligge næsten som Skældyr under den rynkede udbøiede Pande, og det Hele omgives af en temmelig tyk, uredet Krands af sorte Haar. Denne Person er indsvøbt i en forhen lysebruun Frakke, der i Mangel af Knapper er heftet sammen over Brystet med en stor Knappenaal. Om Halsen har han et blaat og hvidt Tørklæde, der kun vanskelig lader sig adskille fra Magen, hvilken, efter at have bedækket Halsen i et Par Uger, nu er lagt hen ved Siden af den store Snusdaase, for at tjene til tredie Gjemmested for sammes Indhold. Men i Sandhed, Intet er smitsommere end Exemplet; ved at see paa denne malpropre Carricatur blive mine Udtrykke allerede urene, og jeg vil ihast vende mig hen til den usynlige Deel af Linow. Den fremstiller sig temmelig modsat; aandelig Rigdom, fortræffelig Orden og en Reenhed, som ikke veed hvad Smuds er. Selv den eneste comiske Side af hans indre, ædle Jeg contrasterer besynderlig med det skjødesløse Udvortes; han er nemlig saa overdreven høflig og pedantisk, saa at jeg vilde have ondt ved at tænke mig hans Lige, hvis jeg ikke fra Barneaarene af kunde erindre en fransk Emigrant, cidevant Baron, der i sine sidste ulykkelige Dage sagde med naiv Aabenhjertighed til En af sine faa Bekjendtere: „Oui, oui! Je suis un pédant; mais qu'est-ce que c'est que la pédanterie, Monsieur? C'est le miserable resultat de la fonte d'un gentilhomme & d'un mendiant, — d'un homme avec des prétentions & d'un pauvre diable oublié. Il est impossible que le resultat pourroit devenir: un homme honnête & un hon-

nêt homme; mais dans cette situation il faut pourtant choisir être le dernier." — Men da nu en Sammenligning imellem min Baron og Hr. Linow neppe kan interessere Andre end mig selv, saa holder jeg mig igjen til den Sidste. Fra Dreng af havde Linow været sig selv overladt; Ingen i den hele Verden havde bekymret sig om hans physiske, moralske eller intellectuelle Tilværelse. For faa Mennesker har vel Veien til Kundskab været saa tornefuld og steil, som den var for Linow. Dog vandrede han den ufortrøden. Men hvorledes han nu vandrede, saa gled han stedse ud fra den brede Alfarevei, og fordybet i Videnskabernes uopsøgte, dunkle Krattskovegne, tabtes han afsigte for Verden, imedens han altid ærligen og kraftigen steg opad. Fem og halvtredsindstyve Aar gammel, var han endnu netop i samme Stilling som i sit tredivte. Han levede af at maneducere til theologisk og juridisk Attestats, gav Information i de mathematiske Videnskaber og i de nyere Sprog, og anvendte sine faa øvrige Timer til at opdynge den store og tildeels unyttige Kundskabsmasse. Hver Søndagseftermiddag gjorde han en Spadseretour til Frederiksberg; hver Onsdag drak han en halv Pægel Gammelviin i en Vinkjelder for at læse Ugens Aviser, og hver anden Mandag byttede han Bøger om i det store Kongensbibliothek. Den eneste Prydelse i hans lille, dunkle Celle var et Silhouet af en Dame, der havde den umiskjendeligste Lighed med Frøken Amalie Lem. Naar han stundom stirrede derpaa med de matte Øine, trak en fugtig Taage sig op over den, og han trykkede Øielaa-

gene tæt sammen med et stille Suk. Under Portraitet stod:

Vidi ego, qvod primo fuerat sanabile vulnus,
Dilatum longæ damna tulisse moræ.

Brandts Bekjendtskab med Linow var, som forhen sagt, meget ubetydeligt. Da han læste til Philosophicum, tog han nogle faa Timers Undervisning i Mathematik hos den Sidste, og siden den Tid havde de et Par gange tilfældigviis mødt hinanden i Frederiksberghaven. Imidlertid havde Brandt vakt sin Maneducteurs Interesse og vidste meget vel, at Denne vilde glæde sig ved i sit eensomme Liv at nyde hans Omgang. Derpaa grundede han ogsaa nu sit Haab om forrsat Omgang med Thrine, og faa Dage efter hiin Spadseretour bankede han paa Linows Dør.

VI.

„Grata superveniet quæ non sperabitur hora! — Salve! salve, humanissime!" raabte Linow med uskrømtet Glæde den Indtrædende imøde, i det han hurtig røddede et Læs Bøger af en Stol og trak den frem til Bordet. „Jomfru Borth glædede mig for nogle Dage siden med en Hilsen fra kjære Broder. Nu, saa De vil besøge mig gamle Stakkel. Vær mig hjertelig velkommen! (Med en pludselig forandret, forlegen Tone.) Maaskee ønsker De en eller anden — Underretning!"

Brandt indsaae nok, at et Besøg uden Bihensigt vilde være Linow det kjæreste; men hans Samvittighed slog ham, og han troede at maatte gjøre dette første Besøg naturligt ved et eller andet Ærinde.

„Jeg har længe foresat mig at have den Fornøielse at hilse paa Dem, kjære Hr. Linow, og oftere har jeg beklaget, at jeg ikke bedre har benyttet den Anledning, vort korte Bekjendtskab engang gav mig til at nyde Deres lærerige Omgang. Men oprigtig talt, De veed selv hvordan det gaaer med Udsættelser — jeg manglede en Spore, indtil jeg for nogen Tid siden begyndte paa en liden Afhandling om Trigonometriens Anvendelse og derved kom til at opkaste mig selv det Spørgsmaal: hvor gammel er denne Videnskab? Da jeg nu ikke ret vidste, hvor jeg skulde slaae efter, faldt det mig strax ind, at jeg hos Dem vist vilde erholde Besked."

„Min kjære Ven! sagde Literaten eftertænksom: Derom kan jeg nu i Øieblikket kun sige Dem overmaade Lidt; men om et Par Dage skal jeg give en nogenlunde tilfredsstillende Oplysning." Han stoppede Brandt en Pibe, rakte ham den tændt, iskjænkede et stort Glas Øl og satte sig derpaa dampende ligeover for Tilhøreren, imedens han under forskjellige Muskelbevægelser med Færdighed lod Munden løbe paa følgende Maade:

„Paa Ptolomæi Euergetis Tider levede en Mathematiker, ved Navn Hipparchus, som har skrevet tolv Bøger de triangulis, hvoraf Claudius Ptolomæus, som levede i det andet christelige Aarhundrede, forfærdigede sit Almagestum, der er en Afhandling om Triangler. Men disses Trigonometrie er meget forskjellig fra den senere, eftersom de hverken have beregnet Sinus eller Tangentes, endnu mindre Logarithmos, men kun delede Cirkelens Radium i tredsindstyve

Dele og derefter bestemte Triangelens Vinkler og Sider."

Her gjorde den veltalende Literator en Pause, drak et halvt Glas Øl, trykkede Tobaksaften ned i Piben og greb atter sin Tråd, uden i mindste Maade at ane, hvor kedsommelig hans Tilhører fandt en Underviisning, den han ikke, saaledes som Læseren, kunde springe over.

„I Middelalderen har den berømte Mathematiker Regiomontanus eller Johannes de Regiomonte forbedret Trigonometrien betydeligen. Han har deelt Radium i tredsindstyve tusinde Dele og udregnet Sinus og Tangentes for alle Grader, og følgelig gjort Begyndelse til Tabulas Sinuum og Tangentium. Hans Bog fører Titel: Libri V de triangulis omnimodis. Norimbergæ 1464.—; dog i Aarstallet kan jeg maaskee tage feil; hoc me fugit. Men som sagt, kjære Broder, De skal om nogle Dage faae en taalelig Underretning om det Hele. — Men rara avis! Nu slipper De ikke saa let fra mig. Det er at sige — blev han med beskeden Forlegenhed ved — jeg kunde have stor Lyst til at udbede mig Deres Selskab paa et Stykke Smørrebrød; men rigtignok — De er vant til at have det bedre, og — han saae sig om — her er just intet indbydende Locale. Jeg tør vel altsaa ikke?"

Wilhelm modtog Indbydelsen, og med usædvanlig Livlighed begyndte den gamle Ungkarl at sætte tilside og trække frem, i det han ved hver Ting, han greb fat paa, gjorde en forbindtlig Undskyldning.

„Jeg sætter frem hvad jeg har, kjære Broder; det vil ikke sige Meget. Men nu maa De undskylde mig

et Øieblik. Jeg maa tale lidt med min lille Værtinde." Han krøb ud ad den lave Dør, og Brandt gned temmelig utaalmodig sin Pande.

Endelig kom han igjen med en Flaske Dobbeltøl og et Par Glas, og til hans Gjæsts store Satisfaction traadte strax efter Thrine undseelig ind med Brød, Smør og Ost. Brandt greb iilsomt Leilighedeu, og imedens Literaten satte tilrette de gamle Fødder under et Feldtbord, havde han vexlet endeel intet- eller megetsigende Ord, som man tager det, med den tækkelige Pige.

„Impia sub dulci melle venena latent!"

sagde Literaten spøgende og løftede Pegefingeren, da han efter fuldførte Tilberedelser traadte til de Samtalende, — maaskee snarere for at føie sin Skjødevane at citere, end fordi han mærkede Uraad. Wilhelm blev imidlertid forlegen og kradsede taus Piben ud.

„Nu gode Brandt! Her seer De det frugale Maaltid. Nu dersom jeg tør være saa fri — han hævede sit Glas — saa paa nærmere Bekjendtskab! Deliberando discitur sapientia. Vi kunne iblandt tilbringe en Timestid sammen ret nyttigt. Og bliver jeg Dem engang imellem altfor snaksom, saa maa De bringe mig ud af Texten. Det gaaer mig stundom som Properts siger:

Navita de ventis, de tauris narrat arator.
Enumerat miles vulnera, pastor oves. Jeg er en gammel Skolemester."

Temmelig langt paa Aftenen sadde de to i Alder og Livsanskuelser saa forskjellige Mænd sammen, og

Wilhelm glemte virkelig, Hvad der havde trukket ham hen til Literaten. Samtalen blev stedse liveligere, og da Linow ved Afskeden rakte ham Haanden og med Begeistring sagde:

„Nil ego contulerim jucundo sanus amico!"

slog Brandt fornøiet sin Haand i hans og tog og gav Løfte om gjensidigt Besøg. — Vi have maaskee opholdt os længere end Læseren skjøtter om ved denne paa Handling temmelig fattige Scene; men vi troede derved bedst at give en Idee om den underlige men i flere Henseender elskværdige Literatus. Denne kom undertiden, skjøndt sjelden, til Brandt; oftere besøgte den Sidste ham og fandt sig belønnet for en ofte noget trættende Underholdning, naar han fik see et Glimt af Thrine. — Neppe vilde han imidlertid været kommet i noget ret fortroligt Forhold til den tilbageholdne Pige, hvis ikke Linow efter nogle Maaneders Forløb var bleven sengeliggende. Nu kaldte Venskab ham til den Syges Leie, hvorved den omhyggelige Thrine tilbragte enhver ledig Stund. Linows trængende Forfatning gav Brandt Midler ihænde til, uden at saare Borth eller hans Datter, at forbedre deres Kaar, under Navn af Udlæg for den Syge, og Dennes Ømfindtlighed maatte vige for den yderste Trang.

Her var Leiligheden alt for villig. Fortrolig hvilede Thrine op til Brandts Bryst, og snart hang hun med flammende Lidenskab ved den skjønne, farlige Mand. Hans Elskov var intet Andet end fiin Sandselighed; thi virkelig stod Louises huldе Billede stedse vinkende for hans Sjel, — og udentvivl

var det hendes Minde, der styrkede ham i den farlige Stilling, hvori han befandt sig med den troskyldige Thrine. At hun nærede et Haab om hans Haand, som han, selv om Louise ikke havde været, ei vilde opfylde, derom kunde han ikke tvivle, og Tanken derom kastede bidende Slanger i hans Barm.

Linow var atter efter Omstændighederne frisk, havde listet sig hen til Brandt for at takke ham for al hans Omhu, — og det blev nu Wilhelm muligt umærkeligen at trække sig ud af den til Intet eller til Fordervelse førende Omgang med Thrine. Tusindegange tænkte han derpaa; men stedse henveiredes hans Beslutning. Ingen i hele Staden drømte forresten om denne Elskovshistorie, og den Eneste, han underrettede derom, var Høier, til hvem han i et uoverlagt Øieblik betroede Sammenhængen. Neppe havde han afsendt Brevet, før det anede ham, at han med det samme havde fraskrevet sig Louise. — Vi have i forrige Capitel seet, at denne Anelse just ikke var ganske ugrundet.

Paa hans Forhold til Jens Ritter havde disse Begivenheder temmelig Indflydelse. At han ikke vilde og turde indvie den uskyldige Yngling i en saa lidt undskyldelig Historie, det følger nu af sig selv. Men den undeblivelige Følge af at maatte skjule noget Uværdigt for en Ven, man daglig omgaaes med, er at Venskabet antager en koldere Grad. Hertil kom nu rigtignok ogsaa, at Jens tilbragte sin meste Tid paa Justitsraad Lems Comptoir og

delede sin Hengivenhed imellem Brandt og hiin vakre Familie, for hvem hans Selskab snart blev uundværligt.

Jeg maa her henvise til Slutningen af første Capitel, hvor det blev fortalt, at Brandt efter erholdt Examen, ved Ritters Arm vandrede ud til Justitsraad Lems Landsted. Denne Aften henflød behagelig, og Justitsraadens Hentydninger paa Candidatens tilkommende Svogerskab med hans unge Ven bleve ikke uden Virkning paa Wilhelm, — og naar da hans Blik faldt paa den venlige Ritter, der jomfruelig undseelig slog Øinene ned med et vennesaligt Smiil, traadte Louises Billede levende og skjønt frem for ham. — Uden at samtale, men Begge i gladelig Stemning, gik Vennerne tilbage til Byen i Høstaftenens Skumring. Ritter tændte Lys og satte sig ved Skrivebordet. „Til Louise, ikke saa?" spurgte Brandt. Jens nikkede venlig og skjar Pennen. — Med Armene overkors skred Brandt langsomt op og ned ad Gulvet og overveiede, Hvad han havde at gjøre. Skulde han erholde Expectance paa Onkelens Kald, saa maatte han blive og slide Cancellieherrernes Trapper. Imidlertid maatte han overlade Louise til Skjæbnen. Vel erkjendte han sig nu fri fra det Præsten givne Løfte — og kunde i et Brev bede om hendes Haand; men, var det nu fordi Thrine havde fortrængt Louise noget fra den forrige Plads, eller fordi han frygtede, at hun ikke mere vilde blive Det for ham, som han engang drømte: nok, han ønskede levende at see hende først selv igjen. Da blev han paa eengang staaende foran Speilet; han

betragtede den blomstrende Yngling, som med et livligt Smiil rask førte Pennen hen over Papiret.

„Saaledes, netop saaledes sad han for nogle Aar siden og skrev paa min Opfordring til Louise. Saaledes stod jeg og beskuede hendes Træk i hans her ved Speilet. Og hvad har da forandret sig? Mon ikke Pigen er ligesom Ynglingen hist endnu skjønnere? Mon ikke hendes Hjerte slaaer endnu høiere? Ja det er kun mig, som er forandret, meget slemt forandret. Men det kan og skal Altsammen blive godt igjen. Hvad der er skeet, det er skeet; men opofre Louise for Thrine — det kan jeg ikke. Vi bleve alle Tre ulykkelige. Kan jeg mere end angre min Letsindighed, arme Thrine, og give Din Fader al den Understøttelse, jeg formaaer? — "

Vi have givet Begyndelsen af en Monolog, ved hvis Slutning han rask satte sig hen til Pulten og i overstrømmende Følelse skrev et glødende Brev til Louise, i hvilket han med Digterens og Elskerens Pensel udmalede et Billede, hvis Baggrund bare fremfarne Dage i magisk Belysning, imedens Haabets Morgensol flammede over Fremtidens lyse Forgrund.

Den følgende Morgen beskuede Brandt med Velbehag det Malerie, han havde udkastet, da man bragte ham et Brev fra Høier, som paa eengang frygtelig nedslog hans glade Drømmeslot. Det var dateret fra deres Hjembygd.

Frits skrev, at han som Officeer var hensat ved det Compagnie, som laae i Egnen, at han var forlovet med deres Barndomsveninde, skulde tiltræde Tan-

tens Gaard og kun ventede paa Wilhelms Hjemkomst for at holde Bryllup.

„Jeg gratulerer, jeg gratulerer!" raabte Brandt og knugede Brevet sammen. Han udbrød i bitre Taarer, hvori krænket Forventning maaskee havde ligesaa stor Deel som skuffet Kjærlighed. „Naa tillykke, Hr. Fætter! En fattig Lieutenant rangerer sagtens over en velhavende Præst. Jeg agter ikke at drikke Brudeskaalen; Hvad skal jeg der? —"

Hurtig greb han sin Hat og vandrede med Stormskridt langs Volden fra Nørre- til Vesterport. Det lønner sagtens ikke Moien at styrte efter ham. Vi oppebie derfor heller hans Tilbagekomst, med den Bemærkning, at legemlig Anstrengelse har den meestvelgjørende Virkning paa et oprørt Sind. Da han svedt og træt traadte ind paa sit Værelse, tog han med rolig, hjertelig Mine den Vennehaand, Jens med taarefuldt Blik rakte ham. Ritter havde nemlig paa Comptoiret erholdt Brev fra Søsteren, og da han vidste hvor høit Brandt havde elsket Louise, da det aldrig havde faldt ham ind, at hun kunde komme til at tilhøre en Anden, ilede den bedrøvede Yngling hen i Vennens Bolig. Ængstlig ventede han her indtil Wilhelm endelig kom hjem.

Efter en Samtale, i hvilken Ritters ømme Deeltagelse stedse mere opløste Brandts bitre Smerte i sagte Vemod, tog den Sidste atter Høiers Brev frem og satte sig hen at læse det, imedens Jens, førstegang forlegen i Wilhelms Nærværelse, trommede sagte paa Vinduesruderne. Roligere gjennemtænkte han nu Vennens Brev; Dennes umiskjendelige Ven-

skab rørte ham; den ikke søgte Henpegen paa Wilhelms Kjerlighed til Thrine Borth, som fuldkommen beroligede Frits i Henseende til hans Vens Hengivenhed for Louise, bragte ham til dyb Eftertanke. „Frits har Ret, sagde han ved sig selv: og maaskee — maaskee kunde jeg blive lykkelig med Thrine. Men at Louise ikke foretrækker mig, at hun ikke efter mangen Hilsen, ja mangen Hentydning i Jensés Breve har stolet paa min Kjerlighed —, ja det fortjener Straf, hvis denne ellers er nogen!" Han tog det Gaarsdagen skrevne Brev til Louise frem, antidaterede det og sendte det i et uoverlagt Øieblik afsted.

Snart angrede Wilhelm, at han ved dette Brev havde givet sig selv en Kurv; snart smigrede han sig med følelsen at have truffet Louises Hjerte; snart besluttede han at opfylde sin Pligt imod Thrine, og snart vilde han begrave sig imellem Norges Fjelde. Nu at blive Præst i sin Fædrebygd havde han naturligviis ingen Lyst til. — Denne Strid med sig selv gjorde ham høist besværlig at omgaaes. Han undveg Lems Huus, hvor Alle flint deeltagende søgte at opmuntre ham, og han saae det endog gjerne, naar Ritter ikke kom hen til ham. Det eneste Selskab, han søgte, var Linows, mindre for at møde Thrine, hvem han ofte undveg at være allene med, end fordi Linow fra det Øieblik, han mærkede at Brandt var ulykkelig, og især fra den Dag af, Brandt berettede ham Aarsagen, — saa usigelig varmt, med en saa uimodstaaelig Villie tog sig paa at adsprede, opmuntre og trøste ham, at det var Brandt umuligt ikke at henrives af hans gode Hjerte, der lededes af

en saa dyrket Forstand, hvilken igjen besad et saa ualmindeligt Forraad af Materialier til Samtale.

En Aftenstund sadde de sammen i Mørkningen. Brandt var saare ordknap. „Difficile est tristi fingere mente jocum! svarede han vranten, da Linow vilde have ham opromt: Seer Du, jeg kan ogsaa citere.“ — „Nu nu! Solamen miseris, socium habuisse malorum. Nu skal Du høre hvad jeg hidtil ikke har betroet nogen Dødelig; Du skal høre min Skjebne, dilectissime. Deraf kan Du see, at jeg ogsaa har lidt i mine Dage. Jeg har aldrig talt derom; thi som min Yndlingspoet siger:

Curando fieri quædam majora videmus
Vulnera quæ melius non titigisse fuit.

Men nu troer jeg, Du kan have godt af at høre derpaa. Temporis ars medicina fere est.“

Nu tog den blide Trøster det lille Silhouet ned af Væggen, gav det til Vennen med et smerteligt Smiil, og begyndte at fortælle.

VII.

Det er paa den høie Tid, at Læseren bliver nærmere bekjendt med den tredie eller fjerde Hovedperson i Fortællingen, med Louise Ritter, og det er til denne Hensigt nødvendigt at gaae tilbage i Tiden. For hende havde Tabet af de to Venner været større, end hun midt i sin første, bitre Smerte derover havde indseet. Hun tabte i dem ikke blot sin eneste Omgang — men tillige sine Lærere og Ledere. Endnu var Pigen i den Alder, da med Opdrageren ogsaa Opdragelsens Frugter gaae tabte. Adskilligt hav-

de hun lært, men Intet, der blot ved hendes egen Omhu kunde modnes. Hun var vel ikke udannet; men Culturen gjennemtrængte hende endnu ikke. Havde hun været mindre ustadig, mindre letsindig, mindre sandselig: skulde hendes Dannelse været fuldendt. Ingenlunde behagelig var hendes huuslige Stilling. Den sygelige Tante var knarvoren og temmelig raa. Naar de onde Luner kom over hende, holdt hun ofte et slemt Huus med den stakkels Pige, hvis Trost, siden Fætternes Afreise, var Tjenestetyendet. Thi til den gamle Præst kom hun kun sjelden, deels fordi han efter sine Ynglingers Bortreise mere og mere sluttede sig inde imellem Folianterne, deels fordi Tanten ved en temmelig egennyttig Handling havde forurettet ham, hvorover et misligt Forhold var indtraadt imellem dem. Nogle Bøger havde vel Louise; men vant til paa en behageligere Maade, ved Samtale, at erholde Undervisning, fandt hun snart ingen Smag i at læse. Hvad skulde da sysselsætte hendes uden hendes Udvortes, som stedse skjønnere udfoldede sig? — Ingen spurgte desuden mere: „Veed Du det, Louise? Kan Du det?" men enhver Mund, i det Mindste ethvert Øie sagde: „Deilige, underskjønne Jomfru!" — Og af hvem hørte hun disse Lovtaler? I hvis Øie læste hun dem? — Hun levede iblandt usædede Mennesker; hos dem maatte hun søge den Hylding, hendes stedse tommere Hjerte behøvede.

Under disse Omstændigheder havde det virkelig været bedre, om En af Fætterne var bleven hendes Forlovede. Han havde da holdt hende iveiret, og en

dannet Brevvexling skulde have vedligeholdt Hvad der var begyndt. Indirecte skrev hun vel stundom til Wilhelm; thi hun vidste nok, at Jens lod ham læse hvert Brev; og indirecte gjennem Jens fik hun mangen Efterretning og Hilsen fra Hiin. Imidlertid gav dette hende hverken Stof til at skrive eller tænke, og kun for Brandts Elskerøie kunde det Interessigende, det Tomme skjule sig, der Aar for Aar mere characteriserede hendes Breve. Skjødesløse vare disse imidlertid ingenlunde; thi om hun end ikke havde gjort sig Umag for at fængsle den Fraværende — og det var vel ogsaa uden synderligt Haab — saa skulde dog Forfængeligheden alene have paalagt hende at vise sig saa fordeelagtig som muligt for den elskværdige Mand, hendes glade Ungdoms Ven. Høier lod hende altid kjerligen hilse ved Præsten; men da Louise sjelden kom til ham, fremkom disse Hilsener naturligviis ogsaa sjelden.

Med Vemod og nødigen har Fortælleren, Sandheden tro, nedskrevet disse sidste Sider. Mangen Læser vender maaskee med Ligegyldighed eller Uvillie sit Blik bort fra denne Pige, om hvilken han uden tvivl fra først af havde gjort sig ganske andre Tanker. For mig, maa jeg tilstaae, vinder hun just ved denne Tidspunkt en, skjøndt smertelig Interesse. Med den inderligste Medlidenhed beskuer jeg denne sammenfaldende, engang saa lovende Sjeleblomst. O gode Læser, hun har mange Søstre! Vi tale saa ofte medynksfulde om faldne Engle; men dette usynlige Fald blive vi saa sjelden vaer. Skulde det mangle Interesse for Menneskegranskeren, fordi han ikke

kan datere det? Arme Louise! Har ingen Anden Taarer for Dig, saa har jeg dem.

En aarle Morgen sad Louise i Klosterruinen og græd bitterlig. Det var en af Erkjendelsens alvorlige, hellige, tordendrønende Timer. Hun kastede smertelig sit Øie omkring, og nævnede de gamle Navne paa Ruinerne og mindedes de glade, rene Dage, — og imod alt dette fremstillede Gaarsdagen sig for hende.

„Du Heilige! rufe dein Kind zurück!
Ich habe geliebt und gelebt!"

nynnede hun med brudt Stemme. Da Wilhelm lærte hende og oversatte for hende den rørende Sang, lokkede Melodien hende en Taare i Øiet; nu havde hun maaskee glemt Ordenes Oversættelse, men deres Sands gjennemsusede hendes Hjerte, og hun trykkede det skjønne Ansigt smertelig imod den kjølige Græsbund.

Da lød en muntert travende Hest's Trin fra Veien. Forskrækket saae Louise op og gjenkjendte Landkræmmeren Holt, der, skjødesløs hængende i Saddelen, fløitede en Dands. „O Gud!" raabte hun og sprang op for at skjule sig imellem Murene. Men han havde seet hende, red tæt til Gjærdet og raabte i en raa Bas: „Hvad Døden og Djævelen! Gaaer min lille Jomfru og traske om i Steenrosen, istedetfor at lægge sig til at sove paa sit grønne Øre! Nei, nu har jeg min Sjel ikke seet Magen! Kom hid, lille Jomfru! Jeg skal tage Hende op paa Saddelknappen, saa kommer Hun magelig hjem."

Louise rystede taus paa Hovedet og gik henad Fodstien. „Naa naa! Saa Tak for igaar da! Farvel, Jomfru Louise!" Derpaa red han smidskende videre, og undrede sig over Hvad der gik af den lille sære Tingest. „Bliver vel god igjen!" endte han sin Monolog og pidskede paa Hesten.

Den omtalte Gaarsdag havde Louise tilbragt i et Bondebryllup, hvor hendes Opførsel vistnok ikke havde givet Nogen af de Tilstedeværende ringeste Anledning til Daddel, men hvorved hun dog ingen Aarsag havde til at være tilfreds med sig selv. — Alt længe havde den rige Landkræmmer credentsat for hende — men stedse kun vakt Spot og foragtelig Kulde hos den ved hans Paatrængenhed omfindtlig krænkede Pige. Hun, der engang drømte sig tilbedet af den lykkelige af de to ædle Ynglinger, hendes Valg vilde falde paa, paa hende løftede nu den frække, afskyelige Holt sine Øine! — Stedse var hun gaaen afveien for ham, havde afslaaet enhver efter hans Maade forbindtlig Opmærksomhed, og var saaledes bleven temmelig fri for hans Paatrængenhed, indtil endelig endeel sammenstødende Omstændigheder i det nysnævnte Bryllup havde bragt hende i et Slags fortroligt Forhold til ham, som han endnu samme Aften vidste at gjøre gjældende, og som den da usædvanlig oprømte og derved uforsigtige Louise ikke tænkte paa at afværge.

Straxt ved hendes Indtrædelse nemlig, havde Bruden nærmet sig hende og fortalt, hvorledes Holt og en af de agtværdigste gamle Bønder vare paa Veien fra Kirken blevne ueens, og bedt hende, som

den meest Formaaende i Selskabet, tale den brutale Landkræmmer tilrette. — Saa nødig end Louise vilde have med denne Sag at bestille, gik hun dog ind i Værelset, hvor, omringet af den støiende Mængde, Holt udstødte de fornærmeligste Bebyldninger imod den gamle Bonde, der vel sindigen forsvarede sig, men overdøvedes af sin Modstanders Grovhed. — Med det hende egne Englesmiil traadte Louise hentil Bordet, lagde sin Haand paa Holts brede Skuldre og sagde: „Ei Holt! Er det for Dem at angribe en svagelig, gammel Mand, og det her i fredsomt Lag? Kom nu smukt og bed Bruden om Forladelse, og drik en Dram med den gamle Jacob!"

Skjønheds og qvindelig Varmes Tryllemagt virker paa den Raaeste; Landkræmmeren bukkede høflig og vilde undskyldende fremstille Sagen for den Skjønnes Domstol. Men da han under Fortællingen blev efterhaanden hidsig igjen, trak hun ham ved Armen ind i Stuen, hvor Violinen begyndte at lyde.

„Nu, paa det Vilkaar, at Jomfruen dandser med mig! sagde han endelig, og trykkede de smaae, ustadigt spillende Øine halv sammen med et venligt Griin: Saa skal Alt være glemt." — Hun maatte da dertil; og dersom allerede den søde Følelse, som er Fredsstifterens Løn, udbredte en livlig Munterhed over Louise, saa bidrog dertil ikke mindre den smigrende Maade, hvorpaa Enhver søgte at tilkjendegive, at man skyldte hendes Tryllemagt den uforstyrrede Glæde, som atter herskede i det lille Lag. — Der kan siges saa Lidet og saa Meget om vort Forhold i et Par selskabelige Timer, som ubemærkede rinde hen under Samtaler

og Spøg. Især gjælder denne Bemærkning en ung Pige, der er omringet af Beundrere og som følger Øieblikkets raske Indtryk. Ord, ikke de alene — hun siger, men ogsaa de — hun hører paa, Miner, ikke blot hendes egne, men ogsaa de — hun taaler, — Bevægelser — — O, i Sandhed! Meget kan tabes som Meget vindes i nogle let hengledne Timer! — Som sagt, Ingen af de Tilstedeværende fandt det Ringeste at udsætte paa Louises Opførsel, — og dog hviskede Engelen i hendes Hjerte den følgende Morgen: „Du vendte Dig bort fra mig, Du hørte mig ikke!"

Nedsænkt i Kummer, med Øinene fasthæftede paa Stien foran sig, gik den stakkels Pige langsomt fremad. Da raslede det i Buskene, og Valborg stod for hende. Uvilkaarlig foer Louise sammen og stirrede paa den Fremtrædende. „Hvad feiler Jomfru Louise idag?" spurgte Valborg med sin vanlige høse Stemme, men hvori der laae saamegen Venlighed, at selv dens ubehagelige Dybde afvang Tillid.

„O Du kan ikke hjelpe mig, Valborg. Der har Du en Drikkeskilling." — „Tak, Jomfru! Behold den; hun tager den fra sig selv, og nu trænger jeg ikke mere. Imellem os, Jomfru Louise, jeg er nu bleven en fornem Frue. Nu gaaer jeg hen til min stakkels Gjertrud, dernede i Ormegaarden. Saa pynter jeg mig, for det er længe siden der kom Kam i dette Haar, og saa reiser jeg bort med min Mand. Gud være lovet! Jeg har nu saa temmelig faaet min Forstand tilbage. Mig venter nu Ære og Herlighed. Bare jeg kunde finde smaae Gjertrud!" Hun græd stille.

I fremmede Lidelser oploses saa venlig vore egne. Med blid Deeltagelse stillede Louise sig hen ved Siden af Valborg, som satte sig, løste sin Bylt og fremviste en reenlig, broget Klædning, Solvsmykker og nogle Alen gamle Guldfryndser. — „Hvem har da givet Dig al den Stads?" — „Steffen, min velfornemme Herre og Gemal! sagde Valborg med et veltilfreds Smiil: Nu, Du har været god og medlidende imod mig i mine tunge Dage. Gid jeg kunde gjengjælde Dig det. Spaae Dig tør jeg ikke; for jeg spaaer sjelden noget Godt, og saa er det bedst at lade det være."

„Spaae! sagde Louise sagte: Jeg troer ikke paa Spaadomme, Valborg." — „Nei, deri gjør Du saamen ret vel, kjære Barn. Jeg vilde ønske, jeg ikke hverken kunde spaae eller troede paa Spaadom. Det er slet ingen Nytte til; for om man saa vil tage sig nokfaameget vare, saa maa man dog gaae sin Vei frem — og opfylde Hvad der staaer skrevet for En."

Den Tillid, Valborg yttrede til sin Kunst, smittede Louise. Nølende udrakte hun den lille Haand og sagde ængstlig: „Siig mig bare, hvis Du kan, om Holt faaer mig til Kone."

„Holt! raabte Valborg og fortrak det rynkede Ansigt: Den Hund, det Afskum! Jeg vil sige Dig en Ting Barn —; nei jeg vil tie; det kan ikke hjelpe; Ingen kan bringe mig Gjertrud tilbage. Men kom med Haanden. — Nei, Holt faaer Du ikke; det seer baade ud som Bryllup og Liigfærd i Din Haand. Nei, Holt faaer Du ikke!" Valborg blev eftertænksom staaende. „Stakkels Barn! Det er en skrøbelig Udsigt.

Men en Fred skal Du faae, naar Du først har udgrædt alle Dine Taarer og udvasket alle Dine Roser og Lilier. Jeg kunde nok sige Mere; men jeg tør ikke. — Nu maa jeg gaae. Skulde jeg leve den Dag, da Den, som frelser Dig af stor Jammer, trænger til Frelse, saa skal jeg komme igjen; ellers sees vi nok ikke mere. Farvel Du stakkels Barn."

Hun gik iilsom afsted til Ruinen; men en pludselig Sjeleangst jog Louise fremad imod Huset, hvor hun, overvældet af saamange Optrin, maatte søge hen til sit Leie.

VIII.

Landkræmmeren, endnu iført sin Pynt fra den hensvirede Gaarsnat, traadte med et velbehageligt Smiil ind i sit Huus. Underlig stak den moderne, fine Kjøbstedshat og de ungarske Støvler af imod den bredskjaarne Vadmelskjole med massive Sølvknapper i, de gule Plydses Knæbuxer med uhyre Knæspænder og den røde Kalemankes Vest, hvori paraderede tre Rader kugleformige Sølvknapper. Om Halsen bar han et rødt Silketørklæde, og af Støvlerne fremstak blaarandede Bomuldsstromper. Om de nette Støvlehæle boiede sig gammeldags, brede Sporer, og fra Vesten udhang den massive Uhrkjæde. — Men snart glemte man at betragte Mandens Dragt, naar Øiet faldt paa det brede, furede Ansigt, der halv hyllede sig i et tykt, glattet, sort Haar, og hvis underste Halvdeel bedækkedes fra Øre til Øre af et stridt, rødt Skjæg. De sammengroede, buskede Øiebryn overskyggede et Par lysegraae Øine, som blinkende bevægede sig til begge Sider. Et modbydeligt, næsten uasladeligt Smiil fuldendte det Ubehagelige i dette Menneskes Aasyn,

og gav Rygtet Tro, naar det fortalte Mangt og Meget om den Maade, paa hvilken han havde sammenskrabet en ikke blot for hans Stand saare betydelig Formue.

„Birthe!" raabte han og hævede Klinken til Kjøkkendøren. — „See velkommen! skreg ham den indtrædende gamle Kjærling imøde: Det var vel, I vidste at vende Næsen hjem igjen engang. Det er da Fanden til Sviir og Sværm! Her maa jeg gamle, svagelige Kone være baade Huusbonde og Madmoder, slide og slæbe som et Bæst. Naa, Hvad skal Birthe?" — Ganske spagfærdig stod den bredskuldrede Goliath for sin lille, stygge Huustyran, som endnu en Tidlang lod sin bedøvende Veltalenhed strømme.

„Naa, naa! Et godt Ord igjen, Birthe! Du er da ogsaa saa forskrækkelig bister idag. Giv mig bare en Dram og et Stykke Fladbrød med Smør og Ost til." — „En Dram! Giv mig en Dram! vrængede den fæle Qvinde efter ham: Hvor i Helvede skulde jeg faae en Dram fra? Mener I, jeg har Brændeviin for min Mund? I har vel selv Nøglen til Skabet; den bliver sagtens ikke mig betroet."

„Ja saa, ja saa!" sagde Landkræmmeren rolig. Han begreb nu, at Uveiret havde reist sig fra den slemme Skabnøgle, som han havde glemt ved Afreisen at flye fra sig, og som var Nøglen til Birgithes gode Lune. „Vær saa god! der er Nøglen.

Tag mig nu frem en Flaske Bybrændeviin og drik en Dram med mig."

Noget mildere opfyldte Birgithe hans Begjæring og satte sig derpaa ved hans Side, men blev endnu en Stund ved at brumme. — Holt fik derpaa detailleret Underretning om Blæs, som havde traadt sig, om Rødst, som havde kalvet, og om den sure Viin, som var solgt til Kirke-Eieren. — Raden kom nu til Holt at fortælle om Brylluppet; men ved denne Leilighed fik Birthe snart en Efterretning, hvorved hun blev siddende med Maden i den aabne Mund og med Forskrækkelsens Udtryk i sit Ansigt.

„Der gives Dit og Dat, som uden Frokost ei fra Læben glider!" siger Baggesens Hr. King; og skjøndt Holt neppe havde gjort Hr. Kings Bekjendtskab fandt han dog samme Mening probat, og kom nu efter fuldbragt Maaltid noget sagtfærdig frem med den mærkelige Efterretning. — Han havde, sagde han, tydelig fornummet, hvorledes Jomfru Ritter var ham god, og han havde nu fattet det Forsæt at begjære hendes Haand og derpaa føre hende som Kone ind i Huset.

Der var det ude. Det skraldede som et Tordendrøn for Birthes Øre. Først vilde hun fare op i Vrede og med Forbandelser; men pludselig besindede hun sig, at Raden nok kom til hende at være føielig, og for det Første sagde hun intet Andet end: „Gud hjælpe mig for Kone I vil lægge Jer til i den Pyntedukke!" — „Aa Snak! Har jeg ikke Raad til at pynte hende, og saa arver hun jo den rige

Faster." — „Ja det er ikke saa vist. Broderen dernede i Kjøbenhavn trækker nok af med det Meste. Og naar I bare vidste alt det jeg veed — " o. s. v., o. s. v. Men han loe, ombyttede Vest og Kjole og gik ud til sine Markfolk.

„Naa godnat Herlighed! Godnat Arv! Ak min stakkels Hans og Randi!" Saaledes jamrede Birthe, gjorde sukkende et Par Kluk i Flasken og blev siddende, rokkende med Hovedet.

Fra nu af vare Begge i utrættelig Virksomhed, naturligviis i heel modsatte Directioner, han for at vinde Louise, hun for at forstyrre Partiet. — Endelig fik Holt Tanten paa sin Side, deels umiddelbar ved Smigrerie og anden solidere Lokkemad, deels middelbar ved at ophidse hende imod Præsten og derved imod Wilhelm, der rigtignok altid havde staaet Fru Ritter for Hovedet. Hun længtes efter, som hun kaldte det, at nyde Løn for sine Opofrelser for Louise ved at see hende som en brav Kone; nu tilbød en riig Mand sig; de to Fættere løb endnu om i Verden, vare Intet, og man vidste ikke engang om En af dem, naar de langt om længe bleve til Noget, vilde heile til Louise. — Da disse Reflectioner havde udbragt et for Holts Andragende gunstigt Resultat, begyndte den arme Piges Qvaler. Hun blev daglig bestormet, frygtede, ifølge den strenge Tantes Ytringer, ved hendes Død at sidde forladt, hvis hun satte sig imod Partiet, var bleven slov og kold under den nagende Misfølelse, og gav endelig, i en betrængt Stund, den hoverende Holt

Haab. Mere kunde han for det første ikke drive det til; men at hun derpaa Uge efter Uge holdt ham i samme Afstand, uagtet alt det, hun daglig led derfor af Tanken: derfor havde han sin kjære Birthemoer at takke.

Hendes Randi, som hidindtil tjente hos Fru Ritter, havde faaet Tjeneste som Væverske paa hiin Side Christiania, og fik nu, førend Afreisen, Instrux af Moderen at udlokke Louises Tanker angaaende Høier. — Som et Solblink igjennem Uveirsskyer, brød den Forestilling frem i Louises Sjel, at Høier maaskee kunde vindes ved en velanbragt Erindring. Dette var netop i Birgithes Plan, og den Commission, Randi fik fra Louise, var fuldkommen overeensstemmende med den gamle Qvindes Ønsker. Det er Læseren af femte Capitel bekjendt, hvorledes den slue Pige udførte sit Ærinde, og det er maaskee til Overflod vi lægge til, at Louise skulde gjennem Randi faaet samme Svar, Høiers Hjerte og Hensigter angaaende, som hun fik, enten nu Frits havde bidt paa Krogen eller ikke. Det lader sig nu let begribe, at Holt fik en fuldstændig Kurv; men vanskeligt skulde det være at udmale den Harme, hvormed han modtog den. Alt havde han iblandt Høie og Lave hoveret af sin Lykke, alt havde han indrettet sin Bopæl for at modtage den fornemme Brud. Birthe græd Crokodiltaarer over hans Ulykke; men paa den coleriske Kæmpe virkede denne Krænkelse saaledes, at han med Nød og Neppe overstod en Galdefeber.

Tanken var ikke nær saa slem imod Louise, som Denne under disse Omstændigheder havde ventet. Maaskee havde de omlobende Fortællinger om Krømmerens Ondskab og Nederdrægtighed Deel deri, maaskee mæglede ogsaa Birgithe. Louise følte paanyt en længe savnet Elasticitet i sine Sjelekræfter. Munterhed og Livslyst gave atter de skjønne Øine Glands, farvede Kinden og oplivede hendes Bevægelser. At danne sig for at behage den troe, længselfuldt Ventede, blev hende nu en kjer Pligt. Meget kunde der vel ikke komme ud af hendes Bestræbelser; Noget laae imidlertid alene i Villien. Louise havde aldrig kunnet lide den gamle Birthe; men nu, da hun igjennem Denne og Datteren fik Hilsener og Efterretninger, vistnok for det meste selvgjorte, fra Høier, blev Kjærlingen hende en ordentlig Hygge. Den snaksomme Gamle forsømte heller ikke at anvende sin Indflydelse for at fremstille Høier i det skjønneste og Holt i det hesligste Lys. Ikke ugjerne erfarede Louise, at Landkræmmeren havde ifinde, hvis han kom sig af sin Sygdom, at forlade Egnen. Denne Efterretning var fuldkommen grundet; men for at indsee Aarsagen dertil, maae vi gjøre et Besøg i en just ikke smuk Egn imellem øde Klipper, en Miilvei fra Louises Hjem.

Der sadde om en stor Ild tre Mænd, hvis Udseende ikke synderlig anbefalede dem. De vare iførte Skindbuxer og graae Vadmels Langtrøier; i Beltet havde de et Par Knive og i Munden korte Leerpiber. Imellem dem stod en Krukke Brændevin

og nogle Rugkager, hvoraf de temmelig graadig afreve og fortærede store Stykker.

Arngrim. Det er nok ikke værdt at lægge mere Ved til; Luen kan sees fra Gaardene, og saa tager Lensmanden og Fanden ved os. — Rasmus. De har ogsaa paa eengang faaet det forbandet hedt; vi har nu i Aar og Dag gaaet uræd baade i By og Bygd. — Einar. Saa Du er ræd nu, min Gut. — Rasmus. Fanden være ræd; men kan Du sige mig: Hvad vi gjør dem? — Einar. Gjør dem? Ikke det Bitterste Faer! Om vi nu tolder en Saup eller en Tønde Potetes til Livsophold, og om vi slaaer en fordømt Svinehund grøn og guul, saa ere vi lige gode for det. — Arngrim. Hvor bliver Kjærlingerne af? — Einar. Aa de drikke sig vel fulde der inde hos Ole Rodtvedt. Aase skulde gjøre Ole aat for hans halte Bagbeen. — Arngrim. Aase kan dog ikke være saa gal at trække de to andre Mære med sig? Da faaer hun en Ulykke af Steffen. — Rasmus. Nei, hun veed vel bedre! det var det samme som at sige: nu er hele Folget her; kom, tag det. — Einar. Rauta veed jeg vilde paa Bedmoen og spaae, og saa gaaer vel min Forkje om og tigger med sin Horeunge. — Arngrim. Du er altid saa fiin i Tale, Lang-Einar; er det ikke Din egen Unge? — Einar. Lidt veed jeg det, og qvit om; Skolepengene koster ikke stort paa Fjeldet. — Rasmus. Saa Rauta skulde spaae! Det er nok en klein Spaadom; nei da lover jeg Valborg i hendes gode Dage. — Einar. Hun feiler sku ikke Noget nu mere; ellers havde Steffen nok ikke taget hende igjen.

Arngrim. Kan Du sige mig Hvad han vil med det stygge Hexebæst? — Rasmus. Hun er nu ikke saa styg, som hun er skidden og gal til. Men jeg kunde nok sige Jer Hvad han vil med hende, naar jeg vilde. — Arngrim. Saa! Nu digter Du vel en Løgn sammen igjen. — Rasmus. Du kan selv digte. Jeg veed det, jeg veed — jeg!

Einar. Naa, Hvad veed Du da? — Rasmus. At hun er en Datter til en fornem Dame i Dannemark, og at hun har mange Penge; og dem vil Steffen have Kloen i. — Arngrim. Reis til Helvede, Din Flynder! Hvorledes skulde han faae Penge af skikkelige Folk med det Gode, fordi han render om med stigt et forlorent Barn? — Rasmus. Siig ikke det; Aslak Garder har havt Tøsen med fra Kjøbenhavn og fostret hende. Da han døde, gik hun for Lud og koldt Vand. Dengang sad Steffens nok paa Tugthuset. — Einar. Det er Løgn; han var alt i Slaveriet dengang for Hestetyverie. — Rasmus. Hold Mund! Kan ikke det være slig Slag? Nok er det, da Steffen kom efter Sammenhængen, hævede han Pengene for hende. Men saa veed jeg ikke, hvordan det gik siden, mens hun har rendt om som et galt Spectakel. Nu vil han nok reise ned til Dannemark med hende for at faae Pengene.

Arngrim. Hør Gutter! Dersom der er et sandt Ord i al den Præk, saa vil jeg Pinedød ogsaa sige et Ord: Det er ikke ret, at Steffen reiser. Han har trukket os sammen, og mangen En af os kunde nu siddet som en brav Mand i Ro, og drukket baade med Foged og Skriver, istedet for vi nu tage Hatten

af for en Bygdevægter. — Einar. Nei Kammerad, nu slaaer Du dog Djævelen sylitte mig over. — Rasmus. Lad Arngrim snakke fra sig; han har mere Forstand end Du, Din Klokker. — Arngrim. Han faaer ikke Lov at reise, dersom I høre mig, Gutter. Vi faae saa Fanden ikke Noget af Pengene, og vi kan ikke vel undvære ham. — Einar. Desuden troer jeg ikke det var raadeligt for Steffen at søge saa lys Dag; han har vist Lyst til gamle Tomter og Stads om Foden, dersom det er hans Tanke at vise sig iblandt Folk med Fordringer. — Rasmus. Men det var dog Synd for Pengene. — Arngrim. Saa kan han jo lade Broderen, denne opblæste Hundsvot, Krømmeren, reise med hende — og have hende til Kone saalænge. — Einar. Deri har Du Ret. Det gjør vist Holt gjerne. — Rasmus. Men han ligger jo syg: Aase meente, han strøg af til Helvede. — Einar. Aa, Fanden frier nok Sine.

Rasmus. Ja, Arngrim! Saa er det et Ord, at vi sætte os imod at Steffen reiser? — Arngrim. Ja det er det! — Einar. Det er det! — Arngrim. Men reen Mund, til han selv snakker om det; saa maae vi saasmaat sætte de andre Mænd i Følget paa samme Tanker. — Einar. Hei! Der hører jeg Kjærlingerne komme sjauende. Forbandede Fyldehøtter! Nu vil jeg være hængt, om En af dem duer til at stege os en Pandekage.

Saalænge Selskabet bestod af tre Personer, har jeg vovet at give en Forestilling om den opbyggelige Samtale; men nu, da de tre Koner med en dygtig Perial komme til og med dem en lang Lømmel af en

Dreng, — og endnu desuden fire andre Par ere i Anmarsch, hvoriblandt Anføreren Steffen og hans Viv, Madame Valborg — nu giver jeg tabt.

Følgen af denne Samtale var forresten, at Steffen, i det paafølgende Maanedsmøde, maatte love, ikke at reise til Danmark — men at overdrage sine Forretninger til Broderen, vor smukke Ven, Landkræmmer Holt.

IX.

„Ante diem canos anxia cura facit!" Med disse Ord sluttede den gamle Literatus sin Lidelseshistorie, og Wilhelm, der med spændt Opmærksomhed havde hørt den, pressede deeltagende Vennens Hænder op til sig.

„Et hæc meminisse juvat!" smilede Denne vemodig og viskede en Taare bort, som havde listet sig ned igjennem en dyb Fure i Kinden.

„Hvo skulde troe, sagde han derpaa muntrere, med et Blik i det lille, brustne Skraaspeil paa Væggen: naar man seer dette Billede, at jeg engang har havt en Kjerlighedshistorie og det med en smuk Pige?" — „Hvorfor ikke? Da der var Kjød paa disse Knogler og Blod i Kinderne. Imidlertid har Du nok aldrig været nogen Adonis." — „Nei, det har jeg visselig ikke, og tilmed har jeg, takket være min kantede Vandring, alle mine Dage været en kantet, underlig, stor Pedant. Men noget Andre havde jeg vel engang — —"

„O det Andre, dette skjønne Andre har Du jo endnu!" — „Kan være, Hvad Hjertet angaaer; skjøndt Hjerterne blive ogsaa gamle og skjøre, min Brandt!"

Læseren er rimeligen beredt paa at faae Deel i Linows Historie; men for det Første ere vi ikke ganske underrettede om Sammenhængen; for det Andet have vi en vis Uvillie imod disse tusindogeennatske Parentheesfortællinger og love heller, at vi, naar vi komme i Besiddelse af de fornødne Papirer, ville udgive: „Hemmeligheden til Graven, eller Linows Ægteskab." For Øieblikket maae vi holde Historiens Traad fast. Efter mange Ventilationer besluttede Brandt at reise til Norge efter Høiers Indbydelse, at udslette det farlige Indtryk, hans utilgivelige Brev kunde have voldet — og adskilles fra sine Venner som Ven og Broder.

„Det er brav, det er vel handlet!" sagde Literaten og nikkede venlig. Derpaa vendte han Snusdaasen i Haanden, rømmede sig, tog sig en uhyre Priis og bearbeidede stærkt Underlæben med Tænderne oven i Munden, imedens han trommede vexelviis med begge Hæle, hvori han besad en egen Færdighed. Brandt sluttede medrette af disse Aspecter, at hans Ven havde noget Vigtigt at sige, men som kostede Overvindelse, — og en vis Anelse steg op i hans Sjel, hvorved han blev underlig tilmode. Endelig brød Linow den piinlige Taushed:

„Qui non vetat peccare, cum possit, jubet. Jeg maa — det er en ubehagelig, ængstlig Sag —; giv mig Din Haand, Wilhelm! Jeg maa sige Dig, at Du har handlet, mildest talt, uforsigtig imod Thrine Borth. Gaudia principium nostri sunt sæpe doloris. Siig mig, har Du forført den Pige? Til-

giv mig! Venskabs Rettigheder ere saa store som dets Pligter."

Brandt havde imidlertid samlet sig sammen; det Ord Forført gav ham Mod, i det han tog det, ligesom Verden gjerne tager det: sensu strictiori. Imidlertid tilstod han, Hvad han ikke troede længere at kunne dølge Vennen, at han altfor uforsigtig havde fulgt sin Interesse for Pigen.

„Hjertelig glæder jeg mig over at Sagerne staae saaledes. Men hør nu Broder. Visseligen har Du dog kastet en Fakkel i Pigens Hjerte. Sæpe tacens vocem verbaqve vultus habet. Paa hendes Ansigt kan jeg læse Kjerlighed og — Haab; og dette Haab maa Du have givet hende. See Broder! Hvad vil Du nu og Hvad bør Du nu gjøre.

Brandt sad en Stund med Haand under Kind og tegnede Profiler paa den foran ham liggende Tavle. Endelig sprang han op. „Linow! Du kan have Ret. Hist er jeg forsmaaet, her elsket; hist har jeg lidt Uret, her har jeg gjort Uret. Linow! Kald Pigen herop. Jeg forlover mig med hende! — Saa har jeg dog den Triumph derhjemme, at jeg besøger dem som Forlovet. Thi om faa Dage vil jeg afsted. Du har bragt mine Livsaander i Virksomhed, gamle Ludimagister!"

„Qvidqvid agis prudenter agas & respice finem! Hvad Du der har isinde, hover mig; men hvorfor saa hurtig? Hvorfor saa uforberedt?" — „Quinon est hodie, cras minus aptus erit!" svarede Wilhelm munter.

„Seer Du, seer Du! Just disse Ord, hvis Du siger Dem af fuldt Hjerte, lærer mig, at Du skal bie. Tag et venligt Farvel med Thrine; reis til Din Vens Bryllup; væn Dig til at see Louise som lykkelig Kone; tænk saa i Fraværelsen paa Thrine, og er hun Dig da om et halvt Aarstid lige kjer, og — tag mig ikke ilde op — mere og bedre kjær end nu: — saa kom op til den gamle Ludimagister, og tag af min Haand et epithalamium — og af den gamle, ærlige Skomagers hans vakre Datter!"

Hvorledes nu dette Linows Forslag blev modsagt, forsvaret, droftet og endelig antaget, kan ikke interessere Læseren. Brandt følte sig let om Hjertet, lavede Alt færdigt til sin Afreise og gjorde det sidste Besøg i Lems Huus. — Nort trykkede Ritter sig op til sin Vens og Barndoms Lærers Bryst, og nær havde han fulgt med til Norge, hvis ikke hans Stilling havde lagt uovervindelige Hindringer iveien for dette Ønskes øieblikkelige Opnaaelse. Det var den sidste Aften; Afreisen var bestemt til følgende Morgen. Linow havde ham hos sig ved et Stykke Smørrebrød og — det var førstegang i hans Levetid — ved et Glas Punsch. Den Maade, hvorpaa Literaten fortalte dette, afvang Brandt Taarer. Thrine var efter Linows Plan tilstede, for at de kunde uforstyrret og dog i en Vens Nærværelse tage Afsked.

„Qvod semel emissum est volat irrevocabile verbum, skal jeg sige Dig min Broder." — Imidlertid, den gode Literat kunde kun følge til Døren; at Thrine paa et Vink af Brandt gik ud igjennem Husporten og ledsagede ham paa en lang Nattevan-

dring, og at alle de latinske og dunkle Advarsler bleve glemte, — see det kunde han nu Intet for, den ærlige, troe Peversvend.

Det er, takket være de nordiske Nationers Simpelhed, Ærlighed, gode Love og vedligeholdte Landeveie, ikke ofte Tilfældet, at en Reisende i Scandinavien oplever mange Eventyr. Brandts Reise var saa lige efter Skydsrouten i Tid og Vei, at der Intet er om den at fortælle. Vi opsøge ham derfor først, i det hans Reisekjærre standser paa en høi Bakke paa Grændsen af den kjere Hjembygd, hvor Kirketaarnet, Klosterruinen og længere henne Louise Ritters og Præstens Boliger igjennem Høstaftenens Taage skimte ham imøde.

Wilhelm var inderlig rørt; længe holdt han stille og tabte sig i blide, vemodige Følelser. Endelig steg han af og lod Karlen langsom kjøre frem til Præstegaarden, imedens han med vaade Øine skred frem ad Fodstien imellem de meiede Agre. Hans Følelser vare saa blandede. Inderlig smertede det ham, saa ubetimelig at have afsendt hiint Brev til Louise, hvormed han intet Godt kunde have udrettet og maaskee meget Ondt. Han stod ved Ruinen. Med unævnelig Vemod besteg han den skjøre Muur, der i de sidste Aar havde lidt betydelige Forandringer. Møisomt steg han ned i Cellen, hvor de lærte deres Lectier, indtil Louise ringede paa Klokken, — i Riddersalen, hvor de fortalte hverandre Riddereventyr, — i Hvælvingerne foran Capellet, hvor de forfærdede Louise med Spøgelsehistorier, indtil de saae Nonner og Munke stige op af Gruset eller

hørte en sagte Banken indenfor Jerndøren eller et sagte Suk bag Vindeltrappen. Han stod paa Brinken over Ormegaarden, hvor Maaneskinscenen med Valborg malede sig for ham. Uvillig traadte han tilbage og stirrede ned i Bundløs, hvor de kastede smaae Kiselstene ned og lyttede efter Faldet, og hvor Frits engang fortalte om Aristomenes, imedens Louise ængstlig holdt den Foroverbøiede i Kjolen.

„Siden kaldte vi den Keadan," sagde han og saae taarefuld ned i Dybet. En underlig Gysen overfaldt ham; det var som om en kold Haand omfattede hans. Ubeskrivelig beklemt, traadte han svimlende tilbage. Paa Tilbageveien gik han endnu engang i Riddersalen. Da blev han i Tusmørket vaer, at de skumle Vægge vare overalt behængte med friske Lyng- og Granbarkrandse, og at smaae Lampeglas vare ophængte imellem Krandsene.

„For mig, o sikkert for mig! sagde han bevæget: Nei, jeg vil see mig lykkelig i deres Kjerlighed, ikke forstyrre den! O, maatte dog det ulykkelige Brev være forkommet underveis!" — Rask ilede han fremad; hans Fødder toge ufrivillig Retningen imod Fru Ritters istedetfor imod Præstegaarden; stedse bleve hans Trin hurtigere, hans Aandedræt hastigere, og med høit blussende Kinder styrtede han i Tantens Dagligstue.

„Ei, ei! Der kommer han tilpas for at fiske i rørt Vand!" sagde leende en Mand, der stod lænet op til Gjærdet tæt ved Landeveien, i det Wilhelm iilsom strøg ham forbi. „Nu nu, for mig gjerne. Det vil just ikke være Thorkild nogen Plaisir."

„Pst, pst!" hviskede en Stemme bagved et lidet Huus indenfor Grinden. — Manden stod fordybet i Tanker og lod ikke til at bemærke den givne Tegn, førend det blev gjentaget og hans store, brune Hund begyndte at logre. Pst! hviskede han nu tilbage, fløitede til Hunden og gik henimod Huset.

„Naa Arngrim! Kan vi være i Ro derinde?" — „Javist! Manden er borte; der er Ingen hjemme uden Kjærlingen og et Par Unger." — „Godt." De gik ind. — Den Mand, vi her have omtalt, var hverken Mere eller Mindre end den berygtede Bandehøvding, Steffen. Det var en lav, undersætsig Karl med et Par bydende, vilde Øine, der oplivede de skarpe Træk, hvoraf hvert enkelt maaskee ikke var saa modbydeligt som deres Forening. Han bar en Rundtrøie af fiint Pelsværk og om Livet en bred Gjord af Sølvledde, hvori et Par Pistoler, Knive, File og andre Instrumenter. Men denne Høvdingdragt skjultes af en viid, blaa Vadmelsfrakke, saadan som Bønderne i mange Egne bruge den.

Arngrim havde allerede gjort sig fortrolig med Værtinden, som mine Læsere muligens erindre, naar de høre hendes Navn: Eli. Hun lod til at finde Behag i den snakkesomme Svenske (saaledes kaldte Landstrygerne sig), hvorimod Steffen ikke huede hende synderlig. Han lagde sig ogsaa hen i en mørk Krog bag Skorstenen for, som han sagde, at sove; men af og til reiste han sig iveiret og saae til det lille, klinede Vindue, som for at iagttage det tiltagende Mørke. Eli udkrammede Bygdens Nyheder, fra den Tid af hun nævnede Rolf af og til Gaarsdagens

sidste ulykkelige Begivenhed, den vi ikke her ville dvæle ved, da den maa fremtræde i næste Capitel, og da desuden Arngrim afbrød den ved at spørge, om den fjantede Valborg endnu levede der i Bygden.

„Ja det kan vel være, den Uting er kommen tilbage! En Stund vare vi af med den Hex; man sagde, hun strøg om igjen med Steffenfølget; men igaarmorges kom hun ansættende. Hun har nok kjendt paa sig, at der skulde skee en Ulykke, for hun sang om fæle Ting, da hun gik her forbi. Jeg havde gjerne talt til hende; for saa ræddelig hun er, kan hun dog sige En, Hvad der skal hende; men Hans kan nu ikke for sin Død lide hende."

De to Vandringsmænd gave hinanden et betydende Øiekast. Arngrim vedblev at spørge, hvor hun vel kunde holde til. — „Ja var jeg saa vis paa Alting, som paa hvor hun nu holder sig, saa —"

„Aa hvor kan I vide det Moer?" sagde Arngrim skjødesløst. — „Jo det ved jeg saavist, som at Rødsid staaer i Fjøset. Hun ligger og graver i Klosterrosen og leder efter Gjertrud."

Steffen havde under denne Samtale begyndt at snorke. Efter nogle Minuter reiste han sig gabende og mindede sin Kammerad om at fortsætte Veien. — Efterat have betalt 2 ß. for Mælk og af sin Reiseflaske skjænket Eli en Dram tog Arngrim hurtig Randselen paa og fulgte sin Kammerad.

„Er det ikke en fordømt Rakkermær!" tog Steffen Ordet, i det de Begge traskede hurtigt afsted til Ruinerne. „Hun har nu i lang Tid været saa fornuftig og skikkelig. Nu skal Du ovenikjøbet see, vi

faaer hende ikke til Kjøbenhavn." — „Men hør, Steffen! Jeg troer Fanden gale mig aldrig, den Spas lykkes. Vil de gjøre Noget for hende der, saa beholde de hende."

„Det skal hendes Mand forbyde. Han faaer gode Præsteattester med — baade om Ærlighed og Fattigdom. Men slaaer hun sig gal, saa — "

„Hvor faaer Du da Præsteattester fra?" — „Æsel! Det maa jeg vide. Den afdøde Præsten Steen skal give dem."

Imidlertid var Kammeraderne komne til Ruinen. Steffen peb i en liden Hornpibe, og med mechanisk Lydighed traadte Valborg, trodsig og vild, frem.

„Nu, lille Kone! sagde Steffen venlig: Vi have længe ledt efter Dig. Nu maa Du komme med. De nye Klæder ere færdige. Du skal pyntes som en Brud."

„Snak! sagde Valborg: Jeg har Andet at tage vare. Det var vel Du kom; Du skal hjælpe mig at grave den blege Blomst op."

„Staaer Fanden i Kjærlingen! Mener Du jeg har Lyst til at gaae i Afgrunden. Kom, Barnlille!" Lidt ublidt greb han hende om Armen. Men hun gav ham et Slag i Ansigtet, og i et Nu var hun inde imellem Ruinerne.

I det samme hørtes endeel Stemmer. „Pas paa! raabte En: Her have vi Fuglen. Eli har ikke taget feil; for der seer jeg dem begge To."

I et Øieblik styrtede fem til sex Bønderkarle ind imod de Forbausede. Steffen tog en Pistol i hver Haand og gik et Par Skridt frem.

„Er det Steffen, I ville have, saa kom, Gutter!" raabte han. — De stode forstenede. Pludselig knaldede en af Pistolerne.

Bønderne bleve tvivlraadig staaende; endelig toge de Flugten imod Landeveien, hvorfra Lensmandens tordnende Stemme raabte: „Holdt!" Men under alt Dette løb Steffen og Arngrim over Stok og Steen og Grøfter og Gjærde, indtil de havde naaet deres sikre Tilhold i Fjeldene.

X.

„Store Gud, Hvad er der hendet!" raabte Wilhelm, gjennemlynet af Forfærdelse, da han stod i Værelset, omringet af en jamrende Grouppe. — Den gamle Præst kom ham skjælvende imøde med tunge Taarer over de ærværdige Kinder; Tanten sadder med foldede Hænder og kunde ikke tale; Louise styrtede hulkende hen imod ham. Kun Frits Høier manglede.

„Altsaa Frits!" stønnede Brandt med rædsom Anelse. — „Min Frits!" hviskede, neppe hørligt, Louise og græd stærkere. — „Ja vor gode Frits!" sagde bævende den gamle Mand og trykkede smertelig sin Wilhelm op til sig.

Længe varede det, førend det blev Brandt muligt at høre og de Andre muligt at tale. Han erfoer da, at Eftermiddagen forud havde Louise og Høier med en Tjenestepige vandret hen til Kloster-

ruinen for at pudse Hvælvingerne op til Wilhelms Ankomst. Da de temmelig seent vare færdige hermed, stege de Forlovede op paa Ringmuren, og Vigen, der nedenfor endnu havde noget at feie tilside, hørte pludselig Louises gjennemtrængende Skrig, ilede op og fandt hende uden Bevidsthed ved Bredden af Keadan. Frits havde gaaet hen paa det Sted, hvorfra de, som Børn, pleiede at nedkaste Smaastene. Paa eengang skred et Stykke af den skjøre Mur hen under hans Fødder, og uden Redning laae han nu i det bundløse Dyb. — Alles Jammer var ubeskrivelig; dem Alle var det, som vare de ved hans Fald nedstyrtede fra Glædens Himmel i den dybe Grube. Men paa Ingen virkede Smerten saa voldsomt som paa Louise.

Der sadde de nu, Brandt med Hovedet i den hule Haand, stirrende taus ud for sig. Al hans Ungdomskjerlighed for den ædle Ven vaktes i det sammenknugede Bryst. Den Gamle vinkede endelig, og med et smerteligt Haandtryk tog han og Wilhelm Afsked; tause vandrede de forbi den sørgelige Ruin hen til Præstegaarden. — „At vi saaledes skulde mødes igjen!" hviskede Wilhelm grædende, i det han kastede sig til Oldingens Bryst.

„Evige Fader! Ikke en Spurv falder til Jorden uden Din Villie! Dine Raad ere urandsagelige, Dine Veie usporlige!" sagde Præsten med høi, men taarebrudt Røst og løftede det blege Aasyn op imod den skydækkede Himmel. „Kom, lad os gaae ind, min Søn!"

Den pludselige Omvæltning af Følelser bestormede vældig Wilhelms Sjel. Først imod Morgenstunden faldt han i en urolig Slum, hvori Billedet af den Forulykkede stod blegt og blodigt for ham. — Det kunde imidlertid ikke feile, at han jo den følgende Dag maatte betragte den skrækkelige Begivenhed fra en anden Side. At Louise nu, som et testamenteret Gods fra den afsjelede Ven, hørte ham til, det maatte falde ham ind, det maatte, imod hans Villie, gjøre ham Høiers Død mindre smertelig. Han vilde undgaae denne Tankeretning; thi den forekom ham uædel; men forgjeves. Han gik ned til den bedrøvede Gamle; men ogsaa Denne begyndte vemodigen at tale om, at det nu tilkom Broderen, som hos Hebræerne fordum, at tage sig af den efterladte Elskede.

„O min gode Søn! sluttede han: Guds Haand lagde sig tungt paa mig her, saa nær min Grav. Dog blev Du mig tilbage, og i Dig vistnok endnu Mere end i min Frits. Naar jeg nu kunde see det Ønske opfyldt, at Du som en god Hyrde staaer her med den Stav i Din kraftige Haand, som nu skjælver i min visnede, og Du saa gjør den Saliges Veninde lykkelig og hun Dig: saa vil jeg glad bede: Lad Din Tjener fare med Fred, Herre!"

I Wilhelms Bryst stormede det; Nemesis steg op i hans Sjel og hviskede: Du, den gode Hyrde! Vover Du at gribe med Din urene Haand, den Stav, som denne Guds Mand har ført? — Og han slog Øiet til Jorden og tænkte paa Thrine og paa sit bitre Sind.

„Naar vi have spiist Frokost, ville vi gaae over til de arme Fruentimmer og see at faae dem herover til os; men vi maae føre dem omkring ad Landeveien for at undgaae Klosteret."

Brandt nikkede, og lod sig nu fortælle de mislykkede Forsøg, man havde anstillet for at finde den Nedfaldnes Legeme, og hvormed man først havde holdt op, da Umuligheden viste sig af at hidse Rogen ned ved Hjælp af Reb.

De maatte blive hos Ritters til Middag. Louise var noget roligere. — Tanten var af de Mennesker, hos hvilke Forskrækkelse over Ulykken træder istedetfor Sorg over den. Der gives virkelig Mange, som næsten ikke kunne føle Sorg. Man kjender let disse Mennesker; de tale saameget om deres Sorg, og bestandig om Katastrophen, ikke om det tabte Gode. — Præsten havde udtalt med sin Gud om Sorgen, og ham smilede den ikke fjerne Dødsengel vinkende. — Wilhelms Indre var i feberagtigt Oprør; han vilde tale om Frits og kunde ikke; han længtes efter en fortrolig Samtale med Louise, og frygtede for den. Endelig gik de to Gamle bort for at tage Middagshvile. Wilhelm gav sig ivrig ifærd med at rense og stoppe en Pibe, i det han vendte sig imod Ovnen; Louise ordnede Caffebordet. Pausen blev stedse ængstligere. Da sløi Louise hulkende om hans Hals og udbrød under krampeagtig Graad: „O kjære Wilhelm! Min Ulykke er større, end Du troer. Dit Brev, o var ikke Dit Brev kommet!" — „Hvorledes Louise?" — „Ak Wilhelm! Jeg har jo altid elsket Dig, kun Dig!" — „O Louise!" Han trykte

hende tæt op til sig; men straffet af en indre Dommer, traadte han et Skridt tilbage. „Saae da Frits mit Brev?"

„O nei, o nei! men jeg troer, han anede det. Ja, Wilhelm, jeg var ikke længere imod ham som før. Endnu den sidste Dag i hans Liv gvælede jeg hans gode Hjerte. Tanken om Dig og Hvad jeg i Dig havde tabt, blev alt mere levende, jo nærmere, Dagen kom, da vi ventede Dig. Han talede iforstningen spøgende derom til mig. Mit saarede Hjerte indgav mig et bittert Svar. Saa tog et Ord det andet. Men da Frits vistnok i en god Hensigt, vilde fortælle mig, at Du elskede en Pige i Kjøbenhavn, og at kun han havde elsket, som elskede tro: da harmedes jeg; thi jeg havde jo Dit Brev — o Gud! Og uforsonet med mig sank han i den dybe Grav! Kunde kun jeg kalde een eneste Time tilbage!"

Wilhelm var inderlig rørt; med tusinde Braadde stak Erindringen om det usalige Brev hans Hjerte. Snart vilde han udsone sig med den Hedenfarnes Skygge, ved at fragige sig for evig Kjerligheds Glæde; snart vilde han opfylde sin Pligt imod Thrine Borth; snart grublede han over Præstens Ord, at Broderen skulde ægte den Efterladte. Imidlertid, Louise trængte strax til Trøst og Venskab, og imedens han venligen dvælede med hende ved den sværmeriske Trøstetanke, at vore Hengangnes Aander omsvæve os og fornemme vor Tale, udbredte en vemodig Glæde sig over Begge. Louise stirrede ud i det Blaae, i det hendes Hjerte sagte talede med den forklarede Ven. — Nu havde hun jo opgjort den jordiske Tvistighed; hendes

Frits viftede Fred med sin Palmegreen, og hun græd lettere Taarer ved Wilhelms Bryst.

Aftenen gled taalelig hen, og i de to paafølgende Dage forandredes Louises forgrædte Udseende kjendelig. Wilhelm dulgte ikke mere den Kjerlighed, der ved dens vemodige Anstrøg blev passende midt i den dybe Sorg.

„Lad dem kun elske hinanden, Fru Ritter! sagde Oldingen og lagde sin Haand paa Tantens: De bedrøve ikke den Salige derved, og de bør jo høre hinanden til."

Brandt sad ved Pulten og skrev til Jens Ritter den skrækkelige Begivenhed; en Billet fra Louise skulde lægges inden i. Under Fremstillelsen af deres Forfatning viste Forbindelsen imellem ham og Louise sig saa naturlig, saa trøstefuld for dem Alle, at han med vemodig Glæde udmalede for sin Ven, hvorledes han igjen vilde bringe Fred og Hygge tilbage. — Noget ængstligere begyndte han et Brev til den gode Linow. Dennes egne Ord om Forbindelsen med Thrine lettede rigtignok Indgangen, og han ytrede Vennens Forsigtighed fortjent Tak. Men en tung Steen hvilede paa Wilhelms Bryst. Det var ikke Alt saaledes, som Linow maatte mene. Med den tungeste Opofrelse vilde han kjøbt tilbage den Aftenvandring, han havde foretaget med Thrine efter Afskeden med Linow. Brevene vare sluttede og bortsendte, og mismodig søgte Wilhelm Leiet.

Morgenen efter vaagnede han op i en ubeskrivelig Uro. Han søgte Adspredelse i Onkelens Stue-

rekammer. Homer laae paa Bordet. Mechanisk slog han op, og læste:

Slumrer Du her og uden at mindes mig meer, o Achilleus?
Ei den Levende har Du forglemt; Du glemmer den Døde.
Op! Begrav mig, at snart jeg Aides's Bolig betræder!
Vort jeg drives af Sjelene hist, de blodløse Skygger,
Og de nnde mig ei at følge dem hen over Strømmen,
Men forladt ved Aides's mægtige Porte jeg vanker. —
Og nu giv mig Din Haand! Jeg jamrer. Ei skal jeg svære
Meer fra Aides's Borg, naar først I til Flammen mig ofre.
— Ak ei mere tilsammen, adskildt fra Vennerne om os,
Skal vi raadpønsende sidde; thi mig den grusomme Skjæbne
Styrted i rædselfuldt Svælg, der alt for den Fødte bestemt var.

Bogen sank ham af Haanden; han sprang op. En ham selv ubegribelig Uro greb ham.

„Ja, jeg maa besøge Din Grav, min Frits; jeg maa finde Dine Been; de skulle hvile under hellig Torv, der skal dugges af vore Taarer, prydes af Roser. Du var en Rose uden Torne, ja uden Torne!" Han trykkede Tørklædet for sit Ansigt, greb Hatten og styrtede ud.

Imedens Brandt ilte afsted ad Stien, gik Louise ham stille forbi paa Landeveien, uden at de bleve hinanden vaer. Hendes alvorlige Blik var heftet til Jorden. Hun overveiede Det, som var skeet og Det, som skulde skee. Hendes Tante havde givet sit Samtykke til, at hun tilbragte Vintermaanederne i nærmeste Stad, under det Paaskud at lære Broderie. Saaledes meente de bedst at kunne iagttage det Decorum, der ellers vanskeligen vilde vedlige-

holdt sig, om hun var bleven i Brandts Nærhed. Noget Ædlere, end den blotte Velanstændighed bestemte, det tør vi vel antage, Louises Beslutning. — Nu var det hendes Hensigt at tilkjendegive Præsten og Wilhelm sin Reise, hvortil det Nødvendige i et Par Dage kunde tilveiebringes.

Den Gamle tog venlig imod hende. Hun maatte drikke Theevand med ham paa Studerekammeret i Wilhelms Sted, hvem han med Urolighed havde ventet paa. Imedens de vexelviis ængstlige saae ud over de høstlige Marker efter den Forsvundne, fortalte Louise om sin Reise, og Præsten kunde ikke Andet end bifalde hendes Delicatesse. Endelig kom Brandt, men med et ganske forstyrret Udseende, dødbleg og zitrende.

„Nu har Du været i Klosterruinen, Søn! sagde Onkelen bekymret: Jeg vilde ønske, I ikke gik derhen, saalænge Saaret er saa friskt."

„Ja, Saaret er friskt, som fra idag!" raabte Wilhelm, slog Haanden for Panden, og kastede et forunderligt, skjærende Blik paa Louise. „Jeg har ikke været der — sagde han endelig sagte: jeg vankede om i Skoven paa den anden Side." — Han blev den endnu opslagne Homer vaer og kastede hurtig Bogen i, i det han med store Skridt gik op og ned ad Gulvet.

At noget Overordentligt var mødt ham, blev Onkelen og Louise tydeligt, men over Brandts Læber kom intet Ord, og de To kastede spørgende og ængstlige Blikke paa hinanden.

XI.

Wilhelms Brev til Ritter og Linow havde ikke hos Begge havt fuldkommen den samme Virkning. Vel rystede den skrækkelige Begivenhed Jens Ritters samme Sjel; vel dvælede han med gysfuld Medlidenhed ved Tanken om den ædle Høiers uventede, rædsomme Endeligt midt i hans Glædes Morgenrøde; dog han havde aldrig kjendt ham, men Wilhelm kjendte og elskede han, at gjensee Louise ved Wilhelms — denne herligt begavede Mands Side, havde jo været hans Haab og Glæde i saa lang Tid. Det kunde da ikke feile, at han med Begjerlighed betragtede dette Sørgespils lysere Side. „Hun vil gjøre ham, han hende lykkelig! Fred være med den Bortgangne!" Saaledes beroligede Ritter sig og skrev et Brev, fuldt af den ømmeste Deeltagelse, den blideste Vemod — men ogsaa i den rolige Tone, som Bevidstheden om, at dette Uheld ikke havde nedslaaet deres Lykke, tilsagde ham.

Mørkere blev Literaten ved Brandts Brev. Hos ham havde den Tanke rodfæstet sig, at hans Ven skulde vorde lykkelig ved at opfylde sin Pligt; og at Brandt havde givet Thrine et Haab, som en ærlig Mand maatte ville holde, det vidste han jo af Dennes egen Mund. Derfor finde vi det ikke underligt, at den gode Linow strakte Benene langt frem under Bordet, tyggede paa det forbidte Mundstykke og indhyllede sig i den Sky, der saa ofte havde optaget den stille Taalers Suk i sine Hvirvler.

„Id facere laus est, quod decet, non qvod libet," sagde han demonstrerende og rakte den lange Arm ud

efter et Ark Papir, paa hvilket han skrev: Havniæ III ante Calendas Novembris, og derunder nysnævnte Vers. Dette var Begyndelsen af et Brev til Brandt. Men forgjeves søgte den gode, ængstlige Literat efter Traaden. Det maatte opsættes. — Da kom Thrine ind med Aftensmaden. Hun saae med et spørgende, venligt Smiil paa den mismodige Linow. „Hvad feiler Dem, kjære Linow?" laae der saa tydeligt i dette Smiil, at han ikke kunde Andet end oplivet tage hendes Haand. En Samtale om den fraværende Ven knyttedes imellem Begge. Linow vilde lidt efter lidt gjøre Pigen bekjendt med den sandsynlige Forbindelse imellem Brandt og Jomfru Ritter; men som det gjerne gaaer disse ængstlig delicate Mennesker, naar de engang nødes til at sige Noget, der vil smerte, — at de nemlig blive ganske uforstaaelige eller vel endog tilsidst sige det Modsatte af Hvad de vilde: — saaledes gik det vor ærlige Literat. Brandt skulde skaanes; Thrine skulde skaanes; og da Pigen, med Taarer over Høiers Skjæbne og Deeltagelse i Louises, Wilhelms og de Gamles Sorg, havde forladt Linows Værelse, og gjentog for sig selv den hele Fortælling, havde hun just følgende Begreb om Sagen: Præsten og Tanten ønske at forbinde Brandt med Louise, men hun tænker kun paa sin uforglemmelige Kjereste, og Wilhelm har ikke mere noget Hjerte at bortskjænke.

„Det er mig dog forunderligt! tænkte Linow mangegange ved sig selv, naar han saae Pigens rolige Munterhed: Nu det er vel baade for ham og hende. Ak anderledes vare Dine og mine Følelser,

min Anna!" Beroliget klippede han nu hiin Begyndelse til et Straffebrev bort, naturligtvis saa nær det Skrevne, at intet brugbart Papiir gik tilspilde, klippede desuden med Betænksomhed lidt af det forkortede Arks Brede — og lod nu Pennen løbe med latinske Citater og danske, hjertelige Venskabsytringer. Ogsaa her havde han næsten, for at befrie Thrine fra Skin af Letsind, skrevet tvertimod Hensigten; men den gode Linows Pen var nu altid lysere end hans Tunge, og saaledes fik Wilhelm, der mere end Læseren troer, trængte til gode Efterretninger, i denne Henseende den Trøst, han kunde ønske.

Linow havde ved Brandts Afreise tabt en kjer Underholdning. Endnu et Tab foresiod ham. Den gamle Skomager Borth døde, og Thrine tog rørt og med synlig Beklemmelse Afsked fra ham — for at drage hen til et Fristed paa Landet. Det var som om hun havde Noget at betroe Literaten. Han saae spørgende paa hende. Da brast hun i Taarer og sagde, i det hun vendte sig om i Døren: „Hils Brandt, og bed ham, ikke forglemme den forladte, ulykkelige Thrine!"

„Ei Hvad er dette?" raabte Linow forundret og stak Hovedet langt ud fra Skuldrene. Men Pigen var borte, og han vidste ikke, hvor hun nu opholdt sig. Han tog det for en opvaagnende Erindring og indrettede sig, ikke uden vemodigt Savn af den venlige Thrines Pleie, saagodt han kunde med den nye Vært og hans Familie.

Vinteren var hengleden; den indeholdt for Linow som for Ritter og hans Venner Intet saa

mærkeligt, at det fortjener Optegnelse. Ritters Brevvexling med Brandt og Louise var, først til hans Forundring, siden til hans store Sorg, standset ved Begges fuldkomne Taushed. Vi kunne ikke meddele den Underretning, han fra Fremmede erholdt om sine Dyrebare, da vi derved vilde komme ud af Fortællingens planmæssige Gang.

Her vilde vi saa gjerne gjort Læseren fuldkommen bekjendt og fortrolig med Jens Ritters Charakter. Men hvor ingen imponerende Handling sandseliggjør Aandens usynlige Natur, der række Beskrivelser kun kort og Læseren mattes af Ord, som ei formaae at udtømme Begrebet. — Man maatte have seet ham, den livfulde, blye men dog faste unge Mand; man maatte have hørt hans beskedne, correcte Tale; man maatte have kjendt hans lette, flittige Haand, der ligesom spøgende førte Pennen henad Papiret, naar det gjældte en Handelsforretning eller et Vennebrev, en Afhandling eller et Geburtsdagsønske, en Erklæring eller en Optegnelse. Reen, som Haand og Sprog, var hans Følelse og hans Vandel. Tidlig havde han lært at kjende Ulykkelige, tidlig forsøgt at hjelpe dem; kun deres Skyld i Ulykken havde han enten ikke fattet eller overseet. Forbrydelser vare ham tidlig bekjendte, og han gyste for Synder, hvoraf Andre smile. Men de Mennesker han kjendte, vare jo ikke saaledes, og da det Onde dog ikke kan tænkes uden onde Mennesker, saa forbandt han fra Barneaarene af altid Begrebet om det Første med Tanken om de Ulykkelige, som betynges af Lænker — ofte mere lette end deres Samvittighed. Disse maatte da for Yng-

lingens Øine bære Menneskelighedens Brøde. Sagtens forsvandt efterhaanden Meget af denne barnlige Tillid til Menneskene. Men nødigere end denne Yngling modtog enhver ny Erfaring, der svækkede denne Tillid, nødigere har vel Ingen indsamlet disse Livets sure Frugter.

Ritters udvortes Omstændigheder vare behagelige; fri og uafhængig af Andre, arbeidede han med Lyst for et anseeligt Handelshuus, der nylig havde optaget ham i Compagniet, meget mere fordi man paaskjønnede det unge Menneskes Duelighed, end fordi han ved Tantens pludselige Død var bleven Herre over en Capital. — Hans Omgangskreds var liden; men Justitsraadens Familiecirkel holdt ham mere end skadesløs for Mangelen paa udbredte Bekjendtskaber. Imidlertid blev, efter Brandts Afreise, en ubehagelig Tomhed tilbage hos ham, og de sørgelige Efteretninger, han, nu og da, modtog om de Kjæres Forfatning, nedstemte hans Sind og bragte ham til, med Alvor at tænke paa en Reise til Norge.

Det var den 20de April, Jens Ritters attende Aarsdag. Ikke med den sædvanlige Munterhed vaagnede han ved den indtrædende Morgenstraale. Tankefuld ordnede han i Forestillingen Alt til Afreise, imedens han urolig tænkte sig sine fjerne Venners gaadefulde Skjæbne. Da bragte Lems gamle Tjener en Billet, hvis Indhold behagelig adspredte ham. Den indeholdt en ret faderlig Morgenhilsen til den myndige Yngling — med Indbydelse at feire Dagen paa den Gamles Lyststed. Tjeneren dvælede smilende ved Døren. Med synlig Rørelse havde Rit-

ter læst Billetten, da han pludselig brast i uvilkaarlig Latter ved at see Underskriften: Lem & Comp.

„Hvad leer Hr. Ritter af?" spurgte den troe Thomas med en gammel Yndlingstjeners sædvanlige Fortrolighed; og da han intet Svar fik, blev han ved: „Ja jeg ved nok Hvad det er, Justitsraaden har givet mig Ordre at sige, at & Compagnie skal ikke betyde Dem men Frøkenen, som har skrevet det til."

En pludselig Rødme overflød Ynglingens Kinder; Caroline Lem var ham ikke ganske ligegyldig. Da Thomas var gaaen med Løfte om hans Komme, blev han eftertænksom siddende med Billetten i Haand. Mangt et Træk af Carolines Velvillie for ham faldt den beskedne Yngling ind; mangen faderlig Ytring af den gamle Lem blev ham nu for førstegang paafaldende. Gjerne dvælede han ved det rolige Billede af et virksomt Liv ved Carolines Side, hvis gode Hjerte og om ikke skjønne dog yndefulde Udvortes, forbundet med en dyrket Forstand, gjorde hendes Besiddelse ønskværdig for en Mand i hans Stilling og med hans Tænkemaade. Han sprang op, kastede sig i Klæderne og fattede, ved den hurtigt susende Themaschine, det Forsæt, endnu samme Dag at forsøge sin Lykke.

Fuld af krydsende Tanker vandrede han til den i det usædvanlig tidlige Foraar yndigt smilende Villa, og venligen blev han modtagen af Justitsraaden med Caroline og et Par af hans og deres Venner. — Et Maaltid maa være pudseerligt og fortælles humoristisk, naar det skal lønne Umagen at fortælle der-

om; og selv da er jeg heller Gjæst end Referent. Jeg opsøger derfor Ritter i Lysthuset, hvor han efter Caffeen sidder i fortrolig Samtale med Caroline. Allerede nærmede han sig Hensigten af denne Samtale, da Pigen med Eet forstyrrede ham i hans Concepter.

„Kjære Ritter! sagde hun, og heftede sine talende Øine paa hans: De veed, hvor inderlig vi Alle holde af Dem. Venskab uden Fortrolighed er ikke Venskab. Derfor tilgiv mig, naar jeg, imod min Villie, maa saare Dem." — Ritter saae paa hende med en spørgende men rolig Mine. Hun vedblev: „Hr. Brandt er Deres Ven, ikke sandt?" — „De veed jo hvor inderlig — "

„Kjender De ham aldeles? Har De hans hele Fortrolighed?" Ritter blev forlegen. „Ja Frøken! saamegen jeg kan vente af en ældre Ven, af min tidligere Ungdoms Lærer." — „Er det sandt, at han elsker Deres Søster?" — „Jeg har al Grund til at troe det; jeg haaber det for dem Begge." — „Har De aldrig hørt nævne en Jomfru Borth?" — „Nei, De sætter mig i Forundring!" — „Nu vel, ædle Ven! Denne Jomfru Borth var en ærlig Haandværksmands eneste Datter, en brav, elskværdig Pige. Hende har Deres Ven og Svoger forført." — „Umuligt!" — „Forført, siger jeg Dem, under Ægteskabsløfte." — „Caroline! Hvilken Bysnak har bedraget Dem? Ved alt Helligt — —"

„Tys, tys, Ritter! Kom til Dem selv." — Og nu fortalte Caroline ham Wilhelms lange Eventyr og, Hvad Læseren formodentlig længe har anet, Følgen af det sidste, ulykkelige Afskedsmøde, —

at hun var frugtsommelig. — Bleg sad Ritter der med Haand under Kind. — Wilhelm Brandt! Denne Halvgud i hans Øine! Som laae Vennens Brøde centnertung paa hans skyldfrie Sjel, torde han ikke løfte Øiet op paa Caroline.

„Jeg lærte, sagde Pigen sagte: ved et Tilfælde at kjende hendes Ulykke, og tog mig af hende. Hun boer i hiin Plads under vor Gaard. Lykkeligviis er hendes Fader død; jeg frygter, Fortvivlelsen giver hende Mordstaalet i Haand, naar hun bliver fuldkommen vis paa at hun er forladt og forglemt; thi endnu har hun vist Haab om at Brandt vil komme tilbage og indsætte hende i de Rettigheder, hvortil hun har saa fuld Adkomst."

„Det skal, det maa, det vil han! — Har hun slet ikke skrevet ham til?" — „Et pargange troer jeg; men jeg vil troe, at Brevene, leverede til en Forbigaaende for at indlægges paa Postcomptoiret, ere forkomne." — „Det vil jeg ogsaa haabe. Men nu skal jeg skrive, Caroline. Det er som Wilhelms Ven og som min Louises Broder, jeg skal skrive. Han maa komme!"

Det er umuligt at beskrive Ritters Forfatning. Kold følte han Carolines varme Haandtryk uden at gjengjelde det; en iisnende Bedøvelse sænkede sig om hans Sandser.

Denne Stilling blev altfor piinlig for Caroline. Hun sprang op og rev ham med sig i det Frie. Hun kunde og vilde ikke føre ham tilbage til Selskabet i denne Stemning, og dog vilde den

længere Fraværelse opvække Forundring. Ritter afbrød hendes Forlegenhed ved at bede hende gaae tilbage og lade ham gaae hen til den Ulykkelige.

„Jeg maa tale med hende; det vil berolige mig; jeg vil da bedre vide Hvad jeg har at gjøre, og De skal see, jeg skal komme fattet tilbage." — Med et Haandtryk forlod han hende og stod snart foran den betegnede Huusdør.

„Vee Den, ved hvem Forargelse kommer!" siger Menneskeslægtens største Lærer. Dette Ord, Forargelse, har, som bekjendt, en dobbelt Bemærkelse; i vor Bibeloversættelse betegner det omtrent Forførelse, i det daglige Liv derimod den Misfølelse, der opkommer i det ufordærvede Menneskes Bryst ved at vaertage noget Ord eller nogen Handling, der oprører hans religieuse eller moralske Følelse. Bemærkelserne ere imidlertid ingenlunde hinanden fjerne. Det Øieblik, hvori den uskyldige Sjel gysende seer Dydens Tempel vanhelliget, indeholder i sit Skjød den første Mulighed til at den selv engang kan med fordærvende Smudshaand røre Templets hvide Marmorpiller.

Saaledes skete det vel ikke den ædle Yngling, for hvem vi ønskede at give Læseren al den Interesse, han fortjener; men vist var det, at et ubetvingeligt Tungsind udbredte sig fra nu af over ham og fulgte ham igjennem hele hans Liv. Menneskene havde tabt saa uendelig Meget for ham; Brandts Fald havde draget dem Alle med sig. Og langt fra, at han alene troede at staae høiere, steg han selv ned, saa tyktes han, til det samme lave Trin.

Den rørende Samtale, Ritter havde med Thrine Borth, hvis Ømhed for og Tillid til den troløse Ven, rørte ham mere endnu end hendes Skjæbne, gav ham Oplysning om, at Linow stod i nogen Forbindelse med Brandts og Thrines Forhold. Noglegange havde Ritter seet Literaten hos Wilhelm, og Mandens frastødende Udvortes havde just ikke gjort ham den udvortes som indvortes fiint dannede Yngling kjer. Nu betragtede Jens ham med Afsky, i det han i ham tænkte sig en Koblers foragtelige Person. Med høi Grad af Fordom gik han derfor hen til Linow, hos hvem han maatte søge Oplysning. Men hvor forskjellige vare hans Følelser for denne Mand, da han havde talt med ham det første Qvarteer! Et inderligt Sjelevenskab var sluttet imellem den gamle Student og den unge Mand; thi deres rene Følelser flode saa ganske sammen; deres Venskab for den i Agtelse hos Begge dybt sjunkne Brandt antog hos Begge saa ganske den samme vemodige Characteer, at deres Hjerter maatte drages hinanden imøde.

XII.

Wilhelms Adfærd var og blev uforklarlig. En Periode var indtraadt i disse Menneskers Liv, hvori deres Sørgmodighed og virkelige Ulykke med hver Dag tiltog. Den blege Wilhelms Opførsel var den meest ulige. Snart, men sjelden, syntes han at hensmelte i smerteblandet Kjerlighed til den arme Louise; snart, og oftere, betragtede han hen-

de med morke, fjendske Blik, hvori næsten Had og Foragt udtalede sig; snart, og oftest, sad han hensjunken i sig selv. Sjelden talede han, og da kun med den høieste Ligegyldighed. — Den nedbøiede Præst iagttog ethvert af hans Skridt og ventede, at denne Forstyrrelse skulde gaae over til fuldkommen Vanvittighed. Oldingens afkræftede Legeme udholdt ikke dette nye Stød; den velkomne Død nærmede sig synlig til ham. — Louise svandt hen som en Blomst i Ørkenen. Hendes forhen spillende Øie laae dybt i sin blegblaae Indfatning; Kindernes Carmin omvexlede med den hvide Kalkfarve, og den skjønne Oval forvandlede sig i et skarpliniet Omrids. Men hun saae dette med Ligegyldighed og længtes efter Graven. Tanten, der længe havde været syg, døde noget hen i Vinteren, og ikke længe derefter løstes den ærværdige Præst fra det tunge Støv. Louise alene havde Taarer for dem Alle; thi paa et rørt Øieblik nær, da Brandt tog Afsked med den Døende, viste han nu for førstegang siden lang Tid, et oprømt Ansigt. Med Sindighed besørgede han alle Anstalter ved Begravelsen, Auctionen, o. s. v., og da han, som Præstens eneste Arving, havde bragt Dennes Efterladenskab i Orden, gjorde han endnu et Besøg hos den arme Louise og reiste, som han selv sagde, til Kjøbenhavn.

Et svagt Haab havde i nogen Tid glimtet for Louises Sjel, da Wilhelms tilbagevendende Rolighed og virksomme Syslen med sin Arv, lod hende haabe, at han tænkte paa et huusligt Liv ved hendes Side. Desto dybere var den Grædmelse,

hvori hun nedsank, da ogsaa dette Haab slukkedes. Efter den sidste Samtale, hun havde med ham, syntes alle hendes Sjelesaar endnu frygteligere at blode. En forfærdende Fortvivlelse laae udbredt over hendes Ansigt; hun flyede alle Mennesker som en Forbryderske, og Alle søgte ogsaa at undgaae hende. Snart turde Ingen uden en gammel, tro Tjenestepige omgaaes hende, og man talede ofte om, at hun i Anfald af Aandsforvirring anklagede snart sig selv, snart Brandt for Mord — og søgte at aflive sig.

Er det en ængstlig Følelse, den vi gjerne løsrive os fra, der opstaaer ved den eenstonige, dumpe Dødningklokke, naar den runger i lange Pauser sit dybe Memento mori: saa er Indtrykket, som vækkes hos os ved Synet af levende Skygger, hvis Glæder, Haab og Værd alt forud ere døde — en rædsom, en næsten uudholdelig Dødningklokke. Hvilken Plads i den absolute Idees objective Fremtræden har dog Mennesket! — Aaben for alt det Høiere, fængslet som Østersen til den mørke Klippe! Hvilket Varsel for at det Absolute er sig selv nok, og at dets brudte Straaler i tusinde forgængelige Farver fremtræde, fordi Kraft har Virkning, Aarsag Følge, ikke Virkningen Betydning, ikke Følgen indre Liv! — Kom, kjære Læser! Vi ville ile bort fra denne Haabets Kirkegaard imellem de dunkle nordiske Klipper — og søge Adspredelse i vort andet Standqvarteer, paa Danmarks søde, elskelige, lyse Sletter!

„Intet Brev! Ikke en Linie!" raabte Ritter til sin hæderlige Ven, i det han med et smerteligt Blik traadte ind ad Døren. — „O min gode, unge Ven! Jeg har længe opgivet Haabet om ham. Men hør: Si illud quod volumus eveniat, gaudebimus; sin secus, patiemur animis æqvis; naar ikke vort Ønske opfyldes, maae vi dog ikke tabe Modet. Stultum est in luctu capillum sibi evellere, qvasi calvitio moeror levetur; Hvad hjælper det at rykke Haaret ud i Sorg? Den lettes ikke derved. Si qvid effici non potest, deliberatio tollitur; det nytter ikke at stampe imod Braadden. Men min kjere Ritter, blev han ved med et høitideligt Aasyn, nu er det Tid at handle. Virtus vetat spectare fortunam dum præstetur fides. Jeg har fattet en Beslutning. Der" — Han gav Ritter et Papiir. — Taarer, Beundrings- og Vemodstaarer, trillede ned over Ynglingens Kinder. „Er Dette Deres Alvor, Linow?" — „Ja amicissime! Han var mig kjer; han er mig kjer; og ved Himlen! Den ulykkelige, forførte Pige er mig kjer. Som De seer, jeg er beredt til at dele mit Navn og min Fattigdom med hende. Hvorfor seer De saa paa mig? Serum est cavendi tempus in mediis malis. Hvad der skal skee, maa snart skee. Hvad er det saa mere? Har jeg ikke daglig savnet den gode Pige, som pleiede mig i min Sygdom, som vil opmuntre mig i min glædeløse Alderdom. Det er sandt, efterlade hende og hendes Barn Noget, det kan jeg ikke; men har hun vel Mere uden mig?"

Ritter var heftig rørt. Han greb den Adles Haand og lovede, at han vilde sørge for Barnet og for Moderen, naar Linow ikke var mere. — „Nu vel! Saa ere vi færdige med den Sag. Gaae nu De i Guds Navn ind til hende med dette Frierbrev. Ordene ere just ikke de pynteligste. Saa kommer De, om hun vil, igjen i Eftermiddag, og da skal Alt være færdigt, Kongebrev og Præst."

Neppe var Ritter ude af Døren, førend Linow begyndte at pynte op. Bøger, Papiir, Støvler, Frakke, Linealer, Fyrtøi, Linned, Tobakspiber, Lampe, Barbeertøi, og jeg veed ikke Alt, kom i Hast ud i Pulterkammeret. Pigen kaldtes op og fik Befaling, strax at feie og bestrøe Gulvet med fiint Sand; derefter skulde hun kjøbe, brænde og male Caffe, indkjøbe Smør, Brød, Spegepølse og fransk Brændeviin. Kort, den gode Literat havde flere Befalinger at uddele i eet Qvarteer, end han ellers havde at fordele paa et Aar. — Nu iilte han afsted til Præsten, efter endnu engang at have bedet Pigen gjøre Alt peent og net.

Alt var færdigt. Det laante Caffetøi paraderede paa Feldtbordet, der var bedækket med et reent Haandklæde; ved den lange Væg stode alle Stole, fire i Tallet, og en Træbænk; ved Enden af Værelset det sammenslaaede Arbeidsbord, besat med Tobak, Piber, Lyseplade og Øl. Linow gik urolig op og ned ad Gulvet; selv det Pyntelige i hans Stue og i hans Dragt (han havde kjøbt sig et nyt Silketørklæde og ladet sin sorte Kjole udbanke og igjensye i Knaphullerne) gjorde ham ængstlig og usikker. Han tog og

lagde igjen Piben bort; thi Værelset, nylig udluftet, maatte ikke fyldes med Røg; han vilde skjænke sig et Glas Øl, men satte Flasken hen; thi Glassene skulde være rene. Endelig tog han en Bog; men Bogstaverne løb i Eet. Da bankede det paa Døren; Lems Tjener, Thomas, traadte ind med et Brev og gik igjen. Linow studsede, saae paa Udskriften; Øinene løb ham i Vand, og med skjælvende Haand brækkede han det.

„Min Uforglemmelige! Trods vor Aftale maa jeg endnu engang skrive Dig til. Jeg maa, under hede Taarer, sende Dig min Velsignelse til den himmelske Gjerning, Du nu, dydige Mand, staaer i Begreb med at udøve. Indlagte Banknote tør ikke Brudgommen nægte at modtage til sin Brud. Himlens Fred hvile over Dig! paa hiin Side Graven sees vi igjen! Endnu Eet: vor Datter lever endnu. Men desværre, hendes Tilstand er ulykkelig. Var det muligt at gjøre Noget for hende, saa skulde jeg hverken spare Møie eller endog vor Hemmelighed. Men ak! Skrækkelig hævner den af utidig Ærefølelse krænkede Moderpligt sig! — Hvorledes er det, Henrik! Skulde ikke vi to Gamle sætte os ud over en nu unødvendig Forsigtighed? Jeg mener jo. Kom altsaa imorgen med Din unge Kone i Frederiksbergalleen; der vil Du træffe Din til Døden troe

Anna."

Med bævende Læber kyssede Linow det elskede Navn og stirrede igjennem Taarer op til den lyse Himmel.

„O mihi præteritos referat si Jupiter annos!“

Da kom Ritter styrtende ind ad Døren. „For seent Linow, for seent! Bestil kun Præsten af igjen. Fortvivlelsen har taget den Ulykkelige i sine Arme. Hun har været borte i to Dage. Man vil have seet hende ved Bredden af Sorterup.“

Længe sad Literaten, bestormet af saamange bitre Følelser, med foldede Hænder og tilbageboiet Hoved. „O Du kortsynede Menneske! udbrød han endelig: Altsaa to Dage for seent! Kjære Ritter! De har Ungdommen og Ungdommens Kraft. Afslig De Præsten og de to Indbudne paa en — De forstaaer mig nok — paa den passeligste Maade. Og dyrebare, unge Ven! Kom saa hen til mig igjen. Lad mig ikke være alene iaften!“

Endnu sad Literaten med foldede Hænder og tilbageboiet Hoved, da Ritter stille og sørgmodig traadte ind. De stoppede med et Suk deres Piber, og langsomt iskjænkede den bedrøvede Vært det stærke Dobbeltøl, der skulde forherliget Bryllupsfesten. Da bankede det igjen paa Døren, og en Karl traadte ind med en Flaskekurv.

„Her hen! Sæt den der, Lars!“ sagde Ritter alvorlig, og Karlen gik. „Det var til Bryllupet, kjære Hr. Linow! sagde han vemodig: Men Hvad mener De, skulle vi drikke et Glas sammen for at forslaae Grillerne.“ — „Ja nok!“ sagde Literaten, fordybet i sin Sorg og forglemte for førstegang i sit Liv at takke.

Ritter satte Bordet foran ham, søgte et Par Glas frem, kradsede det grønne Segllak bort og trak

Proppen op. „Fred, Guds Fred, med den arme Himmelbrud!" sagde han i det han fyldte Bægrene. — „Naade, Guds Naade fr hende!" svarede Linow med vaade Øine og stødte an.

„Ogsaa for ham, Fred!" raabte Ynglingen og fyldte paanyt. — „Gid han kun ikke finde den altfor let, Ritter!" svarte Linow, og tog nølende Glasset. — „Siig mig nu, Ven! Hvad har Louises Broder at gjøre? Skal jeg — "

„Stille, stille! Derom imorgen. Næsten vilde jeg troe, at De burde Intet skrive, Intet bestemme, førend De var kommen selv derhen. Hvo veed, hvorledes de have det der? Men overlæg imorgen; nu er hverken De eller jeg istand til at tale rolig om den Sag."

Den ædle Drue muntrede de ædle Hjerter. Med Tilfredshed saae de hinanden gjensidigen oplivede. Dydens dybe Fred hvilede i deres Barm som den stille Søe; Livets Storme kunde ikke oprøre den til Bunden.

„Bacchus et adflictis requiem mortalibus adfert!" sagde Linow ved det sidste Glas, og glemte ikke at oversætte Ordene for sin læge Ven.

Imedens Literaten, omvunden af den uvante Vedbendekrands, i en dyb Søvn glemte Dagens Begivenhed — og den følgende Morgen gned sine Øine og tvivlede om ikke det Hele havde været en Drøm, indtil den oppudsede Stue og de fulde og tomme Flasker overtydede ham om det Modsatte, laae Ritter søvnløs paa sit Leie og grublede over Hvad han skulde gjøre. Reise, og det strax, blev Resultatet.

(Sluttes i næste Hefte.)

Brylluppet i Venedig.

Dogens Datter, den skjønne Luigia, var trolovet med den ædle Yngling Giacinto Morosini. „Værer lykkelige! sagde Oldingen: Den Hemmelighed, at være det i Ægteskab, bestaaer deri, at man aldrig tænker paa man er gift." — Med al Kjærlighedens Henrykkelse sluttede Giacinto den ranke Luigia i sin Favn; med bankende Hjerte og stumme Læber sank de ned for Faderen, der velsignende lagde sin Haand paa deres Hoveder.

Det var Nytaarsaften, da Giacinto, endnu beruset af sin Lykke, traadte ud af Dogens prægtfulde Pallads; han saae op mod Vinduerne, op mod de stille Gemakker, hvor han for førstegang skulde omfavne Bruden som Viv, og blev tilmode, som om han endnu havde uendelige Smerter at gjennemgaae, inden den med Længsel ventende Kyndelmisseaften kom. Der herskede nemlig den Skik i det gamle Venedig, at alle ædle Borgeres Giftermaal fuldbyrdedes paa een Dag og just paa denne.

Han vandrede ned til Havnen, og fandt her en larmende Mængde, hvis Grupper belystes sælsomt af det røde Fakkelskin, og mange stærktbesatte Baade trængte sig om to Skibe, som just havde kastet Anker. „Hil Oleastro!" lød det op mod Himlen, og en ung Søemand steeg iland, som denne Jubel gjaldt, fordi han med et narentinsk Prise var indløben til Venedig. Han var fortklædt, og i hans bleege Ansigt viste sig ingen Glæde over den Jubel, hvor-

med han hilstes. Hos ham gik en noget ældre Mand, hvis Blik forraadte Sandselighed og Kjækhed, medens han, med underlige Complimenter boiede sig for Mængden, og takkede paa Skibspatronens Vegne. Hans Blik faldt paa Giacinto, han hviskede noget til den blege Yngling, og Denne fæstede sit Blik gjennemtrængende paa Hiin, og tabte ham ei af Syne for Menneskefværme adskilte dem. Veien gik til Dogens Pallads. Oleastro og hans Ledsager Gualdunio nedlagde for hans Fødder de vundne Trophæer. Med mild Værdighed modtog Oldingen ham, trykte et Kys paa hans Læber og lovede ham Belønning i Fædrelandets Navn. „Seiren, svarte Oleastro: er Seirens høieste Løn; men finder J, at jeg er en anden værd, saa vil jeg søge den hos Eder, hvis J imorgen vil forunde mig naadig Gehør!"

Næste Morgen iilte Giacinto, bevæget af en fælsom Uro, til Dogens Pallads. Luigia kom ham imøde. „Hvad er det?" raabte Morosini bestyrtet, da han saae Taarer i hendes Øine, og hun maallos bævede i hans Favn. „Alt længe har jeg ventet Dig! svarte hun endelig: Jeg advarer Dig mod Marcello Oleastro. Gaae! Han er hos min Fader, og kan hvert Øieblik træde ud af Døren hist."

Neppe havde Giacinto forladt Forsalen før Oleastro med harmblusende Kinder styrtede ud af Dogens Gemak og greb Luigias Haand, inden hun kunde undvige. „Luigia!" raabte han, men dæmpede strax sin heftige Stemme: „Luigia,

Du er forlovet?" — „Min Fader vil have sagt Eder det, slip mig!" — „Dom Du os imellem, himmelske Luigia, mit Hjerte, min Salighed, min Ære, mit Alt! Dom Du! — Ja, han har nægtet mig Dig, nægtet mig Dig andengang, han har sat den langsomste Dødsdolk for mit Bryst. For at tilkæmpe mig Dig, gjennemkrydsede jeg, med Vaaben i Haand, det vilde Hav, for Dig udøste jeg mit Blod, thi ved de tilfægtede Laurbær troede jeg at kunne tilkjøbe mig Dig!" — „Gaae, gaae!" raabte Luigia ængsteligt. — „Nei, Luigia, mit Liv for eet eneste Øieblik, tusindgange mit Liv for et Øieblik! O, svar Luigia, hvo er hiin Giacinto Morosini? Jeg har aldrig hørt ham nævnes, Rygtet kjender ham ikke. Hvor ere hans Bunder? See hid, her har Seiren indgravet min Ret til Dig med uudslettelige Træk!" Dermed rev han Hatten af Hovedet, viste et dybt Pande-Ar, og sluttede den Skjælvende med Magt i sine Arme. Et Forfærdelsesskrig undfoer hendes Bryst, hendes Fader traadte ud, Oleastro trykte et Kys paa hendes Pande, og fjernede sig med de Ord: „Betænk Eder endnu engang, thi ved dette Kys være det svoret, min Ret til Eder opgiver jeg aldrig!"

Luigia talte neppe sexten Aar, da Marcello førstegang beilede til hende. Hans ædle Byrd, hans Rigdom, hans stolte Skikkelse, hans modige Sjel, gjorde ham yndet, skjøndt vel ogsaa hans imponerende, ofte til det Bizarre grændsende Adfærd, stødte Mange fra ham, ogsaa Damerne saae ham gjerne, men kun Luigia rørte hans Hjerte og tændte

en uimodstaaelig Lidenskab deri. Dogen bemærkede det. Hvor høit han end ærede hans Mod, var han dog overbeviist om, at hans Heftighed, hans Uro, hans Lidenskabelighed, aldrig vilde tillade ham at gjøre nogen Qvinde lykkelig. Neppe mærkede Luigia, at hendes Fader var ham imod, før hun undveeg hver Leilighed til at see ham, og da hun pleiede, at indslutte sine Følelser i sit Hjerte, vidste Ingen, om han ogsaa havde gjort noget Indtryk paa hende.

Kort efter anholdt Marcello om hendes Haand. Dogen afslog ham den med Skaansel. Krænket svor Ynglingen, han maatte besidde Luigia, og Dogen var meget glad, da han, for at kjøle sin Harm ved Krigsbedrift, udrustede en Galei, og stak i Søen mod de illyriske Korsarer. Men han saae i dette Søetog kun et Middel til at begrunde sin Fordring paa Luigia's Haand, og hendes Billed foresvævede ham klarest, da han som Seiervinder besteeg det narentinske Skib.

I en frygtelig Tilstand kom han hjem fra Dogens Pallads. Gualdunio, en forarmet Nobile af slette Sæder, der havde sluttet sig til den rige Oleastro, for ved hans Hjelp at ryste Statsbestyrelsen, kom ham imøde, og fik nu af Hiin fuld Frihed til at handle, naar blot hans Planer ikke strede imod hans Længsel efter at besidde Luigia.

En Aften begav Giacinto sig til Dogens Pallads. Foran ham gik en Citharspiller, som til sin Strengeleeg sang en Gadevise, med bestemt Hentydning paa ham. Forgjæves undveeg Morosini ham; han var ham iveien overalt. Forbittret rev

han Citharen fra Manden, slog den mod Stenene, og gjenkjendte nu Gualdunio. Samme Øieblik sprang Marcello frem med dragen Kaarde og raabte: „Med mig skal Du kæmpe om Luigia's Besiddelse!" Neppe havde den bestyrtede Morosini Tid til at blotte sit Sværd, før han følte sin Arm lammet. Folket strømmede til, Dogen selv nærmede sig, og for at qvæle Oprørsspiren i Fødselen, dømte han Oleastro og Gualdunio til at forvises fra Republikens Gebeet.

Ned til Skibene styrtede Oleastro, gav Kongen af Rarento's Søn fri, som han havde fanget, paa det Vilkaar, at han skulde skaffe ham Faderens Hjelp mod Venedig. „Snart vil vi varme os ved Venedigs Flammer!" raabte Bleda glad, og næste Morgen stak Skibene i Søen.

En Tid efter gjorde Giacinto en Udflugt til Øen Olivolo, hvor Bispen havde sit Sæde, og fuldbyrdede de aarlige Formælinger. Hvor frydede det ham at see her Forberedelserne til den sig nærmende Fest. Sildig kom han tilbage; det blev stillere i Gaderne; man hørte Havet bruse høit; pludseligt hørte han en Larm; i Mulmet skimtede han to kæmpende Gestalter, af hvilke den Ene efter en kort Modstand sank i Bølgerne med et stønnende Skrig. Med dragen Klinge styrtede han efter den Flygtende, som det dog lykkedes at undsky, uden at Giacinto fandt andet Spor efter ham, end et Stykke Pergament, hvorved hang Resten af et Segl. Strax begav han sig til Dogen; men læste tydeligt de Ord: „Vend tilbage, Luigia! Kast mig ei blandt

de Navne, som Historien fordømmer, eller vee, vee over Venedig! Marcello Oleastro."

Bryllupsdagen kom, man ilte til Gondolerne, hvis mangefarvede Vimpler vaiede muntert; men en tyk Taage hindrede Solen i at trænge igjennem.

Hurtigt glede Fartøierne hen; Glædesskrig gjenlød i Luften, og Luigia holdt sig, greben af bange Anelser, ret nær til sin Brudgom.

Luigia stod for Alteret, Orgelet lød med sin hele Tonefylde gjennem Hallerne, Biskoppen traadte ned med sit glimrende Præstefølge. Alt sidder Brudens Ring paa Morosini's Finger — da reiser sig udenfor en Larm, lig Stormens Brusen, stedse nærmere hører man den, Vaaben klirre ved Indgangen, og med Seiersraab springe Korsarerne ind.

Morosini lagde den bevidstløse Brud i Bispens Arme, og nu begyndte en alvorlig Kamp. Understøttet af nogle tappre Venetianer, banede han sig Vei gjennem den tætteste Fjendeskare, og efter et mislykket Forsøg paa at vinde Kirken igjen fra en anden Side, sloge de sig igjennem til Kanalen, hvor de bestege et Skib, og søgte at naae det Indre af Staden.

Imidlertid var Marcello trængt op til Alteret. Han greb den afmægtige Pige i sin Favn og bar hende ud i Fartøiet. „Du undviger mig ikke mere! sagde han, da hun slog Øinene op: Erkjend min brændende Kjærlighed, som har offret Alt for at vinde Dig!" Luigia svarte Intet, hun tænkte kun paa sin Død. „Afsted! raabte Oleastro ud til Rarentinerne: Hen til Øen, vi nys forlode."

Mange af Brudgommene vare faldne i Kirken, alle Brudene vare rovede, og Barbarerne raste i Stadens ydre Qvarterer; men de venetianske Ungersvende gjennemstrømmede de indre Gader, og foiede de kraftigste Forsvarsanstalter. Morosini var den virksomste blandt Alle, og da man savnede Dogen, valgte Alle ham til Anfører. Toget gik mod Øen Olivolo, og mange Narentinere bleve nedsablede enkelte eller skarevijs. Gualdunio havde, med endeel af sine venetianske Sammensvorne, smykket som Doge, begivet sig til Hovedkanalen, lod Penge kaste blandt Folket, og forkyndte en ny Regjeringsform; men Hævnen naaede ham, han faldt for Morosini's Haand. Korsarerne flyede. Oleastro mærkede det, og stræbte at undfly sin Skjebne. Men rask greb Luigia et Sværd og raabte: „Daare, vanvittige Daare! See, her har jeg et Sværd, og hist bruse Bølgerne, og nægte Sværd og Bølger mig Døden, saa har jeg Mod til at qvæle Aandedrættet i min Barm!"

„Luigia! raabte han: Dit Fald er mit; giver Du mig Døden for alle mine Lidelser?" — „Hvo har tilføiet Dig nogen Lidelse? vedblev hun: Jeg, Fædrelandet, Skjæbnen? Rasende, Du var Din egen Fjende. Du var riig, agtet af Dit Fædreland, og ei var det Dig, min Fader hadede, men Din vilde ustyrlige Aand. Du beilede til mig i Fordringens stolte Tone, Du udstrakte Din Haand efter en Brud, og paa Din Pande stod Ulykken for den Qvinde som blev Din. Du vilde iltrodse Dig,

hvad Du kun kunde vinde ved Selvbeherskelse. Usalige, see Følgerne og svar, hvo har styrtet Dig i Elendighed?" — „Gud i Himlen! raabte den Forfærdede: Jeg skulde have tilintetgjort min egen Salighed — saa er ingen Straf for haard for mig. Dog nei, saa maatte jeg død i Vanvid. Og Du Luigia, Du?"

Da sprang Bleda iland med blodig Sabel, og skreg: „Forræder, hvor ere de Skatte Du lovede, hvor ere Brudene, hvor ere Slaverne? Vil Du maaskee fryde Dig ved det Rov Du vandt med vort Blod? Aldrig, denne Pige er min, og Du skal til Helved! Med dette Staal, der nys har gjennembaaret den gamle Doge, vil jeg ihjelslaae Dig selv!"

Luigia saae sin Faders Rustning i Sørøvernes Hænder og sank til Jorden. „Uhyre! tilraabte hun Marcello: Du har bragt min Fader Døden; saa fortvivl da og viid, viid, at jeg engang elskede Dig, elskede Dig, som jeg aldrig har elsket Moro fini! Denne Bekjendelse være Gift i Din Sjel, den martre Dig med evig Qval!"

Bedøvet styrtede han til Jorden, med Haanskrig faldt Sørøverne over Offret, men Lugia's Arm var hurtigere, og skjar hendes Livstraad sønder. Bleda løste Smykket af de skjønne Lemmer; men Marcello foer op, løftede sit Sværd mod Korsaren, sønderslog med et mægtigt Hug hans bøielige Klinge, Bleda sank i Sandet med vaklende Hoved, og med vildt Hyl flyede Sørøverne.

„Op nu! sagde Oleastro til nogle fangne Venetianer, i det han løste deres Baand: Efter Kor-

farerne!" Strax sprang de i næste Fartøi, Marcello bedækkede Luigia's Liig med en Kappe, lukkede sin Visir, kastede Skjoldet med sit Vaabenmærke i Havet, og trængte frygteligt ind paa Barbarerne. Snart havde han banet sig en Vei til de forfølgende Venetianere, og Morosini studsede ikke lidet, da han saae den italienske Riddersmand. „Ham til Hjelp!" raabte han, da en Korsar, med Aaren splintrede Ridderens Hjelm, og han tumlede tilbage i Skibet. Han ilte hid, og aabnede den Saaredes Hjelm. „Forband mig ikke! sagde Oleastro med døende Stemme til den maalløse Morosini: Jeg er straffet. Jil, at hente Din Luigia's Liig fra Stranden hist; lev vel!" — „Vee mig! raabte Morosini: Saa er jeg ogsaa dræbt, og har ikke seiret."

I tre Dage vaagede Giacinto ved sin Elskedes Baare, og først den forsamlede Adel, som bragte ham Dogeværdighedens Insignier, kunde bevæge ham til at forlade Kirken.

Nogle Uger efter forsamlede han Folket til Formælingsfesten med Oceanet, traadte fremmest paa Skibet, tog Vielsesringen af sin Finger, løftede den iveiret og sagde: „Venetianere! Fra nu af tilhører jeg kun Eder; ingen Viv, intet Barn skal dele mine Pligter. Min Tid helliger jeg Eder, min Evighed hende, Venedig være min, og Havet Venedigs Brud!"

Dermed kastede han Ringen i Bølgerne, og fra den Tid voxte Venedigs Hæder og Vælde.

(Dr. Weichselbaumer.)

Natstykker
af Drømmebilledgalleriet.

I.

Flyvereisen til Hjemmet.

I en Stad i Thüringen levede, for rum Tid siden, en from, erfaren Læge, hvis udbredte Rygte vel skaffede ham stor Ære og rigeligt Udkomme, men ogsaa paadrog ham saameget Arbeid og saa dybe Sindsbevægelser, at han stundom frygtede at maatte ligge under derfor. Faderligt og broderligt deelte han sine Syges Lidelser, og talte dem derhos, i Farens Timer, saa opbyggeligt til Hjertet, at de, i den legemlige Læge, tillige maatte agte den aandelige. — Hændte det, at smitsomme Sygdomme herskede, saa Døden ligesom af alle Kræfter ruskede i det store Livstræ, nedrystende Gamle og Unge i Graven som modne Frugter og gule Blade: saa forøgedes Lægens Møie og Fare med hver Dag, og hans Testament laae derfor altid færdigt.

En Nat, da Doctoren, gandske udmattet af mange Sygebesøg, havde begivet sig til Hvile, sank han øieblikkeligen i en dyb Søvn, der stillede et vidunderligherligt Billed for hans Sjel. Hans Drøm førte ham ud i en Lysthave, hvis Pragt overgik Alt, hvad han hidtil havde seet af skjønne Haveanlæg. Som en øvet Kjender var Doctoren næsten ude af sig selv af Henrykkelse, da han saae store Pragtblomster og

ædle Træarter, som kun trives under Indiens Himmel, prange her i høieste Fuldkommenhed. Som et Barn frydes ved det lysstraalende Juletræ, saa glad iilte han fra een Gjenstand til en anden. En vederqvægende Vellugt duftede fra de skyggefulde Buske; Græsset lignede en stor, udbredt Konstvæv, hvori lysgule og violfarvede Blomster, blandede med glindsende Perler, vare broderede i de skjønneste Billeder paa guldgrøn Grund. Hist og her rislede kjøligtaandende Kilder, eller løftede sig med krystalklare Vandstraaler. Over dem svævede Fugle i glødende Farvepragt, som man kun seer dem i Afrikas Skove.

I Begyndelsen mærkede Doctoren ei, at han var gandske allene. Men da han nu havde betragtet det ene Naturunder efter det andet, syntes det ham dog paafaldende, at denne uforlignelige Have var saa gandske menneskefotom; thi hans Hjerte længtes efter et medfølende Bryst, ved hvilket han kunde hvile og raabe: „Ak, hvor her er smukt! Og hvor Skaberen er stor!"

Idet han saaledes tænkte, saae han en Mand komme langt borte fra. I ham gjenkjendte han, først tvivlende, siden stedse tydeligere — sin Fader. Med Gjensynets Glædesraab vilde han falde ham om Halsen, men han gjorde en afvisende Bevægelse, skjøndt han tilsmiilte ham med forklaret Mildhed. „O, min Fader! raabte den bedrøvede Søn: Hvi tillader Du mig ei, at slutte mig til det Faderhjerte, hvorved jeg altid har hvilet saa gjerne?" Da aabnede Faderen de milde Læber og sagde: „Og dog elsker jeg Dig høiere end nogensinde; siden jeg forlod

Jorden, har jeg vel seet Dig i Aanden tiere, end Du har tænkt paa mig."

Sønnen blev sælsomt overrasket ved disse Ord, thi han kunde slet ikke faae det i sit Hoved, at Den, der nu stod for ham i fuldtblomstrende Liv, nogensinde var bleven ham berøvet ved Døden. „Nu, jeg er forvisset om Din Kjærlighed, sagde han omsider: føler jeg mig ogsaa beroliget igjen, og der fattes mig slet intet mere i min Lykke, da jeg, paa det skjønneste Sted i Verden, just har fundet den Ven, mit Hjerte længtes høiest efter." Derpaa sagde Faderen: „Dig er vederfaret en stor Naade, som sjelden vorder nogen Dødelig til Deel. Thi vid: Du er i et Land, hvortil Du endnu ikke hører. Forlanger Du Bevis derfor, saa pluk kun en af hine Roser, som blomstre der."

Taknemmelig vilde Sønnen plukke en af de kongelige Blomster, men neppe berørte han den, før den henslød mellem hans Hænder som Taageduft. „See her!" sagde Faderen, brød en af de skjønneste røde Kroner, og stak den paa sit Bryst, og der var, som om den der endnu brændte høiere og duftede sødere. Da spurgte Sønnen bedrøvet: „Hvad maa jeg da gjøre, min Fader, for at vorde værdig til, ogsaa at boe her?" — „Arbeide, bede, tjene, tilgive og give i Herrens Frygt, som Du hidtil har gjort," var Svaret. Han spurgte endnu om Meget, og fik Svar derpaa; men Meget vedblev at være skjult for ham. Meget var der ogsaa, som han vaagen slet ikke kunde besinde sig paa.

Medens de nu saaledes talte med hinanden, gik, først i stor Fraskand, derpaa stedse nærmere og stærkere en Tone gjennem Haven, som Doctoren siden kun vidste at sammenligne med en mægtig Orgel-Akkord. „Det er Tegnet, sagde Faderen: at denne Egns Beboere forsamle sig til den evige Faders Tilbedelse. „Saa lev da vel en skakket Tid! Thi snart sees vi igjen for evigt."

„Endnu et Spørgsmaal besvare Du mig, inden vi skilles ad! bad Sønnen: Hvad betyder hiint usigeligskjønne Rosenlys, der flammer op paa Horizonten hist, skjønnere endnu end det klare Lys, som nu nedstraaler gjennem Palmerne? Aldrig har jeg endnu seet en Aurora, for hvilken Solen selv synes at vorde maanebleg."

„Den Almægtiges Gjerninger ere uendelige og uudforskelige! var Faderens Svar: Vi Alle, som boe her, vide ei at forklare os hiint henrykkende Lys; men vi længes efter, at komme derop, ligesom I paa Jorden længes efter Himlen. Thi uden Længsel lever ingen Sjel, hverken paa Jorden eller i Himlen."

Derpaa udbredte det forklarede Faderbillede signende sine Hænder til Afskedshilsen. I dette Øieblik kom en anden Skikkelse de Talende nærmere, og Doctoren gjenkjendte i hende sin eneste Søster, som var gift med en Ven, i hvis Selskab han nød sine gladeste Timer. Fader og Datter sank med Henrykkelse i hinandens Favn. Da først vendte hun sig til Broderen. „O, derfor, raabte hun, flyvende

ham imøde: Derfor var det altsaa, jeg hist maatte vente forgjæves paa min elskede Broder!"

Men inden han endnu kunde omslynge hende med sine Arme, kom det ham pludseligt fore, som om han sank ned gjennem umaalelige Rum. Den første jordiske Lyd, som han blev sig bevidst, var hans eget Navn. „O kjære Herre, lød det udenfor den lukkede Dør: saa luk dog op, thi der er sikkert stor Fare paafærde!"

„Hvo har havt Bud efter mig?" raabte han, idet han muntrede sig. — „Deres Søster! lød Svaret: Hun er pludseligt bleven syg, og længe har jeg forgjæves strøbt at vække Dem."

Forfærdet iler Lægen ned, gjennemløber Gaderne med stigende Angst, og træder hastigt ind i Søsterens Huus. Hulkende falder hendes Mand ham om Halsen. „For silde! For silde! Vor Louise er alt hos Gud!" — Et Nerveslag havde bortrevet hende.

Høit foldede Lægen sine Hænder, og kunde ikke tale, ei engang græde! — Længe varede det, inden han fattede sig saavidt, at han kunde fortælle sin forunderlige Drøm.

Begge Venner fandt siden ofte en ret husvalende Trøst i, at tilbagekalde dette himmelske Drømmebillede, for dertil at knytte de høieste Forhaabninger, Mennesket er istand til at fatte — Forhaabninger, med hvilke han troere opfylder alle sine Pligter og modigere bærer alle sine Lidelser.

II.

Dødningedandsen.

Opløftede det nysfortalte Drømmesyn en from Aand til de Saliges Paradiis, saa holdt derimod et andet sin stakkels Drømmerske fængslet til den tornefulde Jord, og lod hende see ned i sit sidste lille Huus — i en troſtløs Grav.

Caroline L** var en god, men letsindig Pige af smuk Skabning og ualmindelig Dannelse. Begge Dele vidste hun kun altfor vel, og kunde da vel ikke være fri for hiin Forfængelighed, som agter det for den skjønneste Pligt at behage. Da nu en god Dandserinde pleier at være en Gjenstand for smigrende Roes, havde hun gjort sig al Flid for at lære denne Konst til den høieste Gratie og Færdighed, og virkeligen priste hver Ungersvend sin gode Lykke, naar han torde byde Caroline op til Dands.

Paa denne Maade kommer vel en yndig Pige hurtigt nok til den Ære, efter nattelange Baller at kunne sige om sig selv: „Jeg har ikke siddet over een eneste Dands!"

Men Caroline sagde det saa ofte og saa længe, til Kindernes friske Roser begyndte at blegne mærkeligt, som om en giftig Taagedamp havde aandet derpaa. Hun, som ellers aldrig var af Gulvet, maatte nu sidde hele Baller over, og havde da i sin Eensomhed, medens hendes Veninder og Hjerte og Fod hoppede i idel Salighed, Tid nok til at gruble over en tør Hoſtes og en tung Matheds egentlige Betydning.

Jo sjeldnere der nu kom unge smukke Herrer med smigrende Indbydelser, desto tiere kom en gammel gnaven Doctor, der behagede Frøkenen saameget mindre, som han havde gjort sig det til Vane, ved slige Patienter at ryste paa Hovedet hvert Øieblik. Dette kjedsommelige Hverdagsbesøg tilklippede nu i lange Papirstrimler til bedre Recepter, med den samme Sax, der før havde udtunget saamangen pyntelig Besætning til nye Balkjoler.

I den skjønne Verden beklagede man ret oprigtigt Tabet af den vakkre Pige, dog uden i ringeste Maade at lade sig forstyrre i sine sædvanlige Forlystelser.

Den stakkels Syge havde, i hiin betænkelige Tid, alt for ofte tungsindige Tanker om Dagen, til at hun om Natten havde kunnet drømme sødt. Hun sad — drømte hun en Nat — dødsmat som sædvanligt, i et Havelysthuus, og ventede paa Lægen, hvis Besøgstime just forkyndtes fra det fjerne Kirketaarn med tolv hule Slag. Ved det sidste Slag troede hun ogsaa virkeligen at høre den Kommendes stærke, drønende Fodtrin; men med Forfærdelse gjenkjendte hun i den Indtrædende sin gamle, længstafdøde Skolemester, som havde givet hende den første Undervisning, og, ved sin monarkiske Strenghed, ofte indjaget hende stor Frygt.

Han blev staaende ved Indgangen, og vinkede bydende med Pegefingeren, men sagde ikke et Ord. Hun sagde heller Intet, men neiede ærbødig, som hun fordum havde gjort, og fulgte ham til en Græsplet i Haven, hvor hun fandt lutter unge Bekjendte samlede. Men Ingen kom hende venligt imøde;

Ingen besvarte hendes Hilsen; Dødsstilheden saavel som den gandske særegne spøgelselige Bleghed, der bedækkede Alles Ansigter, sammenpressede hendes vaandefulde Bryst. Men endnu mere gruede hun for en kæmpehøi Skikkelse, der havde et frygteligkraftigt Udtryk i det ildrøde Ansigt.

Man mærkede strax, at denne Skikkelse herskede her som uindskrænket Dronning. Hendes Scepter var en Svøbe; som hun bevægede den, saa bævede hendes Slavers Lemmer, som om de bleve galvanisk berørte. Alles Øine vogtede paa hende. Et Vink, og Selskabet stod parviis opstillet i en lang Række, ventende Løsenet til at begynde Dandsen.

Men hvor blev Musiken af? Man syntes slet ikke at bemærke dens Savn; thi aldrig saasnart svang den frygtelige Dronning sin Svøbe, før der begyndte en rasende Hvirveldands. Kun den skjælvende Caroline stod der, uberørt af Trolddommen og maatte see til, thi Skolemesteren truede ad hende, saa ofte hun vilde vende sig bort fra det græsselige Syn.

Nu var Dandsen tilende. Man uddeelte Skovl og Spade blandt de dødsmatte Dandserinder. — Hvorledes? Skulde det nu være den rette Tid til at bringe Bibeltexten i Anvendelse: „I Dit Ansigts Sved skal Du æde Dit Brød?" Og mon Sæden, saaet af slige Hænder, vilde trives frodigt?

Nei, saaledes var det ikke meent! Vel grove og skovlede de ængsteligt, men ak, ingen Ager, intet Blomsterbeed — kun en dyb, snever Grav! Og nu først — saa silde — begyndte Musiken. En tom

Kiste viste sig — —. „O Gud! For mig! For mig!" raabte Caroline hulkende, idet hun vaagnede.

Indtrykket var dybt og uudsletteligt. Carolines gode Natur, som kun Letsind havde forstyrret, feirede, og snart opblomstrede de falmede Roser med fornyet Ynde.

Men saa ofte En eller Anden af hendes Veninder begyndte at dandse med Lidenskab, fortalte hun sin Drøm, og sagde: „Tænk paa vor gamle Skolemesters Havebal!"

(Fr. Mosengeil.)

Spanierne i Fyen.

(Slutning.)

Tredie Optog.

I.

En Selskabssal i Vertshuset: Trekroner, hvori General La Romana og Don Juan.

Don Juan. Alle mine Bønner, alle mine Forsøg have været forgjæves; jeg kan ikke faae hende i Tale. Som det lader, er hun virkeligen syg.

La Romana. Hun maa være en Tryllerinde.

Don Juan. Indrømmer De mig nu, min General, at det slet ikke er saa tosset, paa een og samme Tid at befatte sig med Kjærlighed og Politik?

La Romana. Hendes Moder er mig mistænkelig.

Don Juan. Hendes Moder? Det er en godmodig gammel Taabe, og intet Videre. To samfulde Timer har hun idag underholdt mig med en Historie om begge sine Sønner, som tjene i Armeen. Desuden har hun sin Datter saa kjær — nei, den Gamle har sikkert ikke en Draabe ondt Blod i sine Aarer.

La Romana. Hvad havde hun da igaar Aftes saa stilde at bestille ved Stranden, da Du seilede bort med Wallis?

Don Juan. Hun har fortalt mig, at hun iaftes har mødt nogle Smuglere, og at hun vilde lade det melde for Byfogden. Siden har hun underholdt mig med flemme Drømme, som have ængstet hende — hun har seet Spøgelser og blodige Dolke; men da hun mødte os ved Stranden, blev hun altfor bange til at hun skulde have været istand til at kjelne noget.

La Romana. Jeg haaber, at den engelske Flaade snart vil være her, og gjøre en Ende paa vor Uro. Give dog Gud, at Vinden ikke maa vende sig!

II.

Fru Tourville (triner ind).

Don Juan. Ah, naadige Frue! Hvorledes befinder sig Deres Fru Datter?

Fru Tourville. Gud være lovet, dog lidt bedre end i Morges, og jeg haaber, at hendes Upasselighed ikke vil være af Betydenhed.

La Romana. Tør jeg bede Dem, forsikkre hende om min Deeltagelse?

Fru Tourville. Jeg takker Dem, Hr. General, men vidste De, hvilken Skræk jeg har havt i Aftes, vilde De undre Dem over, at jeg ikke er syg idag.

La Romana. Jeg har allerede hørt tale derom.

Fru Tourville. Jeg havde været hos den franske Resident, som havde inviteret mig og min Datter til at passere Aftenen hos ham. Selskabet var talrigt, jeg maatte spille enten jeg vilde eller ikke, og havde mod Sædvane saa overordentlig Lykke, at jeg vandt alle de Andres Penge. Da jeg gik hjem, bød En af Deres Officerer mig Armen, men jeg vilde ikke tage derimod, fordi jeg frygtede, at det stakkels unge Menneske skulde komme for silde til sin Kaserne. Da min Søn endnu var i Militairskolen —

Don Juan (aasides). O vee, nu kommer en Historie!

La Romana. Hvormange Smuglere har De seet?

Fru Tourville. To stode her, ikke langt fra vor Dør — En af dem var hyllet i en stor sort Kappe og saae ud som en sand Kanibal. Hans Belte var gandske fuldt af Pistoler — jeg troede strax, han vilde myrde mig.

La Romana. Nei, de komme intet Menneske for nær. Og sig De selv, er det Dem ikke behageligt, skiøndom at tage en Prise god Virginia eller Guatimala-Tobak, istedetfor det, den keiserlige Regie leverer Dem?

Fru Tourville. Ak, Hr. General, der rører De ved min ømme Side — men endnu vilde jeg fortælle Dem noget, hvis jeg vidste, De ikke vilde ansee mig for en Sladdersøster.

La Romana. Tal De ubekymret.

Fru Tourville. Skildvagten udenfor Deres Dør har seet det Altsammen, uden at tage mindste Notits deraf — jeg siger det ingenlunde, for at De skal straffe ham —

La Romana. Stille, stille, forraad mig ikke! Disse Smuglere bragte mig amerikanske Cigarrer. Vi kunne ingen andre smøge — spørg De kun Herren der —

Fru Tourville. Skal jeg ikke angive Dem, Hr. Marquis, kommer De sandeligen til at beslikke mig med en Prise ægte St. Vincent af og til.

La Romana. Det glæder mig, at jeg just kan tilbyde Dem denne Sort.

Fru Tourville. Hvad jeg sagde, var kun Spøg. Jeg vil ikke berøve Dem den.

La Romana. Nei, nei, De maa tage derimod. For min egen Sikkerheds Skyld maa jeg gjøre Dem til Deeltagerinde i min Brøde. Und mig den Fornøielse, at torde sende Dem nogle Pund deraf.

Don Juan. Naar er det mig tilladt, at gjøre Deres Fru Datter min Opvartning? Jeg længes uendeligt efter at see hende.

Fru Tourville. Hun vil endnu ikke sees af Nogen. (sagtere) Jøvrigt taler hun kun om Dem.

Don Juan. Virkeligen? Og hvad siger hun?

Fru Tourville. Allehaande — jeg veed selv ikke mere, hvad — men jeg maa tilbage, at gjøre hende Selskab, og anbefaler mig Dem derfor mine Herrer. (gaaer.)

III.

Don Juan. Nu, hvad tænker Deres Excellents nu om denne Kone?

La Romana. Enten er hun meget eenfoldig, eller meget snedig. Det Bedste er, at vor Angst nu ikke kan vare længe.

IV.

Den franske Residents Kabinet.

Residenten (allene). Naar Alt kommer til Alt, maa jeg dog omsider vorde Ridder af Æreslegionen — det er umuligt

Andet. Det er heller ingen let Opgave just, at opdage en Sammensværgelse, og jeg haaber, at man vil vide at vurdere den Skarpsindighed og det kolde Blod, jeg veed at hævde midt iblandt Fjenderne. Men rimeligviis vil der ogsaa snart komme spanske Tropper — jeg længes inderligt efter, at see mig omgiven af mine kjære Landsmænd. Min Stilling er gandske afskyelig, og om man end aldrig har saameget Mod, er det jo dog umuligt, at udrette noget mod en heel Division — derfor glæder man sig af gandske Sjel, naar man faaer Forstærkning.

En Tjener (træder ind). Udenfor er en Herre, som ønsker at tale med Dem.

V.

Carl Leblanc træder ind.

Residenten. Hvad staaer til Deres Tjeneste, min Herre?

Carl Leblanc. Til min Tjeneste Intet, men vel Adskilligt til Hs. Majestæt Keiserens Tjeneste. Jeg er Premierlieutenant i den keiserlige Gardes Grenadeerregiment, men jeg har maattet afrage mit Knebelsbart og klæde mig civil, for at udrette mit Ærinde her. Prindsen af Ponte-Corvo sender mig til Dem. Her er min Ordre, som giver mig det Hverv, at bringe en vis spansk General, som ønser paa forrædersk Anslag, til Fornuft. De forstaaer, hvad jeg dermed vil sige?

Residenten. Meget vel, min Herre, men De bringer da rimeligviis ogsaa 7 a 8000 Mand med til Deres Forsæts Udførelse?

Leblanc. Hvortil det? Mener De, at man, mit nichts, dir nichts, kan transportere en Division i en Luftballon? — Jeg kommer rigtignok gandske allene, og har ikke engang min Sabel hos mig, men jeg forstaaer mig paa at haandtere slige Anliggender, og tænker da ogsaa at blive færdig med denne General.

Residenten. Sagen synes mig dog at have sine Vanskeligheder; Spanierne ere talrige, og paa de herværende Danskere og Tydskere kan man ikke ret stole.

Leblanc. Nu, saa maa vi see, at blive færdige dem forud den. Hor engang. (han sætter sig) Jeg er som overslaaet i alle Lemmer! To Heste har jeg redet ihjel paa Hidveien. Inden tre Dage kunne vore Tropper ikke være her — den engelske Flaade er allerede afseilet fra Helgoland, Vinden er god, og Engellænderne ville være i det store Belt inden vore Pine endnu have seet det lille, og saa er Alt forloren.

Residenten. Mig synes, De har, ved denne Forklaring, truffet Sømmet lige paa Hovedet, som man pleier at sige.

Leblanc. Prindsen af Ponte-Corvo har givet mig det Hverv, at gaae paa Raad med en vis Dame, Coulanges, og en Anden, ved Navn Tourville, som Begge ere her, fordi De, efter Prindsens Tykke, er for dum dertil.

Residenten. Min Herre, De — De har — en Maade, at udtrykke Dem paa — som — som man kun kan undskylde hos en Soldat.

Leblanc. Lad derfor disse Damer komme. De seer vel at jeg er træt som et Bæst, og hverken har Tid eller Lyst til vidtløftig Snak. Lad Deres Spioner komme, at jeg kan aftale mine Forholdsregler med dem.

Residenten. Jeg venter Fru Tourville hvert Øieblik.

Leblanc. Det er vel Deres Frokost der staaer? — Bien! Lad ogsaa bringe en Couvert for mig. Paa Deres Velgaaende, lille tykke Papa! Paa Ære, den Viin er god, og jeg begynder ordentlig at holde Dem for en brav Karl!

Residenten (afsides). Hvad de Mennesker have for en Tone! (høit) Jeg beder, De ville lade gandske, som De var hjemme.

Leblanc. Det kalder jeg fornuftigt talt. Jeg seer, at De er et godt Skrog af et Menneske. Jeg holder nu slet ikke af hvad man kalder Omstændigheder eller Complimenter. Hvad hedder De egentligen?

Residenten. Amadæus, Baron af Pacaret.

Leblanc. Paa Deres Velgaaende, Hr. Baron af Pacaret! Der gives en ret god Viin af dette Navn. Jeg hedder Charles Leblanc, Lieutenant i den keiserlige Garde? Vær saa god, ogsaa at drikke engang paa mit Velgaaende, Hr. Baron af Pacaret! — De har intet Glas! De maa gjerne tage mit. I Krigstider gaaer det ikke anderledes til. — Har De ogsaa tjent?

Residenten. Ikke i Armeen, men paa en anden Lobebane tjener jeg nu min Keiser og mit Fædreland.

Leblanc. Ja, ja, saadan i Diplomatien med en Pennepose — man er meget sikker paa sit Liv derved, og løber kun Fare, at faae en Blækklat paa sig af og til. — Men hvor bleve da disse Qvindfolk af?

Residenten. Jeg venter, som sagt, Fru Tourville hvert Øieblik. Men det kommer mig fore, som De, af en Franskmand og en ung Officeer at være, kun har liden Respect for det smukke Kjøn, som jo er bestemt til, at —

Leblanc. Bah! Jeg kan ogsaa gandske godt lide Fruentimmer, naar de ere unge og kjønne, ikke snakke for meget, ikke heller ere knipske paa det. Paa Deres Velgaaende, Hr. Pacaret!

Residenten. Jeg hører Fodtrin — der er hun!

VI.

Fru Tourville triner ind.

Leblanc. For Satan — Det er min Moder!

Fru Tourville. Ak, hvilken Glæde! Min Søn, min kjære lille Charles! Lad Dig omfavne.

Leblanc. Godt — alt nok! Er det da virkelig Dem?

Fru Tourville. Hvilken Overraskelse, at see Dig her!

Leblanc. Au, De driver her et nydeligt Haandværk! Vidste man det ved vort Regiment! Fanden tilsnøre min Hals, om jeg ikke hellere saae Dem kistelagt, end saadan! Fy for Satan! En Spion! En Maucharde! Er der da slet ingen Skam i Livet paa Dem?

Fru Tourville. Ak Charles!

Leblanc. Og min Søster er formodentlig indskreven i samme Regiment? Advar hende at hun ikke kommer for mine Øine, thi hende vilde ingen sønlig Respect komme tilgode. — Fordømt! — Men giv nu smukt Agt paa det, jeg har at sige. Først maa jeg drikke engang — slig en Nyhed maa skylles ned — saa! — Hør nu, Papa Pacaret, hvad jeg har udstuderet. De skal indbyde General La Romana til Middag imorgen —

Residenten. Men om han nu betakker sig?

Leblanc. Det vover han ikke. Her er dog vel en 40—50 Franskmænd?

Residenten. Et Compagni Jægere ligger i Depot her.

Leblanc. Det er Alt, hvad jeg behøver. Nu, som sagt, De beder imorgen Generalen med hele hans Generalstab til Middag, de danske og tydske Officerer ikke at forglemme. Ved Bor-

det giver De mig Plads hos Generalen, og naar Deserten gaaer om, udbringer De Keiserens Skaal. Det er det aftalte Signal: nu træde mine Jægere ind, og lægge an paa Spanierne — jeg angriber Generalen paa den ene Side, De paa den Anden — vil han ikke overgive sig godvillig, saa kaste vi os Begge flux under Bordet, og vore Folk syre lystigt væk. Ihast lade vi derpaa Portene spærre, og Danskerne og Tydskerne vorde da let færdige med Spanierne, som nu ere uden Officerer. I værste Fald holde vi os, saalænge vi kan, og overmandes vi, saa dræbe vi vore Fanger, og skyde derpaa hinanden. Hvad siger De dertil, Papa?

Residenten. Det Middel synes mig at være af en noget voldsom Natur.

Fru Tourville. Mig synes, man kunde — — — —

Leblanc. De forstaaer dog at omgaaes med Pistoler, min Hr. von Pacaret?

Residenten (med knuset Fasthed). Paa 30 Skridt feiler jeg aldrig min Mand.

Leblanc. Det var som Fanden! Nu, saameget bedre. De vil altsaa vide, at bruge Dem, naar behov gjøres. Ikke sandt, De vil holde Dem kjæk?

Residenten. Naturligt! — Men Udfaldet vilde være sikkrere, om man ventede til — —

Leblanc. Indtil Engellænderne ere her — ikke sandt?

Residenten. Nei, til Franskmændene kommer, mener jeg.

Leblanc. Glemmer De da, at disse først kunne være her om tre Dage?

Residenten. Det er en forbandet Omstændighed!

Fru Tourville. Men der gives jo mindre farefulde Veie — en Smule Arsenikum —

Leblanc. Arsenikum? Rottekrudt! Gid Djævelen — — anseer De mig for en Giftblander? Jeg! Grenadeerlieutenant i den keiserlige Garde! Jeg skulde tillade, at man giver brave Soldater Rottekrudt i Maden? Hellere skjød jeg mig selv en Kugle for Panden, før jeg tillod, at man gav tappre Folk noget Andet ind end Bly. — Arsenikum! Hvilket Forslag! Arsenikum!

Fru Tourville. Men —

Leblanc. Intet Ord videre. Jeg er ingen Politispion. Tal ikke tiere om slige Ting, ellers glemmer jeg, at De er min Moder. Og De, lille fede Baron, er saa god, punktligt at udrette Alt, som jeg har anordnet det. Skriv Deres Indbydelseskort og saa videre.

Residenten. Da min Keisers Tjeneste kræver det — saa skal jeg — det forstaaer sig — min Pligt —

Leblanc. Giv mig Deres Haand. De har ikke opfundet Krudtet, men De er en skikkelig Mand, et godt sælle Skind — lad mig nu komme ifseng.

Residenten (ringer, og siger til den indtrædende Betjent) Før denne Herre til den blaa Stue, og sørg for hans Bequemmelighed.

Leblanc (drikker nok engang, og gaae derpaa med Tjeneren).

VII.

Residenten og Fru Tourville.

Residenten. Nu i Sandhed, Madame, jeg maa ønske Dem til Lykke med den velartede Søn.

Fru Tourville. Ak, han er sin salig Fader op ad Dage. Han kjendte heller ikke Andet, end sin Sabel.

Residenten. Der sidder jeg nu i en deilig Sole!

Fru Tourville. Mit Raad er sikkert ikke at foragte. Man skulde følge det.

Residenten. Jeg maa føie ham; men De, Madame, maa spise med os.

Fru Tourville. Min Nærværelse vilde være gandske overflødig.

Residenten. De maa spise med os, eller De udsætter Dem for, at jeg lader Dem arrestere.

Fru Tourville. Godt, jeg skal komme, og vise Dem, at jeg, hvorvel kun en Qvinde, dog har tigange saameget Mod, som De, diplomatiske Nathue. Adieu. (gaaer.)

VIII.

Residenten (allene). Himmel og Jord! Død og Helvede! Fanden — ak Gud give, Fanden vilde flytte og føre mig langt bort! — Hvad skal der nu blive af mig Ulykkelige? Jeg vilde hellere bivaane et Feltslag, end dette Middagsselskab — saa kunde jeg dog løbe min Vei — men her — jeg Elendige! Og jeg troede, det var ingen Sag, at være Diplomatiker! — Den fordømte Ø Fyen! Og den ufornuftige Person — han vil ikke tøve, til Franskmændene kunne være her? — Havde jeg dog beholdt fri Haand! — Æreslegions-Korset var allerede saagodtsom mit, og nu vil denne Lømmel af Grenadeerlieutenant snappe mig al Æren bort ligefor min Næse — sligt et uvidende Menneske, som ei engang veed, hvad Diplomatik er! — — Og om det nu gaaer saavidt, at de tage feil i den Hurlumhei, og fyre løs paa mig? — Jeg tog min Død derover! — Der ere mine Pistoler — han opfor-

drede mig til, at betjene mig af dem — nu vil jeg lade hver med 12 Kugler — saa maa jeg dog for Satan træffe den, jeg rammer! — Frisk Mod, Amadæus, Baron af Pacaret. — Man dør jo kun eengang i denne syndige Verden! — Lad dem kun komme, disse Spanioler, lad dem kun komme!

(Han sigter med Pistolerne.)

Dog — holdt! Jeg faaer et bedre Indfald? — En kostelig Idee! — Nei, disse Vaaben due ikke for en Diplomat — (han lægger dem bort) Naar Deserten kommer, vil jeg gaae, under det Paaskud, selv at ville tappe nogle Flasker af mit Livfad — saa kan de afgjøre deres Mellemværende imidlertid — Lieutenanten sætter maaskee Livet til — saa afgiver jeg den fornødne Indberetning — og saa — saa er der ingen Tvivl om, at man vil udnævne mig til Generalt. — — Det kalder jeg, at have Forstand! —

IX.

En Sal i Vertshuset: „Trekroner."

Don Juan. Fru Coulanges.

Don Juan. Kan de tilgive min Mistanke, min uforskammede Adfærd fra iaftes? Jeg beder Dem paa det ønskeligste derom. Aldrig vil jeg selv tilgive mig den — men jeg fandt Dem allene — langt ud paa Natten — i mit Værelse — og kunde ikke ahne, at De var kommen, for at redde os.

Fru Coulanges. Lad os ikke tale mere derom. Siig mig hellere, om De har truffet alle fornødne Forholdsregler og sikret Dem et lykkeligt Udfald.

Don Juan. Ja, alle vore Regimenter trække sammen ad Nyborg, og den engelske Flaade vil —

Fru Coulanges. Derom spørger jeg ikke, men kun, om De er sikker paa et heldigt Udfald af Deres Plan, om ingen Fare truer Dem mere.

Don Juan. Jeg troer at være vis i min Sag.

Fru Coulanges. Det glæder mig!

Don Juan. Snart seer jeg Spanien igjen.

Fru Coulanges. Hvor de vil føle Dem lykkelig ved, efter saa lang Skilsmisse, at see Deres Venner igjen.

Don Juan. Ak, hvor inderligt jeg end har længtes efter, at forlade denne Øe, gjør det mig dog nu ulykkelig, at skulle det.

Fru Coulanges. Tanken om deres Pligt vil snart beseire denne Følelse. — De vil herefter fægte for Deres Fædreland — Adspredelser vil De ikke savne — jeg haaber, Himlen vil bevare Dem — gid der snart maa vorde Fred! — — Gid jeg da maatte have den Glæde, at see Dem i Frankrig! — —

Don Juan. Mørk staaer min Fremtid for mig — De har været min gode Engel, og naar jeg forlader Dem —

Fru Coulanges. Jeg seer Dem dog endnu før Deres Afreise? De vil dog ikke allerede tage Afsked fra mig nu? — Jeg arbeider endnu paa en lille Pung, som jeg vil bede Dem tage med til en Amindelse om mig.

Don Juan. Jeg formaaer ikke at modstaae længer — naadige Frue, kast de Loddet over mig! — Siig mig — kunde De — vilde De — neppe tør jeg vove at foreslaae det — vilde De tage mod min Haand og følge mig til mit ulykkelige Fædreland?

Fru Coulanges. Hvilket Tilbud! — Gud! (afsides) Ak, at jeg ikke elskede ham saa usigelig høit!

Don Juan. Jeg veed hvilket sørgeligt Opholdsted Spanien er for en fransk Dame — nu kommer dertil den forstyrrede Til-

stand, hvori mit ulykkelige Fædreland befinder sig! — Jeg har for Øieblikket ei Andet at tilbyde min Gemalinde, end et Telt og et Straaleie — om min Familie og min Formue taler jeg ikke — Deres Sjel er for ædel til, at slige Hensyn kunde bestemme Dem — men hvis den meest brændende Kjærlighed, hvis et Hjerte fuldt af Ære og Troskab kan gjøre Nogen værdig til Deres Haand, da tør jeg beile dertil. — De vil maaskee troe, at jeg ikke elsker Dem nok, eller at jeg kun elsker Dem for min egen Skyld, da jeg kun kan tilbyde Dem, at dele Lidelser og Savn med mig — men jeg kan ei Andet — mit Fædreland kalder mig, og jeg føler, at jeg ikke kan leve uden Dem.

Fru Coulanges. Hr. Oberst, er det muligt? — De tilbyder mig Deres Haand? — Jeg er fransk født — jeg har slet ingen Formue — hvor kan De tænke paa mig! — Glemmer De de Fordringer, hvortil De er berettiget?

Don Juan. Kan De elske mig?

Fru Coulanges. Ja, Don Juan, jeg elsker Dem, men jeg kan ikke ægte Dem — det er aldeles umuligt — spørg mig kun ikke, hvorfor.

Don Juan. Jeg er det lykkeligste Menneske! Tænk dog ikke paa vor forskjellige Formuestilstand — den har jo slet Intet at betyde — Eller vilde De maaskee ikke elske mig, om De var rigere, end jeg?

Fru Coulanges. O Gud give, jeg var!

Don Juan. Nu, saa lad mig tænke, som De vilde tænke i samme Fald —

Fru Coulanges. Nei — forlad mig — De har gjort mig meget lykkelig — jeg er tilfreds — Lev vel!

Don Juan. Hvorledes skal jeg forklare mig denne hemmelighedsfulde Adfærd? — Nævn mig i en Hast Deres Betænkeligheder — min Kjærlighed vil hæve dem.

Fru Coulanges. Jeg kan ikke. —

Don Juan. De bringer mig til Fortvivlelse.

Fru Coulanges. Min Familie er saa talrig —

Don Juan. Jeg har Formue for alle Deres.

Fru Coulanges. Min Moder —

Don Juan. Jeg skal overtale hende til at ledsage os.

Fru Coulanges. Nei, nei, dertil vil hun aldrig kunne beslutte sig.

Don Juan. De dølger den sande Bevæggrund for mig — ved vor Kjærlighed besværger jeg Dem, nævn mig den!

Fru Coulanges. Hvorfor spørger De? — — De gaaer til Spanien, Don Juan — alvorlige Anliggender ville ganske sysselsætte Dem der — hvad skal da vorde af mig, omgiven af alle Krigens Rædsler? — En Kone vilde kun opholde Dem i Deres Flugt —

Don Juan (slaaer sig for Panden). Jeg Daare, som troede, at en Qvinde kunde elske, som jeg elsker! — Lev vel, naadige Frue — De har nævnet min Pligt — jeg tør ikke gjøre Deres Skjebne afhængig af min. Ja, jeg gaaer til Spanien — og naar, som jeg haaber, den første fjendtlige Kugle træffer mig, vil De idetmindste ikke føle den Smerte, at være Enke.

Fru Coulanges. Bliv, Don Juan — troe Intet af Alt, hvad jeg har sagt — Deres Død vilde ogsaa vorde min — men en skrækkelig Bevæggrund gjør det umuligt for mig, at modtage Deres Haand. Jeg elsker Dem for inderligt til at ægte Dem,

uden at sige Dem denne Hemmelighed, men elsker De mig, saa forlang ikke oftere, at erfare den af mig. Lev vel, Don Juan! Indtil mit Hjertes sidste Slag vil jeg tænke paa Dem!

Don Juan. Jeg tilsværger Dem ved min Ære, at jeg aldrig vil tillade mig et Spørgsmaal om denne Hemmelighed — ligesaalidet vil jeg nogensinde føle mig foruroliget derved. Intet er istand til, at ryste min Kjærlighed — — føler De, at De er mig god, saa samtyk i, at følge mig. (Med slet skjult Urolighed) En Samvittighedsskrupel holder Dem tilbage?

Fru Coulanges. De har, ved Tilstaaelsen af Deres Kjærlighed, gjort mig langt lykkeligere, end jeg nogensinde har været, og nu tvinger De mig til, i et Øieblik at tabe denne Lykke igjen — dog, De vil det —

Don Juan. Nei, jeg vil det ikke! Sig mig Intet! Jeg tilsværger Dem forud, at Intet af Alt, hvad De kan sige mig, vil være istand til, at formindske min Kjærlighed til Dem. Næst min Ære, er De det Kjæreste, jeg har paa denne Jord —

Fru Coulanges. Gud! — Nei, De skal aldrig erfare min Hemmelighed! (hun iler ind i sit Værelse, som hun lukker efter sig.)

X.

Don Juan (allene). Hvad fattes hende? Hvad vil det sige? — Hvad er det for en Hemmelighed, hun dølger for mig? (han banker paa hendes Dør) Adele! elskede, himmelske Adele! Hun svarer ikke! — — Adele! —

Har der nogensinde været et ulykkeligere Menneske under Solen, end jeg! — Al Ulykke styrter over mig paa een Gang! — Jeg veed ikke, hvad jeg skal tænke om hende — men jeg føler, at jeg elsker hende hedere, end før. Der kommer hendes gode Moder. Gud være lovet!

XI.

Don Juan og Fru Tourville.

Don Juan. Kom, naadige Frue. Giv mig Livet igjen. Jeg er forloren, hvis De ikke tager Dem af mig.

Fru Tourville. Hvad fattes Dem, Hr. Oberst?

Don Juan. Jeg er meget ulykkelig — min Skjebne ligger i Deres Haand — nys har jeg tilstaaet Deres Fru Datter, at jeg elsker hende.

Fru Tourville. Hvad siger De, min Herre? Min Datter?

Don Juan. Ja, jeg tilbeder hende, jeg kan ikke leve uden hende. Hun har tilstaaet mig, at hun er mig god, at hun elsker mig, men jeg veed ikke, hvilken sælsom Idee der har grebet hende — hun forsikkrer, at hun aldrig kan give mig sin Haand. Ak, naadige Frue, vilde De —

Fru Tourville. De vil ægte min Datter?

Don Juan. Jeg vilde anse mig for det lykkeligste Menneske, hvis hun vilde række mig sin Haand.

Fru Tourville (afsides). Ak, hvad har jeg gjort! Paa denne Mulighed har jeg slet ikke tænkt!

Don Juan. Men selv mine inderligste Bønner have ikke kunnet bevæge hende til, at sige mig, hvorfor hun ikke vil.

Fru Tourville. Den ulige Formuestilstand, og —

Don Juan. Tal ikke derom. Jeg har en aarlig Indkomst af 30,000 Pjastre — jeg er riig, uafhængig, af gammel Adel — men derom spørges ikke her. Hun plager sig med

en eller anden overspændt Betænkelighed, som hun skjuler for mig.

Fru Tourville (afsides). Hvad jeg har været for en Taabe! Hvor forblindet! Dette Giftermaal indbringer mig jo meget Mere!

Don Juan. Ved alle Helgene besværger jeg Dem, naadige Frue, gaae til hende, tal med hende — vær fra dette Øieblik min Moder, min Talsmandinde — sig hende, hvor grændseløs ulykkelig jeg vil føle mig, hvis hun ikke vorder Min! — Men — De deler maaskee selv Deres Datters Fordomme —

Fru Tourville. Tvertimod, Hr. Oberst — jeg agter Dem for høit til, at jeg ikke skulde agte en Forbindelse med Dem for den høieste Ære. (afsides) Hun er tosset.

Don Juan. Hvor Deres Godhed henrykker mig! Jil da til hende, kjæreste, bedste Fru Tourville — sig hende, at jeg slet ikke forlanger at vide hendes Hemmelighed, og at hun, hvis hun ikke hader mig —

Fru Tourville. Troe mig, Oberst, hendes Vægring beroer kun paa en barnagtig Skrupel. Jeg har opdraget min Datter altfor omhyggeligt til, at hun skulde have noget Væsentligt at dølge for Dem. (Afsides) Jeg var jo gal, om jeg lod Fuglen slippe af Garnet. Den bedste Gratification kan ikke indbringe mig saameget, som dette Giftermaal. Jeg vil sige ham Alt.

Don Juan. Mit hele Haab bygger jeg paa Deres Forbøn.

Fru Tourville. Men først maa De høre mig, unge Mand. Jeg har alvorligere, vigtigere Ting at sige Dem.

Don Juan. Gaae til hende, tal med hende, bring hende hid!

Fru Tourville. Kun en Smule Taalmodighed, Bruushoved! Jeg kommer just fra den franske Resident, med hvem jeg skulde tale angaaende mine Sønner, og maatte vente nogen Tid i Forgemakket, fordi han just havde Nogen hos sig i sit Kabinet. Den mit Kjøn medfødte Nysgjerrighed forledte mig til, at nærme mig Kabinetsdøren; jeg hørte Alt, hvad man talte derinde — og veed De vel, hvorom Talen var, min Hr. Juan Diaz? — Om intet Mere og inter Mindre, end om en Plan, hvorefter Deres General med alle sine Officerer skulde bedes til Middagsselskab og her arresteres eller dræbes. De franske Regimenter, som alt ere paa Hjdmarschen, vilde da let vorde færdige med Deres Soldater, meente man.

Don Juan. Afskyeligt! Og Residenten?

Fru Tourville. Den unge Mand, som han havde hos sig og meddeelte denne Plan, vilde ikke samtykke i dens Udførelse, men forestillede ham dens Afskyelighed. Men denne Skurk af Resident truede, han vilde lade ham skyde, hvis han ikke vilde understøtte den, og saa maatte han da love Alt.

Don Juan. Det fattedes kun i vor Ulykke!

Fru Tourville. Dette unge Menneske vil De da heller intet Ondt gjøre — vil De vel? — Men Residenten, denne forhærdede Niding, bør føle Deres hele Vrede.

Don Juan. Jeg iler til Generalen. Hav den Godhed, at ledsage mig.

Fru Tourville. Lad kun ikke Residenten slippe fri. Hans sorte Forræderi har oprørt mig dybt — han maa straxt

skydes, uden Lov og Dom. Men hvad det andet unge Menneske angaaer —

Don Juan. Men han er jo dog Deeltager —

Fru Tourville. Men De har jo lovet mig Naade for ham — kjære, gode Don Juan — min Søn —

Don Juan. O, hvor lykkelig gjør mig dette Navn, min gode Moder!

Fru Tourville. Jeg vil hente min Datter, og medens De bringer Alt i Rigtighed med hende, vil jeg, for ingen Tid at spilde, underrette Deres General om Alt — det er at slaae to Fluer med eet Smæk —

Don Juan. Tal De med hende; jeg er her igjen om et Øieblik.

Fru Tourville. Nei, nei, bliv De! Jeg bringer hende strax til Dem — hun er saa ufkyldig, saa bly, det stakkels Barn —

Don Juan. Skynd Dem til hende.

Fru Tourville. Vi ville overrumple hende — hold Dem gandske stille — gaae bag Døren her — (hun banker paa) Adele, det er mig, luk op! (hun gaaer ind.)

Don Juan. Jeg veed ikke, om Himmel eller Helved leder vore Anliggender — min Forstand staaer stille ved alt dette — aldrig var jeg endnu sat paa slig en Prøve — hør! — Moderen gaaer hende haardt paa Klingen — hun vægrer sig —

Fru Tourville (bag Scenen). Kom, Don Juan! Kom — (Han iler ind i Værelset, og fører Fru Coulanges ud paa Scenen. Fru Tourville følger efter.)

XII.

Don Juan. Fru Tourville. Fru Coulanges.

Don Juan. Nei, ingen Vægring gjælder mere — De er min — Deres Moder samtykker.

Fru Tourville. Synet af Eders Lykke fremlokker Glædestaarer af mine Øine. Elsker hinanden, mine Børn, og modtager min moderlige Velsignelse. (sagte til Don Juan) Jeg iler til Deres General. (gaaer.)

XIII.

Don Juan. See paa mig, Adele! Und mig kun et Blik! Hvad har jeg forskyldt? Elsker De mig ikke mere? (Han griber hendes Haand). Modtag denne Ring — (hun modsætter sig, men han stikker den paa hendes Finger.) Nu gjælder ingen Vægring mere; jeg hilser Dem som min Brud, som min Gemalinde!

Fru Coulanges. Tag denne Ring tilbage, Don Juan — den tilhører en Værdigere! Veed De, hvorfor jeg er paa denne Øe? Man giver mig aarligt 6000 Franker, for, i det hemmelige Polities Tjeneste, at udspeide mistænkte Personers Hemmeligheder. Hvad siger De dertil, Don Juan?

Don Juan. Himmel!

Fru Coulanges. Nu kjender De det hæderlige Haandværk, jeg driver. Mit sande Navn er Leblanç — Vil De vide mit Livs Historie? De blegner? O, endnu veed De ikke Alt — tov nogle Øieblikke —

Don Juan. Vær barmhjertig, stig, at De spøger!

Fru Coulanges. Opdragen af min Moder i det Haab, at min Skjønhed og Forstand kunde indbringe hende Penge —

opvoxen blandt Mennesker, som levede i Skjændsel og af Skjændsel, maatte jeg tidligt lære, at føre mig de Exempler til Nytte, jeg havde for Øine. Ja, Don Juan, det er sandt, jeg staaer i Lon-Politiets Tjeneste, og er hidsendt, for at forføre Dem, for at aflokke Dem og Deres Venner alle Hemmeligheder, og, ved at forraade disse, føre Dem paa Rettersstedet. (Hun synker ned paa Sophaen.)

Don Juan. Adele! O Gud, det er min Død! Adele!

Fru Coulanges. De her endnu?

Don Juan. De er syg, Adele! De er vanvittig — De taler i Feberraseri — (Han nærmer sig hende.)

Fru Coulanges. Bort, min Herre — De nedværdiger Dem ved at berøre et saa foragteligt Creatur, som jeg er — jeg har Kraft nok, til at gaae allene paa mit Værelse. (Hun prøver at staae op, men segner atter tilbage).

Don Juan. Nei, Adele, Alt, hvad De siger mig, er falsk og ugrundet. Det er jo Dem og Deres Moder, der har viist os de Snarer, man havde lagt for os.

Fru Coulanges. Jeg veed ikke, hvad min Moder har sagt Dem, men jeg, Don Juan, jeg var betalt, for at fralisse Dem Deres Hemmeligheder.

Don Juan. Jeg kan, jeg vil ikke troe Dem.

Fru Coulanges. Fra det Øieblik, jeg saae Dem, følte jeg min Sjel ligesom forvandlet — mine Øine oplodes — for første Gang gjennemfoer mig den Tanke, at jeg handlede ilde — — Jeg vilde redde Dem — jeg elskede Dem — o, lad mig sige Dem engang endnu, at jeg elsker Dem — denne Kjærlighed

har gjort mig til et gandske nyt Væsen — jeg begynder at føle, hvad Dyden er —

Don Juan. Ulykkelige! Forbandelse træffe de Umennesker, som saa skjændigt have misledt Din Ungdom!

Fru Coulanges. De føler Medynk med mig? — O Don Juan, De er saa god — De lider med, naar De seer et Dyr lide! — Jeg vil tænke paa Dem, saalænge jeg lever! — Maaskee forbarmer Gud sig over mig — ikke sandt, i Himlen er en Gud? —

Don Juan. Men nu elsker De Dyden?

Fru Coulanges. Dem elsker jeg, Dem allene, af gandske Hjerte og af gandske Sjel — men De maa afskye mig — jeg føler det —

Don Juan (efter en Pause). Vær sanddru, Adele, besvar mig eet eneste Spørgsmaal: Hviler noget Menneskes Død paa Din Samvittighed? Er ei Din Sjel besmittet med Blodskyld? — Dog nei, svar mig ikke, jeg spørger ikke derom — hvad Ret har jeg til at forelægge Dig et saadant Spørgsmaal? Har ikke ogsaa jeg, ved Trafalgar, ved Eylau, ved Friedland, kæmpet for Verdenstyrannen? Har jeg ikke dræbt Mennesker, som modigt strede for Deres Fædrelands Frihed? —

Fru Coulanges. Jeg tilsværger Dem, Don Juan — dog, hvad betyder en Ed paa mine Læber? Hvo vil troe derpaa? — Nei, Don Juan, aldrig har jeg voldet noget Menneske Døden! — Tag Deres Ring tilbage, Don Juan, og tak Tilfældet, som har beskyttet mig — — hvo veed, hvortil jeg havde været istand, før jeg kjendte Dem!

Don Juan. Du er ligesaa dydig, Adele, ja, dydigere, end alle hine Bedesøstre, som, indespærrede i et Kloster, rose

sig af, ei at have ligget under for de Fristelser, som ikke nærmede sig dem. Adele, Du er min, Du skal vorde min Hustru! Din Moder skal blive her — jeg vil give hende saamange Ringe, hun forlanger — men hun maa ikke følge med os.

Fru Coulanges. Ak, i næste Øieblik vil De være af andre Tanker, Don Juan! da vil De maaskee ei engang begribe, hvorledes De har kunnet ynkes over et Væsen, som jeg!

Don Juan. Aldrig, aldrig vil jeg tænke anderledes end nu!

Fru Coulanges. Det gjør mig lykkelig nok, at De ei betragter mig med Afsky; jeg vil ikke gjøre Dem ulykkelig ved at tage Dem paa Deres i lidenskabeligt Oprør udtalte Ord. Deres Elskede maa være Dem værdig. Lev vel, Don Juan!

Don Juan. Nei, Du maa ikke forlade mig, jeg kan ikke leve uden Dig, kan ingen anden Qvinde elske end Dig. Kom med mig — i Spanien kjender Ingen Dig — der ahner Ingen Din Historie.

Fru Coulanges. O, Don Juan! -- (hun griber hans Haand). Ja, jeg følger Dem, ikke som Deres Gemalinde, men som Deres Elskede, Deres Pige. Naar De vorder kjed af mig, kan De jage mig bort, og taaler De mig i Deres Nærhed, da tilhører jeg Dem for Liv og Død.

Don Juan (omfavner hende). For evigt min Elskede og min Hustru!

Fru Coulanges. Min Beslutning er fattet og urokkelig.

XIV.

De Forrige. Fru Tourville.

Fru Tourville. Finder jeg Jer Arm i Arm! Nu, Gud være lovet! Havde jeg ikke sagt Dem det forud, Don Juan, at —

Don Juan. Adele, forlad os et Øieblik. Vent mig paa mit Værelse, jeg kommer strax efter. (Fru Coulanges gaaer.)

Fru Tourville. Ei, allerede Du's! — Generalen vil tale med Dem —

Don Juan. Jeg veed, hvo De er, Madam, og vilde jeg, havde jeg Ret til at lade Dem hænge. —Vil De modtage 10000 Pjastre, for, efter Behag, enten at blive her, eller at gaae ad Helvede, dog under den Betingelse, aldrig at see Deres Datter igjen, aldrig at skrive til hende, aldrig at tale med hende mere?

Fru Tourville. Men, Hr. Oberst — min Datter — jeg elsker hende —

Don Juan. Betænk Dem, 10000 Pjastre —

Fru Tourville. Saa om en Moder, som jeg —

Don Juan. Ja eller nei —

Fru Tourville. Jeg tager Pjastrene, men det er dog noget haardt for en Moder —

Don Juan. De skal faae Pengene endnu i Aften. Gaae nu paa Deres Værelse, og prøv ikke paa, at forlade det. Skildvagten har Ordre, at fyre paa Dem.

Fru Tourville. Tillad mig dog idetmindste for sidste Gang —

Don Juan. Bort — tir mig ikke!

Fru Tourville (afsides, idet hun gaaer) Hvad dog den Adele er for en listig Taske!

XV.

Don Juan. Marquis de la Romana.

La Romana. Jeg overgiver mig. Fru Tourville har sagt Sandhed: Her er Residentens Billet, hvori han byder mig til Middag imorgen.

Don Juan. En Kugle gjennem Hovedet — det er hans fortjente Løn.

La Romana. Men hans Diner vil tage en gandske anden Ende, end han tænker sig. Dette Maaltid vil blive det Sidste, vi holde paa denne Øe. Vinden er gunstig. Den engelske Admiral kaster Anker for Nyborg imorgen.

Don Juan. Amen!

La Romana. Bring Oberst Zamora denne Billet. Man skal fængsle alle ankommende Kourerer. Det ridende Artillerie er allerede kommen — jeg vil skrive endnu et Par Ord til Commandanten. Grenadererne af Regimentet Catalonien skulle imorgen aarle besætte Fortet, og Klokken fem om Eftermiddagen skulle alle Regimenterne samles paa Paradepladsen. Driver ikke Djævelen sit Spil, vil Prindsen af Pontecorvo ikke finde en Spanier her, naar han kommer.

Don Juan. O, min General, hvor higer jeg efter, at staae i Kamp ligeoverfor mit Fædrelands Fjender!

(Begge gaae.)

Ende paa tredie Optog.

Fjerde Optog.

I.

En Spisesal i Residentens Huus.

Generalen. Don Juan. Residenten. Charles Leblanc. Tydske, danske og spanske Officerer sidde tilbords.

Leblanc. Man bringe Deserten!

Residenten. Ikke endnu, ikke endnu — vi ere ikke færdige endnu — det er for tidligt —

La Romana. Hvad fattes Dem, Hr. Baron? De synes at være upasselig.

Residenten. Ak nei, Hr. General — tvertimod — bie lidt, Hr. Leblanc — drik ikke af denne Vin — jeg skal hente Dem nogle Flasker af den kosteligste Burgunder, som jeg har opbevaret for høitidelige Stillinger i Livet — tillad, at jeg gaaer bort nogle Øieblikke, for at hente den selv —

Leblanc (sagte). Send en Tjener.

Residenten. Nei, jeg betroer ingen Tjener Nøglen til min Kjelder — de Domestikker ere saa skjødesløse — hvor let kunde nogle Flasker slaaes itu. —

Leblanc. Nu, saa gaae da; man skal ikke lade Deserten gaae om, før De kommer tilbage.

Residenten. O, jeg beder! Lad Dem ikke forstyrre — klem De kun paa — jeg er her strax igjen.

La Romana (til Leblanc). De har tjent, min Herre?

Leblanc. Det er ikke umuligt, men for nærværende Øieblik er jeg, til Deres Tjeneste, Hr. Residentens Secretair.

La Romana. Don Juan, husker Du endnu den franske Officeer, som, bedækket af Vunder, blev funden af os ved Friedland i en Grøft, hvori Kosakkerne havde kastet ham?

Leblanc. Fanden tilsnøre deres Strube derfor! Det var mig. De har en god Hukommelse, General. Men nu, mine Herrer og Venner, udbeder jeg mig Deres Opmærksomhed! Da Hr. Residenten har forladt os, udbringer jeg, som hans Repræsentant, vor Keisers Skaal. Leve Napoleon! Leve vor store Keiser! (afsides) for Satan! De komme jo ikke! (de danske og tydske Officerer staae op, idet han udbringer denne Skaal.)

La Romana (reiser sig). Og jeg, mine Herrer, har den Ære, at udbringe en Skaal for Hs. Majestæt, Ferdinand den Syvende, Konge af Spanien og Indien.

Alle spanske Officerer. Leve Kongen!

(Tumult.)

Leblanc. Leve Keiseren! Jægere hid! General, De er min Fange. Allons, I Herrer Danskere, staaer os bi!

(Spanske Soldater træde ind, Leblanc afvæbnes, Vinduerne i Baggrunden aabnes — man seer derigjennem de engelske Skibe, som flage og salutere. De spanske Soldater opløfte et Frydeskrig bag Scenen.)

La Romana. Deres Jægere kunne ikke komme, Hr. Secretair; de ere vore Fanger tilhobe.

(Han vender sig til de Andre.)

Dem, mine Herrer Tydskere og Danskere, affordrer jeg Deres Æresord, at De ikke vil modsætte Dem vor Indskibning. Al Modstand vilde være forgjæves, og Deres Mod er for prøvet til, at De skulde behøve, at give nye og frugtløse Beviser derpaa. Jeg giver Dem Deres Kaarder tilbage; De ere ikke vore Fanger. Vi have kæmpet under det samme Banner, og ville maaskee engang gjenfindes i Kamp for den hellige Frihed. Nu forlade vi Dem, for at ile vort Fædreland til Hjelp — thi for vi svore Keiseren Troskab, vare vi Spaniens Sønner. Lever vel, mine Herrer!

(Han vender sig til Spanierne.)

Hvad Dem angaaer, mine Herrer Officerer, saa kjender jeg det Corps, jeg har den Ære at kommandere, for vel til at jeg ikke skulde være forvisset om, at Enhver af Dem med Henrykkelse følger Fædrelandets Kald. De skal herefter maale Dem med Verdensovervinderen, som oversvømme vort Fædreland. Spaniens Hære ere opløste, men derfor er nu hver Spanier

Soldat. Vore Fæstninger har Forræderi antvordet i Fjendehaand — vore Tøihuse ere i de Franskes Vold — vor Konge er fangen — men vi ere Spaniere! — til Spanien altsaa, mine Herrer!

Alle. Til Spanien, til Spanien!

La Romana. Tropperne skulle passere Revue for mig, og derpaa indskibe sig. Don Juan, grib denne Skurk af Resident. Du veed, hvad der skal gjøres ved ham.

(Han gaaer med alle tilstedeværende Officerer.)

II.

Don Juan og Leblanc.

Don Juan. Hvad hedder De?

Leblanc. Charles Leblanc, Lieutenant i tredie Bataillon af den keiserlige Gardes Grenadeer-Regiment.

Don Juan. Hvor kan en Soldat, der har den Ære, at tjene i et saa udmærket Corps, hvor kan han fornedre sig til Snigmorderens lumpne Haandværk?

Leblanc. Det Navn tilkommer mig ikke: jeg har ikke villet myrde Nogen.

Don Juan. Og disse Jægere, som skulde skyde os?

Leblanc. De skulde kun i yderste Nødsfald give Ild. Ved dette Overfald var der slet ikke tænkt paa Snigmord. Min Plan var et Baghold, jeg havde lagt for Dem, og det er en retmæssig Krigslist, tænker jeg. Et Snigmord er en gandske anden Sag. Det egner sig kun for en Klærk eller en Politispion, og jeg er Ingen af Delene.

Don Juan. Som det lader, forstaaer De Dem bedre paa Krigsloven end paa at skjelne ret mellem Retskaffenhed og For-

brydelse. Og saa spørger jeg Dem, hvad den Soldat fortjener, som i civil Dragt, lokker sine Fjender i et Baghold?

Leblanc. Jeg føler, at jeg, hvis De lader mig skyde, ei har stort at beklage mig over. Dog vil jeg gjøre Dem opmærksom paa, at jeg ikke er nogen Mouchard, at jeg aldrig har søgt, at udspeide Deres Hemmeligheder. Jeg har blot, som jeg nys havde den Ære, at sige Dem, jeg har blot lagt et Baghold for Dem. Men jeg tilstaaer ogsaa, at jeg har handlet ilde i at forklæde mig som en Pennetygger. Velan! Giv mig kun en Kugle for Panden! Det vil lære mig, aldrig tiere at aflægge min Uniform.

Don Juan. Det Navn, De fører, Hr. Leblanc, redder Deres Liv.

Leblanc. Saa er De rimeligviis forelsket i min Moder, eller i min Søster, som Begge ere her, og, til min Skjændsel, tjene i Spionregimentet.

Don Juan. Intet Ord derom!

Leblanc. Lad mig skyde! Jeg vil ikke, det skal hedde sig, at mit Slægtskab med en saadan Politikanaille har reddet mit Liv. De seer ud som en brav Soldat, skjøndt De vel neppe har lugtet saameget Krudt, som jeg — og dog er jeg Intet, uden en fattig Djævel, medens De allerede er Oberst — ah, den spanske Tjeneste er en herlig Tjeneste!

Don Juan. Vilde De gjerne have et Compagnie i vor Division?

Leblanc. For Satan, nei! Hellere vilde jeg lade mig flaae og koge, end bære en anden Kokarde, end den Franske.

III.

De Forrige. En spansk Sergeant. Siden Fru Coulanges.

Sergeanten. Min Oberst, jeg veed ikke, hvad der er bleven af Residenten, men det er umuligt, at finde ham. Den for ham bestemte Strikke hænger iøvrigt allerede over Gadedøren.

Leblanc (seer ud af Vinduet). Ha, ha, ha! Skildet udenfor „Trekroner" er virkeligen nedtaget, og Strikken hænger der og dingler, ventende paa Residenten!

(Fru Coulanges træder ind, klædt som spansk Soldat.)

Fru Coulanges. Hr. Oberst, Deres Regiment er opmarscheret, og man venter Dem.

Don Juan. O, min Adele!

Leblanc (afsides). Min Søster! Fanden fare i hende!

Don Juan. Kanonerne kalde os — kom, min Elskede!

Fru Coulanges. Farvel, Frankrig! Jeg seer Dig aldrig mere!

Leblanc (afsides). Lykkelig Reise! (høit) Lev vel, Hr. Oberst! Jeg takker Dem ikke.

(Don Juan og Fru Coulanges gaae.)

IV.

Leblanc (ved Vinduet). Et smukt Tog! En herlig Orden! Et kjønt Syn! — Hvilken Glæde maa det være, at kommandere en saadan Division! Høire om! I Kolonner! Marsch!

Residenten (stikker Hovedet ind ad Døren). Jeg hører ikke et Muk! — Alt er i Rigtighed — oh, der er jo vor brave

Lieutenant! — Nu, vi have gjort vore Sager vel, meget vel! — Har det koſtet meget Blod? — Jeg kunde ikke komme før — jeg har maattet ſlaaes med elleve Franſkmænd nede i Kjælderen — men hvorfor tøvede De ikke til jeg kom?

Leblanc. See engang ud af Vinduet her —

Reſidenten. Himmel! Hvad betyder det?

Leblanc. At man har forraadt os — mig vilde man ſkyde, og Dem vil man hænge.

Reſidenten. Hænge — mig?

Leblanc. Ja hænge Dem op ſom Skilt udenfor Vertshuſet her. Der hænger Strikken.

Reſidenten. Vil man hænge mig? — O, Gud, min Herre, forſvar mig! Tag Dem af mig! Man vil hæ—n—ge mig!

Leblanc. Hvad kan jeg gjøre fra eller til? — Vort Haab beroer allene paa diſſe Herrers og Damers Skaanſel.

Philippa Catana.

Da jeg i min Ungdom opholdt mig ved Kong Robert af Siciliens Hof, har jeg af mange anseete og sandhedselskende Herrer og ædle Mænd hørt Historien om Philippa Catana, som jeg nu vil fortælle igjen.

Da Roger, Hertugen af Calabria, paa sin Fader, Kong Carl den Andens Befaling, var dragen i Orlog mod Frederik, som havde indtaget Øen Sicilien med stort Krigsfolk, og just laae i Feltleir ved Trepano, fødte hans Gemalinde Violanta ham her en Søn.

Da man nu søgte en Amme til Barnet, fandt man en Vaskerkone, en smuk Qvinde, af rank og indtagende Skabning, en Fiskers Kone, ved Navn Philippa Catana. Hun vidste saaledes at vinde Hertugindens Gunst, at hun beholdt hende ved sit Hof, ogsaa efter at Barnet var død.

Ved Hoffet opholdt sig ogsaa en Mohr, ved Navn Raimond, som Kong Carl havde kjøbt af Sørøvere, staaet Fadder til, og givet sit Navn. Han var Kjøkkenmester, og forestod dette sit Embed saare vel. Han samlede Penge derved, holdt sine egne Tjenere, var velæret og havde sin Konges Naade. Denne tog ham af Kjøkkenet, og gjorde ham til sin Kammersvend.

Imidlertid var Philippa bleven Enke. Da tænkte Hertuginden, at Kammersvenden var en Mand for hende. Det blev underhaanden foreslaaet

ham, og han var tilfreds dermed, men begjerte først med stolt Mod, at vorde slagen til Ridder. Hans Ønske blev opfyldt, og nu ægtede han Philippa. Det gav Anledning til mange spodske Indfald ved Hove. „Hun maa være saa ferm en Vaskerkone, hun vil, sagde man: saa vasker hun dog aldrig Mohren hvid."

Saaledes kom Philippa til Værdighed, til sin Adel og til alle sine Gjenvordigheder. Alt dette har jeg, som sagt, hørt af meget troværdige Mænd. Men nu vil jeg fortælle, hvad jeg selv har seet.

Raimond holdt sig saare vel i sit Ridderskab, og forrettede Alt, hvad ham blev overdraget, med største Flid. Derhos tog han mægtigt til i Formue. Det samme gjorde Philippa paa sin Viis. — Da nu Violanta var død, traadte hun i Tjeneste hos Donna Sancia, Kong Roberts Gemalinde, og var hende aldeles til Behag. Hun var nu vant til Hoflivet, havde samlet stor Erfaring, var rykket frem i Alder, og opdraget sine tre Sønner vel. Derfor valgte Dronningen hende til Hofmesterinde for Prindsesse Johanna, og hendes Mand blev sat over hele Hoffet, som kongelig Overhofmester.

Saaledes levede begge Ægtefolk, ophøiede af Lykken. Men da Raimond døde og To af hans Sønner efter ham, anmassede den Tredie — Robert — sig sin Faders Embed, til Hoffets og Ridderskabets store Harme.

Imidlertid blev Johanna formælet med Kongen af Ungarns Søn, hvilket Ægteskab blev saare ulykkeligt. Og da Kong Robert døde, og hans

Gemalinde gik i Kloster, blev det meget værre. Philippa beherskede Prindsessen gandske, og da Denne var bleven Dronning, udnævnte hun, til Adelens store Fortørnelse, hiins Søn Robert til Marskalk over hele Kongeriget Sicilien. Men Philippa blev agtet og æret som Dronning, skjøndt hun ikke havde Navnet.

Men, Lykken er falsk og ubestandig; thi da Kong Ludvig af Ungarn hørte, hvorledes hans Broder blev haanet af sin Gemalinde og hendes Hof, henvendte han sig til Pave Clemens, og bragte det saavidt, at Andreas skulde krones til Konge af Sicilien.

Da sammensvore sig Dronningens Venner mod den arme Konge, reve ham om Natten ud af hans Seng, og myrdede ham i Atella *). Da denne Skjændselsdaad blev bekjendt, løb Folket sammen, og raabte om Hævn. Det gjaldt mange Mennesters Liv. Philippa og hendes Søn bleve spændte paa Pinebænken; man veed ikke, hvad de bekjendte, men Dronningen talte sig fri. Kort efter bleve hine To satte nøgne paa en Vogn, lænkebundne til Pæle, og saaledes førte gjennem hele Staden, idet man kneb dem med gloende Tænger. Philippa opgav sin Aand under Bøddelens Haand.

Saaledes endte den saa høitoploftede Philippa. Bedre havde det været hende, om Lykken havde ladet hende blive i sin Stand. Da var hun vel død som en ærlig Vaskerkone.

(Boccacio.)

*) 1345.

Bertrand's Afskedsqvad til Frankrige.

Dig elskte Frankrig! mit Farvel jeg byder,
Farvel, o Du mit elskte Fødeland!
Mig Æren kalder og dens Bud jeg lyder,
Ei længer i Dit Skjød jeg dvæle kan.
Napoleon! Din Stjerne monne dale.
O! større Helt var ei paa Jorden fød;
Jeg stod hos Dig i gyldne Keisersale,
Jeg deler troe Din Kummer og Din Nød.

Vel tusind Helte deelte jo hans Hæder,
Og Glands og Herlighed af ham modtog;
Men Mangen blev mod ham en sort Forræder,
Da Seirens Lykke fra hans Banner drog.
Med Veemod saae jeg Helters Stjerne dale,
Og ene Hjertets Stemme jeg adlød:
Jeg stod hos ham i gyldne Keisersale,
Jeg deler troe hans Kummer og hans Nød.

Jeg fangen er blandt disse vilde Bølger,
Og ingen Franker nærmer sig herhen;
Mod Frankrigs Kyst min Sjel med Skyen følger,
Med Graad i Øiet stirrer jeg didhen.
Dog kunde blot min Keiser jeg husvale
Jeg bytted ei, om man mig Frihed bød;
Jeg stod hos ham i gyldne Keisersale,
Jeg deler troe hans Kummer og hans Nød.

Jeg er Soldat og Æren høit jeg agter,
Med Sværd i Haand jeg søgte den i Felt;

Dog ikke Saga's Roes jeg eftertragter,
I det jeg følger troe min faldne Helt.
Mit Hjertes Stemme kun for ham mon tale,
Thi af hans Haand min Lykke jeg jo nød:
Jeg stod hos ham i gyldne Keisersale,
Jeg dele vil hans Kummer og hans Nød.

Og kan ei meer sit Heltemod han vise,
Ei Laurens Blade om sin Tinding strøe;
Skal han, hvem sildigst Efterslægt vil prise,
Skal han paa denne vilde Klippe døe:
Vel skuer jeg da aldrig Frankrigs Dale,
Men dog min Skjæbne vorder mig saa sød:
Jeg stod hos ham i gyldne Keisersale,
Jeg bliver troe min Keiser til hans Død.

*** *** ***

I sorten Muld den store Keiser hviler,
Paa Klippen hist fjernt i det vrede Hav;
Nu til Europa sorgfuld Bertrand iler,
Dog først han knæler ved sin Keisers Grav,
Men om hans Troskab Saga høit skal tale,
O Bertrand! ja Din Skjebne dog var sød:
Du stod med ham i gyldne Keisersale,
Du var Din Keiser troe indtil hans Død!